CĂRȚI ROMANTICE

Magia

SANTA MONTEFIORE

Table of Contents

Cover Page

Magia

prolog

capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

capitolul 5

capitolul 6

capitolul 7

capitolul 8

capitolul 9

capitolul 10

capitolul 11

capitolul 12

capitolul 13

capitolul 14

capitolul 15

capitolul 16

capitolul 17

capitolul 18

capitolul 19

capitolul 20

capitolul 21

capitolul 22

capitolul 23

capitolul 24

capitolul 25

capitolul 26

capitolul 27

capitolul 28

capitolul 29

capitolul 30

capitolul 31

capitolul 32

capitolul 33

capitolul 34

capitolul 35

capitolul 36

capitolul 37

capitolul 38

epilog

mulţumiri

SANTA MONTEFIORE

Magia

The French Gardener

Santa Montefiore

Copyright © 2008 Montefiore Ltd.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Magia

Santa Montefiore

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

montefiore, santa

Magia / Santa Montefiore;

trad.: Valentina Georgescu – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2497-0

ISBN EPUB 978-606-33-6519-5

I. Georgescu, Valentina (trad.)

821.111(73)-31 = 135. 1

SANTA MONTEFIORE

Magia

Traducere din limba engleză
Valentina Georgescu

Cumnatei mele, Sarah, cu dragoste

prolog

Hartington House, vara anului 2004

Aproape se înserase când ajunse la căsuţă, ţinând strâns la piept o cutie de carton. Soarele coborâse spre apus, colorând în roz norii, care semănau acum cu nişte ghemotoace de vată de zahăr. Pe iarba deja umedă de rouă cădeau umbre lungi. Aerul mirosea dulceag, a sol fertil şi a flori. Libelule mititele pluteau suspendate în aerul calm şi umed, cu aripioarele sclipind în lumină. Căsuţa era simetrică, bizară, cu un acoperiş înalt ce copleşea pereţii de dedesubt. Se poate să fi fost cândva un hambar sau un şopron pentru cereale, aşa cum era plasată, în mijlocul unui câmp. Ţiglele erau maro şi acoperite de muşchi, hornul, înclinat un pic spre stânga. Vârful acoperişului era uşor deformat, de parcă obosise sub povara anilor. Uşa era năpădită de trandafiri, iar vopseaua începuse deja să se scorojească. Arăta trist de neglijată, uitată în fundul grădinii de pe malul râului, ascunsă într-o dumbrăvioară. Un porumbel dolofan poposi ca să înnopteze acolo, gângurind alene în jgheab, iar vreo două veveriţe urcară precipitat într-un castan şi se chirciră în scobitura unei crengi, ca s-o privească bănuitoare cu ochii lor negri.

Ea rămase pe loc o clipă, contemplând unduirea molcomă a râului Hart, curgând la vale către mare. Îşi aminti cum pescuia cândva cu plase şi cum arunca beţigaşe în apă de pe micul pod de piatră. Nimic nu se schimbase. Vacile continuau să mugească pe pajiştea din aval, iar un tractor duduia în depărtare, undeva în susul drumeagului dindărătul gardului viu. Clipi prin negura nostalgiei şi băgă cheia în broască.

Uşa se deschise cu un vaiet, de parcă ar fi protestat. Păşi în hol, sesizând imediat mireasma persistentă de flori de portocal. Când văzu camera de zi, ticsită cu fotografii, bibelouri şi cărţi, presupuse că cineva locuia acolo. Din câte ştia, agentul nu vânduse încă terenul

care includea căsuţa. Era scoasă la vânzare de mai bine de zece luni deja.

– Alo, strigă ea. E cineva aici?

Nu primi nici un răspuns. Se încruntă puţin neliniştită şi închise uşa de la intrare în urma ei. Puse cutia jos, pe podeaua din vestibul. Aerul era cald şi stătut, mirosind a amintiri vechi şi a lacrimi. Şi pe ea o înţepau ochii de lacrimi.

Merse în bucătărie, unde masa era aşezată cu ceşti şi un ceainic de porţelan, iar scaunele erau trase. Resturile unui ceai în doi. Îşi aşeză mâna pe spătarul unuia dintre scaune ca să se sprijine. În toţi anii trăiţi în conac, nu intrase niciodată în căsuţă. Fusese întotdeauna încuiată, iar ea nu fusese niciodată curioasă. Judecând după stratul de praf de pe masa din bucătărie, nimeni altcineva nu mai fusese aici.

Auzi un zgomot sus, ca nişte paşi.

– Alo, strigă ea din nou, făcându-i-se dintr-odată frică. E cineva aici?

Nu primi nici de data asta vreun răspuns. Se întoarse în vestibul şi luă cutia de jos. Îşi îndreptă din nou atenţia către etaj. Se întoarse cu faţa spre lumina care inunda palierul. Părea ca venită de pe altă lume. Frica i se spulberă în această splendoare şi o chemare mută veni din adâncurile inimii ei.

Începu să urce scările într-o doară. În capătul palierului, la stânga, se afla o cameră goală. Aşeză cutia pe podeaua de acolo, apoi se dădu îndărăt o clipă, nedorind s-o lase. În cutie era ceva de o valoare imensă. Îi era aproape imposibil să se despartă de ea, dar ştia că era ceea ce trebuia să facă. Chiar dacă nu era găsită vreodată, ea putea să fie sigură că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Nu-i plăcea să aibă secrete faţă de propria familie, dar acesta era unul pe care urma să-l ia cu ea în mormânt, deşi aceste secrete nu mai aveau puterea de a răni, ci erau precum cenuşa unui foc care arsese cândva în vâlvătăi aprige.

Un dormitor de la celălalt capăt al palierului o făcu să plece de lângă cutie. Mirosea familiar, a iarbă proaspăt tunsă şi a acelaşi parfum dulce de floare de portocal pe care îl simţise în vestibul. Se aşeză pe pat, scăldată de razele soarelui care pătrundeau prin stratul gros de mucegai care pătase fereastra în verde. Se simţea cald pe faţă, ambră –

culoarea reveriei. Închise ochii, simţind prezenţa cuiva apropiat, şi ascultă. Ochii începură s-o înţepe din nou de lacrimi. Ştia că dacă îi va deschide, momentul se va risipi.

– Nu pleca, spuse în liniştea minţii ei. Nu mă părăsi, te rog.

Apoi se întinse pe spate şi aşteptă un răspuns.

Toamna

capitolul 1

Frunzele galbene ale salciei plângătoare toamna

Hartington House, Dorset

Octombrie 2005

Gus se strecură până la uşa biroului mamei sale şi-şi lipi urechea de crăpătură. Inspiră mirosul familiar de Marlboro Lites şi simţi cum îl copleşeşte frustrarea la auzul vocii ei răguşite vorbind la telefon. Ştia că vorbeşte cu profesorul lui, domnul Marlow. Presupuse, corect, că ea nu era de partea lui. Gus era o problemă cu care nimeni nu voia să-şi bată capul rezolvând-o.

– Nu cred! exclamă ea. Îmi pare aşa de rău, domnule Marlow. N-o să se mai întâmple. Vă promit. Tatăl lui va sosi astă-seară de la Londra. O să mă asigur c-o să stea de vorbă cu el... Aveţi dreptate, este absolut inadmisibil să muşte alt copil... Am să-l găsesc şi am să-l trimit imediat înapoi la şcoală.

Apoi tonul ei se îndulci şi Gus o auzi hârşâind scaunul pe lemnul podelei când se ridică.

– Ştiu că poate fi puţin cam agresiv, dar abia ne-am mutat de la Londra acum câteva luni. A fost dificil pentru el. Şi-a părăsit toţi prietenii. Are doar şapte ani. Se va acomoda. Daţi-i un pic de răgaz, domnule Marlow. Vă rog. Chiar e un băiat bun.

Gus nu rămase să asculte mai mult. Se întoarse în vârful picioarelor înapoi pe coridor şi ieşi pe terasă pe uşa dinspre grădină. Pajiştea era de un verde intens şi umed, strălucind în lumina palidă a dimineţii.

Inspiră adânc şi privi negura ridicându-se în aer. Îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonului şi se înfioră. Îşi lăsase haina la şcoală. Înghiţindu-şi resentimentele, traversă terasa şi o luă în susul potecii mărginite de tufişuri zburlite de cimbru tunse sferic. Mergea cocoşat, aruncându-şi picioarele unul după altul, căutând din priviri orice creatură mică pe care să-şi verse nervii.

La capătul potecii cu cimbru se afla un câmp plin de oi, aparţinând vecinului lor, Jeremy Fitzherbert. Printre oi era şi un măgar bătrân şi neîngrijit pe nume Charlie. Nimic nu-i făcea o mai mare plăcere lui Gus ca terorizarea bietului animal, pe care îl alerga cât era câmpul de mare cu un băţ, până când răgetul lui devenea hodorogit şi disperat. Sări gardul. Simţind pericolul, Charlie îşi ciuli urechile. Îl observă pe băiat sărind de pe gard, şi ochii i se holbară de frică. Îngheţă pe loc, cu nările umflate şi inima bătându-i ca un motor ruginit.

Gus tresări de exaltare. Uită că-l muşcase pe Adam Hudson pe terenul de joacă, că fugise pe poarta şcolii pe strada principală, uită de vocea supărată a mamei şi de propriul sentiment sfâşietor de izolare. Uită de toate, mai puţin de căldura bruscă pe care o simţi în tot corpul când porni în urmărirea măgarului.

– Eşti o mâţă sperioasă? sâsâi el printre dinţi când se apropie de animalul îngrozit. Booooaaa! se repezi la el, distrându-se de felul stângaci în care măgarul dădu înapoi înainte să pornească într-un galop rigid către pădurea de la marginea câmpului, zbierând panicat.

Ce păcat că nu avea nici un băţ la el. Era mai distractiv când îl lovea.

Plictisit de acel joc, Gus îşi continuă drumul prin pădure, lăsându-l pe Charlie tremurând într-un colţ al pajiştii, înconjurat de oi. Solul era reavăn, presărat cu rămurele şi frunze brune, printre care un fazan lucios scurma pământul după mâncare. Soarele strălucea slab printre frunze, luminând pânzele de păianjen care ornau cu dantelele lor tufişurile înconjurătoare. Gus rupse o rămurică şi începu să adune pânzele, strivind sub tălpi păianjenii care fugeau care încotro. Plăcerea fu efemeră, şi Gus rămase cu goliciunea gândului, deşi subconştient, că nu însemna nimic pentru nimeni.

Miranda Claybourne puse telefonul în furcă şi rămase la fereastră, privind peste livadă. Terenul era presărat cu mere şi cu ultimele prune. Simţise prezenţa fiului ei la uşă, dar acum plecase. Dintre toate zilele pe care le-ar fi putut alege să chiulească, Gus alesese tocmai ziua termenului de predare. Îşi stinse ţigara, asigurându-se că o întrerupere în lupta de renunţare la fumat era absolut în regulă; trei fumuri nici nu contau. Nu avea timp să se ducă să-l caute, şi oricum, nici nu ştia de unde să înceapă, terenurile erau aşa de vaste şi, observă ea cu un sentiment de slăbiciune bruscă, dezarmant de umede şi de înţesate de vegetaţie. Gândul străbaterii lor în cizme de cauciuc era insuportabil pentru o fată de la oraş obişnuită cu încălţăminte Jimmy Choo şi cu beton. Colac peste pupăză, mai trebuia să termine şi articolul pentru Red. Până acum, singurul avantaj al vieţii la ţară era că nu trebuia să-şi perie părul şi să se machieze ca să-i ducă şi să-i ia pe copii de la şcoală. Gus şi sora lui de cinci ani, Storm, străbăteau în fiecare dimineaţă aleea pe biciclete, pe care le lăsau la poartă şi se suiau în autobuzul şcolii, care oprea acolo la ora opt, în mod mai mult decât convenabil pentru ei. La Londra trebuia să se trezească devreme pentru a se face prezentabilă pentru celelalte mame cu maşinile lor de teren şi cu ochelarii lor de soare imenşi la ochi, care păreau fermecătoare, aparent fără efort, îmbrăcate în Gucci, cu părul lor neted vopsit şi tuns perfect la Richard Ward[1]. În Hartington îşi imagina că abia dacă auzise cineva de Gucci sau de Richard Ward, ceea ce păruse încântător de caraghios când sosise, dar era acum doar caraghios. Se plângea cu mult spirit în articolul ei, care relata lupta de adaptare la viaţa rurală, transformându-şi resentimentele în ilaritate. Alături de vremea umedă, mohorâtă, oarecum mai umedă şi mai mohorâtă la ţară decât în Londra, pitorescul Hartingtonului era aproape intolerabil. Nu mai rămânea decât să facă haz de necaz.

Spre deosebire de soţul ei, Miranda nu dorise să părăsească Londra. O treceau transpiraţii reci la simplul gând că ar fi fost mai departe de o simplă boare de parfum de Harvey Nichols[2]. Să mănânce la cârciuma din localitate în loc de Ivy[3] sau Le Caprice[4] era aproape suficient pentru a se limita permanent la propria masă din bucătărie. Ce dor îi era de orele de Pilates din Notting Hill[5], de prânzurile cu prietenele de la Wolseley[6], de micile răsfăţuri de la Ralph Lauren înainte de a ajunge acasă. Dar nu avuseseră de ales. Gus fusese exmatriculat pentru agresivitate, iar mutarea lui la o şcoală liniştită de la ţară păruse o alternativă logică. Mai avea un an şcolar întreg înainte să-i poată face bagajele şi să-l trimită la o şcoală cu internat, unde problema lui Gus

le-ar fi fost luată de pe umeri. Pentru Miranda şi David Claybourne, un an cu comportamentul inadecvat al lui Gus părea incredibil de lung.

„Of, Doamne, ce-am să mă fac? Chiar nu am timp de asta“, îşi spunea Miranda în sinea ei, aruncându-şi ţigara în coşul de hârtii şi acoperind-o cu câteva bucăţi mototolite de ziar, ca să nu-i amintească de lipsa ei de voinţă. Îşi dorea să fi angajat o altă bonă în loc să insiste să se descurce de una singură. Asta era problema cu mamele care muncesc: culpa. Care mergea mână în mână cu epuizarea, încercând să fii de toate pentru toţi şi să păstrezi doar puţin şi pentru tine. David sugerase să angajeze o bucătăreasă şi un grădinar, astfel putând avea mai mult timp pentru scris. Viaţa la ţară nu era ca aceea de la Londra, unde puteai să comanzi acasă sushi sau mâncare chinezească de la Mr Wing; aici trebuia să se suie în maşină şi să meargă la oraş, lucru care necesita planificare. Ea nu avea timp să planifice mese. Singurul lucru bun era domnul Tit, lăptarul, care venea în fiecare dimineaţă cu ziarul şi laptele în dubiţa lui albă cu număr de înmatriculare: COW1[7]. O făcea să râdă în orele mohorâte ale dimineţii, când era încă întuneric şi ea se lupta să-i pregătească pe copii pentru şcoală. Cât despre grădină, era o grădină adevărată, nu un patio cu câteva plante în ghivece, ci pogoane întregi de teren. Nu era aşa de uşor să găseşti ajutor la ţară. Londra era plină de străini care implorau să fie angajaţi; în Dorset nu părea să existe vreun străin. Totul era atât de ostil şi de dezarmant. Nu se simţea în largul ei. David se amorezase de casă pe loc pentru că îi ispitea aspiraţiile lui de grandoare. Ea acceptase cu inima îndoită, tânjind după Notting Hill şi asfalt, simţindu-se uşor vinovată pentru că nu aprecia o casă atât de mare într-un cadru atât de idilic. Dar ce Dumnezeu puteai face la ţară?

Ca jurnalist liber-profesionist, era mereu sub presiune. Nu aveau nevoie de bani: David lucra în City[8] şi câştiga mai mult decât puteau unii cheltui într-o viaţă, dar ea avea scrisul în sânge şi nu ar fi putut renunţa nici dacă ar fi vrut. Visa ca într-o zi să scrie un roman, o poveste de dragoste de proporţii, aşa ca Anna Karenina sau Pe aripile vântului. Dar încă nu găsise un subiect bun. Până avea să-l găsească, se blocase pe articole pentru reviste şi ziare, care îi satisfăceau măcar nevoia de a se exprima şi o menţineau vital ancorată în viaţa londoneză. Miranda îşi făcea de lucru la calculator, ca să nu trebuiască să asculte vocea disperării, care nu înceta să-i şoptească în ureche. Se eschiva de la treburile mărunte din gospodărie, sperând că acestea vor dispărea, că David va admite că totul nu fusese decât o cumplită

greşeală şi îi va duce înapoi în mediul căruia îi aparţineau. La urma urmei, viaţa la ţară nu-l schimbase pe Gus. Însă David găsea plăcere în mediul rural pentru că se putea întoarce la oraş duminica, umflându-se în pene că a petrecut sfârşitul de săptămână pe moşia lui de la ţară. Ea era blocată acolo la nesfârşit.

Pentru ea, soţul ei era chipeşul, binevoitorul David Claybourne. Mereu stăpân pe situaţie, mereu puternic şi capabil, navigând relaxat prin viaţă ca şi cum le-ar mai fi făcut deja pe toate de nenumărate ori. Acum, că se mutaseră, abia dacă îl mai vedea. La început, venea acasă joia şi stătea până duminică seara. Acum, venea vinerea şi pleca duminica după prânz. Era obosit, dorindu-şi să-şi petreacă sfârşitul de săptămână stând la televizor şi uitându-se la golf. Dacă ea nu l-ar fi cunoscut aşa de bine, l-ar fi suspectat că are o amantă – dar David era mult prea preocupat de părerea celorlalţi ca să calce strâmb.

Miranda se întoarse la birou şi formă numărul soţului ei la Goldman Sachs. Dorea nu numai să-i împărtăşească grijile ei legate de Gus, ci şi să-i audă pur şi simplu vocea.

– Iubitule, eu sunt, spuse ea când el răspunse.

– Ei, care-i treaba pe-acolo, iubire? E totul în regulă?

Părea optimist. Ea se linişti numaidecât.

– E vorba de Gus, a fugit.

David scoase un oftat nervos.

– Nu iar!

Miranda se simţi brusc prost că-i stricase ziua.

– Va trebui să porţi o discuţie serioasă cu el diseară, spuse ea. Pe tine o să te asculte.

– Ar merita mai degrabă o chelfăneală zdravănă.

– E ilegal. Poţi să spui că o astfel de lege a fost inventată de oameni fără copii.

– Ai vorbit cu domnul Marlow?

– Da. Nu e prea fericit. Ferească Dumnezeu să fie exmatriculat şi din şcoala asta!

Miranda începu să se joacă cu un creion.

– N-o să fie. Ăştia de la ţară sunt mai toleranţi. În plus, o să depăşească faza asta. Acum se adaptează încă la noua situaţie.

– Sper să ai dreptate.

– Pari deprimată, draga mea.

– Ştii, chiar mă confrunt cu nişte probleme. Trebuie să-mi termin articolul şi nu pot să mă aşez la birou, pentru că am atâtea treburi gospodăreşti de care să mă ocup. Şi acum a mai fugit şi Gus, şi nu am deloc timp să scriu. Îmi vine să-mi smulg părul din cap!

– Şi ce păr frumos ai! glumi el. Uite ce-i, dacă te-ai îngriji să angajezi ajutoare, ai avea timp pentru lucrurile importante.

Era uluit de incapacitatea atipică a soţiei lui. Comandase armata de constructori timp de opt luni ca un adevărat general, însă în ultima vreme îşi pierduse vlaga.

– Ar fi trebuit să mă asculţi şi să angajezi o bonă. Jayne ar fi putut veni cu noi dacă i-am fi făcut o ofertă pe care n-ar fi putut-o refuza. Visul tău de a fi o zeiţă casnică nu prea s-a materializat, aşa-i? Am fost nişte proşti c-am lăsat-o să plece. Era singura cu care Gus se înţelegea. Acum eşti stăpâna unei moşii, Miranda. Organizează-te, pentru numele lui Dumnezeu, înainte s-o luăm amândoi razna.

Era clar că David credea că problemele fiului lor erau responsabilitatea soţiei lui.

– O să se întoarcă acasă când o să i se facă foame, replică ea la întâmplare, rănită că el dădea din nou vina pe ea. Şi-atunci am să-l trimit înapoi la şcoală.

Puse telefonul jos şi se întoarse la birou, privind inexpresiv la titlul ironic al articolului ei: Visul meu bucolic.

*

Gus stătea sub un copac, simţind cum îi chiorăie burta. Voia să se ducă acasă, să se aşeze lângă şemineul din camera de joacă şi să se uite la Stăpânul inelelor pe DVD. Îi era dor de plăcinta cu carne făcută de Jayne şi de merele în aluat crocant cu sos de vanilie. Treptat, furia lui fu domolită de vântul umed care îi pătrundea până la oase. Îşi frecă palmele şi suflă aer cald în ele. Chiar dacă ar fi avut cuvintele necesare, nu ar fi fost în stare să-şi explice acţiunile, nici măcar lui însuşi. Nu ştia de ce era otrăvit de atâta frustrare şi furie. Se simţea respins. Când răbufnea, se simţea mai bine. Brusc, o bulă mare de aer i se formă în stomac, se urcă pe trahee şi ieşi din gât sub forma unui oftat mare şi necontrolat. Lacrimile îl şocară şi îl consternară, dar nu se putu opri.

– Eşti bine, puştiule?

Gus se răsuci, înghiţindu-şi lacrimile. Nu-l auzise pe bărbat apropiindu-se. Lângă el gâfâiau doi câini ciobăneşti negri.

– Eşti băiatul lui David Claybourne, nu-i aşa? întrebă Jeremy Fitzherbert.

Gus dădu afirmativ din cap. Jeremy se prezentă, iar faţa lui uscăţivă şi zbârcită se încreţi într-un zâmbet. Unul dintre câini se lipi de pantalonii lui maro din reiat băgaţi în nişte cizme de cauciuc verzi. O şapcă de tweed îi acoperea părul castaniu rar. Avea ochi mici, strălucitori şi foarte albaştri. Mângâie câinele pe cap cu o mână înmănuşată, în cealaltă ţinând un băţ lung. Era chiar băţul pe care Gus îl folosise să chinuiască măgarul.

– Nu ar trebui să fii la şcoală? Hai să te duc acasă.

Gus se ridică în picioare fără tragere de inimă. Unul dintre câini veni degrabă la el. Gus se dădu înapoi.

– Oh, este un câine căruia îi place să sară pe tine! spuse Jeremy râzând. Nu-ţi face griji, nu muşcă. Cel slăbănog e Mr Bean, cel grăsun e Wolfgang.

Jeremy îl mângâie cu afecţiune pe Mr Bean. Gus îşi şterse faţa cu mâneca şi-l urmă pe Jeremy pe potecă.

Oile erau adunate în formaţie compactă, aşteptând să fie mânate.

Charlie, măgarul, rămase în colţul îndepărtat al câmpului, privindu-i precaut.

– Charlie! strigă Jeremy, scotocind în buzunar după un morcov. Vino, bătrâne!

Charlie rămase pe loc.

– Ce-o fi cu el? bombăni Jeremy ca pentru sine.

Gus îşi plecă privirea şi-şi vârî mâinile în buzunare.

– Măgarii ăştia, oftă Jeremy, dând din cap. Am să mă duc să mă uit la el mai încolo. E un moşneag ciudat. Ştii că are peste nouăzeci de ani?

– Chiar? făcu Gus, privind pe sub bretonul negru.

Jeremy observă ceva dur în ochii aceia de un albastru-deschis şi se încruntă. Nu ştia cum să vorbească unuia de vârsta lui Gus, aşa că porni din nou pe câmp cu paşi mari şi o luă apoi pe aleea cu cimbru, fără să scoată o vorbă. Gus se târa agale în urma lui, întrebându-se cum şi-ar fi putut recupera băţul.

Odată ajunşi la poarta grădinii, Gus se strecură înăuntru, aruncându-i lui Jeremy o privire fugară, mai degrabă de expediere decât de mulţumire.

– Mama ta e acasă? Aş vrea s-o văd, spuse Jeremy, zăbovind pe terasă.

Gus ezită, muşcându-şi buza. Părea că îşi face curaj înainte să poată reflecta faţă în faţă cu mama lui.

– Maa-ma! strigă el în cele din urmă.

Mâinile Mirandei îngheţară deasupra tastaturii laptopului la auzul vocii fiului ei. Simţi brusc o uşurare. Merse degrabă în salon, unde dădu cu ochii de Gus, cu mâinile în buzunare, târşâindu-şi picioarele, cu faţa murdară de noroi şi lacrimi. Inima i se înmuie.

– Scumpule, am fost aşa de îngrijorată. Pe unde mi-ai umblat?

Îngenunche ca să-l îmbrăţişeze, dar el se crispă. Era rece ca un cadavru.

– Nu poţi să fugi aşa. E periculos. Miranda îl observă apoi pe Jeremy stând în cadrul uşii. Oh, mă scuzaţi, nu v-am văzut, spuse ea, ridicându-se.

– Eu sunt Jeremy Fitzherbert, vecinul dumneavoastră. Îşi scoase mănuşa ca să dea mâna. Ne-am făcut cu mâna de la depărtare, dar nu am făcut niciodată cunoştinţă cum se cuvine.

– Oh, da, l-aţi cunoscut pe soţul meu, David.

Mâna lui Jeremy era aspră şi caldă. El observă manichiura ei şi inelul mare cu safir şi diamant de pe inelarul mâinii stângi. Mirosea a limetă.

– Eu sunt Miranda. Vă mulţumesc că l-aţi adus acasă. Am înnebunit de grija lui.

– Era în pădure, spuse Jeremy. Nu are ce să i se întâmple rău acolo, vă asigur. Doar să nu cadă în vreo capcană pentru vulpi.

– Capcană pentru vulpi? Miranda făcu ochii mari.

Jeremy ridică din umeri.

– Îmi mănâncă găinile. Când le apucă dorul de aventură, atacă până şi oile. Cred că Gus este mult prea isteţ ca să cadă într-una.

Miranda se întoarse către fiul ei, dar acesta dispăruse.

– Eu sunt obişnuită cu parcurile din Londra, nu cu peisajul rural. Totul de aici este destul de nou pentru mine, spuse ea cu voce uşor tăioasă.

Jeremy remarcă părul ei şaten lung, legat într-o coadă de cal, şi ochii de un albastru-deschis, de acelaşi cristalin dur ca al fiului ei. Era o femeie frumoasă, cu pomeţi proeminenţi, osoşi, şi cu maxilar puternic, deşi cam prea slabă pentru gustul lui.

– Aveţi o soţie, domnule Fitzherbert?

– Jeremy, te rog, insistă el cu un zâmbet. Nu, sunt un biet holtei. De fapt, sunt un caz caritabil, Miranda. Toate femeie cu inimă bună pe care le cunosc se străduiesc să-mi găsească o mireasă, dar cine vrea să mai fie nevastă de fermier în zilele noastre?

Zâmbi timid, ochii licărindu-i cu umor.

– Oh, sunt sigură că există pe undeva şi jumătatea dumitale. Ai timp berechet. Nu există vreun ceas biologic care să te împingă să te căsătoreşti înainte să te simţi pregătit. Miranda zâmbi. Nu dorea să-i lase impresia că era nemulţumită. Motivul pentru care întreb dacă ai o soţie este că sunt în căutarea unei bucătărese. Oh, şi a unui grădinar. Este o chestie pe care o femeie ar şti-o. Se întâmplă să cunoşti cumva pe cineva? Sau cum aş putea rezolva asta? Ştii, eu sunt extrem de ocupată, sunt scriitoare. Pur şi simplu nu mă pot apuca să colind satul în căutarea cuiva.

Jeremy dădu din cap cu înţeles. La Londra probabil că avea o armată de filipineze.

– Cel mai bine ar fi să pui un anunţ în cofetăria La Cate din oraş. Are o clientelă vastă. De ce nu oferi cuiva căsuţa de lângă râu? E goală, nu?

– Dărăpănătura aia? Nu-mi imaginez că şi-ar dori cineva să locuiască acolo. E o ruină.

Jeremy râse.

– Oh, are un farmec aparte. Nu ar dura prea mult readucerea ei la viaţă. Dacă ai oferi căsuţa, ai avea mai multe şanse să găseşti pe cineva care să muncească pe proprietate. Nu cunosc pe nimeni din localitate. Va trebui să aduci pe cineva din altă parte. O locuinţă este un bun stimulent.

– Poate că ai dreptate.

– O să întreb şi eu prin zonă.

– Mulţumesc.

Îl privi cum stătea afară, în frig, şi-i oferi pripit o ceaşcă de cei, regretând asta chiar din clipa în care deschise gura.

– Trebuie să văd ce are Charlie, spuse el, refuzând oferta.

– Charlie?

– Măgarul. Un animal prietenos. Stă retras într-un colţ al câmpului.

Nu-i stă deloc în fire. Sper că puştiul e bine. L-am găsit plângând în pădure. Eu am un cal, Whisper, dacă i-ar plăcea cândva să-l călărească, dă-mi de ştire. Mă găseşti în cartea de telefon.

– Mulţumesc mult, spuse Miranda, închizând uşa în urma lui.

Se uită la ceas. Ce naiba îi putea da de mâncare lui Gus la prânz?

Îşi găsi fiul şezând pe bancheta din bucătărie, jucându-se pe Game Boy. Când intră, o privi îmbufnat.

– Dragule, spuse ea, străduindu-se să pară severă. Care-i treaba cu muşcatul băieţelului de la şcoală? Cum crezi că-ţi vei face prieteni dacă îi muşti?

– Nu vreau prieteni, răspunse el, fără să-şi ia ochii de la joc.

– De ce l-ai muşcat?

– El a început.

– Nu mă interesează cine a început. Nu poţi agresa oamenii din jurul tău. Vrei să fii dat afară şi să ajungi la internat mai devreme?

– Nu, răspunse el rapid, ridicând privirea. Nu voia deloc să se ducă la internat. O să mă pui să mă întorc la şcoală azi?

– Nu, răspunse ea, răzgândindu-se fără tragere de inimă. N-o lăsa inima să-l trimită înapoi. Trebuie să mă duc în oraş să lipesc un anunţ în cofetărie. Poţi sta aici, dacă vrei. Am să pun nişte crochete de peşte la copt.

– Pot să mă uit la Stăpânul inelelor?

Gus alungă supărarea ca pe o haină de care nu mai avea nevoie.

– Dacă promiţi să nu mai agresezi alţi copii.

– Promit, spuse el voios, dându-se jos de pe banchetă.

Miranda îl îmbrăţişă.

– Te iubesc, izbucni ea, repetând cele două cuvinte care compensau

întotdeauna pentru timpul neacordat fiului ei.

Gus nu răspunse, dar fugi în camera de joacă. Miranda se duse să telefoneze la şcoală, ca să anunţe că Gus fusese găsit, dar nu se va întoarce, pentru că îl doare stomacul, şi ca să aranjeze ca un copil mai mare să o supravegheze pe Storm în autobuzul şcolii. O să-l trimită pe Gus s-o aştepte la capătul aleii. Măcar atât să facă şi el.

*

Jeremy îşi fluieră câinii şi se întoarse pe câmp. Charlie tot în colţ era.

– Hai, bătrâne, spuse Jeremy, scoţându-şi mănuşa şi arătându-i un morcov.

Îi plăcea să simtă botul ăla catifelat aproape atingându-i pielea.

Dură câteva momente până când măgarul îşi dădu seama că Jeremy era singur. Când se dumiri, îşi înălţă capul şi traversă la galop câmpul. Fornăi la Jeremy şi-şi frecă nasul moale de mâna lui, luând morcovul cu grijă, ca să nu-l muşte pe stăpân de degete. Jeremy mângâie părul scurt dintre ochii animalului şi-i zâmbi afectuos.

– Ce-i cu tine, Charlie? De ce stăteai acolo, în colţ? Nu-ţi stă în fire să refuzi un morcov.

Jeremy o luă pe câmp, înspre pădure. Charlie se luă după el. Dorea mai mult decât orice să meargă cu el în mediul sigur de la ferma Manor, unde locuise cândva împreună cu Whisper. Dar Jeremy îl mângâie din nou şi închise poarta în urma lui, lăsându-l pe Charlie la mila antipaticului băieţel care îl fugărea cu un băţ.

Salon de coafură şi de înfrumuseţare foarte premiat din Londra (n.tr.)

Harvey Nichols, fondat în 1831, este un lanţ britanic de magazine cu un magazin reprezentativ în Knightsbridge, Londra. Comercializează colecţii de modă pentru bărbaţi şi femei, accesorii, produse cosmetice, vin şi produse alimentare. (n.tr.)

Restaurant de lux londonez din West Street, Covent Garden, fondat în 1917 (n.tr.)

Restaurant clasic din Piccadilly, Londra, oferind un meniu cu preparate britanice moderne (n.tr.)

Cartier rezidenţial de lux din vestul Londrei (n.tr.)

Cafenea-restaurant de tradiţie europeană situată în Piccadilly, Londra (n.tr.)

Vacă

City of London (numit simplu City) este principalul centru financiar al Regatului Unit, fiind şi cel mai mare centru financiar al lumii, alături de New York City. (n.tr.)

capitolul 2

Vânturi sălbatice suflând noaptea în jurul casei, precum nişte spirite jucăuşe

Miranda conducea pe strada îngustă şi sinuoasă ce ducea spre oraş. Hartington era o încântătoare aşezare de modă veche, datând încă din secolul al XVI-lea, înălţată pe malul râului Hart. Se spunea că podul din capătul oraşului fusese construit special pentru regina Elisabeta I, astfel încât caleaşca ei să nu se înnămolească pe drum înspre castelul, acum în ruină, aflat la cinci minute de mers, în celălalt capăt al oraşului. Locuitorii Hartingtonului se mândreau cu moştenirea lor, organizând o sărbătoare în fiecare iunie, întru celebrarea oaspetelui lor regal.

Strada principală era lată cât abia să încapă o maşină. Micile magazine dădeau impresia că se aplecau peste stradă precum nişte copaci de-a lungul gardurilor vii, făcând strada să pară şi mai îngustă. Se aflau acolo coaforul La Troy, cofetăria La Cate, un magazin de cadouri, unul de antichităţi, unul de delicatese şi o librărie. Strada dădea apoi într-o pajişte întinsă, care se mândrea cu un lac cu raţe şi un teren de crichet. De o parte, se afla primăria, o clădire clasică din gresie, cu coloane impresionante şi uşi verzi înalte, şi cârciuma Duck and Dapple, cu bârne negre din lemn în stil Tudor şi cu ferestre mici. De partea cealaltă, se afla Şcoala primară Hartington, unde tânărul Adam Hudson suferea încă de pe urma muşcăturii, iar domnul Marlow clocotea încă de pe urma impertinenţei lui Gus Claybourne de a fi fugit de la şcoală. Biserica St. Hilda şi casa parohială dominau pajiştea acolo unde reverendul Freda Beeley îşi ţinea slujbele şi întrunirile pentru rugăciune, iar bătrânul colonel Pike se plângea săptămânal de faptul că vicarul era femeie.

De când se mutase la Hartington House, Miranda venise în oraş doar

ocazional, când avusese nevoie de un cadou pentru aniversarea soacrei ei sau de o cutie de fasole fiartă. Nu se sinchisise să interacţioneze cu localnicii, deşi era clar din felul în care aceştia o priveau că ştiau cu toţii cine era. La urma urmei, se mutase la Hartington House, marea moşie de pe celălalt mal al râului. Înconjurat de alei unduitoare şi de coline, conacul era ascuns precum un secret, separat de oraşul care părea încremenit undeva în trecut. La Londra, oamenii nu se opreau la taifas pe stradă, iar vecini care locuiseră în aceeaşi clădire de ani de zile nu se cunoşteau între ei. Miranda se oripila la gândul că toată lumea ar fi ştiut lucruri despre ea şi ar fi judecat-o. La gândul că ar fi fost invitată dimineaţa la cafea la primărie sau că ar fi trebuit să meargă la biserică şi să dea mâna cu oameni pe care nu-şi dorea să-i cunoască. Şi-aşa era destul de neplăcut că avea copiii la şcoală şi că aceştia urmau să-şi aducă acasă noii prieteni, deşi, judecând după încercările recente ale lui Gus de a lega prietenii, se îndoia că acesta va avea pe cine invita. Când îşi parcă jeepul în capul străzii, în parcarea din spatele magazinului de cadouri, o trecură fiorii la gândul că trebuia s-o linguşească pe proprietara cofetăriei. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie cooptată în viaţa locală. Într-adevăr, cuvântul „comunitate“ îi declanşa crampe la stomac, evocând imagini cu femei provinciale cu batic pe cap, discutând la o ceaşcă de ceai strângerea de fonduri pentru noul acoperiş al bisericii. „Ei bine“, decise ea, „o să-mi lipesc anunţul, o să zâmbesc dulce şi-o să-mi iau tălpăşiţa“.

Cate Sharpe sta la o masă rotundă, discutând cu Henrietta Moon, proprietara magazinului de cadouri. Părul ei şaten era tuns într-un bob sobru, care încadra o faţă slabă şi palidă, cu ochi de culoarea ciocolatei amare şi o gură mică deasupra unei bărbii firave.

– Ştii, Henrietta, spuse ea, lăsând vocalele să curgă leneş. Nu ar trebui să bei ciocolată fierbinte dacă vrei să slăbeşti. Dacă eu aş avea probleme cu greutatea, aşa ca tine, aş bea cafea. Pune metabolismul în mişcare.

Henrietta zâmbi, un mecanism de apărare pe care îl adoptase în copilărie. Scutură din cap, astfel că părul ei lung castaniu îi veni în faţă, apoi trase adânc aer în piept.

– Am renunţat la dietă, explică ea. Nu era adevărat, dar era mai uşor să pretindă că nu-i păsa. Viaţa e prea scurtă.

Cate îşi aşează mâna peste a Henriettei ca o mamă, deşi Henrietta avea treizeci şi opt de ani, fiind cu doar şapte ani mai tânără decât Cate.

– Uite, ştii că am o părere extraordinară despre tine, însă dacă nu iei măsuri, viaţa ta va fi cu mult mai scurtă. Eşti o femeie drăguţă. Dacă ai mai slăbi, ai avea mai multe şanse să găseşti un bărbat. Nu-mi place să spun asta, adăugă ea îngâmfată, dar bărbaţii ocolesc femeile masive. Toată masa aia de carne pur şi simplu nu este atrăgătoare. Pot să-şi spun asta, nu-i aşa, pentru că-ţi sunt prietenă şi ştii cât îmi pasă de soarta ta. Henrietta nu făcu decât să dea din cap şi să ia o înghiţitură zdravănă de ciocolată caldă. E linişte azi, nu? Henrietta dădu din nou din cap. Nu e însă prea simplu să lucrezi peste drum de o cofetărie!

Cate râse. Cate, care era proprietara cofetăriei şi nu punea niciodată vreun gram pe ea. Cate, care era întotdeauna impecabil îmbrăcată cu fuste scurte cu talia îngustă şi cardigane îngrijite, al cărei şorţ alb, având drăguţ brodat cu roz numele magazinului, nu avea niciodată nici măcar o pată. Cate, pe care n-o plăcea nimeni, nici măcar soţul ei. Ochii Henriettei se aprindeau pe măsură ce Cate continua să trăncănească despre ea.

Henriettei îi ploua în gură tot privind prăjiturile de pe tejghea. Afară era atât de frig – o prăjitură ar mai fi adăugat puţină izolaţie. Cate se afla însă între ea şi tejghea, precum Cerber, spulberându-i orice speranţă de plăcere vinovată. În clipa aceea, uşa se deschise, şi în cofetărie intră Miranda Claybourne. Cate şi Henrietta o recunoscură imediat amândouă: londoneza îngâmfată care se mutase la Hartington House.

– Bună dimineaţa! spuse Miranda, zâmbind binevoitor. Îşi ridică ochelarii de soare Chanel pe cap şi înaintă pe podeaua din dale albe şi negre. Locul era foarte roz. Pereţi roz, jaluzele roz, coşuleţe roz cu prăjituri apetisante, toate aliniate ordonat. Nevăzând pe nimeni în spatele tejghelei, se întoarse către cele două femei: Ştiţi unde a plecat?

– Vă referiţi la mine, spuse Cate, ridicându-se în picioare. Eu sunt Cate.

– Miranda Claybourne, răspunse Miranda, întinzând mâna. Tocmai m-am mutat în zonă şi aş avea nevoie să angajez nişte ajutoare. Jeremy

Fitzherbert, vecinul nostru, a zis că sunteţi persoana cu care trebuie să vorbesc. Se pare că acesta este inima Hartingtonului[9], mai spuse, râzând singură de jocul de cuvinte făcut.

Cate se simţi flatată. Îi oferi Mirandei o mână moale şi umedă precum ca o cocă.

– Păi, da, eu îi cunosc pe toţi, iar locul acesta e plin de lume de obicei. Am un avizier acolo. Indică spre peretele de lângă uşă, unde un panou de plută era plin de bucăţele mici de hârtie. Să vă servesc cu o cafea?

Cate nu voia nici în ruptul capului să lase să-i scape printre degete nou-sosita. Miranda şovăia, însă era ceva în purtarea lui Cate care sugera că s-ar fi simţit jignită dacă ar fi refuzat-o.

– Cu plăcere, spuse Miranda, gândindu-se pentru o clipă la Gus, rămas singur acasă, înainte de a-şi scoate haina Prada şi a se aşeza la masa rotundă.

Cate aduse o brioşă roz şi o ceaşcă de cafea şi le puse în faţa musafirei. Henrietta îşi aţinti pofticioasă privirea asupra brioşei.

– Superbă haină! spuse Cate, aşezându-se. Oh, ea este Henrietta, adăugă, ca şi când şi-ar fi adus brusc aminte de ea. Este proprietara magazinului de cadouri.

– Ne-am cunoscut, spuse Henrietta, care nu s-ar fi aşteptat niciodată ca o femeie precum Miranda s-o ţină minte. Aţi fost în magazinul meu.

– Ah, da, răspunse Miranda, amintindu-şi achiziţionarea rapidă a unei lumânări parfumate şi a unui top de hârtie de corespondenţă. Aşa este, ne-am cunoscut.

Henrietta îşi coborî privirea; nu văzuse niciodată o persoană mai fascinantă.

– Deci? continuă Cate. Cum merge?

– Grozav, răspunse Miranda, neavând chef să vorbească despre ea.

Nu erau prea multe lucruri pozitive de spus şi nu dorea să le insulte.

– Ce fel de ajutor căutaţi? întrebă Henrietta.

Miranda observă ce piele frumoasă avea, ca o cremă catifelată de caramel. Să fi fost trecută de treizeci şi cinci de ani, dar cu toate astea, nu avea nici măcar un rid. Vru s-o întrebe ce produse cosmetice folosea pentru ten, dar nu dorea să înceapă o prietenie. Miranda luă o gură de cafea. Era delicioasă; la urma urmei, nu era cazul să regrete lipsa unei Caffé Nero.

– Păi, am nevoie de cineva care să gătească şi să deretice şi mai am nevoie de un grădinar. Grădina este un haos.

– Ştiţi, grădina aceea era cândva un adevărat punct de atracţie, spuse Henrietta.

– Zău? Aproape că m-aţi păcălit.

– Ba nu, confirmă Cate. Familia Lightly crea cele mai frumoase grădini. Îmi imaginez că nu prea vă pricepeţi la grădini, fiind londoneză.

– Ava Lightly era foarte pricepută la grădinărit, adăugă Henrietta imediat, îngrijorată ca nu cumva Cate să se simtă jignită. Se purta mai degrabă urât când era confruntată cu străini, ca un animal circumspect care îşi marchează teritoriul cu un amestec de dulceaţă şi venin. Dar a plecat acum câţiva ani. O grădină e năpădită numaidecât de buruieni dacă nu e îngrijită.

– Ei bine, eu nu mă pricep deloc la grădinărit, spuse Miranda, privindu-şi unghiile frumos lăcuite şi strâmbându-se în sinea ei la gândul că ar fi trebuit să-şi facă singură manichiura. Mă deprimă să mă uit la o grădină în paragină.

Henriettei îi lăsă gura apă când Miranda muşcă din prăjitură.

– Dumneavoastră le faceţi?

Cate dădu din cap şi-şi ţuguie buzele, bărbia dispărându-i complet.

– Nu veţi găsi aşa o cafea sau prăjituri mai bune nicăieri în Dorset. Sper să-mi deveniţi clientă fidelă. Odată ce aţi gustat, nu mai e cale de întoarcere.

– Înţeleg de ce, spuse Miranda, întrebându-se cum de o femeie aşa de

sfrijită era capabilă să prepare prăjituri atât de somptuoase şi de suculente fără să mănânce şi ea din ele.

– Am să întreb şi eu, îşi oferi Henrietta ajutorul. În magazinul meu intră tot felul de oameni. Hartington atrage oameni din toate împrejurimile, şi nu se ştie niciodată.

Zâmbi, iar Miranda constată că începea s-o placă. Avea zâmbetul dulce şi autocritic al unei femei inconştiente de drăgălăşenia ei.

Uşa se deschise din nou, lăsând să intre o rafală rece de vânt.

– Aici mi-erai! strigă un bărbat cu un zâmbet larg şi o faţă netedă, frumoasă. O ţii doar pentru tine? Etta, eşti de-a dreptul şocantă! Cate, discreţia ta nu mă surprinde deloc. De la tine mă aştept la ce-i mai rău.

– El este Troy, spuse Henrietta, faţa luminându-i-se într-un zâmbet radiant. Are prăvălie vizavi, dacă vreţi să vă aranjaţi părul. Nu că aţi avea nevoie, bineînţeles, e perfect.

Troy se întoarse către Miranda, cu mâinile pe talia blugilor lui cu talie joasă.

– Sunteţi aici de ceva vreme şi nici nu v-aţi sinchisit să ne salutaţi? Ne simţim cu toţii teribil de jigniţi, să ştiţi, spuse el bosumflat.

Miranda se binedispuse la vederea rânjetului molipsitor al lui Troy.

– Cate, iubirea vieţii mele, am nevoie de o prăjitură. Este al dracului de frig afară şi la ora douăsprezece e programată babeta de madam Tărăboi să-i pun nuanţator albastru în păr.

– Eşti mitocan, Troy, suspină adânc Henrietta chicotind. Desigur că nu o cheamă aşa, iar Troy este de fapt Peter, adăugă ea, adresându-se Mirandei.

– Îmi daţi voie? spuse Troy, fără să aştepte răspunsul. Adaugă şi o cafea! O fixă pe Miranda cu privirea ochilor lui căprui limpezi şi-o studie cu neruşinare. Sunteţi cel mai fermecător lucru care a pus piciorul în Hartington de ani buni. Ultima oară când am văzut atâta eleganţă a fost în pădurea Hartington, la o vulpe, dacă-mi amintesc eu

bine, care avea o blană uluitoare pe tot corpul. Am observat eticheta Prada de pe a dumneavoastră, apropos, şi ador cizmele din piele, atât de la modă. Adulmecă admirativ, trăgând pe nările dilatate mireasma dulceagă, apoi adăugă conspirativ: În plus, sunteţi şi frumoasă. Soţul dumneavoastră cum arată?

Miranda aproape îşi scuipă cafeaua pe haina lui de velur.

– E superb şi el?

– Dumnezeule, n-aş putea spune. Frumuseţea este în ochii celui care priveşte, răspunse Miranda, râzând uimită. Eu cred că este chipeş.

– Sunteţi şi şic. Ador persoanele şic. Dacă aveţi şi un titlu nobil, vă tund gratis.

– Mă tem că nu am. Sunt pur şi simplu doamna Claybourne.

– Da, dar doamna Claybourne de Hartington House. Teribil de măreţ. Frumos şi măreţ, o combinaţie bombă. Îndeajuns pentru a transforma un homosexual în heterosexual!

– Caută ajutoare, îl informă Henrietta. Un bucătar...

– Ştiu să gătesc, se oferi el voluntar, fără să-şi ia ochii de la ea.

– Şi un grădinar.

Îşi lăsă umerii să cadă jucăuş.

– Aici nu pot fi deloc de ajutor. Orice lucru verde atins de mine moare. Bine că pisica mea nu e verde, că s-ar fi zis cu ea! Ar fi păcat să nimicesc ceea ce a reprezentat cândva cea mai frumoasă grădină din Dorset.

Henrietta observă cât de tăcută devenise Cate. Făcea cafeaua, cu spatele la ei. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Troy, care îşi îndreptă atenţia către tejghea.

– Gata cafeaua mea, scumpo?

– Imediat, răspunse Cate.

Atmosfera se răcise brusc, aşa cum se întâmpla din cauza toanelor lui Cate. Nu fusese înţelept din partea lor s-o ignore. Miranda, simţind schimbarea, se uită la ceas.

– Dumnezeule, trebuie să plec. Mi-a părut bine să vă cunosc pe toţi.

– Asemenea, spuse Henrietta cu sinceritate. O să găsim noi un grădinar, nu vă faceţi griji.

– Plecaţi deja? suspină Troy. Abia ne-am cunoscut. Am stat cu totul doar zece minute în compania dumneavoastră. Nu vă place colonia mea?

– Îmi place, spuse Miranda, scuturând din cap amuzată. Vi se potriveşte.

– Adică e dulce.

– Da, dar un dulce plăcut.

– Uşurarea este copleşitoare. Troy îi aruncă un zâmbet diabolic. Să-l aduceţi cândva pe domnul Claybourne la tuns. Mi-ar plăcea mult să-l cunosc, mai spuse, mişcând sugestiv din sprâncene.

– Nu ştiu, spuse Miranda. S-ar putea să nu-l mai recuperez. Se ridică în picioare şi-şi puse haina pe umeri.

Fetele o priveau invidioase. Era o haină neagră şi potrivită, cu revere ample îmblănite şi cu umeri atât de ascuţiţi, că parcă zgâriau aerul când ea se deplasa.

– Mulţumesc pentru cafea şi prăjitură, îi spuse lui Cate. Chiar nu am întâlnit ceva mai bun. Nici măcar la Londra. Cate se învioră. Aş putea lipi asta la avizierul dumneavoastră? Scoase o bucată de hârtie imprimată din geantă.

– Am să mă asigur că este citit, spuse Cate, dar nu ar fi fost nevoie să se deranjeze; anunţul era aşa de mare, că ar fi fost imposibil să nu-l vadă cineva.

– Ei bine, izbucni Troy după ce Miranda ieşi în stradă. E o apariţie pe cinste. „Mulţumesc pentru cafea şi prăjitură“, spuse el, imitându-i

accentul. Adorabil!

– A fost cam rece la început, dar s-a încălzit. Nu cred că înţelege care-i treaba cu tine, Troy, îl tachină Henrietta.

– Este impecabil de amabilă, dar cred că este puţin cam cu nasul pe sus, voi nu? Londoneza tipică. Ăştia cred mereu că sunt mai buni decât noi, ceilalţi, spuse Cate suav, aducând cafeaua şi prăjitura lui Troy. Este genul acela de femeie obişnuită cu nenumărate slugi care să roiască în jurul ei. E clar că e pierdută fără o menajeră, un bucătar, un grădinar şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. A năvălit aici fără amabilităţi, ca şi cum aici ar fi fost poşta. I-a luat... Cât? Două luni, ca să vină să se prezinte. Prea importantă pentru Hartington. Probabil crede că noi suntem prea provinciali. E totuşi foarte drăguţă, adăugă, pufnind uşor. La modul destul de comun.

– Eu cred că eşti cam dură, spuse Troy. Cate avea rareori ceva drăguţ de spus despre ceilalţi, toată lumea ştia asta. Nu a fost prea importantă pentru cafeaua ta.

– I-am pus capac cu asta, este? N-o să găsească o cafea mai bună la Londra.

– Ar trebui să mă întorc la magazin. Am lăsat-o pe Clare acolo singură-singurică, spuse Henrietta, referindu-se la sora ei.

– Eu nu mi-aş face griji, nu suntem atât de aglomerate, spuse Cate. Vrei să-ţi dau o prăjitură la pachet?

– O prăjitură? repetă Henrietta derutată.

Nu o mustrase Cate cu doar cinci minute în urmă că mănâncă prea mult?

– Pentru Clare, prostuţo, spuse Cate, punând o prăjitură într-o pungă.

Henrietta luă punguţa şi plecă, simţindu-se profund umilită.

Miranda se întoarse acasă şi-l găsi pe Gus stând în faţa şemineului şi

uitându-se la Stăpânul inelelor. Mânca o pungă de chipsuri şi bea o doză de coca-cola.

– Nu ai teme? îl întrebă.

Gus ridică din umeri.

– Mi-am lăsat ghiozdanul la şcoală.

Miranda oftă.

– Păi, ai face bine să ţi-l iei luni, altfel o să ai din nou belele. Tatăl tău vine acasă în seara asta. Nu e fericit cu ce-ai făcut azi.

– Nu a fost cu intenţie, spuse Gus, îndesându-şi un pumn de chipsuri în gură. Nu eu am început.

– Nu vreau să aud. Trebuie să lucrez. Sora ta o să ajungă acasă curând, aşa că va trebui să opreşti filmul. Se sperie de creaturile acelea înfiorătoare.

– Orci, o corectă Gus.

– Cum zici tu. Te rog să-l opreşti.

– Dar, mama...

– Îl opreşti!

Miranda se întoarse la birou. Încă simţea în gură gustul acelei delicioase prăjituri şi capul îi vâjâia de la cafea. Persoanele pe care tocmai le cunoscuse ar da numai bine culoare articolului ei. Troy era minunat de efervescent, iar Henrietta, voluptuoasă, dulce şi complet dominată de Cate, care era toxică, în ciuda reţetelor ei magice. Ar face un drăguţ mic trio. Trucul era să creeze personaje care să apară lunar, după care putea să scrie o carte, să vândă drepturile de ecranizare şi să privească apoi lumea aşternându-i-se la picioare. Degetele ei începură să alerge pe tastatură.

După un timp, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, apoi paşii uşori ai fiicei ei de cinci ani, Storm.

– Scumpo, strigă, puţin frustrată că Storm ajunsese acasă tocmai în

momentul în care contura personajele.

Storm apăru în uşă, cu un aer trist. Părul ei şaten era dat pe spate, iar obrajii îi erau roşii de frig.

– Ai avut o zi bună la şcoală?

– Nu. Gus e un huligan, spuse ea.

Miranda se opri din scris şi-şi privi fiica.

– Un huligan?

– Madeleine nu vrea să vină să ne jucăm pentru că-i este frică de Gus.

– Ştiu. A muşcat un băieţel azi.

– Am văzut rana muşcăturii, sângera.

– Sunt sigură că băiatul s-a lăudat cu ea, de parcă ar fi fost o rană de război! spuse Miranda iritată. Nu se îndoia că mama lui urma să o sune ca să se plângă.

– Smulge picioarele păianjenilor.

– Ceea ce nu e rău; sunt oribili.

– Sunt creaturile Domnului.

Lui Storm îi jucau lacrimile în ochi.

– Scumpo, cu cine Dumnezeu ai stat de vorbă?

– Doamna Roberts spune că toate vietăţile sunt speciale. Gus omoară tot.

– Vino încoace, scumpete, spuse ea, trăgând-o pe Storm înspre ea şi luând-o în braţe.

– Nu-mi place de Gus.

– Nu eşti singura, spuse Miranda cu un suspin. De ce nu te duci să te joci în dormitorul tău? El se uită la Stăpânul inelelor.

Storm se trase din braţele Mirandei.

– Ai teme?

– Da.

– Am să vin sus într-un minut să te ajut.

Dar Storm ştia că minutul se va transforma într-o oră şi că ea va sfârşi prin a-şi face temele singură. Mama ei era mereu prea ocupată.

Storm stătea în dormitorul ei roz. Tapetul se asorta cu perdelele, având mici heruvimi dănţuind printre flori. Până şi becurile erau roz, scăldând camera într-o lumină rozalie delicată. Rafturile de cărţi erau încărcate cu jucării de pluş şi cărţi. Avea cutii drăgălaşe pentru bijuterii, în care îşi ţinea flecuşteţe şi tot felul de agrafe pentru păr, fluturaşi sclipicioşi şi brăţări. Avea carneţele roz, în care se prefăcea că scrie cu creioane roz, şi o căsuţă de jucărie făcută din bumbac roz brodat, plină cu pernuţe roz, pe care le colecţiona în toate nuanţele şi formele. Acolo stătea ascunsă acum, cu cartea ei de lectură de la şcoală. Se simţea tristă şi singură. Strânse la piept pernuţa roz preferată, uscându-şi lacrimile cu colţurile ei. Ce rost avea o cameră frumoasă dacă nu avea prietene cărora să le-o arate?

Miranda îşi termină articolul şi-l trimise pe e-mail, răsuflând uşurată. Uitase de temele fiicei ei. Merse în bucătărie să-şi toarne un pahar de vin, luându-şi din frigider un morcov, ca să-şi reprime pofta de fumat. Era ora ceaiului pentru copii. Nu-i veneau în minte decât friganele, căci Gus mâncase deja crochete de peşte la prânz. În timp ce privea în gol în frigider, sună telefonul. Îşi fixă receptorul între obraz şi umăr şi scoase câteva ouă.

– Da? spuse, aşteptându-se să fie soţul ei la telefon.

– Bună, Jeremy la telefon.

– Ah, bună.

– Ştii, căutai un grădinar, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea, înveselindu-se.

– Am găsit pe cineva care ar putea fi potrivit. E un domn, Underwood. E destul de în vârstă şi cam excentric, dar adoră să grădinărească.

– Cum l-ai găsit?

– A lucrat cândva la fermă.

– Şi acum?

– E semipensionat. Ar putea lucra câteva zile pe săptămână pentru dumneata.

– Ce vârstă are?

Jeremy şovăi.

– Vreo şaizeci şi cinci.

– Se va descurca? Sunt multe de făcut pe-aici.

– Da-i o şansă. Este un om bun.

Storm intră în bucătărie, îmbrăcată într-o costumaţie roz de zână, cu tot cu diademă sclipitoare, aripioare şi baghetă magică.

– Mami, mi-e foame, se miorlăi ea, cu ochii mari înroşiţi de plâns.

Miranda se încruntă, ezitând o clipă.

– În regulă, am să-l primesc, consimţi ea în grabă. Poate veni mâine-dimineaţă? Ştiu că e sâmbătă, dar...

– Am să-l trimit.

– Bine. Mulţumesc, Jeremy. Închise şi se întoarse spre fiica ei. Fac nişte friganele, scumpo. Eşti bine?

– Friganele? exclamă Gus din prag. Urăsc friganelele.

– Gus, azi nu prea eşti în poziţia să te plângi de ceva. Ori friganele, ori spaghete.

– Spaghete, spuse Gus.

Storm strâmbă din nas.

– Mie îmi plac friganelele.

– Aici nu e restaurant. Primiţi amândoi spaghete. Nu ar fi suportat un acces de furie al lui Gus, iar Storm nu comenta. Storm se încruntă. Poţi pune cât ketchup vrei, adăugă Miranda ca s-o împace. Chiar nu am energia să mă lupt cu voi azi.

Îşi privea copiii mâncând, savurându-şi paharul de vin. David venea acasă astă-seară. Va face o baie şi se va îmbrăca în ceva drăguţ. O să-i pregătească ficat de viţel cu cartofi la cuptor şi sos de vin roşu. Voia să-l impresioneze, să-l încurajeze să petreacă mai mult timp acasă. Tânjea după compania lui. Era plictisitor de una singură la ţară.

Joc de cuvinte dat de pronunţia similară a substantivului heart – inimă şi cea a numelui localităţii Hartington (n.tr.)

capitolul 3

Dimineţi înnegurate care ascund în adâncul lor promisiunea unei zile frumoase

David Claybourne sosi la Hartington House la ora opt. Gus, îmbrăcat în pijama albastră cadrilată, aştepta în bucătărie împreună cu mama lui. Storm era cuibărită în pat, cu iepuraşul ei de jucărie şi pernuţa roz preferată, visând să-şi aducă noile prietene acasă, la joacă.

Când auzi uşa de la intrare deschizându-se, Miranda îi zise lui Gus să rămână în bucătărie cât mergea ea să discute cu tatăl lui. Rămaseră în salon un timp, care păru o veşnicie, vorbind cu voce scăzută. Gus începu să se fâţâie pe banchetă după ce-şi bău paharul de lapte, simţind o apăsare tot mai grea gândindu-se la ce urma. Căscă şi începu să scrijelească linii în lemnul de pin cu o lingură.

În cele din urmă, părinţii intrară în bucătărie, cu feţe grave. Tatăl nu-l salută, ci trase un scaun şi se aşeză. Mama îi dădu soţului ei un pahar de vin, după care îşi turnă şi ei unul.

– Mama îmi spune că ai muşcat un copil şi ai fugit de la şcoală azi.

Gus se uita fix la tatăl lui, fără să clipească. Era decis să nu arate slăbiciune. Aragorn[10] nu dădea niciodată dovadă de slăbiciune.

– Chestia asta trebuie să înceteze. Comportamentul tău este inacceptabil. Gus tăcea. Drept pedeapsă, îţi este interzis să te uiţi la televizor timp de o săptămână. Gus deschise gura, protestând mut. Era prea uluit ca să comenteze. Ne-ai adus pe amândoi la capătul răbdării. Şi te previn, Gus, că dacă vei continua să-i agresezi pe ceilalţi copii şi să tulburi orele, nu mai avem altă variantă decât să te trimitem la internat mai devreme. Înţelegi? Gus se lupta cu o lacrimă rebelă, care

ţâşnise din ochi şi atârna acum de gene. Dădu din cap. Ce ai de spus în apărarea ta?

– Nu eu am început, murmură Gus. Lacrima îi căzu pe obraz, şi el o şterse cu mâneca.

– Nu vreau să aud toate dedesubturile giumbuşurilor tale de la locul de joacă. M-am săturat. Şi-acum du-te la culcare.

Gus se prelinse de pe banchetă şi trecu lent pe lângă părinţii săi. Nici unul nu avu intenţia să-l sărute de noapte bună. Odată ajuns în dormitorul lui, închise uşa, se aruncă pe pat şi începu să plângă în hohote cu faţa ascunsă în pernă.

– Ar trebui să mă duc sus la el, spuse Miranda îngrijorată. E şi el mic.

– Nu, Miranda, spuse David ferm. Asta e problema. Eşti prea indulgentă. Nu l-ai trimis înapoi la şcoală, ci l-ai lăsat să se uite la DVD-uri toată după-amiaza. Nu-i de mirare că nu învaţă. Ce fel de mesaj transmiţi tu? Lasă-l să plângă până adoarme. Dacă te duci tot timpul la el şi-l mângâi, n-o să-nveţe niciodată. Nu mai fi aşa moale. Nu e cinstit faţă de Gus să-l laşi să se transforme într-un monstru. Este responsabilitatea noastră să-l învăţăm cum să se poarte.

– Dar nu ştiu cum s-o fac.

Miranda luă o gură de vin şi se cufundă în scaun.

– Nu fi ridicolă. Doar nu e mare filosofie. Ai început să cauţi ajutoare?

– Da, răspunse ea, înveselindu-se. Am pus un anunţ la cofetăria din oraş. Vecinul nostru, Jeremy Fitzherbert, spune că acolo e centrul nervos al Hartingtonului. Îmi trimite pe cineva mâine. Un grădinar, domnul Underwood[11].

– Potrivit nume, spuse el, dând aprobator din cap.

David era un bărbat căruia îi plăcea să vadă lucrurile rezolvându-se.

– E cam bătrân.

– Eu nu judec niciodată o persoană înainte s-o cunosc.

– Bănuiesc că are foarte multă experienţă.

– Şi un bucătar? Şi pentru că veni vorba, ceva miroase bine.

– Ficat de viţel, spuse ea. Preferatul tău.

– Până la urmă, ai putea deveni o zeiţă în gospodărie. Îşi termină vinul şi se ridică. În regulă. Mă duc să fac o baie.

Miranda îşi privi soţul părăsind încăperea. Nici măcar nu o întrebase ce mai face şi nici nu observase rochia de caşmir pe care o purta. Se străduise atât de mult, îşi spălase părul, se machiase. Se apucă să prepare sosul de vin. Începu să lăcrimeze din cauza cepei. Se simţi brusc epuizată. Ultimul an fusese dur. Din pricină că lui Gus i se ceruse să părăsească şcoala Crăciunul trecut şi trebuise să facă şcoală la domiciliu, cu un tutore, în timp ce ei trebuiseră să găsească o casă, să redecoreze şi să se mute, toate la timp pentru începutul şcolii, în septembrie. Încă îl auzea scâncind sus.

– Fir-ar! înjură ea pentru că se tăiase la un deget. Of, nu pot să stau aici în timp ce Gus se umflă de plâns în camera lui, spuse ea printre dinţi, deschizând unul dintre sertare şi scoţând un plasture cu Omul Păianjen. Îl puse pe rană, apoi se duse sus.

Gus suspina zgomotos. Miranda intră în camera lui, care mirosea a biscuiţi vechi, şi se aşeză pe pat. Gus se opri din plâns când îi simţi prezenţa, ridicându-şi capul din pernă. Ea îl privi tulburată şi-şi puse mâna pe capul lui, unde părul devenise lipicios la rădăcină.

– Gus, şopti ea. S-a terminat. Tata nu mai este supărat. Chipul lui Gus părea să implore, şi începu din nou să suspine. Iubitule, este în regulă. Nu mai suntem supăraţi. Apoi, mai insistent. Gus, revino-ţi. Gus continua să suspine. Miranda îl luă de subsuori şi-l trase pe genunchi, ca să-l poată ţine în braţe. El îşi îngropă faţa în gâtul ei, aşa cum o făcea când era mititel. Ce este, dragul meu? întrebă ea, strângându-l în braţe.

– Nu ştiu, răspunse el în sfârşit, cu voce răguşită şi respirând neregulat. Nu vreau să merg la internat.

Ea nu putea face mai mult de-atât. Îl ţinu în braţe până se linişti, apoi îl aşeză din nou în pat, îl sărută pe frunte şi stinse luminile. Gus

adormi imediat, chipul lui palid devenind acum relaxat, drăgălaş şi inocent. Ea îl privi un timp, întrebându-se de ce avea un copil atât de neliniştit. Nu-şi imagina nici măcar pentru o clipă că ea ar fi fost în vreun fel de vină.

David termină baia şi se schimbă într-un pantalon bej de bumbac şi o cămaşă albastră Ralph Laurent. Era frumos, cu păr negru strălucitor, piele bronzată şi ochi albaştri conturaţi de gene lungi, care ar fi arătat prea feminin pe o faţă mai puţin masculină. David era puternic, cu musculatură bine definită, lucrată cu conştiinciozitate în fiecare dimineaţă în sala de sport din clădirea de birouri unde muncea. Era şi vanitos. Se îmbrăca bine, folosea un aftershave scump şi era permanent preocupat să nu chelească. Era un bărbat cu aplomb, care făcuse o grămadă de bani în City, se căsătorise cu o femeie frumoasă şi cumpărase un imens conac la ţară, investind concomitent într-o mică pied à terre[12] în Kensington. David le avea pe toate: familia perfectă în Dorset şi amanta perfectă la Londra. Două vieţi separate. Totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Simţea că făcea numai ceea ce orice bărbat avea dreptul să facă. Îşi iubea soţia, nu-şi iubea amanta. Dar soţia lui cu greu s-ar fi putut aştepta ca el să rămână celibatar toată săptămâna. Cu siguranţă, aceasta era înţelegerea. Ea obţine casa de la ţară, el are o relaţie sexuală la Londra; nimeni nu este rănit.

Jos, Miranda termina de preparat ficatul de viţel. Aşeză masa pentru doi şi îşi aşteptă soţul să apară. Dacă ar fi aprins acum o lumânare, ar fi părut prea teatral, gândi ea. Gătea, spăla vase, păstra casa curată, spăla rufe, se ducea la Sainsbury's o dată pe săptămână pentru aprovizionare cu alimente, avea grijă de copii, şi peste toate astea, avea şi o carieră. El nu trebuia să se îngrijească decât de el însuşi.

– Fir-ar al dracului, murmură ea, şi-şi turnă un al treilea pahar de vin. Zici că nici nu mă vede.

David era binedispus când apăru în bucătărie. Miranda era ameţită. El îşi puse singur de mâncare, apoi se aşeză.

– Iubito, ai făcut atâtea pregătiri pentru seara asta. O privi apreciativ. Am o soţie foarte frumoasă.

Dispoziţia ei se învioră precum o flacără reaprinsă.

– Mulţumesc. Povesteşte-mi ce mai e prin Londra, ca să pot trăi şi eu

acolo indirect, prin tine!

– La fel ca atunci când ai plecat, doar că mai frig, răspunse el.

Ea îşi înghiţi dezamăgirea şi insistă să primească mai multe detalii.

– Cu cine te-ai mai văzut?

– Gaşca obişnuită, când am timp. Am stat la birou până la zece în fiecare seară săptămâna asta. Sunt rupt.

– Ce mai face Blythe? Miranda se întâlnise cu vechea prietenă din liceu la ora de judo a lui Gus, în Chelsea. După ce nu se văzuseră ani de zile, se apropiaseră din nou când Miranda îi fusese alături în timpul unui divorţ urât. Tot încerc s-o sun, dar îmi răspunde doar robotul. Asta se întâmplă când te muţi la ţară, te uită toţi prietenii!

– Nu te-a uitat. A fost ocupată cu avocaţi şi contabili, după cum îţi poţi imagina. De fapt, i-am şi dat un mic sfat, răspunse el îngâmfat, ţinându-şi furculiţa în aer. I-am spus că trebuie să-şi administreze divorţul ca pe o afacere. Ea însăşi este clientul ei cel mai important. Trebuie să obţină cea mai bună ofertă posibilă. Nu ajută la nimic să-l lase doar pe avocat să-i rezolve toate treburile. El nu ştie ce vrea ea. Nu se gândeşte decât la câţi bani poate obţine pentru ea şi, ca procent, cât de mult poate scoate pentru el însuşi. Poate fi cel mai bun din oraş, dar ea tot trebuie să-i spună ce-şi doreşte ea. I-am spus să facă o listă. Asta este ultima ei şansă să iasă în câştig. Odată uşa închisă, s-a terminat. Nu mai are cum să revină şi să ceară lucruri pe care nu s-a sinchisit să le menţioneze. El va lua totul, iar ea va rămâne cu regretul propriei procrastinări.

– Te-a ascultat?

– Aşa cred. Problema e că este exagerat de emoţională, nu poate vedea pădurea de copaci. În momentul ăsta nu vrea decât să se termine. I-am spus că banii sunt importanţi, măcar de dragul fiului ei. Ea ştie ce e bine pentru ea. O ajut cu plăcere. Oricum nu l-am plăcut niciodată pe soţul ei. Un mare dobitoc!

– Este şocant câţi dintre prietenii noştri divorţează, suspină Miranda. După ce ne liniştim, ar trebui să-i invităm pe Blythe şi Rafael la un sfârşit de săptămână. Rafael este o scumpete de băieţel şi s-ar putea să

aibă o influenţă fastă asupra lui Gus. Tipic, nu-i aşa? Ne reîntâlnim după ani, descoperim că suntem vecine, după care eu mă mut aici. Băieţii tocmai se împrieteniseră.

– Totul e ca Gus să nu-l muşte pe Rafael.

– Hai să-i mai acordăm puţin timp. Gus se va linişti. Faţa ei se umbri pentru o clipă. Problema cu Gus nu avea să dispară. Crezi că ar trebui să meargă la un medic? întrebă ea într-o doară.

– Un psiholog? David era consternat.

– Păi, da, un psiholog pediatru.

– Peste cadavrul meu o să permit cuiva să se amestece în viaţa fiului meu. Nu e nimic în neregulă cu Gus. Nimic care să nu se rezolve la şcoala cu internat.

– Dar mai e aproape un an până va pleca – şi nu vrea să plece.

– Este o etapă. O va depăşi. Tu trebuie doar să o controlezi, Miranda. Tu eşti aici toată săptămâna. E la latitudinea ta.

– Presupun că-mi vei spune să-mi conduc familia ca pe o afacere. Că Gus este cel mai important client al meu, spuse Miranda cu un surâs şters.

– Nu, iubito, el este chiar afacerea, o corectă David, foarte serios. Clientul tău cel mai important sunt eu.

După ce se uitară la ştiri, merseră împreună la culcare. David rămase treaz, citind The Economist, în timp ce Miranda, beată şi epuizată, se ghemui cu o pernă pe ochi, ca să n-o deranjeze lumina, obişnuită să aibă tot patul doar pentru ea. Nu făcură dragoste. David nu-i făcu nici o propunere, iar Miranda, deşi ofensată că el nu o dorea după o săptămână de despărţire, se simţi mai degrabă uşurată.

A doua zi dimineaţa, Storm se distră jucându-se de una singură în dormitorul ei, în timp ce Gus, care nu avea voie la televizor, colindă prin pădure, ca să pună capcane pentru animalele neavizate. David citi ziarele la micul dejun, compus din ouă, bacon şi pâine prăjită, toate pregătite de Miranda. Ea se pregăti pentru interviul cu

grădinarul.

– Vrei să fii şi tu de faţă? îl întrebă pe David, care, fără să-şi ridice privirea din The Telegraph, îi răspunse că era departamentul ei.

– Tu eşti ministrul afacerilor interne, spuse el.

– Şi tu nu? întrebă ea, iritată de lipsa lui de interes.

– Eu sunt prim-ministru, răspunse el. Dacă vrei o a doua opinie, am să ţi-o dau bucuros. Altfel, iubito, am încredere absolută în judecata ta.

Miranda îl trimise pe David să deguste cafeaua de la cofetăria lui Cate şi merse să aştepte în biroul ei. Era obosită să tot trebuiască să le facă ea singură pe toate. Îşi aminti de armata de constructori şi decoratori pe care îi adusese la Hartington ca să transforme conacul în casa visurilor ei. David o lăsase să o decoreze aşa cum dorise ea – bunul ei gust era unul din motivele pentru care se căsătorise cu ea – şi plăti conştiincios facturile, fără comentarii. Ca ministru al afacerilor interne, se aştepta de la ea să clădească un cămin pentru el şi copiii lor. Nu se gândi să coboare pe pământ din înaltul lui birou şi să dea o mână de ajutor. Miranda îşi dădu seama că nu mai aveau nimic în comun. Până şi copiii erau în jurisdicţia ei, în timp ce el era prim-ministru păpuşar, ţinând în mâini toate sforile.

În timp ce cugeta la starea căsniciei ei, se auzi soneria, şi se duse degrabă să deschidă. Trase adânc aer în piept şi se rugă ca domnul Underwood să fie grădinarul perfect, adăugând, dacă tot intrase în legătură cu Dumnezeu, că ar fi dorit să urmeze un bucătar şi o menajeră. Deschise uşa şi dădu cu ochii de un omuleţ ca un gnom, îmbrăcat cu haină şi pantaloni maro şi purtând pe cap o şapcă ecosez, aşezată pe o claie bogată de păr cărunt cârlionţat. Când o văzu, îşi scoase numaidecât şapca şi o lipi de jiletca pe care o purta.

– Eu sunt domnul Underwood, am venit pentru slujba de grădinar, spuse el cu un puternic accent de Dorset.

Miranda nu-i întinse mâna; bărbatul arăta ca şi cum nu ar fi ştiut ce ar fi putut face cu ea.

– Vă rog să poftiţi înăuntru, domnule Underwood, îi spuse ea, dându-se la o parte pentru a-l lăsa să intre în salon. O rafală de vânt umed

intră în casă odată cu el. Doamne, dar frig mai e azi, exclamă ea, închizând uşa în urma lui. Urăsc burniţa.

– Încălzirea globală, spuse el tânguios. Azi e cald ca vara, mâine e frig ca-n Siberia! Zilele astea, nici nu mai ştii la ce să te aştepţi.

– Poftiţi în biroul meu, domnule Underwood.

El o urmă, aruncându-şi privirea la pardoseala din dale de piatră şi la pereţii proaspăt văruiţi în crem. Exista un şemineu mare, gol, în care ar fi trebuit să ardă buşteni, şi un covor drăguţ, unde te-ai fi aşteptat să vezi o pereche de câini dormind. Pe vremea când conacul Hartington aparţinea familiei Lightly, în vatră ardea mereu focul, iar pe masa lungă şi îngustă din salon era mereu un vesel aranjament floral. Masa rotundă care îi luase acum locul arăta părăsită cu doar o sculptură neînsufleţită aşezată în mijloc.

– Deci, abia v-aţi mutat? întrebă el.

Miranda observă că vorbea fără grabă şi tărăgănat, în mod clar un om care nu se grăbea.

– Da. Cunoaşteţi casa?

– Oh, da. Aceasta a fost cândva cea mai frumoasă grădină din Dorset.

– Chiar aşa, spuse ea, indicându-i un scaun.

El observă că ea nu aprinsese focul nici în birou, dar mirosea a fum, ceea ce era încurajator.

– Doamna Lightly a fost o lady cu mult har.

– Aşa am auzit şi eu.

– Ar trebui să aprindeţi focurile în casa asta. V-aş putea aduce lemne, dacă doriţi.

– Vă mulţumesc. Vedeţi, avem nevoie de cineva ca dumneavoastră.

Deşi, după cum îşi vârî degetul butucănos în nas şi începu să-l mişte rapid, nu mai era aşa de sigură.

– Mă mănâncă nasul, explică el, mişcând din nou degetul.

– Vă mulţumesc, domnule Underwood. Acum, spuneţi-mi, am înţeles că aţi lucrat pentru domnul Jeremy Fitzherbert?

Îşi scoase degetul din nas şi şi-l şterse de haină.

– Am lucrat la fermă aproape patruzeci de ani. Am arat, am semănat, dar mie cel mai mult îmi plac grădinile. Aţi văzut ciupercile otrăvitoare din pădure?

Ochii îi străluceau precum hematitul. Miranda clătină din cap.

– Ciuperci otrăvitoare?

– Oh, da. O să fie destul de multe pe-aici. E o toamnă umedă. Ştiaţi că ciuperca în sine este doar fructul ciupercii plantă?

– Nu, nu ştiam.

– Numai când planta care creşte în pământ devine destul de viguroasă ca să producă seminţe apar ciupercile.

– Chiar?

Miranda încerca să pară interesată. Întrevederea nu prea mergea aşa de bine pe cât crezuse ea.

– Există o mulţime de ciuperci sălbatice comestibile, dar majoritatea oamenilor nu ştiu asta. Ei mănâncă numai din cele de cultură. Doamna Underwood găteşte o delicioasă supă de ciuperci sălbatice. Ea ştie care sunt comestibile şi care nu.

Miranda observă burta voluminoasă a domnului Underwood. Era limpede că se hrănea bine. Miji ochii gânditoare.

– Aceasta e o proprietate mare, domnule Underwood.

– Doamna Lightly făcea totul singură, spuse el, dând încet din cap, admirativ.

– Nu avea pe nimeni s-o ajute?

– Doar pe Hector. Era pasiunea ei.

– Ei bine, a fost lăsată în paragină cel puţin un an. Este mult de muncă. Nu sunt sigură că sunteţi destul de puternic să faceţi totul singur.

Domnul Underwood păru jignit.

– Nu sunt destul de puternic? repetă, respirând convulsiv, evident insultat. Sări în picioare, îşi scoase haina şi îşi încordă muşchii pe sub mânecile cămăşii. Priviţi aici. Tari ca piatra. Ca granitul.

– Vă mulţumesc, domnule Underwood.

– Eşti atât de bătrân pe cât te simţi, coniţă. Aici, înăuntru, sunt un flăcău în toată puterea.

– Sunt sigură că sunteţi, domnule Underwood. Doamna Underwood e foarte norocoasă că vă are. Spuneţi-mi, cât de bine găteşte?

El se mângâie pe burtă.

– Soţioara mea? Este o femeie cumsecade. Nimeni nu găteşte ca doamna Underwood.

Miranda decise să rişte. Disperarea o forţa să fie impulsivă.

– Noi căutăm şi o bucătăreasă, spuse ea.

Faţa îmbătrânită a domnului Underwood se lumină de un zâmbet larg, iar obrajii lui rotunzi se îmbujorară.

– Nu mai căutaţi, coniţă. Doamna Underwood vă va hrăni pe toţi bine şi sănătos. Obişnuia să gătească pentru doamna Lightly când avea musafiri.

– Deci cunoaşte gospodăria?

– Oh, da, o cunoaşte.

– O să aibă timp?

Domnul Underwood confirmă din cap nerăbdător.

– Oh, da, are timp berechet. Copilandrii au crescut deja, au la rândul lor copilandri.

Mintea Mirandei zbârnâia.

– Aş dori s-o cunosc pe doamna Underwood, spuse ea decisă. Poate ar putea să vină mâine să gătească un prânz de duminică pentru noi patru. Cât despre dumneavoastră, domnule Underwood, daţi-mi voie să vorbesc deschis. Locul acesta este un haos, iar dumneavoastră e clar că ştiţi câte ceva despre grădini. Poate că aţi putea începe cu măturatul frunzelor şi tăiatul lemnelor, ca să putem aprinde focurile, iar eu am să continui să caut pe cineva... – aici ezită, dorind să găsească un cuvânt potrivit, ca să nu-l jignească – ... pe cineva care să muncească alături de dumneavoastră la partea de peisagistică. Cred că acest loc are nevoie de două perechi de braţe, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Domnul Underwood încuviinţă lent din cap. Nu prea înţelegea ce voia ea să spună cu peisagistica. În orice caz, îi plăcea să taie lemne şi să aprindă focuri, şi se gândea deja că va strânge munţi imenşi de frunze.

– Am să vă plătesc 8 lire pe oră, şi dumneavoastră faceţi atât cât puteţi.

– Asta îmi place la fel de mult ca budinca de Crăciun, coniţă, spuse el, în mod clar încântat.

– Spuneţi-mi doamna Claybourne, adăugă ea.

– Doamna Claybourne, coniţă.

Miranda oftă şi nu-şi mai bătu capul.

– Puteţi începe luni şi nu uitaţi să-i spuneţi doamnei Underwood să vină mâine, dacă are cum – poate reuşeşte să mă sune, ca să discutăm detaliile.

David se întoarse de la cofetăria La Cate binedispus. Intră în bucătărie, unde Miranda pregătea friptură de pui la cuptor, şi o prinse de mijloc,

sărutând-o pe ceafă pe sub părul prins în coadă de cal.

– Ai avut dreptate cu cafeaua. M-a înviorat complet. Iar oamenii sunt adorabili. Nu-mi imaginez de ce nu am mers acolo mai din timp. Este un loc pitoresc.

– Îţi place? Se întoarse ca să-l privească, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se de maşina de gătit.

– Am stat puţin la taclale cu localnicii, le-am dat nişte sfaturi legate de afacerile lor. Zâmbi poznaş.

– Oh, David, n-ai făcut asta?

– Bineînţeles că nu. Drept cine mă iei, un dobitoc infatuat?

– Sper că nu!

– Am stat la taifas cu Cate, care e clar că s-a amorezat de mine. Cu colonelul Pike – l-am întrebat una-alta despre război. Ştiau cu toţii cine sunt. Desigur că nu mi-i amintesc pe toţi după nume, dar au fost cu toţii corespunzător de respectuoşi. Cred că o să-mi placă să fiu moşier. Ar trebui să petrec un pic mai mult timp pe-aici. Zici că trăieşti acum o jumătate de secol. Nu ştiu de ce nu ne-am mutat noi aici mai de mult.

– Cate aia e un lup în piele de oaie. Ai grijă!

– Am văzut anunţul tău la avizier. Drăguţ!

– Nu e drăguţ! Este practic. Vei vedea, va funcţiona.

– Să sperăm. Moşieriţa nu ar trebui să-şi murdărească mânuşiţele în grădină şi dereticând prin casă. Vreau ca soţia mea să aibă mâini catifelate ca de ducesă.

– Atunci sunt o norocoasă că munca mea e toată doar pe calculator, nu-i aşa?

– Cum a mers întâlnirea ta cu domnul Underwood?

– Pentru moment, o să ne descurcăm cu el. Dar vom avea nevoie de un grădinar adevărat. El poate face munci mai obişnuite, să adune

frunzele, să cosească iarba, să taie lemne, chestii de genul ăsta. Soţia lui vine mâine să ne gătească la prânz. A gătit pentru foştii proprietari.

– Sunt impresionat, iubito. Îi ridică bărbia. Nu am crezut vreodată că o să pui totul în ordine.

– Am fost aşa de ocupată...

El o făcu să tacă sărutând-o.

– Şşşşt. Nu uita de clientul tău cel mai important.

Personaj din romanul fantastic Stăpânul inelelor, J.R.R. Tolkien (n.tr.)

Lăstăriş, tufăriş

O a doua casă, de obicei mai mică, situată într-un oraş mare, la o oarecare distanţă de reşedinţa principală (n.tr.)

capitolul 4

Mărul pădureţ plin de rod

Miranda se trezi în miez de noapte. David era întins pe burtă, dormind adânc. Îl privi o clipă; spatele îi urca şi-i cobora în lumina argintie a lunii care intra printr-o deschizătură a draperiilor. Cum stătea aşa, întins lângă ea, părea un străin, distant şi inaccesibil. Aproape că-i putea simţi căldura corpului, şi totuşi, era atât de departe. Păreau că nu mai au nici o legătură, ca şi cum kilometrii care îi despărţeau îi îndepărtaseră şi spiritual. Asculta vântul suflând peste acoperişul casei şi simţi un fior dureros de singurătate, pe care îl suprima de obicei făcându-şi de lucru. După un timp, coborî din pat, îşi puse halatul de casă şi intră în dressing. Închise uşa şi aprinse lumina. Decorat precum un butic, cu rafturi şi sertare de mahon, era încăperea pe care şi-o dorise în mod deosebit: o cameră întreagă dedicată hainelor ei. Acum, rochiile şi taioarele cu fuste ordonate pe anotimpuri şi ocazii păreau supraabundente. Râse amar. Ce ocazie? Aici nu avea unde să se ducă. Nu avea prieteni. Până şi prietenii ei de la Londra începuseră să uite că exista.

Scoase rochiile una câte una, privindu-le cu nostalgie. Vorbea de una singură. „Tu, scumpa mea Dolce. Cu poşeta Celine şi pantofii Jimmy Choo, ai făcut furori la balul caritabil de la Dorchester şi la petrecerea de patruzeci de ani a lui David. Împreună am făcut să se întoarcă toate capetele din încăpere. Şi tu, costum Tulah, cu umerii ăştia drăguţi ai taiorului şi cu pantalonul ăsta lung, alături de pantofii Loboutin cu toc înalt şi de poşeta Anya Hindmarch, mi-ai fost alături la toate prânzurile cu prietenele din Knightsbridge şi la întâlnirile de comitet ale fundaţiei Haven Breast Cancer. Şi tu, micuţă rochie neagră Prada, obligatorie pentru orice femeie la modă, stai acum ca o fantomă dintr-o altă viaţă a mea, alături de cutii peste cutii de pantofi splendizi şi de poşete abia folosite. La Londra, mă simţeam întotdeauna ravisantă. Eram mereu încrezătoare. Dar aici, în Hartington, mă dezintegrez. Nu

mai ştiu cine sunt. Îmi pierd sentimentul de sine.“

Cu regretul amplificându-se, deschise fiecare cutie şi scoase pantofii, ţinându-i sus şi sucindu-i pe toate părţile în mâini, precum un expert bijutier care priveşte diamante în lumină. Avea doar treizeci şi trei de ani, şi totuşi simţea că viaţa i se terminase. Privindu-şi imaginea din oglindă, fu frapată de cât de uscată părea. Nu mai avea prospeţimea aceea tinerească pentru care era cândva invidiată; avea cearcăne gri-albăstrui, iar pielea îi era palidă şi pământie. Trebuia să-şi vină în fire. Să-şi rezolve problemele personale. Să iasă la alergat, să cunoască lume, să invite prieteni la sfârşit de săptămână. Nu-şi putea permite să se tăvălească în milă de sine, altfel nu i-ar mai fi stârni interesul lui David. Gândul unei escapade la Ralph Laurent pentru o garderobă în stil rustic o binedispuse, după care îşi dădu seama că nu avea cu cine lăsa copiii. Dacă ar fi putut evada pentru o zi, cu siguranţă că Bond Street ar fi resuscitat-o. Cei care cred că banii nu cumpără fericirea pur şi simplu nu ştiu unde să meargă pentru cumpărături, îşi aminti ea cu un zâmbet strâmb, stingând lumina şi întorcându-se în pat. David continua să doarmă, fără să aibă habar de nefericirea soţiei lui.

A doua zi dimineaţă, Gus rătăcea prin faţa casei şi văzu un Fiat vechi parcat pe pietriş. Îl privi curios. Era ruginit, murdar de noroi, iar culoarea gri spălăcită se cojea. Pe bancheta din spate sta un Springer Spaniel, scoţând abur în timp ce respira, aburind astfel geamurile. Ciocăni în geam. Câinele începu să dea din coadă. Gus se întrebă al cui o fi fost câinele. Când se îndepărtă de maşină, câinele începu să latre.

– Taci, potaie proastă ce eşti! strigă el.

– Pe cine numeşti tu potaie proastă? Sper că nu pe Ranger al meu.

Gus fu uluit să vadă o femeie necunoscută în uşa de la intrarea în casa lui, cu mâinile în şoldurile ei late, fixându-l cu ochii mijiţi.

– Tu trebuie să fii tânărul Gus, spuse ea, dând din cap gânditoare. Avea maxilarul lat ca o cazma. Băiatul ştiu instinctiv că acesta era genul de femeie cu care nu te pui. Am auzit că ştii să muşti, nu glumă. Gus se întrebă cum de aflase. Ea se uită la faţa lui nedumerită şi

schimbă tonul. Hai să-l plimbăm pe Ranger puţin pe aici. O să-mi aburească geamurile maşinii. Coborî scările şi se îndreptă spre vehicul. Hai, băiete, deschide-o, nu este încuiată.

Gus făcu ce i se spuse, şi Ranger sări din maşină, dând din coadă entuziast şi sărind ca să-şi întâmpine stăpâna.

– Cine sunteţi? întrebă Gus, privind-o mângâind animalul drăgăstos cu mâini pricepute şi roz.

– Eu sunt doamna Underwood. Voi găti azi prânzul pentru voi, tinere domn Gus. Pulpă de miel la cuptor, cartofi din grădina mea, fasole verde, mazăre şi morcovi. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine puţină culoare în obrăjori. Gus îşi frecă obrajii cu mâna. Flăcăii în creştere, aşa ca tine, au nevoie de legume. Fugi de-aici, Ranger, fă o tură! Câinele făcu ce i se spuse şi se îndepărtă în fugă înspre terenul care cobora înspre râu. Asta era cândva o minunată pajişte plină de flori sălbatice. Oftă şi clătină din cap. Doamna Lightly ar face o criză dacă ar vedea ce s-a ales de ea.

Gus o urmă în casă, lăsându-l pe Ranger să alerge pe proprietatea pe care părea că o cunoaşte. Aroma cărnii gătite umplea salonul, şi stomacul lui Gus începu să ghiorăie.

– Mă aşteptam ca o familie ca asta să fie la biserică, spuse doamna Underwood, traversând coridorul şi îndreptându-se către bucătărie. Eu acolo aş fi dacă nu aş fi aici. Nu pot zice că sunt un mare fan al reverendului Beeley. Îmi place ca reprezentantul Domnului să fie un bărbat. Un bărbat pe care să îl respect. La urma urmei, Iisus nu a fost femeie, corect? Dacă ar fi fost o ea, nu i-ar fi acordat nimeni nici cea mai mică atenţie.

Gus îi asculta sporovăiala, curios să vadă ce gătea.

Miranda era cocoţată pe un scaun din bucătărie, citind ziarele. Mirosul mâncării o atrăsese şi pe ea acolo. Era binedispusă. I se părea în regulă s-o aibă pe doamna Underwood aplecată peste maşina de gătit. Era aşa cum trebuie să fie o bucătăreasă: mare, grasă şi entuziastă, deşi Miranda nu putu să nu se gândească la bietul domn Underwood, care era pe jumătate cât ea în tot, mai puţin în burtă.

– L-am lăsat pe Ranger să alerge puţin pe-aici, spuse doamna

Underwood, spălându-se pe mâini în chiuvetă. Probabil că e deja în râu.

– Miroase bine, nu-i aşa, Gus? spuse Miranda. Doamna Underwood găteşte pentru noi azi. Iar domnul Underwood va da o mână de ajutor în grădină.

– O fi el bătrân, dar e puternic ca un taur, Miranda, spuse doamna Underwood.

Miranda observă că i se adresase pe numele mic din prima clipă în care Miranda i se adresă cu „doamnă“. Nu i se părea în regulă, dar nu avea încotro. Doamna Underwood era în mod clar o femeie obişnuită să facă lucrurile în propria-i manieră, iar Miranda era destul de tânără pentru a-i fi fiică.

– Unde e tata?

– În camera de zi. Te rog, nu te duce să-l deranjezi, citeşte ziarele.

– Pot să mă uit la Stăpânul inelelor? întrebă el

– Nu, scumpule. Ştii că tata a spus că nu ai voie să te uiţi la televizor o săptămână. De ce nu te duci afară? Nu plouă.

– Nu am ce să fac.

– Nu ai ce să faci? oftă doamna Underwood. La ţară?

– Unde este Storm? întrebă el deznădăjduit.

– În camera de joacă.

Gus îşi vârî mâinile în buzunare şi ieşi.

Doamna Underwood trebui să-şi muşte limba. Nu o cunoştea pe Miranda destul de bine ca să-i spună cum să-şi distreze copiii. Cu tot terenul pe care îl aveau, se puteau face atâtea. Bieţii copii de Londra, gândi ea, au nevoie să fie învăţaţi cum să se distreze la ţară. La cum arăta mama lor, care se întorsese la lecturarea ziarelor, nu avea cum să fie ea cea care s-o facă.

Gus nu se putea imagina stând în camera de joacă. Lui Storm nu-i

plăcea să facă ceea ce-i plăcea lui, iar la televizor nu se putea uita. Aşa că ieşi pe uşa din faţă să dea cu piciorul prin pietriş, căutând ceva de distrus. Găsi un băţ pe jos. Nu era destul de mare ca să-l terorizeze pe măgar, dar avea dimensiunea perfectă ca să-l arunce câinelui. Traversă câmpul, îndreptându-se spre râu, uitându-se în toate părţile după Ranger. Nu explorase încă acea zonă a grădinii. Câmpul nu arăta cine ştie ce şi era năpădit de buruieni. Partea cealaltă era mai interesantă, cu câmpul acela plin de oi, cu Charlie şi cu pădurea de la margine. Dar Ranger o luase pe aici. Doamna Underwood spusese că îi place râul.

După un timp, ajunse la râu. Era lat de vreo şase metri, cu un pod din piatră gri peste el. De-a lungul câmpului fusese cândva o cărare, care ducea la pod şi apoi dincolo de el, la o casă pitită într-un pâlc de castani. Gus putu observa că nu locuia nimeni acolo. Ferestrele erau întunecate şi prăfuite. Auzind un zgomot din apă, îşi îndreptă atenţia către râu. Se binedispuse când îl văzu pe Ranger urcând pe mal şi scuturându-şi blana bălţată alb-negru până deveni ţepoasă.

– Ranger! strigă Gus.

Câinele alergă în salturi, învârtindu-şi coada ca o elice de elicopter. Îl lăsă să adulmece băţul, pe care îl aruncă apoi cât putu de departe. Ranger era obişnuit cu jocul şi o luă la fugă după el. Gus îl mângâie când se întoarse cu băţul în bot şi-l depuse la picioarele băiatului. Îl aruncă din nou şi din nou.

Curiozitatea lui Gus cu privire la căsuţa abandonată fu cea care puse capăt jocului. Era ceva captivant la acele ferestre întunecate şi la acele ziduri neglijate, pe ale cărui cărămizi iedera se căţăra lent, precum o caracatiţă care n-are nici o grabă. Lăsă băţul jos şi se apropie de casă. Uşa era încuiată, varul albastru spălăcit era crăpat şi scorojit. Şterse o fereastră cu mâneca şi trase cu ochiul înăuntru. Spre surprinderea lui, camera era plină de mobilă. Erau acolo o sofa şi două fotolii în faţa unui şemineu care se căsca precum gura unui cadavru. Pe pereţi erau agăţate tablouri, iar pereţii erau decoraţi cu un tapet galben vărgat. Dacă nu ar fi fost o pată umedă care să întunece unul dintre colţuri, aproape că ar fi arătat locuită. Dădu târcoale, încercând toate ferestrele, până ajunse la una care era spartă şi atârna în balamale. Profită de ocazie, sări pe fereastră şi intră.

Cu inima bătându-i de emoţia acestei noi descoperiri, uită de nedreptatea pedepsei pentru o bătaie pe care nu o provocase el şi începu să exploreze. Camerele erau mici şi sumbre. Şi-ar fi dorit să fi adus o lanternă. În camera de zi erau ziare pe birou, un coş de hârtii plin de gunoi, cărţi pe poliţele de pe pereţi, lemne în coşul de lângă vatră. Totul arăta de parcă locatarii plecaseră pentru o zi şi nu se mai întoarseră.

Gus exploră fiecare cameră. Exista o bucătărie modestă, cu o masă grosolană pe care se aflau două ceşti de ceai şi un ceainic, o carafă pentru lapte şi o farfurie goală. Căsuţa era ca un altar şi, deşi Gus era doar un băieţel, simţi că păşea pe tristeţea cuiva. Aerul părea îmbibat de lacrimi.

După un timp, stomacul ghiorăind îi aminti de mielul la cuptor al doamnei Underwood. Ieşi tot sărind pe fereastră şi-l chemă pe Ranger. Câinele aştepta afară, tolănit lângă peretele căsuţei, ciudat de liniştit.

– Hai să mergem, potaie neghioabă, e ora prânzului. Câinele nu se mişcă din loc. Gus încercă să-l încânte cu băţul, dar el tot nu veni. Foarte bine, eu n-am să ratez masa din cauza ta, n-ai decât să rămâi, dacă vrei, eu mă duc acasă.

Traversă podul şi apoi câmpul. Abia când ajunse din nou acasă, apăru şi câinele, alergând spre el prin iarba înaltă.

– Unde ai fost? întrebă Miranda când văzu faţa îmbujorată şi asudată a fiului ei şi ochii sclipindu-i.

– Nicăieri, răspunse el rezervat. Nu avea de gând să povestească despre casă nimănui. Am hoinărit şi eu pe-aici, pe-afară.

– Bine. E ora prânzului. Du-te şi cheamă-ţi sora. Vom mânca în sufragerie.

Storm se uita la televizor, la Fifi şi floricelele. Gus ar fi fost furios dacă nu ar fi făcut o descoperire atât de captivantă pe malul râului. Storm se aştepta ca el să comenteze şi fu surprinsă că nu o făcu. Opri televizorul fără tragere de inimă şi îl urmă prin toată casa, până în sufragerie.

David îşi petrecuse dimineaţa citind presa şi uitându-se la televizor la

golf. Nu se gândise că soţiei lui i-ar fi putut face plăcere prezenţa lui. Începuseră să se obişnuiască să fie despărţiţi. În plus, după o săptămână de lucru plină, avea nevoie de timp pentru el însuşi, ca să se relaxeze. Mirosul de friptură de miel plutea în toată casa, amestecându-se cu mirosul de fum de lemne venind de la focul pe care doamna Underwood insistase să-l aprindă în salon. Domnul Underwood umpluse cu o zi înainte coşul cu lemne, aduse din şopronul aflat lângă grădina de legume îngrădită. Era limpede că familiei Lightly îi plăcuse mult să facă focul, pentru că şopronul era plin de lemne frumos tăiate. Traversând holul către sufragerie, David avu un sentiment de mândrie: era proprietarul unui conac de la ţară în toată puterea cuvântului.

– Ceva miroase bine, exclamă el, găsindu-şi familia deja aşezată în jurul mesei din sufragerie.

Se aplecă peste servanta pe care fusese pusă friptura de miel, gata să fie porţionată.

– Cred că ne-am găsit bucătăreasă, spuse Miranda.

– Eu nu mă pronunţ până nu gust, spuse David, trăgându-şi scaunul şi aşezându-se. Cred că ar trebui să folosim mai des această încăpere, adăugă el, privind cu cât bun gust decorase soţia lui sufrageria.

Doamna Underwood intră ducând o tavă cu preparate din legume. David se ridică s-o ajute.

– Oh, nu, să nu cumva, domnule Claybourne, mă descurc. Dumnezeu nu m-a făcut mare şi forţoasă ca să-i las pe alţii să muncească în locul meu. Miranda fu uşor iritată auzind-o adresându-i-se soţului ei cu apelativul „domnule“. Doamna Underwood puse în echilibru tava pe colţul servantei şi descărcă legumele. Gus nu văzuse niciodată atâtea. Cartofii ăştia sunt din grădina mea; au gustul pe care ar trebui să-l aibă cartofii.

Mai erau acolo fasole verde, mazăre şi morcovi, presărate cu pătrunjel şi stropite cu unt. Doamna Underwood începu să porţioneze friptura. Carnea era fragedă şi roz în mijloc. Lui David îi ploua în gură. Prima îmbucătură confirmă ceea ce Miranda ştia deja. Doamna Underwood avea să fie un minunat nou membru al familiei.

– Nu cred că am gustat vreodată ceva mai bun, spuse David după ce carnea i se topi în gură.

– Este miel organic de Dorset, spuse cu mândrie doamna Underwood. În fiecare duminică dimineaţa e târg de producători la Dorset.

– Da? spuse Miranda.

– Mă mir că nu ştii de el.

Puse sosul pe masă.

– Nu prea merg în oraş.

– Vei merge. Odată ce te acomodezi, vei ajunge să cunoşti oraşul şi pe oamenii lui. Cea mai bună metodă să te integrezi în comunitate este să mergi la biserică. Familia Lightly şedea mereu în strana din faţă. Nu era om în oraş să nu-i placă.

Miranda se crispă la gândul să joace rolul stăpânei conacului, dar asta adăuga încă un element la imaginea perfectă a vieţii la ţară din mintea lui David.

– Cred că este o idee extraordinară. E timpul să îi cunoaştem pe localnici.

– Crezi? spuse Miranda, strâmbând din nas. Îşi imagina dimineţile dezgustătoare la cafea cu mămicile casnice şi întâlnirile de la biserică pentru discuţii despre programările prin rotaţie pentru aranjamentele florale. Iubitule, noi nu am fost niciodată la biserică la Londra.

– Un motiv în plus să începem acum. Gus şi Storm ar trebui să primească o educaţie religioasă. O să le prindă bine să se integreze în structura socială a locului. Îi va ajuta să se adapteze.

Miranda citi printre rânduri şi se uită la Gus, preocupat să înfulece legume. De obicei, Gus ura legumele.

– Atunci, eu vă las să mâncaţi, spuse doamna Underwood, îndreptându-se către uşă. Aveţi budincă la aburi pentru desert. Să mă anunţaţi când aţi terminat.

– Sunteţi angajată, strigă David după ea.

– Ştiu, răspunse ea chicotind. Mă bucur că m-am întors.

– Doamnă Underwood? spuse Miranda.

Femeia mai vârstnică se opri în uşă.

– Da?

– Care este numele dumneavoastră de botez?

Se îndreptă şi răspunse scurt:

– Doamna Underwood. Toată lumea îmi zice doamna Underwood.

– Oh, răspunse Miranda, simţindu-se penibil.

– Anunţaţi-mă când sunteţi pregătiţi pentru budincă, repetă ea cu un zâmbet. Doamnei Lightly îi plăcea pandişpanul însiropat.

După masa de prânz, privirea satisfăcută a lui David se opri asupra soţiei lui. Nimic nu-l făcea să se simtă mai excitat ca burta plină cu mâncare bună. Îşi trecu mâna prin păr şi se lăsă pe spate în scaun.

– Ce-aţi zice, copii, dacă v-aţi duce să vă uitaţi la un film? Miranda se încruntă. Oare nu-i interzisese el lui Gus să se uite la televizor? Eu şi mami o să ne facem siesta.

Încruntarea ei se transformă într-un zâmbet. Gus sări de pe scaun.

– Te rog să te uiţi la ceva ce i-ar plăcea şi lui Storm, strigă Miranda când copiii se năpustiră către camera de joacă.

David îşi luă soţia de mână.

– Ce ziceţi, doamnă Claybourne?

– Chiar aşa, răspunse ea, strângându-l de mână. Simţea fiorul cald al reconectării lor.

– Bravo, iubito. Ai găsit o bucătăreasă şi un grădinar. Focul dogoreşte

în salon, iar copiii sunt fericiţi. Acum poţi să mă faci şi pe mine fericit.

Se ridică şi părăsiră împreună sufrageria.

– Nu cred că domnul Underwood este un grădinar potrivit, murmură ea păşind în antreu.

– Pentru moment, e foarte bun. Poate să aprindă focurile şi să ardă frunzele. În plus, e toamnă. Toamna nu sunt prea multe de făcut.

– Toată lumea îmi spune că aici era cândva cea mai frumoasă grădină din Anglia. Încep să am sentimentul că facem un mare păcat dacă nu ne îngrijim de ea.

– Este doar o grădină, iubito. O conduse sus şi apoi în dormitorul matrimonial. Să trecem acum la lucrurile importante înainte să mă urc în trenul de Londra.

Gus şi Storm stăteau în faţa televizorului, uitându-se la Dădaca McPhee. Îl văzuseră deja, de mai multe ori, dar era singurul DVD care le plăcea amândurora. Storm observă că Gus fusese cam tăcut la prânz, ca şi cum ar fi avut un secret minunat. Se foia pe sofa, privirea fiindu-i atrasă afară de un magnet invizibil. După un timp, anunţă că se plictisise de televizor şi că se ducea afară.

– Pot să vin şi eu? întrebă Storm, nu pentru că ar fi vrut să se joace cu el, ci pentru că era evident că el ascundea ceva misterios.

– Nu, răspunse el. Vreau să mă joc singur.

– Nu e foarte drăguţ din partea ta, se tângui ea. Eşti dezgustător.

– Tu eşti un bebeluş. Gus se ridică şi ieşi din cameră.

Storm îl lăsă un minut, apoi se duse după el.

Gus observă că maşina doamnei Underwood plecase, luându-l şi pe Ranger. Era dezamăgit. Câinele îi fusese un bun tovarăş. Tovarăşul perfect, de fapt, pentru un băiat căruia îi plăcea să se joace singur. Nu era prost ca Charlie. Gus traversă câmpul în fugă până la poduleţ.

Norii se risipiseră şi soarele strălucea, razele lui reflectându-se în undele apei şi făcându-le să sclipească. În aer plutea un miros dulce de pământ reavăn şi de frunziş, iar vântul se încălzise surprinzător. Se grăbi spre căsuţa lui secretă şi pătrunse din nou înăuntru, căţărându-se pe geam.

Storm se uita de la distanţă. Nu fusese niciodată în partea aceea de grădină. Era acolo ceva sălbatic şi feeric, aşa cum sclipea lumina magic în picăturile de ploaie tremurând pe firele de iarbă şi pe frunze. Îşi văzu fratele dispărând în casă şi rămase o clipă locului, privind împrejur. Podul de piatră o încânta, amintindu-i de podul din Winnie de Pluş. Se aplecă peste margine şi privi apa. Dedesubt putea vedea pietricele şi roci ascunse printre ierburi. Se întrebă dacă erau cumva şi peşti şi hotărî să-i ceară mamei o plasă, ca să poată prinde unul. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către căsuţă. Gus era deja de mult timp înăuntru. Ştia că va fi supărat dacă ar fi descoperit că îl urmărise. Începu să-şi roadă unghiile, privind cu jind către căsuţă, sperând pe jumătate că Gus va apărea. Dar nu apăru. Se întreba ce tot făcea înăuntru. Începu să meargă încet într-acolo.

Se uită prin fereastra din stânga uşii de la intrare. Fusese deja ştearsă de Gus cu mâneca, aşa că putea vedea acum înăuntru. Începu să respire precipitat în timp ce măsura camera cu privirea. Era clar că cineva locuia acolo. Cu inima bătându-i rapid, se duse în vârful picioarelor la fereastra de pe partea cealaltă a uşii de la intrare. Dând la o parte tentaculele lungi ale iederii, ca să poată vedea înăuntru, se gândi că poate aceea era căsuţa Albei-ca-Zăpada sau a lui Goldilocks, din povestea celor trei ursuleţi, imaginându-şi că cei şapte pitici erau plecaţi cu cazmalele lor sau că cei trei ursuleţi dormeau sus.

Deodată, Gus apăru de după colţ.

– Ce faci aici? întrebă el. Asta este casa mea!

– Ba nu e, îl înfruntă ea, retrăgându-se de la fereastră.

– Ţi-am spus că vreau să mă joc singur.

– Dar eu nu am pe nimeni cu care să mă joc.

Respingerea lui Gus fu ca o palmă. Obrajii lui Storm se aprinseră, iar ochii îi licăreau de lacrimi.

– Ghinion!

– Vreau să intru.

– Nu poţi.

– De ce?

– Pentru că doar băieţii se pot căţăra ca să intre, şi în plus, nu ştii parola.

– Ce-i aia o parolă?

– Vezi, nici măcar nu ştii ce-i aia.

– Eşti rău.

– Atunci du-te la mami şi plângi.

Storm începu să suspine. Gus o privea nepăsător.

– Nu eşti fratele meu! spuse ea. Te urăsc!

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă de-a lungul malului râului, ignorând poduleţul de piatră pe unde trecea drumul spre casă.

capitolul 5

Micul pod de piatră la apus.

Lumina de chihlimbar jucându-se

pe suprafaţa lină a râului

Gus o privi plecând, apoi se întoarse în casă. Era furios pe ea că îi descoperise secretul, însă avea şi un sentiment neplăcut de îngrijorare pentru că Storm nu traversase podul ca să se ducă acasă, ci continuase să meargă de-a lungul râului, înspre un teritoriu necunoscut. La Londra, mama lor nu-i scăpa niciodată din ochi. În parc, doar dacă dispăreau pe după un tufiş, îi şi striga cu voce panicată. Acum Storm colinda prin împrejurimi de una singură. Gus se simţea vinovat. Dacă se întâmpla ceva, ar fi fost vina lui. Dar grija nu-l frământă mult timp. Începu să exploreze la etaj, unde două dormitoare şi o baie erau adăpostite sub streaşină. Soarele strălucea prin ferestre, luminând firicelele de praf stârnite de paşii lui, făcându-le să licăre precum sclipiciul. Era linişte şi cald, iar aerul era încărcat de ceva magic. Gus uită complet de Storm şi intră în primul dormitor.

Storm mergea cu pas grăbit de-a lungul râului, suspinând sonor. Îl ura pe Gus, ura viaţa la ţară, îşi ura noua şcoală şi îşi ura noua casă. Voia să se întoarcă la Londra, în vechiul ei dormitor, la şcoala ei, unde avea o mulţime de prietene, la tot ceea ce era confortabil şi familiar. După un timp, ajunse la un gard. De partea cealaltă se afla un teren plin de vite. De frica posibilei prezenţe a unui taur, se sprijini de poartă şi-şi odihni capul pe braţe, hăinuţa ei de lână absorbindu-i lacrimile precum un burete.

Brusc, se simţi privită. Auzi zgomot de copite în noroi şi fornăitul delicat al văcuţelor negre şi lucioase care se apropiau de ea temătoare. Dacă ar fi fost Gus în locul ei, ar fi încercat să le sperie, dar Storm era

ea însăşi speriată. Ridică privirea, dar nu îndrăzni să se mişte. Văcuţele formară un semicerc de cealaltă parte al porţii, împingându-se una pe alta în faţă, cu ochii lor mari lucind curioşi. Storm era sigură că ar fi putut dărâma poarta dacă ar fi vrut.

– Întinde mâna, se auzi o voce lângă ea.

Fu surprinsă să vadă un străin sprijinit de gard, cu mâna întinsă către vaci. Acesta îi zâmbi, faţa lui aspră şi bronzată încreţindu-se în jurul ochilor, unde ridurile laba gâştei erau deja lungi şi adânci. Avea genul de zâmbet care te încălzea din interior, şi Storm se simţi imediat mai bine, ca şi cum gaura singuratică din inima ei fusese provizoriu astupată. Îşi aminti că mama o învăţase să nu intre în vorbă cu străinii. Dar acest bărbat era drăguţ, nicidecum ca bărbaţii siniştri asupra cărora fusese avertizată.

Storm îl imită pe bărbat şi întinse mâna. La început, vacile nu se apropiară mai mult, se uitară doar la mâinile întinse, fornăind şi scoţând aburi fierbinţi pe nări în aerul umed de octombrie. Storm aşteptă, tulburată acum, că nu mai era singură. Observă că mâna bărbatului era aspră şi uscată, pielea din palmă era brăzdată de sute de linii, ca o hartă rutieră. În cele din urmă, vacile începură să se apropie de ei, la început încet, apoi tot mai încrezătoare. Storm începu să tremure când una dintre vaci îşi întinse gâtul şi-şi apropie nasul ei umed.

– Nu te teme, spuse bărbatul. Avea un accent ciudat. Sunt vaci Aberdeen Angus, nişte fiinţe tare blânde. Ele se tem de tine. Îşi apropie mâna de a ei, şi vaca le suflă pe piele. Vezi. Te place.

Bărbatul mângâie nasul vacii cu dosul degetelor. Vaca scoase limba şi linse mânuţa lui Storm.

– Are limba aspră, spuse ea, chicotind de plăcere.

– Asta pentru că trebuie să apuce cu ea iarba. Dacă ar fi fost netedă, iarba ar fi alunecat. Restul cirezii văzu acum că cei doi oameni erau prietenoşi, şi înaintară vrând şi ele să fie băgate în seamă. Avem prieteni noi, spuse bărbatul şi râse.

Era surprins că fetiţa îl înveselise dintr-odată. Nu de mult, stătea pe malul râului, cu capul în mâini, simţindu-se cel mai nefericit din

ultimii douăzeci şi şase de ani.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

– Storm.

– Storm[13] este un nume neobişnuit. Pe mine mă cheamă Jean-Paul. Îi studie faţa îmbujorată, murdară acolo unde curseseră lacrimile, şi se simţi cuprins de un val de milă. Un copil de vârsta ei nu ar trebui să colinde de unul singur pe câmpii. Locuieşti în apropiere?

– Hartington House, răspunse ea, repetând denumirea învăţată de la mama ei. Jean-Paul se albi la faţă şi pentru o clipă nu-şi găsi cuvintele. E pe malul celălalt al râului, continuă Storm.

Dar Jean-Paul ştia asta. Îşi ridică privirea, ca şi cum ar fi putut vedea peste copaci către locul unde se afla casa, în mijlocul grădinilor în paragină.

– Cred că ar trebui să te duc acasă, spuse el calm.

Storm clătină din cap, dezamăgită. Nu voia să meargă acasă. Voia să rămână cu văcuţele. Jean-Paul îi simţi dezamăgirea.

– Poţi reveni altă dată. Văcuţele se vor bucura de fiecare dată să te vadă. Te cunosc.

– Fratele meu nu vrea să se joace cu mine, spuse ea. Este rău.

– Mai ai alţi fraţi sau surori?

Storm scutură din cap tristă.

– Doar pe Gus.

– De când locuiţi aici?

– Nu de mult, răspunse ea. Am locuit la Londra înainte.

– Pariez că nu aţi avut o grădină aşa de mare la Londra.

– Nu am avut grădină deloc, dar aveam parcul.

Jean-Paul ridică din umeri.

– Dar o grădină este mai magică decât un parc. Grădinile sunt pline de locuri secrete.

– Casa lui Gus este secretă.

– Trebuie să-i ceri tatălui tău să-ţi facă o căsuţă de joacă doar pentru tine.

– Este ocupat, spuse ea, coborând privirea, astfel încât genele aproape că-i atingeau obrajii.

– Atunci ar trebui să faci o casă în copacul scorburos.

– Copacul scorburos?

– E un copac scorburos în grădina sălbatică. Era clar că fetiţa nu auzise niciodată nici de grădina sălbatică. Vino. O să-ţi arăt.

Se apropiară de poduleţul de piatră. Jean-Paul privi spre căsuţă, şi faţa îi deveni pământie.

– Aceea este casa secretă a lui Gus, spuse Storm, arătând-o cu degetul.

Jean-Paul tăcu. Îşi simţi inima frântă din nou. Ea plecase. El de ce se sinchisise să se întoarcă? Ce se aşteptase să găsească? Ar fi trebuit să lase iedera să crească peste amintirile lui la fel cum creştea pe casa lor. Ar fi trebuit să meargă mai departe. Dar iubea din toată inima. Dacă şi-ar înăbuşi iubirea, sigur ar muri odată cu ea.

– Vino, Storm. O să-ţi arăt copacul scorburos.

Trecu podul fără să se uite înapoi la căsuţă. Grădinile sălbatice, cândva pline de camassia albastre-mov şi de piciorul-cocoşului, de ciuboţica cucului şi de păpădii pufoase, fusese neglijată. În loc să fie tăiată pentru iarnă, iarba era înaltă şi haotică. Cât de mult iubise să meargă prin iarbă în serile acelea parfumate de primăvară în drum spre căsuţă. Acum fusese secată de iubire.

– Vezi copacul acela de acolo? Vocea îi era răguşită de emoţie. Arătă cu degetul înspre un stejar mare, ce domina grădina. E scorburos.

– Ce înseamnă scorburos?

– Că e gol pe dinăuntru. Ca o scoică. Te poţi urca în el şi-ţi poţi face acolo tabără. Trase adânc aer în piept. S-a mai făcut asta şi-nainte, adăugă el încet. Curiozitatea lui Storm fu incitată, dar Jean-Paul începu să meargă spre casă. N-ar trebui s-o anunţăm pe mama ta că te-ai întors?

– Este ocupată, spuse Storm.

Jean-Paul se încruntă. Îşi trecu mâna prin părul negru, acum grizonant la tâmple, şi o privi pe fetiţă întrebător.

– Mă îndoiesc că este prea ocupată ca să observe că ai plecat. Câţi ani ai, Storm?

– Aproape şase, răspunse ea mândră.

– Eşti foarte mare. Dar chiar şi oamenii mari au grijă unii de alţii. Hai să mergem să-i spunem că te-ai întors, pentru orice eventualitate, da?

Instinctul lui natural era s-o ia de mână. De câte ori nu colindase acele grădini ţinând de mânuţe copilaşi, învăţându-i magia şi misterul naturii. Dar ştia că nu ar fi potrivit cu această fetiţă. Îşi îndesă, aşadar, mâinile în buzunarele hainei şi continuă să meargă spre faţa conacului.

Era exact aşa cum şi-l amintea: zidurile de piatră de un gri suav şi acoperişul din ardezie; coşurile înalte, elegante, pe care turturelele obişnuiau să se aşeze şi să gângurească; cele trei lucarne cu micile lor ochiuri de geamuri pătrate, pe care copiii se uitaseră cândva şi făcuseră cu mâna. Armonia simetrică a construcţiei şi modul liniştit în care se pierdea printre copacii şi tufărişul ce-o împrejmuiau, ca şi cum ar fi fost toate create odată şi îmbătrâniseră laolaltă.

Jean-Paul sună la uşă. Storm stătea lângă el, aşteptând să apară mama. Nu-şi imagina că ar fi fost îngrijorată. Mami dormise. După un timp, uşa se deschise, şi Miranda apăru într-un trening maro din velur, cu părul strâns la spate în coadă de cal şi obrajii radiindu-i. Se uită la bărbatul străin şi apoi la Storm, şi avu brusc un puternic sentiment de culpă.

– Eşti bine, scumpo? întrebă ea, ghemuindu-se ca să se uite la fiica ei. Îşi putea da seama după faţa murdară a lui Storm că plânsese. Ce s-a întâmplat? Adresă întrebarea străinului.

– Am găsit-o la râu. Era singură. Miranda sesiză accentul francez al bărbatului. Nu putu să nu observe, de asemenea, cât de atrăgător era. Eu mă numesc Jean-Paul.

– Vă rog să intraţi, spuse ea. Vă mulţumesc tare mult că aţi adus-o acasă.

– Nu vreau să vă deranjez, spuse el, cu o figură solemnă.

– Nu mă deranjaţi deloc. Vă rog, aş dori să vă mulţumesc. Miranda şi-ar fi dorit să nu fi fost aşa de dezordonată. Nu îi stătea deloc în fire să fie văzută nemachiată şi era sigură că treningul ei avea o pată pe coapsă. Nici nu îndrăznea să se uite. Nu-mi pot imagina ce făcea la râu. Dumnezeule, copiii mei o iau razna. Mai deunăzi, vecinul nostru, Jeremy Fitzherbert, l-a adus pe Gus din pădure. Sunt obişnuiţi cu parcurile din Londra şi cu grădini mici.

Jean-Paul o urmă pe Miranda pe coridorul ce ducea la bucătărie. Observă imediat cât de diferită era casa pe dinăuntru şi simţi schimbarea dramatică de vibraţie, ca şi cum un curent de aer rece trecu prin salon, scăzând temperatura în ciuda focului din vatră. Storm ţopăia lângă Jean-Paul. Era noul ei prieten.

– Credeam că vă uitaţi la un film, îi spuse Miranda lui Storm, în timp ce scoase două ceşti din bufetul vopsit crem şi le puse pe blatul de lucru din granit negru. Doriţi ceai sau cafea, Jean-Paul?

– Cafea, vă rog, răspunse Jean-Paul, aşezându-se pe un taburet.

– Am văzut nişte văcuţe, spuse Storm. Una mi-a lins mâna. Storm întinse mâna, râzând mândră.

– Doamne! Ce oribil. Ai face bine să te speli numaidecât. Sper că n-ai băgat degetele în gură.

O târî pe Storm la chiuvetă, lăsă apa să curgă şi o ridică. Storm apucă săpunul şi-şi vârî mâinile sub jetul de apă.

– Are limba aspră, ca să poată apuca iarba, continuă copilul.

– Aşa e, spală-le temeinic, o îndemnă Miranda, mai preocupată de germeni decât de textura limbii vacii.

După ce termină, Miranda o lăsă pe Storm jos şi se apucă de cafea. Observă că Jean-Paul o privea cu o expresie amuzată. Avea o gură senzuală, asimetrică şi arcuită într-un zâmbet discret. Avea ochi calzi, de culoarea caramelului şi uşor adânciţi, conturaţi de gene lungi, negre. Ce o frapă cel mai mult nu era culoarea, deşi intensă şi catifelată, ci expresia lor. Erau plini de compasiune, ca şi când ar fi avut o percepţie profundă asupra lumii.

– Noi tocmai ne-am mutat aici, spuse ea, turnând cafea măcinată în maşină. Încă ne organizăm.

– Schimbarea necesită timp. Dar acesta este un loc frumos. Veţi fi foarte fericiţi aici. Felul în care vorbea suna aproape profetic.

– Ce aduce un francez la Hartington?

– Bună întrebare. Nici eu nu ştiu exact.

– Nu arătaţi ca un turist.

– Nu sunt turist.

Storm trase un taburet lângă al lui Jean-Paul şi se cocoţă pe el.

– Jean-Paul o să-mi construiască o căsuţă într-un copac, spuse ea, zâmbindu-i bărbatului.

– Era tristă că nu are o casă secretă, ca fratele ei, spuse Jean-Paul.

– Gus nu vrea să se joace cu ea, ăsta este necazul. El are aproape opt ani. Storm e prea mică pentru el. Aveţi copii?

– Nu, nu m-am căsătorit niciodată, spuse el.

„Aşa un bărbat atrăgător, ce risipă inutilă“, gândi ea.

– Gus va merge la o şcoală cu internat anul viitor, continuă ea.

– Şcoală cu internat? Este foarte mic.

– Credeţi-mă, dacă cineva are nevoie de internat, acela este Gus. Râse înfundat, deschise frigiderul şi scoase o cutie de lapte. În plus, eu lucrez. Cu cât sunt amândoi mai devreme instalaţi la internat, cu atât mai bine.

– Ce lucraţi?

– Sunt jurnalist. De fapt, o romancieră frustrată. Îmi place să cred că, după ce copiii vor pleca la internat, voi avea timp să scriu o carte.

Bărbatul o privi pe Storm.

– Micuţa Storm va pleca şi ea?

– După ce va împlini opt ani şi jumătate. Mai rămâi cu mine încă mult timp, nu-i aşa, scumpo? spuse Miranda, zâmbindu-i fiicei ei.

Dar Storm nu avea ochi decât pentru chipeşul francez.

– Dumneavoastră ce faceţi, Jean-Paul? întrebă Miranda, turnând o ceaşcă de cafea şi dându-i-o.

El ezită în timp ce luă o înghiţitură de cafea. Apoi o privi ferm şi răspunse:

– Grădinăresc.

Miranda fu uluită de coincidenţă.

– Sunteţi grădinar?

El zâmbi strâmb.

– Da, de ce nu? Ridică din umeri aşa cum fac francezii, ridicându-şi palmele către cer. Grădinăresc.

– Mă scuzaţi, doar că tot caut disperată de ceva vreme pe cineva care să ne aranjeze grădina. Toată lumea îmi spune că proprietarii de dinainte au fost nişte grădinari străluciţi şi că aceasta era cea mai frumoasă grădină din ţinut. Mă simt acum vinovată că nu iau măsuri. Ca şi cum ar fi o crimă gravă, sau ceva de genul.

El privea fix în ceaşca de cafea.

– I-aţi cunoscut pe cei care au locuit aici înaintea dumneavoastră?

Miranda clătină din cap.

– Nu. Nişte bătrâni, presupun. Lightly, sau cam aşa ceva. Au plecat.

– Înţeleg.

– Nu aţi vrea... Adică... aţi lua în considerare...

– Voi readuce la viaţă această grădină, spuse el.

Miranda părea încântată.

– Soţul meu va crede că am înnebunit. Nici măcar nu vă cunosc.

Ea nu avea de unde să ştie de ce Jean-Paul se oferise pe loc. Că nu era o coincidenţă miraculoasă, ci o promisiune făcută în urmă cu peste două decenii.

– Aveţi încredere, sunt mai mult decât calificat. Aceasta nu este o grădină oarecare.

– Noi avem şi o căsuţă exact dincolo de râu. Are nevoie de reparaţii. Nu ar dura mult. Vă oferim cu bucurie posibilitatea de a locui acolo fără chirie.

El se întoarse către Storm.

– Casa secretă a lui Gus, nu?

– Este foarte murdară, spuse Storm cu voce piţigăiată. E mult praf peste tot. M-am uitat înăuntru.

– Am curăţa-o, desigur. Este un loc încântător. Pun pariu că este idilică vara.

– Va fi bună, răspunse el. Se ridică şi se duse la fereastră. Ar fi păcat s-o abandonăm, spuse el grav. După toată munca investită în ea. „După toată dragostea investită în ea.“ Îşi termină cafeaua. Trebuie să plec, spuse. Trebuie să pun la punct nişte treburi în Franţa. Mă voi întoarce

la sfârşitul lunii şi voi fi la dispoziţia dumneavoastră un an.

– O să avem astfel timp să vă pregătim căsuţa.

– Nu mi-aţi spus cum vă cheamă, spuse el, ieşind pe coridor.

– Miranda Claybourne.

– Un singur lucru vă cer, doamnă Claybourne.

Privirea lui era aşa de intensă, că Miranda simţi că i se face rău.

– Da, ce anume?

– Să-mi acceptaţi sfaturile fără comentarii. Promit, veţi fi mai mult decât satisfăcută.

– Desigur, răspunse ea, îmbujorându-se din nou. Charisma lui era îngrijorătoare.

– Nu aveţi încredere în mine acum, dar veţi avea. Se întoarse către Storm, care venise după ei în hol. E o grădină fermecată, spuse el, aplecându-se la nivelul ei.

– Fermecată? şopti ea, cu ochii mari de încântare.

Vocea lui era şoptită.

– Magică, iar eu sunt singurul care ştie cum s-o folosească.

– Pot să te ajut? şopti şi ea.

– Nu mă pot descurca fără tine. Îi zâmbi.

Mirandei i se tăie răsuflarea când îi văzu zâmbetul. Îi transforma toată faţa, dându-i un aer poznaş.

– Vei vedea ce se va întâmpla cu grădina când vom avea grijă de ea. Cu cât îi vom oferi mai multă dragoste, cu atât ne va răsplăti cu mai multă dragoste.

– Mami, mami, vreau să ajut la găsirea magiei!

Miranda râse.

– Şi mie mi-ar plăcea să găsesc magia, spuse ea, întinzându-i mâna lui Jean-Paul. Acesta i-o luă şi o duse la buze. Stomacul ei era acum complet răvăşit.

Se uită după el pierzându-se în beznă. Acesta fusese cel mai bizar interviu pentru un loc de muncă pe care îl avusese vreodată. Nici măcar nu discutaseră despre salariul lui. Îşi muşcă buza, simţindu-se entuziastă, dar neliniştită; nu ea îl găsise pe el, el o găsise pe ea. Păşind uşor, se întoarse în bucătărie, ca să pregătească ceaiul copiilor.

– Este drăguţ, spuse Storm, ţopăind în urma ei veselă.

– Da, este, răspunse Miranda, ridicând ceaşca lui goală de cafea. Este foarte drăguţ. Deşi, Dumnezeu ştie cum am să-i povestesc asta tatălui tău. Nu ştiu nimic despre el. Nu am nici o recomandare. Ar putea fi... Îşi scutură capul. Nu, am instincte bune. Este onest. La urma urmei, te-a adus acasă, nu-i aşa?

– M-am speriat de vaci, spuse Storm.

– Chiar aşa, scumpo? De aceea ai plâns?

– El m-a învăţat cum să le întind mâna.

– Unde l-ai găsit?

– La râu.

– Ce făcea acolo? Miranda puse ceştile în maşina de spălat vase.

– Nu ştiu.

– Dar tu ce făceai acolo?

– Gus nu a vrut să se joace cu mine.

– Nu e bine să fugi de una singură.

– Când o să-l văd pe Jean-Paul din nou?

– Păi, o să fie grădinarul nostru. Trebuie să facem curat în casa de la

râu. Miranda se încruntă la fiica ei. De ce a spus că era casa secretă a lui Gus?

– Pentru că Gus spune că e a lui.

– Aha, deci acolo se tot ascunde.

– Nu vrea să se joace cu mine.

– Asta pentru că tu eşti mai mică decât el şi eşti fetiţă. Băieţeilor nu le place să se joace cu fetiţe.

– El nu se joacă nici cu băieţi.

– Ar trebui.

– Nimeni nu-l place.

Miranda scoase o pâine.

– Poţi mânca sendvişuri la ceai, spuse ea, ignorând comentariul lui Storm.

Mirandei nu-i plăcea să creadă că Gus nu era popular. Nu doar pentru că asta o durea, ci şi pentru că scotea în evidenţă faptul că fiul ei avea o problemă. O problemă pe care îi era prea teamă s-o abordeze.

În momentul acela, Gus năvăli înăuntru. Fu uşurat să vadă că sora lui era în viaţă.

– Mami o să facă ordine în căsuţă, spuse Storm triumfător.

– Ce căsuţă? spuse Gus, privind-o furios pe sora lui.

– Casa ta, răspunse Storm.

– Casa aceea mică de lângă râu, adăugă mama lui. Trebuie să facem curat pentru noul grădinar.

– Este prietenul meu, spuse Storm.

– Ce grădinar? întrebă Gus îngrijorat. Toată lumea ştia, mai puţin el.

– Un francez drăguţ ne va aranja grădina şi va locui în căsuţă.

– Dar acela este locul meu secret! protestă Gus.

– Va trebui să-ţi găseşti altul, spuse Miranda.

Storm rânji la fratele ei, gândindu-se la copacul scorburos. Acela era locul ei secret, şi nu avea de gând să-l împartă cu Gus.

În seara aceea, Miranda îl sună pe David pe mobil ca să-i explice despre Jean-Paul. Spre surprinderea ei, el acceptă vestea fără comentarii. Fu scurt şi neatent, din fericire; dacă i-ar fi dat vestea în oricare alt moment, poate că ar fi fost mai interesat.

David reveni la amanta lui oftând.

– Era Miranda, spuse el, aruncându-şi mobilul pe pat. A găsit un grădinar.

Blythe îşi plimbă degetele pe pieptul lui.

– Lady Chatterley, suspină ea. Ai grijă!

– Nu cred că soţia mea este genul.

– Oh, eu cred că este un pic de Lady Chatterley în fiecare dintre noi.

– Ea este mult prea snoabă, spuse el.

– Tu l-ai văzut?

– Mă îndoiesc că e concurenţă. E un grădinar, pentru Dumnezeu!

– Poate că ei îi place genul mai din topor.

– Mirandei?

– Glumesc. Îl sărută. Of, Romeo, te-am cam pus pe jar, aşa-i?

– Şi eu am să te pedepsesc pentru asta.

Se întinse peste ea şi-i depărtă picioarele cu genunchii. Se bucurase de soţia lui după masa de prânz, iar acum se bucura de amanta lui.

Chestia era că, cu cât avea parte de mai mult sex, cu atât îşi dorea şi mai mult. Îşi lipi gura de a ei şi-i depărtă buzele, strecurându-şi limba înăuntru ca s-o facă să tacă. Ea stătea întinsă ca o stea-de-mare, deschisă pentru el, ca să se servească după pofta inimii. Soţul ei nu fusese niciodată atât de priceput. Excitat la gândul celor două femei din viaţa lui, ambele frumoase, ambele ale lui, David o penetră pentru a doua oară triumfător. Era rege în lumea lui.

Furtună

capitolul 6

Căsuţa noastră vara, când mireasma dulce

a caprifoiului e purtată pe aripi de vânt

Cofetăria lui Cate era aglomerată pentru o dimineaţă de luni. Colonelul Pike şedea în colţ, la fereastră, citind The Times, cu o ceaşcă de cafea aburindă pe masă lângă o lipie fierbinte cu unt. Din când în când, mustaţa lui zvâcnea la ceva ce găsea ofensator, iar el mormăia pe înfundate. Reverendul Freda Beeley savura un ceai alături de doi dintre membrii corului, Jack Tinton şi Malcolm Shawditch, discutând planurile pentru Crăciun şi concertul de colinde pentru strângerea de fonduri necesare reparării turlei bisericii. Două doamne mai în vârstă o bârfeau pe prietena lor, Joan Halesham, care îşi părăsise soţul de şaizeci şi doi de ani pentru iubitul ei din liceu.

– Şaizeci şi doi de ani! exclamă Dorothy Dipwood. Ce rost are să înlocuieşti un babalâc cu altul? După optzeci de ani, toţi sunt la fel, n-am dreptate? Mai ales dacă e şi la fel de orb ca Joan.

William van den Bos, proprietarul unei librării şi avid colecţionar de obiecte aparţinând lui Napoleon, era la masa cea mai apropiată de prăjituri, înfulecând dintr-o imensă felie de chec cu glazură de lămâie şi discutând cu un bărbat care îl sunase, pretinzând că deţine oala de noapte a lui Napoleon.

– Sunt extrem de interesat de oala de noapte, spuse William, spilcuit în costumul lui de tweed din trei piese, completat cu un ceas elegant din aur şi cu un monoclu. Dar trebuie să fiu sigur că este autentică. În ultima lună, mi s-au oferit trei penisuri de către trei colecţionari diferiţi. Nu poţi fi niciodată prea precaut.

Henrietta nu-şi deschisese încă magazinul de cadouri şi stătea cu Troy,

a cărui primă programare din ziua aceea fusese anulată.

– De fiecare dată îmi face asta, se plângea el. Şi m-a rugat să vin cu o jumătate de oră mai devreme. Nenorocita!

Însă ce-i interesa mai mult decât orice altceva era atrăgătorul francez care stătuse singur în cofetărie cu o zi înainte.

– Abia dacă a scos un cuvânt, spuse Cate, aşezându-se frumos la masa la care stăteau Henrietta şi Troy. Însă ce a spus, a spus cu un accent franţuzesc atât de sexy, că aproape am uitat că sunt măritată şi eram gata să fug cu el în lume în orice clipă.

– Eu l-am văzut doar din întâmplare intrând aici. Mă duceam să mănânc de prânz, când mi-am dat seama că uitasem s-o hrănesc pe Cindy. Dacă nu m-aş fi întors pentru pisică, l-aş fi ratat. Troy suspină melodramatic. Să fie noroc sau destin? Nu vezi prea mulţi bărbaţi atât de atrăgători ca el în Hartington. Că nu prea suntem pe Riviera aici, corect? Pur şi simplu mi-au curs balele!

– Cum era? întrebă Henrietta.

– Superb, spuse Cate.

– Gay? întrebă Troy cu speranţă.

– Burlac? râse Henrietta.

– Francezilor le plac femeile slabe, spuse Cate, strâmbând din nasul pistruiat a compătimire ironică. Henrietta mai luă o muşcătură de brioşă. Cu siguranţă nu gay. Îmi pare rău pentru voi.

– Avea înfăţişarea aceea îngâmfată a bărbatului însurat? strecură Troy cu răceală.

Cate ignoră zeflemeaua. Troy îi ţinea întotdeauna partea Henriettei.

– Nu. De fapt, părea burlac, răspunse ea, ridicând bărbia. Dar nu zâmbea. Părea serios şi trist. I-am oferit cafea. Faţa i s-a mai luminat puţin după aceea. Ştiţi cafeaua mea! Era în mod clar turist. A întrebat de Hartington House. Voia să ştie cine mai locuieşte acolo. Probabil credea că grădinile sunt deschise publicului. A părut foarte dezamăgit

când i-am spus că grădinile sunt năpădite de buruieni şi că în conac s-a mutat o nouă familie tare fercheşă de la Londra. Mi-a fost milă de el.

– I-ai spus să se ducă să vadă castelul? Troy îşi coborî vocea şi se aplecă peste masă conspirativ. Dacă-i vedea pe Jack şi Mary Tinton în hainele lor fistichii s-ar fi înveselit. Sunt foarte caraghioşi!

– Ce vrei să spui cu haine fistichii?

Henrietta se uită la Jack Tinton. Acesta arăta la fel ca oricare alt bărbat de cincizeci de ani în blugi şi cu haină din catifea cord.

– Tocmai şi-au luat angajamentul să se îmbrace ca nişte personaje elisabetane şi să se plimbe aşa prin locurile frecventate de turişti. Îi taxează o liră dacă vor să-i fotografieze. Îţi poţi imagina să dai o liră ca să te fotografiezi cu nătăfleţii ăia doi! Castelul îi plăteşte cu cinci lire pe oră. Fac un purcoi de bani. Dacă vrei să te distrezi, te duci acolo la sfârşit de săptămână şi te uiţi la ei cum se fudulesc îmbrăcaţi cu fuste lungi şi în şpilhozeni. Este mai tare ca pantomima.

– Mai tare şi decât castelul, spuse Cate sec. De ce ar vrea cineva să dea bani frumuşei ca să se plimbe printre nişte pietre moarte nu înţeleg şi pace. Du-te la Hampton Court sau la Turnul Londrei, aia e istorie adevărată. Nu o ruină amărâtă, al cărei prim vizitator cică ar fi fost Elisabeta I a Angliei.

– Pfui! exclamă colonelul din colţ. Îşi împături ziarul şi se ridică nervos. Nimic bun în lume zilele astea. Vicarul şi cei doi însoţitori ai săi se opriră din discuţii şi se uitară la el surprinşi. Spitale împuţite, aglomeraţie, salarii mici, stresaţi, prost educaţi, vulgari, golani, graffiti, război între bandele de cartier, trupuri expuse, modele schiloade, obezitate, sărăcie, terorism, război, crime, răpiri, violuri. Fornăi furios. Ascultaţi-mă ce vă spun, nu-i nimic bun în lumea asta. Sunt al dracului de norocos că mai am puţin şi dau colţul. Nu mă pot împăca deloc cu ce se întâmplă. Traversă cu mişcări rigide încăperea.

Numai cele două doamne în vârstă continuau să trăncănească, de parcă el nici nu ar fi fost acolo. Aruncă nişte mărunţiş pe tejghea şi ieşi valvârtej pe uşă, lăsând să intre o rafală de vânt umed.

– Aha, deci de-aia se-nvârte fără rost pe-aici după slujbă, spuse reverendul Beeley, chicotind blajin. La vârsta lui, nu prea se mai

merită să te duci acasă.

Cate puse mărunţişul în sertarul tejghelei şi se întoarse la scaunul ei, netezindu-şi şorţul alb.

– Mă întreb dacă se întoarce, suspină Henrietta.

Erau destul de puţini burlaci atrăgători în Hartington.

– Vine în fiecare dimineaţă. Se aşază la aceeaşi masă şi bombăne despre aceleaşi lucruri. Oamenii negativi sunt aşa de obositori! se plânse Cate, strângând dezgustată din gura ei mică.

– Nu, mă referem la franţuz. Crezi că se întoarce? întrebă Henrietta.

– Cine ştie! Îmi imaginez că era doar în trecere. A fost însă delicios. Avea ochi de cel mai catifelat căprui pe care l-am văzut vreodată. M-a privit într-un fel anume când a plecat. Cate trebuia să aducă întotdeauna conversaţia în jurul ei. Ştiţi voi, privirea aia languroasă, de alcov.

– Câţi ani avea?

– Până în cincizeci şi cinci, spuse Cate. S-ar putea să se întoarcă. Dădu din cap cu înţeles. Un bărbat ca el apreciază cafeaua bună.

Îşi întoarseră cu toţii privirile când se deschise uşa, lăsând un nou val de aer rece înăuntru.

– V-am spus eu, zise Cate triumfătoare. Întotdeauna se întorc. Se ridică şi o salută pe Miranda ca şi cum ar fi fost o veche prietenă. Ce-ţi dau?

– O cafea cu lapte fierbinte alături, te rog, spuse Miranda. Se întoarse către avizier şi desprinse bucata de hârtie pe care era anunţul despre cele două posturi vacante.

– Ai găsit pe cineva, aşa-i? întrebă Cate.

– Da, răspunse Miranda evaziv. Chiar am găsit.

– Un bucătar şi un grădinar? Ce rapid, spuse Troy.

– Nu din oraşul nostru. Toată lumea trece prin cofetăria mea.

Pe Miranda n-o lăsa inima să-i spună că nici doamna Underwood şi nici Jean-Paul nu văzuseră anunţul ei de la avizier.

Îi salută pe Troy şi pe Henrietta cu un zâmbet politicos – şi merse să se aşeze la fereastră, lângă masa reverendului Beeley. Abia dacă apucă să atingă cu şezutul lemnul scaunului, că vicarul se şi aplecă spre ea, înălţându-şi pieptul voluminos peste intervalul dintre scaunele lor. O pereche de ochelari atârnând de un lanţug cu mărgele se bălăbăni peste protuberanţe ca un alpinist neputincios.

– Bună, spuse ea cu voce mieroasă. Eu sunt reverendul Beeley, vicarul dumneavoastră. Presupun că sunteţi nouă în oraş.

– Da. Miranda îşi dădu seama că fusese o proastă crezând că ar fi putut bea o cafea în linişte la cofetăria lui Cate.

– Ca vicar al oraşului Hartington, aş dori să vă urez bun venit. Aş fi încântată să vă spun bun venit şi în biserică, dacă simţiţi dorinţa de a participa la slujbele noastre. Probabil că aţi primit deja revista parohiei. Sunt trecute acolo toate slujbele şi evenimentele speciale. Sper că veţi veni.

– Vă mulţumesc, spuse Miranda, afişând un zâmbet crispat şi întrebându-se dacă n-ar fi putut pretinde că este evreică. Dacă ar fi spus că era agnostică, nu ar fi fost îndeajuns pentru zeloasa doamnă reverend Beeley.

– Este o plăcere. Cei din familia Lightly au fost foarte devotaţi. Participau în fiecare duminică. Biserica se trezea realmente la viaţă când doamna Lightly aranja florile. Avea nişte mâini fermecate. Grădinile ei erau cele mai frumoase...

– Mi s-a spus, o întrerupse Miranda brusc. Se săturase să tot audă despre frumoasele grădini ale doamnei Lightly. Dacă nu ar fi fost apariţia miraculoasă a lui Jean-Paul, ar fi ţipat la ei să tacă odată. De fapt, se simţea destul de plină de ea, ca şi cum ar fi avut în păstrare un delicios secret. Dacă au avut cele mai frumoase grădini din Anglia, de ce s-au mutat?

– Presupun că nu şi-au dorit să mai bântuie printr-o casă aşa de mare. Copiii se făcuseră mari şi plecaseră, mai puţin cel mai mic, care a moştenit harul mamei sale pentru grădinărit. Apoi a fost şi boala lui

Phillip... Vicarul se întrerupse cu un oftat şi clătină din cap cu tristeţe.

– Phillip?

– Domnul Lightly. Este mult mai bătrân decât soţia lui. A suferit un atac de cord. Rosti fraza printre dinţi, ca şi cum ar fi fost un secret păstrat cu sfinţenie. Are grijă de el singură. Este o femeie cumsecade.

– Unde s-au mutat?

– Nu ştiu. Au plecat fără tam-tam. Nu au vrut tevatură. Vicarul inspiră, coborându-şi pleoapele peste ochii căprui bulbucaţi. Un cuplu deosebit de respectabil. Un exemplu pentru noi toţi.

Cate îi aduse Mirandei cafeaua.

– L-am întâlnit pe soţul tău sâmbătă, spuse ea, uitându-se la Miranda turnându-şi lapte fierbinte în ceaşcă.

– I-a plăcut cafeaua ta.

– Bineînţeles. A fost foarte prietenos, a stat de vorbă cu toţi de aici, şi-a făcut o mulţime de prieteni noi. Este foarte şarmant.

Miranda aproape că se aştepta să-şi încheie discursul cu cuvintele: „nu ca tine“. Cate ezită o clipă, aşteptând ca Miranda să continue conversaţia, apoi plecă pufnind uşor. Mirandei nu-i păsa dacă se simţise ofensată: nu voia să se bage toată lumea în treaba ei.

Îşi îndreptă gândurile către copii, sperând că Gus se purta frumos la şcoală. Storm fusese într-o dispoziţie minunată în acea dimineaţă, sporovăind despre magia din grădină pe care i-o va dezvălui Jean-Paul. Miranda o găsise în căsuţa de jucărie vorbind cu perniţele, povestindu-le despre un prieten special pe care îl găsise lângă râu. Miranda era surprinsă că Jean-Paul o impresionase atât de tare. Storm nu mai vorbea despre altceva în afară de el, de magie, de un copac anume şi de vacile pe care voia să le revadă.

– Acum mă cunosc, îi spusese mamei. O să mă recunoască dacă mă întorc la ele. Aşa mi-a spus Jean-Paul.

Miranda îşi reaminti expresia binevoitoare din ochii lui Jean-Paul,

ridurile adânc săpate în pielea brună din jurul ochilor lui. Felul în care zâmbetul lui îi luminase chipul precum un frumos răsărit de soare. Nu arăta a grădinar. Domnul Underwood arăta ca un grădinar, dar Jean-Paul arăta ca o stea de cinema.

Miranda îşi achită cafeaua şi plecă, mergând într-adins cu paşi mari pe strada luminoasă, însorită. Îşi scoase ochelarii de soare Chanel din poşetă şi se îndreptă către parcare. Aerul era rece, umbrele de un albastru de cerneală de la ploaia ce căzuse peste noapte. Simţea că saltă ca pe arcuri. Să fi fost cafeaua, sau gândul că Jean-Paul se întorcea la sfârşitul lunii.

– Nici măcar nu a mulţumit! exclamă Cate după ce Miranda plecase.

Troy se uită la Henrietta şi se încruntă.

– Pentru cafea? zise el.

– Nu, pentru că i-am găsit un grădinar şi un bucătar!

– N-ai de unde să ştii că tu ai făcut-o, spuse Troy.

Henrietta îl privi siderată; ea nu ar fi îndrăznit niciodată să-i vorbească astfel lui Cate. Lui Cate, care avea mereu dreptate. Lui Cate, care le ştia pe toate.

– Bineînţeles că eu. Mulţumită anunţului de la avizierul meu. Cât de nepoliticos! Luă ceaşca şi carafa de lapte de pe masa Mirandei cu un pufnet nervos. V-am spus eu că e înfumurată. Nu înţeleg ce caută acel minunat soţ al ei însurat cu ea. Trecu pe lângă Troy şi se aplecă peste el. Uită de franţuz, scumpule. Soţul Mirandei este superb, şi dacă ea continuă să se fâţâie pe-aici cu faţa aia de ciubotă, el o să fie curând liber. Îi aruncă o privire Henriettei. Dacă slăbeşti vreo tonă, poţi să-l ai chiar şi tu!

Troy puse o mână peste cea a prietenei lui, aşteptând să dispară Cate în bucătărioara din spatele tejghelei.

– N-o băga în seamă, Etta. Are una din toanele ei. Eu te iubesc aşa cum eşti. Dacă aş fi hetero, m-aş însura cu tine pe loc.

– Îţi mulţumesc, spuse Henrietta cu ochii sclipind de recunoştinţă.

– Imaginează-ţi vânătăile cu care se alege bietul Nigel trebuind să stea deasupra ei noapte de noapte. Pe tine ar sta aşa de bine. Molicică şi caldă cum eşti. Fără vânătăi de la oase proeminente. Henrietta roşi. Un bărbat va fi tare norocos să te găsească.

– Nu cred că voi găsi vreodată pe cineva, suspină Henrietta. Sunt grasă şi ternă.

– Grasă şi ternă! exclamă Troy. Tu te-auzi ce vorbeşti? Nu eşti nici grasă, nici ternă. Eşti adorabilă şi dulce, fără aroganţă. Nu ar trebui s-o laşi să te trateze astfel. Îi mângâie din nou mâna. Hai să plecăm de-aici înainte să se întoarcă. Este o băbătie veninoasă cu păr pe faţă. Henrietta era încurcată. Nu ai observat? Are o faţă blănoasă de zici că e burta pisicii mele. Vomită după fiecare masă. Doar nu crezi că este aşa de slabă în mod natural, nu-i aşa? Are mai multe probleme decât ai tu nesiguranţe.

– Trebuie să aibă tare multe!

– Tăbăcită, scumpo! Tăbăcită, nu glumă. De ce nu vii la mine pe la cinci să te coafez cu foehnul. Nimic nu te binedispune mai tare ca un coafat.

– Dar n-am unde să mă duc.

– Ba da, ai. Iei cina cu mine.

– Mulţumesc, Troy. Vorbesc serios, eşti un prieten adevărat, spuse ea, sărutându-l pe obraz.

– De-aia există prieteni. Nu uita, nu eşti singura în căutarea unui bărbat. Suntem în aceeaşi barcă şi, mulţumesc Cerului, nu suntem adversari. Aş pierde în faţa unei comori ca tine.

Miranda mergea de-a lungul cărării care ducea la râu. Soarele strălucea entuziast deasupra ierburilor şi buruienilor sălbatice, făcând să sclipească picăturile de ploaie care căzuseră peste noapte, transformându-le în mici diamante. Vântul suflase cu putere la primele ore ale dimineţii, şi totuşi frunze ruginii şi arămii atârnau încă

de crengi, nepregătite să renunţe la ultimele rămăşiţe ale verii. Două veveriţe se jucau în stejarul care domina acea parte a căsuţei, cu un trunchi la fel de gros şi de robust ca al doamnei vicar. Traseul era călcat de căprioare şi de propriii ei copii curioşi, aşa că se formase o potecă jilavă prin câmp până la râu. Ea fusese acolo o dată sau de două ori, dar parcă nu găsise locul atât de fermecător ca în acea zi. De vină erau poate soarele, cerul albastru senin şi sentimentul de apartenenţă, care până atunci o ocolise.

Rămase o clipă pe podul de piatră, privind în jos, la apa limpede de dedesubt. Putea vedea iarbă şi pietre şi câte un peşte rătăcit, care plutea leneş printre razele soarelui. Îşi imagină copiii jucându-se aici, aruncând beţe în apă. Apoi privi casa secretă a lui Gus. Nu se mai uitase la ea cu atenţie până atunci. Agentul imobiliar menţionase, pur şi simplu, o căsuţă care avea nevoie de reparaţii, şi cum nu avusese nevoie imediată de ea, o uitase complet. Căsuţa stătea acolo părăsită, într-un mic crâng de castani. Nu era accesibilă cu maşina. Poate că existase cândva un drumeag de la conac, pe câmp şi peste pod. Acum nu mai era decât iarbă. Izolarea ei avea ceva romantic. Era o ascunzătoare secretă uitată de timp.

Miranda răsuci cheia în broască. Era veche şi ruginită, dar se deschise cu un scârţâit slab, precum căscatul irascibil al unui bătrân deranjat din somn. Înăuntru, vestibulul era pavat cu dale de piatră negre, scara era îngustă, cu o balustradă joasă acolo unde cotea. Se duse în camera de zi. Încăperea era plină de mobilă, însă aerul era jilav. Nu mai aprinsese nimeni focul de multă vreme. Rafturile erau ticsite de cărţi aranjate în teancuri ordonate, din podea până în tavan. Atinse cu mâna deasupra unuia dintre teancuri. Locul nu era atât de neglijat pe cât presupusese. Deasupra nu era decât un strat de praf foarte subţire. Cărţile erau un amestec de vechi şi contemporan, de la Dickens la Sebastian Faulks. Spre surprinderea ei, exista un raft cu romane franţuzeşti.

Studie toată încăperea. Şemineul gol de piatră încadrat de o poliţă din lemn, care era în mod evident foarte veche şi frumos sculptată, tapetul galben pal dungat deteriorat de ani de fum de lemne. Observă că se cojea într-un colţ din cauza unei infiltraţii. Covorul era ros şi pătat, trebuind neapărat schimbat, iar cuvertura fusese mâncată de molii. Cu toate astea, nu era mare lucru de făcut. Sofaua era intactă, la fel şi fotoliile; măsuţa de cafea din sticlă nu trebuia decât bine ştearsă. Se

duse la comodă, o drăguţă piesă antică din lemn de nuc, şi deschise sertarele. Casa părea locuită încă. Dacă nu ar fi fost aşa de murdară, i-ar fi plăcut să se cuibărească pe sofa cu una dintre cărţi. Cu un foc vioi şi un pahar de vin, ar fi fost mai confortabil decât în propriul salon atât de formal.

Cercetă bucătăria. Avea nevoie de electrocasnice noi, în schimb vesela era completă. Observă masa pusă pentru doi şi se gândi cât de ciudat era că ceştile şi farfuriile erau încă acolo, ca şi cum locatarii se volatilizaseră în mijlocul ceaiului. Rezistă tentaţiei de a le strânge. O să-şi pună mănuşile de menaj, o să tocmească nişte ajutoare şi o să le facă pe toate o dată. Copiii ar fi putut-o ajuta. O să fie distractiv pentru ei.

Parchetul scârţâi sub tălpile ei când urcă scările. Sus erau două dormitoare şi o baie. Baia era foarte demodată şi trebuia complet scoasă. Cada metalică era pătată, emailul tocit, iar bateriile, mate. Unul dintre dormitoare era complet gol, cu excepţia unei cutii aflate în mijlocul podelei, ca şi cum ar fi fost uitată. Înainte să apuce să se uite în ea, auzi un huruit venind din dormitorul alăturat. Tresări. Era sigură că nu mai era nimeni altcineva în casă.

O clipă se gândi că poate era Gus. Se enervă şi mai tare când traversă palierul către celălalt dormitor. O afurisită de veveriţă o sperie ţâşnind înapoi afară pe fereastra neglijent uitată larg deschisă, fără îndoială de fiul ei. Îşi duse mâna la piept şi inspiră adânc, uşurată că nu era un intrus ori, şi mai rău, o fantomă. Privi împrejur. Era acolo un pat mare de fier, aranjat cu cearceafuri şi acoperit cu o cuvertură matlasată dintr-un material înflorat verde pal. Două noptiere cu veioze înalte cu picior şi abajururi cu pete galbene. Un cufăr decolorat la picioarele patului, o comodă din lemn de cireş cu o oglindă Queen Ann deasupra, un garderob din lemn de pin drăguţ pictat lipit de perete. Draperii din pânză deschisă la culoare agăţate de galerii mari din lemn, cu garnituri rupte şi decolorate. Covorul era murdar, dar intact. Se întrebă de ce oare familia Lightly nu se sinchisise să-şi ia toată acea mobilă. Poate că se mutaseră într-un spaţiu mai mic şi nu mai aveau loc. Miranda deschise larg fereastra şi privi afară, peste câmp. Se vedea înspre râu şi până la pajiştea cu vaci – vacile lui Storm. Era într-o dispoziţie sufletească tot mai frumoasă, alimentată de magia bizară a camerei şi de măreţia priveliştii.

Mintea îi reveni la cutia din camera goală. Închise fereastra, ca să nu intre veveriţele, apoi se duse să deschidă cutia. Înăuntru era un singur lucru: un caiet de însemnări verde decolorat. Era plin de flori şi de frunze presate între pagini. Pe copertă, titlul era scris cu litere de mână mari şi ondulate: Curcubeie şi trandafiri. Miranda îngenunche pe podea şi îl răsfoi. Era un jurnal de poezii, memorii şi eseuri, în mod clar ceva ce nu s-ar fi dorit uitat acolo ori văzut de ochii cuiva străin. Misterul o intriga. Scrisul era feminin. Hârtia mirosea dulceag, a iarbă tunsă primăvara devreme. Se sprijini cu spatele de perete şi deschise la prima pagină, unde erau scrise doar patru fraze stinghere, încărcate de melancolie.

Au trecut 24 de ani deja. Îmbătrânesc iubindu-te, iar într-o zi o să mor iubindu-te. Căci acum trăiesc cu amintirea ta aici, în căsuţa noastră. Atât mi-a mai rămas.

capitolul 7

Fiece curcubeu pe care îl văd îmi aminteşte de tine

Hartington House

Octombrie 1979

Vocea Avei Lightly se putea auzi din adâncul tufelor de erbacee. Deşi era ascunsă vederii de nipralele moarte şi de călinii înalţi, fiind ocupată cu tunsul crengilor, cântecul ei entuziast tulbura dimineaţa rece, făcându-i pe căţei să se zbenguie zglobii pe iarbă. Ava era îmbrăcată în salopetă mov şi un tricou cu mâneci scurte, cu părul blond în şuviţe prins dezordonat în creştetul capului cu un creion. Mâinile îi erau aspre de la grădinărit, unghiile scurte şi rupte, în schimb obrajii îi radiau de sănătate, iar ochii ei de un verde pal străluceau ca o pajişte primăvara, după ploaie. Era mai fericită afară, indiferent de vreme, şi rareori simţea frigul, deşi era o femeie subţirică, fără pic de grăsime care să-i ţină de cald. Era văzută adesea cu braţele dezgolite în miezul iernii, când toţi ceilalţi erau înfofoliţi cu mănuşi, căciuli şi haine groase. La treizeci şi şapte de ani, era încă de o tinereţe înfloritoare, venită dintr-o mulţumire interioară ce-i radia prin piele, ca şi cum ar fi avut inima făcută din raze de soare. Avea un chip mai mult plăcut decât drăgălaş, cu trăsături neregulate: nasul, un pic prea lung şi foarte drept, gura, mare şi senzuală, nelalocul ei pe o faţă aşa de mică. Şi totuşi, dacă trăsăturile nu erau frumoase luate separat, deveneau frumoase graţie expresiei sensibile, vesele, care le ţinea laolaltă. Firea ei excentrică o făcea convingătoare. Nimeni nu o iubea mai mult ca soţul ei, Phillip Lightly, şi cei trei copilaşi ai lor, Archie, Angus şi Poppy.

– Hei, Crenguţo! strigă soţul ei, traversând cu paşi mari peluza.

Bernie, un Saint Bernard flocos, şi Tarquin, tânărul labrador, se opriră din tăvăleala prin iarbă şi veniră la galop spre el, izbindu-se de picioarele lui şi aproape doborându-l la pământ. Îi mângâie cu afecţiune şi-i goni cu o simplă mişcare a mâinii. El era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât soţia lui, un metru nouăzeci şi trei, spate drept şi umeri laţi. Avea un chip blând şi frumos, cu nas lung, pometi proeminenţi şi maxilar vânjos. Petrecea mare parte din timp în biroul său, scriind istoria completă a vinului, sau în străinătate, vizitând podgorii. Nu era totuşi înclinat spre solitudine, aşa cum sunt mulţi scriitori. Mergea cu plăcere la partide de vânătoare şi la mese care se prelungeau până înspre primele ore ale dimineţii, discutând istorie şi politică la un pahar de Porto şi un trabuc din când în când. Îi făcea plăcere să socializeze cu oamenii din Hartington după slujba de duminică, şi vara invita tot oraşul acasă, la o petrecere anuală cu vin şi brânzeturi. Era afabil şi foarte plăcut pentru simţul umorului sec, englezesc, care includea foarte adesea jocuri de cuvinte inteligente, al căror sens scăpa publicului însuşi cu care se întreţinea. Cu ochelari rotunzi aşezaţi pe un nas aristocrat, cu osatura lui rafinată şi fruntea înaltă, Phillip Lightly era o prezenţă distinsă, aşa cum păşea încrezător către bordurile de plante erbacee.

Aşteptă o clipă, ascultând încântat cântecul melodios al soţiei sale, apoi o strigă încă o dată cu porecla pe care i-o dăduse pe vremea când încă se curtau.

– Crenguţo! Iubito!

– Oh, bună! răspunse ea, ieşind cu greu din tufişuri.

Avea frunze prinse în păr şi unul dintre obraji îi era uşor mânjit de noroi. Îşi şterse nasul cu dosul palmei.

– Nu ai uitat de Jean-Paul, da?

Surpriza de pe faţa ei era dovada că uitase. El îi zâmbi îngăduitor. Ava era superb de confuză, cu mintea la copacii şi la florile iubitei ei grădini. Păi, oftă el, privindu-şi ceasul. Va sosi în gară într-o jumătate de oră.

– Vai, Dumnezeule! Uitasem complet. Nu am făcut nimic în căsuţă.

– E tânăr, poate să doarmă şi-ntr-un sac de dormit, spuse Phillip, încrucişându-şi braţele la piept de frig. În ciuda cardiganului din caşmir şi a fularului, dârdâia. Uite, o să-l iau eu de la gară, dar pe urmă te ocupi tu de el, Crenguţo.

– Mulţumesc.

Îl luă de după gât. El se dădu înapoi, observând că era plină de noroi şi de frunze moarte, însă afecţiunea ei îl înmuie, aşa că o cuprinse în braţe, ridicând-o de la pământ, inspirându-i parfumul de iarbă jilavă din păr.

– Eşti un scump, râse ea lipită de gâtul lui.

– Eşti rece ca gheaţa, spuse el. Mi-ar plăcea să te înfăşor într-o pătură şi să-ţi ofer o ceaşcă de ciocolată caldă.

– Atât?

– Deocamdată, da. Trebuie să plec să-l recuperez pe ucenicul nostru.

– Chiar crezi că este o idee bună? întrebă ea, trăgându-se înapoi. Ştii că îmi place să aranjez singură grădinile, iar Hector mă ajută cu plivitul şi cu cositul ierbii când am nevoie de el. Nu-mi place să-mi stea cineva în cârcă. Sunt o fiinţă solitară. Eu şi Hector chiar nu avem nevoie de altcineva.

– Am mai discutat despre asta. În plus, e prea târziu ca să ne mai întoarcem din drum acum. Îi facem o mare favoare tatălui său, ca să nu mai vorbim că asta fac vechii tovarăşi de la Eton: se ajută reciproc. După tot ce a făcut el pentru mine, mă bucur că am ocazia să-i întorc serviciile. Mulţumită lui Henri, s-au deschis uşile de-a lungul şi de-a latul Franţei.

– În regulă, cedă ea cu un suspin. Dar nu ştiu ce se aşteaptă...

– Eşti foarte înzestrată, Crenguţo. Va învăţa o mulţime de la tine. Dacă va moşteni le château, va trebui să ştie cum că administreze o proprietate.

– Nu poate angaja oameni s-o facă în locul lui?

– Nu despre asta e vorba. Henri vrea să iasă din oraş şi să petreacă o perioadă în Anglia, la ţară. La Paris, a făcut tot ce-a poftit.

– Deci, este un playboy?

– Henri nu ştie cui altcuiva să ceară sprijin. Este îngrijorat că Jean-Paul o s-o ia pe arătură. Vrea să-l inspire. Vrea să-şi asume responsabilităţi. Într-o bună zi, va moşteni le château şi podgoria. Este o responsabilitate mare.

– Mă surprinde că face ce-i zice tatăl lui. Nu este un copil.

– Nu, dar tată lui e strâns la pungă.

– Este aşa de important? De ce nu fuge şi nu-şi face rostul lui?

– Les Lucioles nu este un château oarecare. Este magnific. Orice băiat care-şi merită paralele ar face totul să nu-l piardă.

– Înţeleg.

Ava nu era foarte entuziasmată.

– În plus, va fi bine pentru băieţi să aibă un tânăr prin preajmă cu care să se mai distreze şi ei. Eu sunt un tată bătrân.

– Eu te menţin tânăr, protestă ea.

– Aşa e, râse el. Dar eu nu prea mă mai joc cu ei şi nici nu vorbesc franceză. Copiilor le-ar prinde bine un pic de şcoală la domiciliu.

Ava îi zâmbi sfios. Ea vorbea franceză fluent, pentru că la şaisprezece ani fusese trimisă în Elveţia să-şi termine şcoala.

– Mă faci să mă simt vinovată că nu am vorbit franceză cu ei de la naştere.

– Nu am avut niciodată această pretenţie de la tine, Crenguţo. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine este să te trezeşti dimineaţa; restul e o surpriză!

Ava îl plesni în joacă.

– Bestie ce eşti!

– Nu mi-ai mai spus aşa de mult. O sărută pe frunte.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Îl sărută şi ea pe el, lăsându-l cu un zâmbet larg, drăgăstos.

Îl privi traversând pajiştea înapoi spre casă, încovoiat de frig, cu o ţinută fermecător de deşirată. Ochii ei căzură apoi pe o pereche de porumbei cocoţaţi pe jgheab, chiar sub streaşină. Erau graşi şi fericiţi. Aşa se simţea şi ea. Ce norocoasă era să aibă tot ce-şi putea dori: un soţ care o iubea, trei copii fericiţi, cea mai frumoasă casă din Anglia şi adoratele ei grădini. Păsărelele şedeau pe acoperiş precum glazura pe un tort delicios.

Îşi aruncă ochii prin grădină. Abia începea să se transforme. Îi plăcea aşa. Întinderea verde îi dădea un sentiment de pace. Copacii erau încă înfrunziţi, dar frunzele lor se chirceau pe la colţuri, iar unele aveau deja frumoase nuanţe de galben. Cântecul păsărelelor răsuna încă pe câmpii, punctat de tuşitul bizar al câte unui fazan şi de gânguritul răguşit al câte unui porumbel. Ei îi plăceau vrăbiuţele care îşi făceau cuib pe sub jgheaburi primăvara, şi plantase tufe de plante perene în apropierea casei, ca să încurajeze şi alte păsări să-şi facă acolo sălaş. În miezul iernii, lăsa iedera să crească pe trunchiurile frasinilor şi ale platanilor, pentru ca păsărelele care rămâneau să-şi găsească adăpost de frig şi prădători. Îi învăţase pe copii să le hrănească. În toiul verii, Poppy folosea bazinul în care se bălăceau păsărelele pe post de piscină, dar iarna, punea hrană afară, îmblânzind treptat micile fiinţe, astfel că unele dintre ele ajunseseră să-i mănânce din palmă când Bernie şi Tarquin nu erau prin preajmă să le sperie.

Ava lucra încă în grădină când Phillip se întoarse, o oră mai târziu, cu Jean-Paul. Bernie şi Tarquin veniră glonţ în faţa casei, lătrând zgomotos. Ea se ridică şi-şi şterse sudoarea de pe frunte la auzul roţilor scrâşnind pe pietriş într-o oprire bruscă. Auzi portierele deschizându-se şi închizându-se, apoi vocea soţului ei salutând câinii, de parcă ar fi fost oameni. Se grăbi să iasă pe poarta plasată în gardul viu de tisă care separa grădinile de faţada casei. Phillip deschidea portbagajul vechiului său automobil Mercedes. Nici nu-l deschise bine, că cei doi câini şi săriră înăuntru. Jean-Paul privea uimit cum câinii lăsau urme de noroi cu labele lor pe interiorul îmbrăcat în piele.

Phillip nu făcea nici o mişcare să-i gonească. Râdea doar la imaginea familiară, nebăgând în seamă disconfortul lui Jean-Paul. Ava îl privea din poartă. Era cel mai chipeş tânăr pe care îl văzuse vreodată.

– Bună, eu sunt Ava, spuse ea, ştergându-şi mâna de salopetă înainte să i-o întindă lui Jean-Paul.

Spre surprinderea ei, el şi-o duse la buze cu o plecăciune formală.

– Mă bucur să te cunosc, spuse el, privind-o drept în ochi.

Avea ochi catifelaţi precum pielea brună de căprioară, cu o privire intensă. I-ar fi răspuns în franceză, dar engleza lui era perfectă, deşi cu un puternic accent, conţinând în el tot ce avea ţara lui mai romantic şi mai senzual. Ava simţi fluturi în stomac.

– Ai avut un zbor plăcut? întrebă ea, conştientă brusc de ţinuta ei răvăşită.

– Am sosit la Londra în urmă cu câteva zile. Am vrut să văd puţină cultură înainte să vin aici, răspunse el, studiind cu privirea casa.

Îşi vârî mâinile în buzunare şi-şi încovoie umerii. Phillip îi cără valiza în casă.

– Hai înăuntru să bei ceva, spuse Ava, trecând prin portic în urma soţului ei. Va trebui să locuieşti în conac o săptămână sau două, până pregătesc casa pentru dumneata. Mă tem că am fost cam leneşă cu organizarea.

– Total atipic ţie, Ava, adăugă Phillip fără pic de sarcasm. Soţia mea este un exemplu de eficienţă. Administrează locul ăsta precum un căpitan de navă. Eu sunt mai degrabă un biet marinar, venerându-i autodisciplina.

Ava dădu ochii peste cap.

Jean-Paul nu era deloc aşa cum se aşteptase ea. Mai întâi de toate, nu arăta ca un grădinar. Era frumos îmbrăcat într-o haină de tweed moale, o cămaşă albastră şi blugi călcaţi. La gât purta un fular din caşmir deschis la culoare. Avea părul des, de culoarea castanelor, artistic aranjat astfel încât să arate ca şi cum nu s-ar fi sinchisit. Avea

nas lung şi acvilin, o gură asimetrică şi senzuală. Mâinile îi erau curate, unghiile tăiate scurt şi îngrijite, nicidecum mâinile unui bărbat obişnuit cu săpatul. În picioare avea mocasini maro Gucci. Ava spera că are şi cizme pentru grădinărit. Ar fi fost mare păcat să strice acei eleganţi pantofi.

Se aşezară pe taburete, în bucătărie, şi Ava pregăti prânzul. Culesese praz şi varză de Bruxelles din grădina bucătăriei şi adusese păstrăv de la pescăria din oraş. Creştea plante aromatice pe lângă zidul grădinii într-un vechi jgheab de apă, şi preparase unt cu busuioc şi humus de fasole bob, pe care îl servi cu pâine cu rozmarin făcută în casă. Adora mirosul mâncării sănătoase şi era grozav de satisfăcută când îşi privea copiii crescând puternici din produsele proprii.

Când cineva o vedea pentru prima oară pe Ava, nu şi-ar fi imaginat niciodată că era timidă. Făcea faţă onorabil situaţiilor, povestind anecdote spirituale, făcându-i pe oameni să râdă, abia trăgându-şi sufletul între bancuri, ca să se retragă după aceea într-o solitudine binecuvântată în grădina ei, epuizată după ce dăduse atât de mult din ea. Phillip ştia că organiza petreceri doar ca să-şi ascundă timiditatea şi o iubea pentru asta. Era un secret de care doar el era conştient. Era impresionat de felul în care îşi juca rolul înainte să se prăbuşească, odată cortina căzută. El era singurul bărbat acceptat în culise, un privilegiu pe care îl savura. Acum ea începuse să discute de zor cu Jean-Paul, care o privea cu o expresie arogantă pe chipul lui frumos cizelat, ca şi cum ea ar fi fost o rudă excentrică pe care trebuia s-o tolereze. Zâmbea politicos, dar nu cu ochii. Ascultă cu o privire plictisită în timp ce ea găti, după care se mutară cu toţii la masă pentru prânz şi se năpustiră flămânzi asupra bucatelor delicioase pregătite de ea. Asemenea tuturor bărbaţilor, Jean-Paul se înviora şi el la vederea prânzului copios.

– Deci, Jean-Paul, spuse ea, dându-i platoul cu legume aburinde. Am auzit că familia dumitale are o frumoasă grădină în Franţa?

– Da, răspunse el, luând lingura şi punându-şi în farfurie nişte morcovi. Mama adoră grădinile. Mai ales pe cele englezeşti. Noi avem un château lângă Bordeaux. Este foarte vechi. Admir ce-a făcut mama cu grădinile. Într-o bună zi, voi crea şi eu o minunată grădină a mea.

– Şi ce speri să înveţi aici?

El ridică din umeri.

– Papa spune că a dumitale este cea mai frumoasă pe care a văzut-o el vreodată.

– Mi-aş fi dorit să-l fi cunoscut. A trecut odată pe aici, acum vreo opt ani, când eu eram plecată în vizită la mama. Mi-ar fi plăcut să-i arăt împrejurimile personal. Sunt surprinsă că Phillip i-a arătat mai mult din proprietate nu numai crama.

– Iubito, nu este nimic mai frumos decât o plimbare prin grădini primăvara, cu un pahar de vin alb rece, răspunse Phillip râzând.

– Mi-a spus că ai un talent aparte, continuă Jean-Paul.

Ava era flatată, în ciuda senzaţiei incomode pe care o simţea în interior şi care prevestea un conflict teribil între personalităţi. Oricât ar fi fost el de atrăgător, Ava pur şi simplu nu se putea vedea lucrând împreună cu acel tânăr.

– Ai lăsat vreo fată în urmă, la Paris? întrebă Phillip cu un rânjet.

Jean-Paul surâse afectat şi ridică o sprânceană.

– Câteva, răspunse el.

– Vai de mine, spuse Ava, sărindu-i muştarul la aroganţa lui. Sper că nu ai inima zdrobită.

– Nu am suferit niciodată din dragoste, spuse el.

– Încă. Mai e timp destul pentru o inimă frântă. Eşti tânăr.

El dădu din cap aprobator.

– Inima mea se va frânge când va muri mama. Asta este inevitabil.

Ava îl privi întrebătoare. Era un comentariu ciudat, venit de la un bărbat de vârsta lui.

– Sunteţi, în mod evident, apropiaţi.

– Bineînţeles. Sunt unicul ei copil. Sunt răsfăţat şi mi se fac toate

voile. Mama este o femeie incredibilă. O admir.

– Sper ca fiii dumitale să simtă la fel când vor fi de vârsta dumitale, spuse ea, deşi nu era sigură dacă spera cu adevărat asta.

– Dumneata ai trei copiii, nu-i aşa?

– Doi băieţi şi o fată. O să-i cunoşti mai târziu, când se întorc de la şcoală.

– Trebuie să fie frumos să ai fraţi.

– Cred că le place. Se ceartă destul de des. Nimănui nu-i place cu adevărat să împartă.

– Asta aşa e. Eu nu a trebuit să împart niciodată.

– Engleza dumitale este perfectă. Unde ai învăţat s-o vorbeşti aşa de bine? întrebă Ava.

– Am crescut cu o guvernantă englezoaică.

– O guvernantă englezoaică? repetă Ava. Dumnezeule mare! Te-a terorizat?

– Cum o chema? întrebă Phillip.

Jean-Paul zâmbi în cel mai fermecător mod posibil.

– Nanny[14], răspunse el, râzând cu poftă.

– Nanny? repetă ea, dezarmată de umorul lui brusc, neaşteptat.

– Nu i-am ştiut niciodată numele adevărat. Doar Nanny. Păru ruşinat. A plecat când aveam douăzeci şi unu de ani.

Mai târziu, când Jean-Paul despacheta în dormitorul lui de la mansardă, Ava discuta cu soţul ei în biroul acestuia.

– N-o să funcţioneze niciodată, protestă ea. Poţi vedea limpede că n-a

muncit o zi în viaţa lui. O fi visând el să creeze o grădină englezească a lui, dar eu pun pariu că n-a stat niciodată în patru labe în noroi. Ce şi-o imagina taică-său, de l-a trimis aici? Dacă ar avea optsprezece ani, proaspăt ieşit de pe băncile şcolii, aş înţelege. Dar cred că e trecut de douăzeci şi cinci. Nu are minte să gândească singur? Ce-o să mă fac eu cu el un an de zile? O să se plictisească de moarte în Hartington. Nu mi-l imaginez agăţând fete la Duck and Dapple. Abia dacă se mişcă. Ar trebui să fie la Londra, cu alţi tineri, nu cu mine şi copiii. Dumnezeule, e un dezastru!

Phillip îşi puse mâna pe umărul ei şi zâmbi.

– Nu-ţi face griji, Crenguţo, o să meargă. Un pic de trudă o să-i prindă bine. Vei avea o pereche de mâini în plus şi vei putea crea acele minunate grădini pe care aşteptai cu nerăbdare să le creezi, dar pe care nu le puteai face de una singură. Pajiştea cu flori de câmp şi livada, grădina casei de la râu, de care tot vorbeşti. Pune-l la muncă. Plantează tot. Realizează-ţi visul.

– Se asortează mai bine pe un iaht la St. Tropez decât cu o motocoasă aici, în Hartington.

– Acordă-i o şansă.

– Nu mi-l imaginez în casa de la râu.

– O să fie bine. Nu-ţi mai face griji.

– Pur şi simplu nu e ce mă aşteptam.

– Şi la ce te aşteptai?

Ava se întoarse şi se îndreptă către fereastră. Nori cenuşii se adunau.

– Nu ştiu, oftă ea. La cineva mai puţin delicat. Cu mâini aspre şi unghii murdare, ca ale mele. Cu bocanci şi pantaloni soioşi. Nu la un gigolo fercheş de oraş, în caşmir şi cu mocasini Gucci, pentru numele lui Dumnezeu! Clătină din cap de cât de absurd era totul. N-o să reziste mai mult de o săptămână!

Phillip râse.

– Eu cred că o să-l contaminezi cu entuziasm şi va rămâne pentru totdeauna.

– Sper, pentru Dumnezeu, să nu. Nu cred că o să rezist eu mai mult de o săptămână!

Ava luă copiii de la şcoală la 15.30. Îşi parcă maşina galbenă pe iarbă şi coborî exact când începu să burniţeze. Toddy Finton era acolo cu dihorul ei, Mr Frisby, care stătea cuminte pe umărul ei. Ea avea gemeni, în aceeaşi clasă cu Angus.

– Bună, Ava, spuse ea, roz în obraji pentru că petrecuse toată dimineaţa călărind prin ţinut pe iapa ei roaibă.

– Bună, Toddy! Ce face Mr Frisby?

Îl mângâie sub bărbiţă, iar acesta îşi înălţă căpşorul adormit.

– Un pic ameţit. De la vreme.

– Tarquin se cuibăreşte lângă maşina de gătit pe vremea asta. Dar Bernie nu are nici o treabă, numai pe-afară stă. Îi place frigul. La fel ca mie, presupun.

– Pot să-i trimit pe băieţi pe la tine la sfârşitul ăsta de săptămână? Mi-au spus că au construit o tabără în scorbura unui copac.

Ava zâmbi.

– În stejar, locul perfect pentru o tabără. Am să plantez o pajişte cu flori de câmp acolo. Ciuboţica cucului, violete, păpădii, opăiţel roşu şi alb. Am pe cineva să mă ajute. Un tânăr din Franţa.

Toddy ridică din sprâncene.

– E mişto?

– Da, dar mult prea tânăr şi arogant pentru gustul meu. De fapt, cred c-o să se plictisească şi-o să plece acasă. Dar tot o să mă folosesc de el cât e aici.

– Întotdeauna ţi-ai dorit încă o pereche de mâini.

– Dar nu o pereche de mâini fine, cu manichiură impecabilă, care n-au muncit nici o secundă în viaţa lor.

– Îmi place ideea unei grădini sălbatice. Va fi splendidă primăvara şi se va vedea foarte frumos de la fereastra dormitorului tău.

– Asta e şi ideea.

Toddy îl dădu jos pe Mr Frisby de pe umăr şi-l legănă în braţe ca pe un bebeluş. Îşi dorise mai mulţi copii, iar Mr Frisby era bebeluşul pe care nu-l putea avea. Îl mângâie pe burtică drăgăstos şi-l sărută pe năsucul micuţ.

– De ce nu-i aduci mâine? sugeră Ava, apoi miji ochii, urzind un plan. De fapt, mi-ai putea face o favoare.

– Şi anume?

– Ia-l pe Jean-Paul la o plimbare călare.

– Se pricepe?

– Sunt sigură. Pare genul de bărbat a cărui afacere este aceea de a fi bun la toate.

– Înţeleg.

– Aşa pot să mă duc şi eu în căsuţa de la râu. Am uitat complet că vine. E acolo o mizerie de nedescris. Puteţi veni cu toţii la prânz. De fapt, m-aş simţi chiar uşurată în compania ta. Nu ştiu ce să vorbesc cu Jean-Paul, şi Phillip nu mi-e de mare ajutor. Nu cred că Jean-Paul înţelege umorul lui!

– Nu este singurul, spuse Toddy cu o grimasă.

– Ei bine, nu mai am cuvinte.

– Tu? Toddy se prefăcu uimită.

– Lasă glumele, Toddy. De data asta am amuţit şi mă simt ca o bătrână toantă şi stângace.

– Hai că eşti haioasă! Mi-ar plăcea să vin să văd şi eu cum e. Poate o fi bun pentru una din verişoarele mele; abia dacă au împlinit douăzeci de ani toate şi sunt tare drăguţe.

– Bun. Ar fi distractiv. El se consideră un fel de armăsar de prăsilă, din ce-am înţeles.

– Ăştia-ş franţujii pentru tine.

Ava îşi aminti cum se aplecase să-i sărute mâna, ridicându-şi privirea în timp ce făcea o plecăciune, fixând-o cu ochii lui căprui catifelaţi.

– Da, pot fi destul de şarmaţi, nu-i aşa, adăugă ea sec. Şarmanţi, dar aroganţi. Ascultă la mine; într-o săptămână îşi ia tălpăşiţa.

Bonă, guvernantă

capitolul 8

Ţipătul unui fazan, gânguritul porumbeilor,

zilele reci însorite de octombrie

Archie, Angus şi Poppy se uitau fix la străin, muţi de timiditate. Archie avea opt ani, înalt ca tatăl său şi având nasul drept şi ochii verzi ai mamei lui. Angus avea şase ani şi constituţia unui mic jucător de rugby. Avea păr negru şi ochi albaştri-deschişi, un zâmbet larg, molipsitor, şi o piele crem, pistruiată. Ambii băieţi aveau frumuseţea neconvenţională a mamei lor. Acele trăsături atât de dezechilibrate ale chipului ei se potriveau perfect feţelor lor de copii. Poppy avea doar patru ani, dar era puternică atât ca personalitate, cât şi în opinii. Spunea mereu exact ce gândea. Cu păr lung şi negru, ochi albaştri, trăsături delicate şi chipul clasic al tatălui ei, ea era frumuseţea care mama ei nu era. Şi totuşi, ea semăna cel mai mult cu mama ei, adorând flora şi fauna şi nefiindu-i niciodată frig. Se putea spune că îi moştenise cel mai bine pe ambii părinţi.

– Jean-Paul va locui cu noi o perioadă. El mă va ajuta să creez cele mai frumoase grădini din Anglia, explică Ava, simţindu-se falsă, pentru că nu-l credea în stare să proiecteze mai mult de un strat de varză.

Archie se uită la picioarele lui. Angus îşi înăbuşi un chicotit. În cele din urmă, Poppy vorbi.

– Vorbeşti ciudat, spuse ea, strâmbând din nas.

– Sunt din Franţa, răspunse el.

– O să te joci cu noi? întrebă ea.

Jean-Paul ridică din umeri.

– Nu ştiu. Ce vă place să jucaţi?

Băieţii se uitară alarmaţi la sora lor. Ultimul lucru pe care îl doreau era să-şi bage nasul un adult în joaca lor.

– Mie îmi place să plantez legume.

– Şi mie îmi place să plantez legume, fu el de acord.

– Am un dovlecel uite-aşa de mare! exclamă ea, depărtându-şi mânuţele. Îl cheamă Monty şi e la pat, răcit.

Jean-Paul se uită încurcat la Ava.

– Mă tem că a scăpat de cratiţă devenindu-i prieten. Este plimbat cu căruciorul şi este dus la şcoală în zilele de vineri, la orele de discurs în faţa clasei, dacă este cuminte.

Chipul lui Jean-Paul se însenină într-un zâmbet care îi molipsi pe copii. Poppy fugi să-l aducă pe Monty, iar băieţii îi zâmbiră la rândul lor, timiditatea lor evaporându-se sub căldura farmecului francezului. Ava era intrigată de cât de uşor putea trece de la o stare la alta, acum fiind arogant, şi imediat după aceea fermecător şi prietenos.

Poppy reveni cu un dovlecel foarte mare verde-închis. Ava decise că nu s-ar fi potrivit să repete remarca usturătoare pe care soţul ei o făcuse când aflase că fiica lui lua în pat acel dovlecel: „O să fie cumplit de dezamăgită când va fi mai mare“.

Jean-Paul îl luă pe Monty şi-l cântări în palme.

– Este foarte greu pentru un bebeluş, îi spuse lui Poppy.

– Nu este bebeluş, răspunse ea strident. Este un dovlecel!

– Desigur. Un bebeluş de dovlecel. Jean-Paul părea uşor alarmat.

Poppy luă dovlecelul şi-l alintă.

– S-a ruşinat. L-ai speriat, îl acuză ea.

– Haideţi să-i arătăm lui Jean-Paul grădina! sugeră Ava numaidecât. Îi puteţi arăta copacul scorburos, le spuse ea băieţilor.

Angus păru încântat, Archie nu prea. Nu era sigur că voia ca un adult, un adult străin, să vină în tabăra lor secretă.

– Haide, Angus, îi spuse el fratelui său, luând-o la fugă înainte ca adulţii să aibă vreo şansă să ţină pasul cu ei.

– Sunt plini de entuziasm, spuse Jean-Paul, încrucişându-şi braţele.

– De ce nu-ţi pui nişte bocanci şi o haină? A fost destul de multă umezeală în ultimul timp.

Jean-Paul reveni cu o pereche de bocanci din piele şi cu un cojoc de oaie.

– Doar nu ai de gând să munceşti în grădină încălţat cu ăştia? întrebă ea.

– Ba da.

– Dar o să-i strici.

El ridică din umeri şi făcu o faţă ca şi când nu i-ar fi păsat.

– Pot să-mi cumpăr o pereche nouă.

– Dumnezeule, nu! Mergi în debara şi vezi dacă găseşti o pereche pe măsura ta. Nu are rost să strici o pereche de bocanci buni dacă nu e necesar. Cât despre cojocul de oaie, este foarte frumos şi el. Nu ai o haină mai ponosită?

– Nu.

Ava oftă şi-şi muşcă limba. Nu credea că soţul ei avea să-i mulţumească dacă Jean-Paul ar fi plecat fără să fi stat nici măcar o noapte. Inspiră adânc, îşi adună toată răbdarea de care era capabilă şi-i spuse că vor merge în oraş şi-i va cumpăra măcar o pereche de bocanci.

– Spune-mi un lucru, Jean-Paul, începu ea, ştiind că acum probabil nu era cel mai bun moment să-l întrebe, dar nemaiputând aştepta. Câtă experienţă în grădinărit ai?

El clătină din cap şi zâmbi. Ea simţi cum supărarea i se destramă,

dezarmată încă o dată de zâmbetul lui neverosimil.

– Deloc.

– Absolut deloc? întrebă ea îngrozită.

– Am privit-o pe mama în grădină toată viaţa mea. Dar am foarte puţină experienţă practică.

– Vrei să înveţi?

– Bineînţeles. Grădinile de la Les Lucioles sunt şi ele moştenirea mea.

– Eu nu am timp pentru cineva care nu vrea să fie aici.

– Un an are patru anotimpuri. Acum e toamnă. O să plec la sfârşitul verii, luând cu mine tot ce m-ai învăţat. Voi fi foarte bogat.

– Iar eu voi avea o pereche de mâini de rezervă, spuse ea, întrebându-se cine avea mai mult de câştigat din acest parteneriat cu puţine şanse de reuşită.

– Aşa sper, răspunse el, faţa luminându-i-se iar de un zâmbet. Sper să îţi las şi eu ceva special.

Ieşiră pe terasă. Făcută din beton Yorkstone şi bolovani de pavaj şi înconjurată de ghivece mari cu plante şi tufe de Alchemilla mollis, terasa se extindea înspre o alee pietruită plantată cu tufe de cimbru şi brăzdată cu bulgări de tisă, acum la fel de zdrenţuiţi precum câinii, a căror blană fusese lăsată să crească rebelă. Pietrele erau negre şi ude de rouă, iarba sclipea în lumina oranj-rozalie a după-amiezii târzii. La capătul aleii cu cimbru, dincolo de vechiul porumbar unde locuia acum o familie de porumbei, putură vedea o pajişte cu vaci şi pădurea de dincolo, unde fagii şi alunii începeau să se îngălbenească şi să presare solul cu frunze. Aerul era plin de fum de la focul pe care Hector îl aprinsese în antreu şi o adiere rece îl purta către marea aflată la câţiva kilometri depărtare la sud de Hartington. Jean-Paul îşi îndesă mâinile în buzunare şi privi în jurul lui.

– Este foarte frumos, spuse cu voce înceată.

– Mulţumesc, spune Ava. Mie îmi place.

În acea lumină lăptoasă de seară, locul căpătă o frumuseţe melancolică. Vara se sfârşise, frunzele mureau, zilele se micşorau, aerul devenea mai rece şi mai umed, cerul era brăzdat cu purpuriu şi auriu, care se intensificau pe măsură ce soarele cobora tot mai mult pe cerul albastru pal. Avei îi plăcea toamna mai mult decât vara pentru tristeţea ei. Era ceva atât de emoţionant în melancolia ei, ca bătrâneţea din perspectiva pârguită a tinereţii.

Poppy se luă după ei pe aleea cu cimbru către porumbar, tot vorbind cu Monty, ca şi cum acesta ar fi fost un copil. Ţopăia prin gardurile vii cu nimic altceva pe ea în afară de o fustiţă scurtă, cizme de cauciuc şi un tricou subţire, cu coada de cal fluturându-i la spate când sărea încoace şi-ncolo. Bernie şi Tarquin auziseră vocile copiilor din biroul lui Phillip şi ieşiră în fugă afară, ca să li se alăture, adulmecând iarba şi ridicându-şi picioarele pe lângă gardul viu. Ava fu surprinsă să-l vadă pe Jean-Paul transfigurat la vederea porumbarului. Era o construcţie rotundă din piatră văruită cu alb, cu un acoperiş drăguţ din lemn cu vârf ascuţit, ca o pălărie chinezească. Vechi şi abandonat, arăta la fel de trist ca toamna.

– Acum locuiesc nişte porumbei aici, spuse ea. Nu i-am făcut niciodată nimic.

– Şi nici nu trebuie, spuse el, punându-şi mâna pe zid şi mângâindu-l. Este încântător exact aşa cum e.

– Arţarii din preajmă vor căpăta nişte nuanţe de roşu uluitoare în noiembrie. Vezi că sunt abia la început?

Culese o frunză şi i-o întinse. El o învârti între degete. O luară la stânga şi trecură pe lângă un pâlc de larici falnice, cu frunzele de culoarea untului. Un zid lung mărginea pajiştea acolo unde Ava plantase un strat de plante erbacee.

– Am fost ocupată cu tunsul lor, îi spuse. Le-am pregătit pentru iernat.

– E mult de muncă, nu? zise el pe gânduri.

– Mult.

Poppy era nerăbdătoare să îi arate grădina de legume, ascunsă în spatele unui fascinant zid vechi, unde trandafirii creşteau vara printre

caprifoi şi iasomie. Uşa era înţepenită. Poppy o împinse cât de tare putu, dar ea nu se clinti. Jean-Paul o împinse cu umărul.

– Asta este partea ta preferată de grădină? o întrebă.

– A lui Monty, pentru că toţi prietenii lui locuiesc aici.

– Abia aştept să-i cunosc.

– S-ar putea să fi plecat. Mami spune că trebuie să aşteptăm până anul viitor. Se întorc la primăvară.

– Atunci, va trebui să aştept primăvara. Sper ca Monty să nu se întristeze.

– Oh, nu, şopti ea în secret. El nu este decât un dovlecel.

Uşa se deschise, dând într-o grădină mare, pătrată, divizată prin potecuţe de pietriş şi parcele cu şiruri de lădiţe în care creştea o abundenţă de legume. Zidurile erau încărcate de rămăşiţele de curpen alb, trandafiri, glicină şi caprifoi în curs de veştejire, pământul de dedesubt abundând de spânzi şi spălăcioase. Câinii năvăliră înăuntru, strecurându-se printre picioarele Avei şi tocul uşii.

Ea nu ştia ce să creadă despre Jean-Paul. Pe de o parte, era arogant şi distant. Pe de alta, era drăgăstos cu Poppy şi cu câinii, iar când zâmbea, era ca şi cum arogantul Jean-Paul nu era decât o plăsmuire a imaginaţiei. Nu era entuziasmat de grădini, şi totuşi fusese vădit emoţionat de frumuseţea luminii înserării peste porumbar şi de nuanţele melancolice ale toamnei. Părea să fie la fel de puţin încântat că este cu ei pe cât era Ava că el era acolo. Se priviră reciproc nervos, în mod evident incomodaţi de lunile de colaborare ce aveau să urmeze. Ea ştia din instinct că o piesă din acest puzzle lipsea. Henri nu fusese cinstit cu Phillip, iar asta o indigna. De ce să trimiţi la Dorset un tânăr care în mod clar nu dorea să fie acolo?

– Avem o recoltă bogată aici, spuse ea, privindu-şi fiica ţopăind pe potecuţa de pietriş către parcela unde crescuseră toată vara dovlecei.

Ava îl conduse pe Jean-Paul pe sub tunelul format de ramurile merilor, unde fructe roşii coapte erau presărate peste tot pe pământ. Jean-Paul se aplecă şi culese unul, din care luă o muşcătură zdravănă.

– E dulce, spuse el, aplecându-se din nou, ca să aleagă unul pentru ea.

– Cele mai bune sunt cele deja mâncate de insecte, spuse Ava. Ele ştiu să aleagă cele mai gustoase fructe.

– Sper să nu muşc dintr-o viespe!

– O să ştii dacă ai făcut-o. Deşi nu cred că mai sunt multe viespi la momentul ăsta. Hector se pricepe să le descopere cuiburile şi să le distrugă.

El îi întinse mărul. Ea muşcă, savurând suculenţa pulpei. Când Poppy veni ţopăind, el îi dădu şi ei un măr. Ea îl linse, ca şi cum ar fi fost o acadea.

– Mmmm! exclamă ea înainte să se îndepărteze din nou ţopăind.

Părăsiră grădina de legume şi se îndreptară spre partea din faţă a conacului, trecând pe sub arcada din gardul viu. În mijlocul câmpului, se înălţa un stejar bătrân ca un galion în mijlocul unui ocean de iarbă.

– Aici intenţionez să plantez o grădină sălbatică, spuse ea, imaginându-şi-o plină de culoare primăvara. Pe partea cealaltă este râul Hart şi casa unde vei locui.

– Pot s-o văd?

– Aş prefera să nu ţi-o arăt înainte să fac curat. Mi-e ruşine.

El o privi, ochii strălucindu-i amuzaţi.

– De ce să îţi fie ruşine? Sunt doar un grădinar.

Nu se putu abţine să nu-i zâmbească la rândul ei.

– Nu eşti grădinar încă, răspunse ea sec. Eu nu am văzut niciodată un grădinar în caşmir.

– Nu judeca oamenii după felul cum arată. Se uită la copacul unde două feţişoare rozalii se iţiseră din scorbura din trunchi. Acolo este copacul scorburos, spuse el, pornind cu paşi mari prin iarbă. Este magic!

Ava îl privi cum se îndepărtă, încruntându-se. Bărbatul acela avea ceva tare bizar; nu putea spune exact ce.

Archie şi Angus dispărură în scorbură când îi văzură pe adulţi apropiindu-se. Poppy o luă la fugă înainte, strigându-le băieţilor s-o lase înăuntru.

– Vin, vin! strigă ea, vocea ei făcând două potârnichi speriate să se înalţe în văzduh.

Poppy se cocoţă şi intră prin despicătura din scoarţă. Cei doi băieţi trăgeau cu ochiul afară din întunericul din interiorul trunchiului. Jean-Paul mângâie copacul, ca şi când ar fi fost un animal.

– Este un stejar bătrân frumos, spuse el.

– Îl iubesc! exclamă Ava. Un vechi prieten. Imaginează-ţi ce-a văzut copacul ăsta la viaţa lui.

– Probabil că este aici dinaintea conacului.

– Cu siguranţă.

– Ce s-ar fi făcut oamenii fără copaci, eh? Se dădu înapoi ca să-i cuprindă înălţimea falnică. Fără copaci nu e combustibil. Nu e combustibil, nu e metalurgie. Deci, nici epoca bronzului ori a fierului. Nu e pădure, nu sunt corăbii, nu sunt nici călătorii pe mare. Nici imperii. Poate că nici civilizaţie.

– Am locui încă în peşteri, spuse Ava zâmbind.

– Copiii dumitale probabil că nu ar avea o problemă, râse el, aplecându-se să se uite înăuntru după ei. Stăteau în întuneric ca trei mici piraţi. E loc şi pentru mine?

– Nu, pleacă! strigară ei, chiţăind de bucurie. Ajutor! Ajutor! E căpitanul Hook!

Ava îi lăsă pe copii în copac şi-l duse pe Jean-Paul în livadă. Erau acolo pruni, meri, peri şi piersici; un adevărat salon de banchete pentru viespi şi albine. Soarele stătea suspendat spre orizont ca un tăciune incandescent, scânteind printre pomi, aruncând umbre lungi

peste iarbă. Un porumbel se uita la ei din vârful acoperişului, cu penele aurii de la lumina blândă, iar o veveriţă sură alerga pe ramuri. Iarba sclipea deja de rouă, aerul era jilav şi rece. Se plimbară tăcuţi printre copaci, ascultând şoaptele naturii.

– Serile şi dimineţile îmi plac cel mai mult, spuse Jean-Paul, având din nou pe chip o expresie solemnă. Îmi place efemeritatea lor. În clipa în care începi să le preţuieşti, au şi dispărut.

– Vino. Hai să-ţi arăt unde vreau să creez noua grădină. O grădină specială. O grădină englezească rustică, plină de trandafiri, campanule şi margarete. Vreau lalele şi narcise primăvara. Vreau o grădină fermecată plină de culoare şi de miresme. Un loc unde să pot sta în linişte şi pace. O mare de flori.

Jean-Paul dădea din cap, ca şi cum ar fi fost calificat să o consilieze.

Ajunseră într-o zonă a pajiştii mărginită pe două laturi de un gard viu de tisă. În mijloc trona solitar un scoruş de munte. Rămaseră la un capăt, privind soarele licărind printre ramurile laricii galbene din depărtare, aprinzând vârful porumbarului. Era un spaţiu amplu, destul de mare pentru a permite crearea a ceva de efect.

– Îţi dă o stare plăcută, spuse Jean-Paul.

– Nu-i aşa? consimţi Ava. De mult vreau să fac ceva cu locul ăsta. Noi nu venim niciodată aici. Copiii se joacă pe partea cealaltă a conacului sau pe pajişte, lângă bordurile de plante erbacee. Acest loc este ascuns, ca un secret.

– O să fie o grădină secretă.

– Aşa sper. O grădină surpriză. Vino, spuse ea zâmbind. Meritäm un ceai, cred. Tu nu? Copiilor li se va face foame curând.

În seara aceea, Ava se întinse în pat cu cartea ei, Un aprilie fermecat. Deşi ochii îi alergau pe pagini, mintea nu îi era la cuvinte. Phillip era întins lângă ea, cu ochelarii de citit pe nas. El avea întotdeauna cel puţin patru cărţi pe care le citea simultan, răspândite în diferite colţuri ale casei, aşa încât să nu rămână niciodată fără ceva de citit.

– Iubitule, începu Ava, lăsându-şi cartea pe genunchi. Nu reuşesc să-l

citesc pe Jean-Paul.

Phillip răspunse fără să-şi ridice privirea dintre pagini:

– Ce e de citit la el?

– Nu ştiu. Ceva nu e în regulă. E ca şi cum ar lipsi o piesă dintr-un puzzle.

– Nu înţeleg.

– Păi, azi după-amiază i-am prezentat grădinile. Pe de o parte, nu este cu adevărat interesat de plante. Nu aşa cum ar trebui să fie un grădinar. Dar pe de altă parte, este pătruns de frumuseţea lor. I-au plăcut prostioara aia de porumbar vechi şi stejarul. S-a arătat tare interesat de ele.

– Şi ce-i în neregulă cu asta? Phillip suspină, străduindu-se să rămână calm.

– Oh, nu ştiu ce anume îl pune în mişcare.

– Îl cunoşti abia de o zi.

– Întoarce-te la cartea ta. Pur şi simplu nu înţelegi, aşa-i?

– Nu cred că e ceva de înţeles. Nu este interesat de plante, dar apreciază frumuseţea grădinii. Eu aş zice că acesta este un punct în favoarea tânărului, nu eşti de acord?

Ava îşi luă cartea de pe genunchi.

– Nu te îngrijora, iubitule. Eu încerc să găsesc o piesă lipsă dintr-un puzzle. Întoarce-te la cartea ta. El zâmbi şi începu iar să citească. La urma urmei, eu sunt cea care trebuie să lucreze cu el şi să-i găsească lucruri de făcut. Este foarte frumos ca Henri să fie răsplătit pentru că te-a ajutat cu cercetarea, dar eu sunt cea cu responsabilităţile. Henri nu a făcut nimic pentru mine. Îl privi pe Phillip, dar faţa lui era impasibilă. Oh, am să tac. Dar să nu uiţi că eu am avut rezerve când se va alege praful de tot şi Henri va închide toate acele uşi de-a lungul şi de-a latul Franţei!

capitolul 9

Mirosul dulce al merelor coapte.

Ultimele prune

A doua zi dimineaţă, Toddy se ţinu de promisiune şi-l luă pe Jean-Paul la călărie, lăsându-i pe gemeni cu Archie, Angus şi Poppy, la joacă în preajma copacului scorburos. Mr Frisby dormea pe verandă, încolăcit pe un jerseu vechi. Phillip plecase la vânătoare la sfârşit de săptămână, undeva în Gloucestershire, luându-l cu el pe Tarquin. Ava rămăsese singură cu Bernie şi copiii, siderată că unora le plăcea să omoare ca distracţie.

Se folosi de ocazie pentru a face curat în căsuţă. Ultimul locatar fusese fratele burlac al lui Phillip, care o folosise ca locuinţă de sfârşit de săptămână. Se căsătorise, în cele din urmă, şi cumpărase o casă lângă Sherborne, iar Phillip încercase s-o închirieze. Adusese o bucătărie nouă şi pusese să fie văruită proaspăt, dar nu a avut succes, pentru că nu exista drum de acces cu maşina. Oamenii trebuiau să-şi parcheze maşina sus, la conac, să traverseze câmpul pe jos şi să treacă podul, lucru dezavantajos pentru ambele părţi. Nici unul din potenţialii locatari nu fusese potrivit, până acum.

În ciuda acestui lucru, Avei îi plăcuse întotdeauna căsuţa. Era pitorească, aşa, izolată la adăpostul castanilor frunzoşi. Simetrică, având un acoperiş mare acoperit de muşchi şi ferestre mici, era precum o căsuţă din poveşti. Pentru Ava, era o căsuţă secretă, învăluită în romantism şi atât de drăguţă, cu trandafiri roz şi albi căţăraţi pe ziduri şi revărsaţi vara peste uşa de la intrare. Afară, râul curgea lin către mare pe sub podul de piatră.

Aranjă patul de fier cu cearceafuri proaspete şi aruncă într-un colţ cuvertura, ca s-o ia la spălat. Aspiră covoarele şi lustrui mobila, frecă

podeaua din bucătărie şi din vestibul. Deschise ferestrele, ca să lase aerul toamnei să inunde camerele cu parfumul dulceag al ierbii jilave. Mulţumită de munca bine făcută, rămase o clipă locului, ca să admire rezultatul. Câteva lemne în vatră, un foc straşnic, o carte bună şi nişte muzică clasică, şi ar fi un cămin adevărat. Zâmbi de plăcere, apoi plecă, luând cu ea cuvertura patului.

Toddy se întoarse cu Jean-Paul la timp pentru masa de prânz. Copiii se jucaseră toată dimineaţa în copac, intrând în fugă în salon cu bocancii plini de noroi şi bujori în obraji. Jean-Paul dispăru sus, ca să se schimbe. Toddy scotoci prin portbagajul Landroverrului ei după o pereche de papuci. Mr Frisby se trezi şi veni în fugă pe pietriş, ca să se urce în jurul gâtului ei, ca un frumos guler alb de blăniţă. Tobby începu să râdă zgomotos când dihorul începu să-i ronţăie urechea.

– Ţi-a fost dor de mine? întrebă ea, frecându-şi drăgăstos nasul de boticul lui.

Ava pusese în cuptor câţiva pui. Era acum la maşina de gătit, pregătind sos, în vreme ce copiii se împingeau unul pe altul la chiuvetă, luptându-se care să se spele primul pe mâini. Toddy intră şi-şi turnă un pahar de suc de mere din frigider. Părul ei negru era scurt şi ţepos de la statul sub casca de călărie, faţa îi era îmbujorată de la vânt, ochii îi radiau de la dimineaţa petrecută cu Jean-Paul. Se strecură până la Ava.

– E cam sexos! şopti ea cu un surâs afectat. Ăsta da bărbat călare! Îmi aminteşte de un jucător de polo cu care am fost combinată în Argentina înainte să mă mărit. Ar fi numai bun pentru o tăvăleală prin fân.

– Las-o mai moale cu entuziasmul ăsta. Ultimul lucru de care are nevoie egoul lui este una ca tine care să se amorezeze de el. Deşi, aş îndrăzni să spun că a rezolvat deja problema.

– Puţin uitat în vitrine nu dăunează. Nu intenţionez să cumpăr. Astea fiind zise, nu m-ar deranja să-l testez puţin.

Se sprijini de maşina de gătit ca să-şi încălzească fundul.

– De ce nu-l prezinţi uneia dintre verişoarele tale?

– Nu-i o idee rea. O să se plictisească de moarte în Hartington.

– Ar putea foarte bine să petreacă sfârşiturile de săptămână la Londra. Să se plimbe pe King's Road, să meargă la Feathers Ball[15] la Hammersmith Palais. Nu asta fac tinerii din zilele noastre?

– E puţin cam bătrân pentru Feathers Ball, Ava!

– OK, atunci la Tramp sau la Annabel's. Nu ştiu, mie nu-mi place Londra.

– Nu arată ca un grădinar obişnuit după standardele tale, aşa-i?

– Înţelegi ce vreau să zic? Este prea curat şi ordonat.

– Eu nu am niciodată încredere într-un bărbat curat şi ordonat. Am fost combinată odată cu un spaniol care-şi împăturea hainele pe scaun înainte să facem dragoste. Până termina să şi le aranjeze frumos unele peste altele, ca un vânzător de la Benetton, îmi pierea tot cheful.

– Eşti prea pretenţioasă, Toddy!

– Jean-Paul ar face bine să aibă un garderob dezordonat, altfel nu-mi mai place de el!

Se puse pe un râs gutural.

În clipa aceea, Jean-Paul apăru în cadrul uşii. Se schimbase în blugi şi mocasini, o cămaşă bleu frumos băgată în pantalon, lăsând la vedere o frumoasă curea de cowboy. Toddy îi aruncă o privire Avei, dar aceasta o ignoră.

– Haideţi la masă, copii, vă rog. Mâncarea e gata.

Copiii se căţărară pe banchetă.

– Jean-Paul, ia-ţi ceva de băut. Ar fi bine să înveţi pe unde sunt toate dacă o să rămâi la noi o vreme. Băuturile sunt în frigider sau în cămara de acolo, dădu ea indicaţii, arătând înspre o uşă care ducea înspre ieşirea din bucătărie. Paharele, aici sus, în bufet. Ai petrecut o dimineaţă frumoasă?

– Fantastică! exclamă el. Am urcat dealul călare, aşa de sus, că am

putut vedea marea.

– Am galopat pe platoul Planchett's, adăugă Tobby, punându-şi paharul jos, ca să poată ţine sus farfuria. Big Red a alergat ca fulgerul!

– E un cal puternic. A trebuit să-mi folosesc toată forţa ca să-l împiedic s-o ia la goană cu mine.

– Am ştiut că-l poţi struni, spuse Tobby. N-am fost îngrijorată.

– Eu am fost puţin, recunoscu el, rânjind.

Ambele femei ezitară o clipă, cu lingurile în aer, dezarmate de zâmbetul lui fermecător. Brusc, Ava cufundă lingura în farfuria cu mazăre aburindă.

Bernie intră în bucătărie, gâfâind după ce alergase un fazan pe pajişte. Fălcile lui lucioase erau grele de salivă. Se duse direct la Jean-Paul şi îl înghionti cu nasul. Ava apucă şervetul agăţat lângă maşina de gătit tocmai în acest scop şi se grăbi să şteargă botul umed al lui Bernie. Se aştepta ca Jean-Paul să se ferească de el, dezgustat la vederea acelor secreţii vâscoase amenin ţând să ajungă pe blugii lui, dar el nu se feri. Se aplecă şi dădu pe spate urechile câinelui cu ambele mâini, privindu-l direct în ochi. Bernie, care nu era obişnuit ca oamenii să se uite la el aşa insistent, îşi lăsă capul ruşinat. Jean-Paul luă şervetul din mâna Avei şi şterse el însuşi fălcile lui Bernie, fără nici un comentariu. Ava nu îndrăzni să se uite la Toddy. Simţea cum prietena ei se holba la el de la masa lungă, cu lingura în aer, precis cu gândul la jucătorul de polo argentinian.

Jean-Paul împărţi farfuriile, le dădu copiilor ketchup şi sos de friptură şi era preocupat acum cu tranşarea puiului pentru cei trei adulţi. Copiii mâncau liniştiţi.

– Jean-Paul, eşti făcut pentru asta! răbufni Toddy, luând o farfurie şi luându-şi câteva felii de friptură de pui. Dacă te plictiseşti aici, poţi oricând veni să dai o mână de ajutor la Bucksley Farm.

– Gospodăria asta este foarte englezească, spuse el, zâmbindu-i Avei. Dacă lucrurile rămân aşa, cred că plictiseala va fi cea mai neînsemnată dintre problemele mele!

– Am terminat căsuţa, spuse Ava, aşezându-se în sfârşit cu mâncarea ei.

– Aaa, în regulă, spuse el.

– O să te conduc acolo astăzi după-amiază. După aceea, vei fi independent. Poţi veni şi pleca după cum pofteşti. Va fi casa ta cât timp rămâi aici.

– Eşti foarte generoasă.

– Nu-mi mulţumi înainte s-o vezi. E destul de rustică, te previn.

– Nu mă deranjează rusticul.

– Asta e bine.

– Şi poţi veni să călăreşti cu mine oricând doreşti, se băgă şi Toddy în vorbă cu viclenie. Apoi, reacţionând la o privire de avertisment a Avei, adăugă: Am nişte verişoare de vârsta ta care locuiesc în apropiere. Fetele sunt deosebit de drăguţe. Ar fi o companie bună pentru tine. Dacă preferi, poţi merge să călăreşti cu ele.

– Am o mulţime de alternative, răspunse el, luând o înghiţitură mare de friptură. Ava este o bucătăreasă minunată! Dădu din cap apreciativ. Tot ce prepari este delicios. Dacă mă gândesc bine, nu cred că vreau să merg să locuiesc în căsuţă!

Ava fu flatată.

– Poţi lua prânzul şi cina cu noi când doreşti.

Deşi se îndoia că o va face odată ce se va fi instalat în căsuţă.

După prânz, porniră cu toţii pe jos pe câmp, până la râu, ca să-i arate lui Jean-Paul noua lui casă. Copiii îşi abandonară tabăra, ca să se joace pe pod, aruncând rămurele în apă. Aerul era umed, cerul gri la orizont, anunţând vreme rea apropiindu-se dinspre mare. Avea să plouă mai târziu.

– Nu am adus lemne de foc, Jean-Paul, dar şopronul de lângă casă e plin de lemne. Ia câte ai nevoie; ai acolo o roabă pe care o poţi folosi ca să le cari mai uşor. Dacă aştepţi până luni, o să te ajute Hector.

– Pot s-o fac şi singur. Nu vă faceţi griji.

– O să plouă, spuse Toddy, gândindu-se la caii ei lăsaţi în câmp.

– Îţi sugerez să rămâi la conac în noaptea asta şi să te muţi în căsuţă mâine. Nu ai nici măcar o sticlă de lapte în frigider, aşa că mai bine mănânci cu mine. Poţi lua maşina mea să te duci în oraş luni şi să-ţi cumperi tot ce ai nevoie. Fred, lăptarul, vine în cursul săptămânii cu produse lactate şi ziare, Ned, furnizorul de pâine, vine de trei ori pe săptămână cu pâine şi chifle. Eu am abonament la ambii. Nu te sfii să comanzi oricând ai nevoie.

La vederea căsuţei, faţa lui Jean-Paul se lumină de un zâmbet larg.

– Este adorabilă, spuse el, îndreptându-se cu paşi mari spre ea. O să fiu fericit aici, fără îndoială.

Toddy o înghionti pe Ava.

– Deci, nu pleacă acasă, sâsâi ea chicotind.

– Nici nu vine să stea cu tine, replică Ava. Ghinion!

I se alăturară când începură să cadă primii stropi de ploaie. Ava scotoci prin buzunarul pantalonului după cheie.

– E cam veche şi ruginită, dar funcţionează.

Uşa se deschise cu un vaiet şi intrară cu toţii. Copiii rămaseră afară, uitându-se cum picăturile de ploaie desenau diferite forme pe suprafaţa apei.

Înăuntru era mai cald. Aerul era parfumat de la soluţia de lustruit mobila, ceară şi detergentul pentru podele cu miros de pin. Sus, ferestrele erau încă deschise. Un curent de aer puternic se simţea pe scări. Îşi scoaseră cizmele. Ava fugi sus să închidă ferestrele, ca să nu intre ploaia, Jean-Paul şi Toddy intrară în camera de zi. Bernie rămase afară, lângă uşă, supraveghind copiii.

Când Ava închise fereastra, îi văzu pe copii pe pod. Archie şi gemenii

se hârjoneau gălăgios, în timp ce Poppy şi Angus arătau la ceva din apă. Deodată, cerul se deschise, şi începu să toarne cu găleata. Copiii începură să chiţăie ca nişte şoricei speriaţi şi o luară la sănătoasa înspre copacul scorburos. Apoi, în toiul ploii, norii se risipiră, şi soarele străluci surprinzător, luminând cerul cu cel mai frumos curcubeu. Lumina soarelui îi inundă sufletul de bucurie, fiind numaidecât cuprinsă de dorinţa de a o împărtăşi. Fugi jos.

– Haideţi repede afară! strigă ea, vocea tremurându-i de emoţie.

Toddy şi Jean-Paul apărură în vestibul.

– Ce se petrece? întrebă Toddy, gândul zburându-i imediat la copiii ei. Îi şi văzu înecaţi în râu.

– Un curcubeu! răspunse Ava, deschizând uşa. Trebuie să-l vedeţi.

Îşi încălţă degrabă cizmele şi se repezi afară. Bernie sări în picioare, preluând agitaţia ei.

Ava simţea cum îi curge ploaia pe gât în jos, dar nu o deranja. Merita. Nu mai văzuse niciodată un curcubeu aşa de limpede, că îi putea distinge fiecare culoare în parte, chiar şi subtilul roz, care se află între verde şi turcoaz şi care este de obicei aşa de vag, că e complet ascuns privirii.

Se uită la Jean-Paul şi îl surprinse privind-o. Zâmbi, mascând disconfortul pe care îl simţea sub intensitatea privirii lui. Îşi încrucişă braţele şi simţi pentru prima oară că tremură doar în mâneci scurte.

– Uau! Impresionant! exclamă Toddy, strângându-şi bine haina pe lângă corp. Putem intra acum?

– Intră tu. Ia-l şi pe Jean-Paul cu tine. Eu vreau să rămân până se duce, spuse Ava.

Toddy se grăbi să intre în casă, iar Jean-Paul nu avu de ales decât s-o urmeze.

Ava se duse la pod, unde stătu în ploaia care cădea acum ca o burniţă măruntă. Îi părea bine că e singură. Ar fi vrut ca Toddy să plece acasă şi Jean-Paul să dispară. Cu cât se muta mai repede în căsuţă, cu atât

mai bine. Nu se pricepea să fie prin preajma oamenilor tot timpul. Începu să se simtă prinsă în capcană, incapabilă să respire. Acolo, pe pod, singură doar cu natura, se simţea cel mai bine. Putea auzi clipocitul delicat al apei şi vântul foşnind printre copaci, dar nici o voce. Era linişte.

În cele din urmă, curcubeul dispăru. Norii se adunară iar şi acoperiră soarele, ca o cortină căzând peste o scenă magistrală. Ava trebuia să joace iar. Toddy şi Jean-Paul apărură, şi ea se întoarse spre ei, zâmbindu-le.

– Cred că o ceaşcă de ceai ne-ar încălzi pe toţi, tu nu, Ava? rosti Toddy strident, pornind înspre conac.

– Mă întreb unde or fi fugit copiii.

– Cred că sunt ciuciulete, spuse Toddy. Ar trebui să le facem tuturor o baie fierbinte!

– Pariez că s-au ascuns în copacul scorburos şi sunt uscaţi ca nişte mici cârtiţe.

Ava avea dreptate. Copiii îi văzură pe adulţi apropiindu-se şi îşi iţiră căpşoarele agitaţi.

– Dumnezeule! S-au înghesuit acolo ca sardelele, exclamă Toddy. Sunt în viaţă toţi?

Poppy ieşi şi veni în fugă la mama ei.

– Ai văzut curcubeul? strigă ea. A fost enorm!

Ava o luă de mânuţă. Era udă şi rece.

– Ai văzut rozul?

– Da! Şi se porni să înşiruie culorile una câte una. Roz se asortează cu verde, nu-i aşa, mami?

– Aşa e, scumpa mea. Roz se asortează cu verde. Sunt culorile mele preferate. Se întoarse spre Jean-Paul. Data viitoare, caută rozul. Este acolo, dar trebuie să te uiţi foarte atent ca să-l vezi.

– Asta rămâne deschis dezbaterii, se băgă Toddy. Eu îl caut în fiecare dimineaţă în oglindă, dar tot mă ocoleşte.

– Copiii tăi cred că îl văd de fiecare dată când te privesc, spuse Jean-Paul. Toddy păru încurcată. Nu tu trebuie să-ţi descoperi propria frumuseţe, continuă el.

Ava porni de mână cu fiica ei. Era sigură că Jean-Paul îşi descoperise propria frumuseţe în oglindă cu mult timp în urmă.

În seara aceea, Ava aşeză masa pentru doi în bucătărie. Îşi făcu de lucru pregătind lasagna, ca să nu trebuiască să se uite la ele. Cele două locuri la masă o nelinişteau, de parcă ar fi fost la prima întâlnire. Trecuseră ani de când nu mai mâncase singură cu un bărbat străin. Nu părea în regulă. Dacă Jean-Paul ar fi fost şters sau stângaci, nu ar fi contat. Dar era arătos. Mai rău de-atât, era acaparator. Stomacul îi bolborosea de nervi. Despre ce naiba avea să discute cu el? Decise să nu servească budincă. În felul acesta, cina avea să dureze mai puţin şi putea să-l lase în camera de zi să se uite la Dallas şi ea să se ducă la culcare. Se gândi să-l ţină pe Archie treaz, dar ar fi fost ciudat. Nu voia să se comporte ca una de douăzeci de ani fără experienţă. Dumnezeule mare, era o femeie de treizeci şi şapte de ani, măritată şi cu copii. În cele din urmă, puse farfuriile şi tacâmurile pe tăvi şi decise că puteau mânca amândoi în faţa televizorului.

Spre surprinderea ei, Jean-Paul plecă imediat după ce termină de mâncat. Spuse că era obosit şi îi mulţumi pentru o zi magică.

– Am învăţat deja o mulţime, îi spuse el. Apoi, cu un zâmbet care o făcu pe Ava să-şi regrete mojicia, adăugă: Am învăţat să caut rozul. Data viitoare când voi vedea un curcubeu, o să fiu foarte atent. Şi zicând asta, îi luă mâna şi şi-o duse la buze, în acelaşi mod formal în care o salutase cu o zi înainte.

Bal caritabil datând încă din anii 1950, menit să strângă fonduri pentru diverse proiecte de pe tot teritoriul Londrei dedicate tineretului (n.tr.)

capitolul 10

Gustul vinului cald, mirosul câmpurilor arzând, ultimele raze ale soarelui de vară

A doua zi, Ava duse copiii la biserică. Jean-Paul se mută în căsuţă. Nu-l văzu toată ziua. Ascuns de partea cealaltă a râului, rămase rezervat, deşi împrumută Morris Minorul ei, pentru un drum în oraş. Spuse că vrea să arunce o privire. Să exploreze împrejurimile. Ava nu crezu că va fi prea impresionat. Era la un univers distanţă de Paris.

Nu avu timp să-i fie dor de Phillip. În plus, era obişnuită cu lungile lui absenţe. Îmbrăcată într-o pereche veche de blugi şi o cămaşă, cu părul adunat în creştetul capului şi fixat cu un creion, îşi făcu de lucru prin grădină în timp ce copiii se jucau pe pajişte. Era o zi caldă de octombrie. Neobişnuit de caldă. Soarele strălucea de parcă era iunie, temperatura ajungând la douăzeci de grade. Poppy se dezbrăcă şi începu să alerge de colo-colo doar în pantalonaş. Băieţii cărară toate perniţele de terasă din şopron şi-şi construiră un castel pe iarbă, pe care îl distruseră, sărind pe el, şi îl reconstruiră apoi din nou, şi din nou. Cu foarfecele de grădină şi cu roaba după ea, Ava era fericită precum o albină vara, zumzăind încetişor prin tufişuri.

Bernie sta tolănit sub un măr, moţăind între hohotele de râs care veneau dinspre pajişte. Se trezi cu câteva minute înainte ca maşina lui Phillip să se audă venind pe alee. Cu urechile ciulite, se ridică, apoi o luă la fugă pe pajişte către arcada din gardul viu şi ajunse în faţa conacului. Copiii se luară după el veseli, urmaţi de Ava, cu un făraş de grădină în mână.

Când Ava ajunse la el, Phillip o ţinea pe Poppy în braţe, mângâindu-l pe Bernie şi ascultând sporovăiala pe nerăsuflate a băieţilor. O văzu stând în arcada de gard viu, râzând către el.

– Bună, Crenguţo!

– Bună, domnule! răspunse ea, privindu-l.

– Am adus o pereche de fazani.

– Minunat. Jean-Paul s-a mutat în căsuţă.

– Păi, cheamă-l să ni se alăture. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai multă veselie.

Ava fu dezamăgită. Sperase că puteau să se bucure în tihnă de o cină împreună.

– Nu l-am văzut toată ziua. Cred că ar trebui să-l lăsăm în pace, spuse ea.

Dar abia termină de rostit aceste cuvinte, că Jean-Paul se arătă, traversând cu paşi mari câmpul, cu o pereche de cizme de cauciuc noi-nouţe în picioare.

– Jean-Paul! îl salută Phillip cu căldură. Văd că te-ai mutat în château!

Jean-Paul zâmbi stânjenit.

– A trebuit să-mi cumpăr cizme ca să ajung acolo. Magazinaşul acela de lângă biserică are de toate, răspunse el.

Ava se posomorî. Ştia că Phillip îl va invita la cină şi că el va accepta.

– Vrei să iei cina cu noi? întrebă Phillip. Am adus nişte fazani. Ava este o bucătăreasă splendidă. Poppy se agită şi se dădu jos din braţele tatălui ei, întorcându-se pe pajişte, la fraţii ei. Aproape că am putea mânca afară.

– Mi-ar face mare plăcere, mulţumesc, răspunse Jean-Paul.

Ava îşi muşcă limba. Înfuriată pe lipsa de sensibilitate a soţului ei, se răsuci pe călcâie şi se duse la copii, lăsându-i pe Jean-Paul şi pe Phillip să discute ca doi vechi prieteni.

În noaptea aceea, Phillip avu o discuţie cu ea în dormitor.

– Ce-i cu tine, Crenguţo? Ai fost bosumflată toată seara.

– N-am nimic, răspunse ea, ducându-se în baie ca să umple cada.

Phillip veni după ea.

– Abia dacă ai scos o vorbă toată cina.

– Sunt doar obosită. Am avut musafiri tot sfârşitul ăsta de săptămână.

Turnă ulei în apa din cadă, umplând încăperea de parfum de gardenie.

– Jean-Paul?

– Toddy a venit ieri cu băieţii. Mi-am zis că ar fi fost drăguţ să fi luat cina doar noi doi. Nu am vrut să mai văd pe altcineva. M-am săturat să mă tot prefac. Vreau doar să mă relaxez şi să nu trebuiască să fac vreun efort.

Phillip o luă în braţe.

– Iartă-mă, spuse, suflându-i peste ceafă. Îi sărută tandru pielea de la rădăcina părului. Nu m-am gândit.

– Data viitoare, răspunse ea cu un oftat.

O răsuci şi-i petrecu o şuviţă rebelă de păr pe după ureche.

– Este băiatul ăsta chiar aşa de greu de suportat?

– Jean-Paul? Nu. Este foarte drăguţ. E chiar mai drăguţ când stă la el în căsuţă şi nu pe capul meu.

– Îmi faci o favoare imensă acceptându-l aici. Nici nu ştii cât apreciez asta. Henri va fi recunoscător.

– Ştiu. Recunoscător şi săritor. Ai face bine să mă răsplăteşti.

– Te voi răsplăti cu plante.

– I-am arătat lui Jean-Paul locul unde vreau să fac grădina rustică. A

fost interesat.

– Adevărat? Phillip nu era sigur dacă ea era sarcastică sau nu.

– Oh, da, a înţeles tot. Dacă ar fi avut ceva de scris la el şi un carneţel, ar fi luat notiţe.

– Bravo.

Îl privi chiorâş.

– N-a înţeles o iotă, Phillip. O să trebuiască să-l târăsc după mine peste tot ca pe un sac incomod.

– Eşti cam dură. Dă-i să facă toată munca murdară în locul tău. Cum ar fi să sape sau să care gunoiul.

– Aşa voi face. N-o să-i placă, şi o să plece, însoţit de sunetul uşilor trântindu-ţi-se în nas de-a lungul şi de-a latul Franţei, spuse râzând.

– Aşa-i mai bine. Erai oribil de bosumflată.

– În cazul ăsta, ar trebui să te porţi cu mine puţin mai frumos sau o să am permanent faţa asta lungă.

– Aşa voi face. Urăsc feţele lungi. Se întoarse în dormitor. Apropo, ţi-au trimis cu toţii toată dragostea lor. Le e tuturor dor de tine.

Ava îl ignoră şi se cufundă în cadă, simţind cum mânia i se spulberă.

A doua zi, Ava i-l prezentă pe Jean-Paul lui Hector. Fu uşurată să-l vadă îmbrăcat corespunzător, cu o pereche de blugi uzaţi şi o cămaşă cadrilată în culori şterse. Îşi suflecase mânecile, lăsându-şi la vedere braţele bronzate acoperite cu puţin păr. În picioare avea cizmele noi de cauciuc.

Hector era sexagenar, purta aceeaşi şapcă şi aceeaşi vestă de tweed de când îl ştia Ava. Avea faţa aspră, ca un copac bătrân, ochii strălucitori ca nişte castane tinere. Vorbea cu un puternic accent de Dorset, răsuncind r-urile precum nişte codiţe de purcei.

– Mi-ar prinde bine puţin ajutor prin grădină, spuse el fără să zâmbească. Hector zâmbea rareori. Mai ales că frunzele astea cad mai repede decât le pot eu grebla.

Jean-Paul fu consternat când i se dădu o greblă şi fu pus să măture. După expresia chipului său, Ava era sigură că se aşteptase să facă lucruri mult mai interesante. Dezamăgirea lui evidentă o făcu să se simtă prost, în ciuda faptului că se bucura că era lăsată în pace să-şi termine bordurile de plante erbacee. Se amuză la gândul celor doi încercând să poarte o conversaţie. Nu-şi putea imagina ce aveau în comun. Dacă Jean-Paul ar fi reuşit să înţeleagă jumătate din ce spunea Hector, ar fi fost un miracol.

Jean-Paul petrecu toată ziua curăţând terenurile. Greblând frunze, tunzând iarba cu vechea motocoasă Dennis, tăind un păr uscat, în general îndepărtând rămăşiţele unei veri îmbelşugate. Se oprise numai ca să-şi mănânce sendvişurile pe care şi le făcuse singur şi să bea o doză de bere din frigiderul Avei. Arăta extenuat.

– Cred că ar fi o idee bună să lucrezi cu Hector săptămâna asta. Să te obişnuieşti puţin cu locul, sugeră Ava.

Jean-Paul nu era amuzat. Avea chipul înnegurat, dar nu se plânse.

– Bon, spuse el scurt. Dacă asta doreşti.

– Asta doresc, spuse ea. Nu e totul doar creaţie.

– Am văzut.

– Vei căpăta condiţie fizică.

– Am deja condiţie fizică. Rosti cuvintele apăsat, străfulgerând-o cu o privire mânioasă pe sub sprâncene. O să aprind focul afară. Voiam să văd dacă sunt copiii acasă. Poate le-ar plăcea să-mi dea o mână de ajutor.

– Mă duc acum să-i iau. Ar fi încântaţi să ajute.

– Bun. O să aştept.

– Serveşte-te cu o ceaşcă de ceai din bucătărie. Ai muncit mult toată

ziua. Odihneşte-te.

El clătină din cap.

– Nu. Mai am câteva grămezi de cărat la foc.

– Am să-i trimit pe copii cu nalbe[16].

– Nalbe?

– Nu ştii ce sunt? El clătină din cap. Atunci, o să fie o surpriză. O să le facă mare plăcere să-ţi arate.

Trăsăturile lui se îndulciră. Ea îi zâmbi, dar el nu-i întoarse zâmbetul.

Ava se sui în maşină şi plecă la şcoală, analizându-şi acţiunile, justificând muncile la care îl supusese pe Jean-Paul alături de Hector. Doar nu era aici în vacanţă. Nu venise la picnic. La ce se aştepta? Măcar vremea era frumoasă. Dacă era aşa morocănos când strălucea soarele, oare cum Dumnezeu avea să fie pe ploaie şi ninsoare? Se consolă cu gândul că o să plece curând. Nu avea să reziste până la iarnă. Ea nu va şti niciodată cum este el când ninge, iar el nu va vedea niciodată minunea grădinii ei în timpul verii.

Copiii fură încântaţi de propunerea de a-i arăta lui Jean-Paul cum se frig nalbe. Poppy îi flutură în faţă un desen cu o floarea-soarelui.

– Scumpo, nu când conduc. Nu-mi pasă dacă eşti Gaugin sau Matisse. Hai să ajungem întregi acasă, vrei?

Băieţii îşi comparau autocolantele pe care le schimbaseră la locul de joacă.

– Robert mi-a zis că putem să-i scriem lui Asterix, şi o să ne trimită o cutie întreagă cu autocolante, spuse Angus.

– O cutie întreagă? se entuziasmă Archie, uitându-se la grămada de autocolante cu tigrul Esso[17], pe care le avea în mână.

Ava îi asculta amuzată. Săptămâna asta, autocolante, săptămâna trecută, castane, săptămâna viitoare, altceva.

Ajunşi acasă, alergară la grădina de legume, unde Hector şi Jean-Paul

stăteau în faţa unui maldăr enorm de frunze şi cutii de carton. Cerul se înnorase şi se făcea frig. Ava veni şi ea cu o pungă de nalbe.

– Eu vreau să-i arăt! ţipă Poppy, ţopăind dinaintea mamei ei. Te rog, pot?

Ava deschise punga şi îi dădu fiicei ei o nalbă roz şi un băţ.

– În regulă, dar lasă-mă să te ajut, spuse ea, luându-i mânuţa.

Jean-Paul îşi recăpătase culoarea. Nu mai părea supărat. Îi privi pe băieţi luând câte o mână zdravănă de nalbe fiecare şi dându-i şi lui una.

– Trebuie s-o înfigi într-un băţ, spuse Archie, dându-şi importanţă. Altfel, îşi arzi degetele.

– Mulţumesc, spuse Jean-Paul. Nu vreau să-mi ard degetele.

– Eu m-am ars la un deget odată, îndrăzni să spună Angus, ridicându-l. Dar mami a pus un plasture şi s-a vindecat.

– Mama voastră e foarte isteaţă, spuse Jean-Paul serios.

– Uite! strigă Poppy, ţinându-şi nalba într-o flacără galben intens, până se aprinse şi ea puţin. Vezi! şuieră ea emoţionată, stând nemişcată ca o stană de piatră, de parcă ar fi ţinut un şarpe veninos la capătul băţului.

– Gata, poţi s-o scoţi acum, spuse Ava.

– Suflă, mami! Ava duse nalba aproape de gură şi suflă. Nalba se topise, formând un guguloi lipicios şi dulce. Pot s-o mănânc acum? întrebă Poppy.

Ava puse buzele pe ea, ca s-o verifice, mai suflă o dată, apoi i-o dădu fiicei ei. Poppy băgă nalba în gură. Zâmbi de plăcere.

– Mmmm! exclamă ea.

– Încearcă, îi spuse Ava lui Jean-Paul. Consideră asta ceremonia de iniţiere în această grădină. Dacă treci cu bine, poţi deveni membru al clubului nostru, nu-i aşa, Hector?

Hector încuviinţă din cap. Stătea sprijinit în furcă, uitându-se încântat la copii.

Jean-Paul ţinea băţul cu nalba lui deasupra focului, în timp ce băieţii îi strigau tot felul de instrucţiuni. Francezul le făcea pe plac, respectând întocmai ce i se zicea, punând întrebări, ca să-i facă să se simtă importanţi. Ava observă cât de prietenos era cu copiii şi cât de mult le plăcea acestora să-l aibă prin preajmă, mai ales băieţilor. Era o persoană nouă, în faţa căreia se puteau da mari. În interiorul lui era un suflet de băieţandru, de care fiii ei se simţeau atraşi.

Sărbătoarea nalbelor îi apropie pe toţi. Soarele coborî dincolo de zidul grădinii, luminând incandescent vârfurile copacilor cu o lumină aurie strălucitoare. Cerul se întunecă, aerul deveni umed, vântul, tot mai rece. Dar lor le era cald lângă foc. Maldărul se micşoră, devenind o grămăjoară de jăratec, care strălucea ca arama topită de fiecare dată când o rafală de vânt trecea peste el. Mâncară toate nalbele.

Apoi Jean-Paul le sugeră să joace un joc.

– Dacă aceasta este ceremonia de primire a mea în clubul vostru, atunci trebuie să fiţi primiţi şi voi în clubul meu, spuse el serios.

Ava îl privi uluită cum începu să danseze în jurul focului, scoţând chiote cu mâna la gură. Cămaşa descheiată îi fâlfâia pe trup, flăcările iluminându-i pielea. Îşi ridică picioarele şi începu să sară ca pieile-roşii. Copiii i se alăturară, urmându-l îndeaproape pe Jean-Paul, copiindu-i mişcările dezordonate, trupşoarele lor mici aruncând umbre stranii pe zidul grădinii. Ava râdea cu lacrimi; până şi Hector zâmbi, dezvelind o dantură măruntă şi galbenă, cu goluri unde dinţii lipseau cu desăvârşire. Inspirată de reprezentaţie, Ava aplaudă, regretând că nu avea o tobă, ca să intre şi ea în joc.

În seara aceea, Avei îi păru rău că Jean-Paul nu li se alătură la cină. Văzuse o latură neaşteptată a lui. Se despărţiră în grădina de legume. Ea plecă împreună cu copiii, el, singur. Se gândi la el stând în căsuţă, în faţa focului, mâncând în faţa televizorului şi apoi ducându-se la culcare, şi se întrebă dacă se simţea singur. Se hotărî să-i împrumute maşina ei de câte ori dorea, ca să se poată duce în oraş, şi să-i amintească lui Toddy să-l prezinte verişoarelor ei. Va aprecia compania unor fete de vârsta lui.

– Cum a mers azi cu Jean-Paul? întrebă Phillip la cină.

Ava făcuse un efort aparte să gătească potârnichi în crustă de pesmet, cu sos alb de pâine şi sos gravy pentru vânat. Fiersese la aburi varză roşie, la care adăugase puţin ghimbir, şi fiersese morcovi cu miere. Aprinsese o lumânare pe masă şi făcu lumina din încăpere mai mică. Phillip deschise o sticlă de Bordeaux şi turnă în două pahare.

– A fost de ajutor?

Ava zâmbi satisfăcută.

– A fost. De fapt, a fost o încântare să-l avem prin preajmă. A fript nalbe în focul de tabără şi au dansat cu toţii în jurul focului, ca nişte veritabili piei-roşii.

– Nu şi Hector, sper. Nu ar fi deloc indicat cu inima lui.

– Desigur că nu! Jean-Paul a fost căpetenia copiilor. A fost foarte distractiv. Poppy s-a ţinut şi ea după ei cum a putut, băieţii s-au crezut teribil de grozavi, au aruncat din picioare şi s-au învârtit. Nu-i de mirare că e aşa linişte sus, îmi imaginez că sunt extenuaţi!

– Dar prin grădină, a fost bun de ceva?

– L-a ajutat pe Hector. Nu prea l-am văzut în cursul zilei. Cred că a fost destul de ofuscat că a trebuit să grebleze frunze, dar grădinăritul nu înseamnă doar să plantezi trandafiri.

– O să se obişnuiască. O să culeagă roadele străduinţei lui la primăvară.

– Dacă mai e pe-aici.

În următoarele câteva zile, Ava nu prea îl văzu pe Jean-Paul. El lucra cot la cot cu Hector, în timp ce ea îşi făcea de lucru cu bordurile ei de plante erbacee. Îl invită la cină, dar el refuză, pretinzând că lua cina la cârciumă. Nu îndrăzni să-l întrebe cu cine. Nu era treaba ei. Se plimba prin grădină, încercând să-şi facă o idee despre cum avea să planteze grădina rustică, încercând să şi-o imagineze, dar nu-i venea nici o

idee. Poate că proiectul era pur şi simplu prea ambiţios. Ar fi trebuit mai bine să se concentreze asupra grădinii sălbatice din jurul copacului scorburos. Miercuri, când Jean-Paul îi refuză a treia invitaţie la cină, îşi dădu seama că era nedreaptă. El venise să o ajute; nu putea să-l trimită să muncească alături de Hector toată ziua. În felul acesta, ea nu-şi respecta partea de înţelegere. El dovedise că era dispus să trudească.

Era târziu. Soarele apusese, cerul era bleumarin întunecat, spuzit cu stele, iar luna era înnegurată. Ava traversă câmpul, îndreptându-se spre râu. Nu avea de gând să-şi ceară scuze, dar intenţiona să-i ceară sfatul privitor la grădina rustică. Poate că el chiar avea nişte idei. Ea nu-i dăduse nici o şansă.

Podul părea de argint în lumina lunii, cum stătea aşa, deasupra râului care curgea molcom în liniştea nopţii. Ea adora noaptea. Te simţeai ca învăluit într-o catifea. Se binedispuse pe măsură ce se apropia de căsuţă şi pasul îi deveni săltăreţ. Luminile erau aprinse, mirosul de fum parfumând cu nostalgie aerul umed. Se opri o clipă, uitându-se la casa mică, luminată ca de un reflector, încântată de imaginea ei romantică. Bătu apoi la uşă.

Jean-Paul se albi la faţă de surprindere când o văzu. Ava era îmbrăcată într-un tricou şi salopeta mov şi părea că nu simte frigul. El se înfioră când o rafală de vânt pătrunse în vestibul.

– Intră, spuse el, dându-se la o parte.

Ea îşi scoase cizmele şi intră în camera de zi. În vatră ardea focul; pe măsuţa pentru cafea erau o cutie de acuarele şi un pahar cu apă tulbure. Din casetofon se auzea muzica lui Jean-Michel Jarre. Nu-şi imaginase că ştia să picteze.

El nu-i oferi nimic de băut, ci rămase în cadrul uşii, aşteptând-o să vorbească. Ea se apropie de foc.

– Am venit să-ţi cer sfatul, spuse ea, pierzându-şi brusc siguranţa.

El făcuse baie, avea părul încă ud. Cămaşa albastră, cu mânecile suflecate, era lăsată afară din blugii Levis.

– Sfatul? Părea neconvins. De ce ai vrea să faci asta? E clar că nu crezi

că am ceva de oferit.

– Nu este adevărat, protestă ea.

– Oh, haide acum, Ava! exclamă el, intrând cu paşi mari în cameră şi trântindu-se pe sofa. Îşi duse palmele la ceafă şi-şi întinse picioarele. M-ai trimis cu Hector. De unde ştii ce pot să fac şi ce nu?

– Nu ştiu, admise ea. Hai să fim oneşti, vrei? Venirea ta aici nu a fost ideea mea. A fost a lui Phillip. Eu nu te-am vrut. Eu nu aveam nevoie de ajutor. Sunt mai mult decât capabilă să mă descurc singură.

– Atunci de ce ai venit aici să-mi ceri sfatul?

– Pentru că sunt într-un impas, şi poate tu m-ai putea ajuta. Tu însuţi ai spus să nu judecăm oamenii. Eu te-am judecat. Sper să fi greşit.

– Cum pot să te ajut?

– Grădina rustică.

– Ah. Se aplecă înainte, îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi frecă bărbia gânditor.

Ava simţi un val de uşurare. Steagul ei alb fusese acceptat.

– Grădina rustică, repetă el.

– Da, spuse ea. Am încercat, dar nu mi-o pot imagina.

– Se întâmplă ca eu să fi avut nişte idei.

– Da?

Jean-Paul se întinse peste braţul sofalei şi scoase un bloc mare de desen cu arc.

– Nu am ştiut că pictezi.

– Am pictat ceva pentru tine, spuse el.

Puse blocul de desen pe genunchiul ei. Ea îl privi, mută de admiraţie. Acolo, în culori aprinse şi îndrăzneţe, cu linii sigure, văzu un desen al

grădinii ei. O potecă ierboasă şerpuia traversând-o, mărginită de ambele părţi de flori şi tufe, sclipitoare într-o zi de vară. În mijloc era scoruşul de munte, înconjurat de o frumoasă băncuţă circulară vopsită într-o nuanţă de gri alburiu. Era perfectă. Nu putuse visa o grădină mai frumoasă.

Dulciuri obţinute din zahăr, sau sirop de porumb, amidon, albuş de ou şi gelatină, cu consistenţă buretoasă, denumite astfel deoarece iniţial se preparau cu rădăcină mucilaginoasă de nalbă, şi nu cu gelatină (n.tr.)

Tigrul este logo-ul benzinăriilor Esso, folosit pentru prima dată pentru publicitate imediat după încheierea raţionalizării combustibilului, după al Doilea Război Mondial. (n.tr.)

capitolul 11

Ţipătul melancolic al unui pescăruş solitar, planând în văzduh

Hartington, 2005

Atunci am realizat că MF nu era atât de diferit de mine. Eram doi artişti, jinduind să creeze ceva frumos.

Pe Miranda o usturau ochii de lacrimi. Împăturit în două şi lipit de pagină era desenul grădinii. Culorile erau la fel de vii ca în ziua în care fuseseră pictate. Îşi trecu degetele peste hârtie, peste trandafiri roz şi crini albi, imaginându-şi înfiripărea iubirii. Pentru o clipă, simţi un val de melancolie, gândindu-se cât de goală era inima ei. Dar sentimentul veni şi plecă înainte ca ea să-l poată analiza. Dacă îşi umplea zilele cu munca ei şi cu treburile gospodăreşti, nu mai simţea durerea, ca atunci când umpli o gaură cu carton. Îşi concentră toată atenţia pe imaginea grădinii. Băncuţa înconjura încă scoruşul de munte. Se întreba dacă ei stătuseră acolo, creând împreună grădinile, afecţiunea lor crescând cu fiecare plantă sădită. Deodată, fu cuprinsă de entuziasm. Poate că Jean-Paul ar fi putut să reînvie acea grădină, s-o readucă la viaţă, iar ea ar fi putut trăi o vreme, prin substituire.

Deşi nu erau deloc nume în caietul de însemnări, presupunea că el aparţinea fostei proprietărese, doamna Lightly. Despre trăsăturile fizice ale lui M.F. erau puţine însemnări. În schimb erau foarte multe

despre caracterul lui: acum zâmbea şi era vesel, acum era posac şi irascibil. Un tânăr creativ, copleşit de frustrare. Se întreba de ce lăsase doamna Lightly caietul acolo. Cum era încărcat de atât de multă însemnătate, era puţin probabil să-l fi uitat. Sau poate că simţise că era mai bine ca relaţia ei de dragoste să rămână de domeniul trecutului. Miranda şi-o putea imagina pe bătrână râzând de absurditatea pasiunii ei sentimentale de fetişcană şi abandonând caietul acolo intenţionat.

Nu era scris ca o poveste de dragoste, cu un început, un cuprins şi o încheiere, ci ca o serie de amintiri. Miranda voia să se cufunde în ele pe îndelete. Răsfoi paginile, oprindu-se din când în când, stăruind asupra frunzelor şi florilor uscate şi a frazelor scrise alături de ele cu drăguţa caligrafie încârligată a doamnei Lightly. Era conştientă că trebuia să aranjeze căsuţa pentru Jean-Paul. Nu avea timp să zăbovească asupra poveştii de dragoste a altcuiva. Cu toate acestea, caietul acela era fascinant, ca o lume întreagă comprimată în o sută de pagini. Povestea de dragoste era atât de fermecătoare. Ştia că dacă ar fi continuat s-o citească, ar fi fost complet absorbită de ea. Închise caietul fără tragere de inimă. Avea de trebăluit prin casă. Doamna Underwood venea la amiază să discute detaliile angajării ei. Domnul Underwood avea nevoie de îndrumări. Ea trebuia să afle cine erau constructorii locali, ca să nu mai vorbim despre treburile gospodăreşti pe care trebuia să le facă până avea să găsească o menajeră care să le facă în locul ei. Plecă de la căsuţă cu caietul de însemnări la subraţ, păşind hotărâtă.

Mergând pe câmp către conac, văzu maşina doamnei Underwood pe pietriş. Ranger îşi ridica piciorul la unul dintre cauciucuri, în timp ce doamna Underwood aştepta în prag, cu braţele încrucişate la pieptul ei generos, cu trăsăturile feţei relaxate.

– Bună ziua! strigă Miranda, grăbind pasul. Îmi pare aşa de rău, am fost reţinută. Trebuie să fac ordine în căsuţa aia pentru grădinar. Se corectă, amintindu-şi de soţul femeii. Pentru peisagist. Doamna Underwood dădu din cap. Nu l-am văzut pe domnul Underwood încă, presupun că e în grădină.

– Da, da, îşi face de lucru, mă gândesc. E greu să-l ţii pe omul ăsta locului. Miranda descuie uşa. Doamna Underwood oftă. Ce timpuri! Pe vremea mea, nimeni nu-şi încuia uşa. Intram şi ieşeam unii din casele

altora cât era ziulica de lungă. Nu mai e cum era odată.

– Da, dar nu aveaţi cuptoare cu microunde sau e-mail, nici telefoane mobile sau televiziune prin satelit, nu? Deci, nu e chiar aşa de rău.

Doamna Underwood o privi îngrozită.

– La ce aveţi nevoie de tot gunoiul ăsta? Nu-ţi economiseşte timp, doar îţi dă mai mult timp de umplut. Toată lumea aleargă de colo-colo, ca nişte găini fără cap. Pe vremea mea, toată lumea avea timp să stea de vorbă.

Miranda consideră că era mai bine să nu se contrazică. Oameni ca doamna Underwood se mulţumeau să rămână în trecut şi să se lamenteze de mijloacele păcătoase ale lumii moderne.

Miranda ascunse caietul de însemnări în biroul ei, apoi o conduse pe doamna Underwood în bucătărie, ca să discute salariul şi programul. Observă că domnul Underwood umpluse coşul de lemne şi aprinsese focurile cât fusese ea plecată. Aerul mirosea a lemn ars. Doamna Underwood comentă mândră:

– Doamna Lightly avea tot timpul focurile aprinse. Nu că i-ar fi fost vreodată frig. Oh, nu, doamna Lightly purta mâneci scurte chiar şi pe ninsoare, şi nu am văzut-o niciodată tremurând.

Curiozitatea Mirandei fusese acum stârnită, voia să ştie mai multe despre femeia din caietul de însemnări.

– Haideţi să bem o ceaşcă de ceai, doamnă Underwood, propuse ea, trăgând un taburet. Spuneţi-mi ce doriţi. Earl Grey?

– Lasă-mă pe mine, Miranda.

– Dumneavoastră luaţi loc, doamnă Underwood.

– Insist. Nu pot sta ca o budincă, să fiu servită de patroana mea. Nu e corect. Luă ceainicul din mâna Mirandei şi-l puse sub robinet. În plus, trebuie să mă acomodez cu bucătăria. S-a schimbat de când era aici doamna Lightly.

Miranda se aşeză pe taburet.

– Cum era doamna Lightly? întrebă ea. Am auzit totul despre frumoasele ei grădini, dar nimic despre ea.

Doamna Underwood se opri o clipă.

– Era o originală. Dumnezeu a spart tiparele când a făcut-o pe ea. Domnul Lightly era foarte englez. Înalt ca bradul, cu un zâmbet larg şi prietenos. Toată lumea îl plăcea pe domnul Lightly. Era genul de bărbat care avea întotdeauna timp să stea de vorbă. Doamna Lightly – ea era o excentrică. Se aprindea ca o vâlvătaie, spunea poveşti amuzante şi îi făcea pe toţi să se distreze, după care rămânea brusc fără combustibil, se scuza şi pleca. Ştiai de fiecare dată când se sătura. Cei care nu-şi dădeau seama se trezeau vorbind la pereţi. Ea era undeva prin grădină, singură pe băncuţa aia, bucurându-se de linişte. Cel mai mult îi plăcea să fie singură, deşi asta nu însemna că nu-şi iubea copiii şi pe domnul Lightly. În afară de ei, aş spune că pe ceilalţi îi plăcea şi-i tolera, dar nu era o persoană sociabilă, ca domnul Lightly. Domnului Lightly îi plăcea tare mult să aibă musafiri în casă. Nu ţi-ai fi imaginat nici pentru o clipă că ei nu-i plăcea să primească vizite. Dar nu-i plăcea. Eu îmi dădeam seama. Era mai fericită când avea casa doar pentru ea.

– Cum arăta?

Doamna Underwood băgă ceainicul în priză şi luă două ceşti din bufet.

– Nu era frumoasă ca tine, Miranda. Era mai degrabă, aş zice eu, chipeşă. Trăsăturile ei erau atât de vii, expresia ei atât de binevoitoare şi de sensibilă, că devenea frumoasă cu cât o cunoşteai mai bine. Aşa sunt unii, nu? Doamna Lightly nu era vanitoasă. Nu-şi zidea faţa cu farduri şi nici nu-şi coafa părul extravagant. Era lung şi cârlionţat. Şi-l răsucea în creştetul capului şi-l fixa cu un creion, apoi petrecea toată după-amiaza căutând creionul. Râse din nou. Era zăpăcită. Casa era de-a valma, pentru că nu punea niciodată nimic la locul lui. Avea un minunat simţ al umorului. Totul avea o latură comică, până şi momentele grele. Deşi mă îndoiesc că a găsit latura comică a bolii domnului Lightly. După aceea, nu prea i-am mai văzut. Au încetat să mai primească vizite şi s-au izolat. A avut grijă de el singură. Doamna Underwood scutură din cap, punând două pliculeţe de ceai în ceainic. Asta da dragoste, nu-i aşa? Dacă moşul meu s-ar îmbolnăvi, aş face şi

eu acelaşi lucru pentru el. Te scot din minţi, dar îi iubeşti. Nu ai vrea să trăieşti fără ei.

Miranda ştiu din instinct că nu trebuia să menţioneze caietul de însemnări. Iubirea secretă a doamnei Lightly era probabil ştiută doar de ei doi.

– Căsuţa, începu ea precaută. Cine a locuit acolo?

– Oh, nu ştiu. Doamna Underwood păru nedumerită. Cred că a fost ani de zile o ruină.

– Este adorabilă.

– A folosit-o fratele domnului Lightly drept locuinţă la sfârşit de săptămână, dar asta înainte să-i cunosc eu. Cred că domnul Lightly a încercat s-o închirieze după ce s-a mutat fratele lui. Dar este foarte nepractică, plasată cum e, în mijlocul câmpului.

– Aţi gătit mereu pentru ei?

– La început, nu. Aveau o bucătăreasă bătrână pe nume doamna Marley. Era renumită pentru prăjitura ei de ciocolată cu nuci, dar nu poate trăi nimeni doar cu atât, nu? Când doamna Marley a ieşit la pensie, am început să vin eu din când în când, la sfârşit de săptămână. Veneau la ei mulţi literaţi de la Londra. Jucau şarade după cină, îi auzeam din bucătărie prăpădindu-se de râs. Ştii, domnul Lightly era un faimos scriitor. I-am văzut odată numele în ziar. A câştigat tot felul de premii. Era totuşi un om tare modest.

– Despre ce scria?

– Vin. A petrecut mult timp în Franţa, cercetând. O lăsa pe Ava singură acasă cu săptămânile, în timp ce el călătorea pe la podgorii. Crama lor era grozavă, pe cuvânt. Plină de sticle prăfuite, cât mine de bătrâne!

– Aha, asta explică toate cărţile acelea în franceză din căsuţă.

– Domnului Lightly îi plăceau la nebunie cărţile. Biroul lui era ticsit cu ele. Teancuri întregi pe podea şi pe mese, se revărsau până în salon. Biroul lui era unde este al tău acum. Mă bucur să văd că ai umplut

rafturile.

– Nu e nimic mai deprimant decât o bibliotecă goală.

– Domnul Lightly nu avea destul spaţiu. Probabil că de aceea a trebuit să folosească căsuţa. Eu am citit o singură carte la viaţa mea.

– Oh? Pe care?

– Grădina secretă. Mi-a dat-o doamna Lightly. Mi-a luat săptămâni până am terminat-o. Citesc atât de lent. Prefer să cos. Când nu gătesc sau nu cresc legume, prefer să fac goblenuri, în timp ce domnul Underwood se uită la televizor. Aşa îmi place mie, domnul Underwood în fotoliul lui, eu în al meu, cu picioarele sus, uitându-ne la televizor. Oh, cu programele din ziua de azi, mă şi mir că lumea mai iese din casă!

Îşi băură ceaiul, conveniră asupra programului şi salariului doamnei Underwood, iar Miranda îi dădu cheia.

– E perfect pentru mine, spuse doamna Underwood, punându-şi ceaşca jos, pe bufet. Dacă mai ai nevoie de o menajeră, cunosc eu o doamnă care ar putea veni. Fatima. E musulmană. Mama lui Jemal, proprietarul magazinului din oraş. Acum, că nepoata ei a plecat la universitate, caută de lucru. Este o femeie bună şi foarte muncitoare, zic eu. Jemal ar deschide şi duminica, dacă-l întrebi.

– Cum iau legătura cu ea?

– Mă văd cu ea în după-amiaza asta. Trebuie să mă duc să cumpăr nişte ketchup. Îmi vin nepoţii la sfârşit de săptămână, şi micul Kevin nu mănâncă nimic decât dacă este acoperit cu ketchup. Ce păcat! Am să-i dau Fatimei numărul tău şi-am să-i zic să te sune.

– Mulţumesc. Pare ideală. Apropo, cine este zidarul locului? Trebuie să pregătesc căsuţa, şi este vai de capul ei!

– Păi, Derek Heath şi fiii lui, Nick şi Steve. Ar fi bine să-l suni imediat, dacă vrei să vină înainte de Crăciun. Sunt foarte solicitaţi. Greu de prins.

– Sunt de încredere?

– De încredere? Aur, asta sunt, aur! Poţi să-ţi aduci zidarii tăi preţioşi de la Londra, dar nimeni nu se compară cu băieţii noştri. Şi la jumătate de preţ. Sunt flăcăi cinstiţi, muncitori şi-şi fac treaba. Zâmbi ştrengăreşte şi făcu cu ochiul. Şi plăcuţi ochiului! Aş fi pus eu laba pe Derek dacă nu aş fi fost măritată cu domnul Underwood. Mi-ar face plăcere să le duc câte o ceaşcă de ceai din când în când. Notă numărul pentru Miranda. Spune-le că e urgent, o rezolvă ei cumva. Cunosc bine casa. Mai făceau lucrări pentru domnul Lightly.

După ce doamna Underwood plecă, Miranda îl sună pe Derek Heath pe mobil. Spre surprinderea ei, spuse că putea începe într-o săptămână – lucrarea pe care o luase se anulase.

– Aveţi noroc, spuse el cu accent tărăgănat de ţară. Sau poate că e destin. Eu nu sunt un credincios, dar soţia mea este, şi ea ar spune că sigur aşa a fost să fie.

Miranda puse jos receptorul şi se gândi la Jean-Paul. Oare tot destin era şi el?

La ora cinci după-amiază, Henrietta o lăsă pe Clare să aibă grijă de magazin şi traversă strada, intrând la Troy pentru un tuns şi un coafat. Fusese tristă toată ziua. Încetul cu încetul, maliţiozitatea lui Cate o doborâse. Umorul nu era cine ştie ce scut contra săgeţilor bine ţintite ale lui Cate.

– Asta o face pe ea să se simtă mai bine, să te demoralizeze pe tine, spuse Troy, instalând-o pe un scaun. Am să-ţi fac o tunsoare long layered, adică în scări lungi; pentru volum, dragoste. O să-ţi stea tare bine. Trebuie să ridicăm mai mult decât moralul. Cate aia e o vită nenorocită. Ştii cum se spune? Oamenii fericiţi sunt oameni drăguţi, oamenii nefericiţi sunt oameni răi. Cate e clar nefericită. Poate să facă cea mai bună cafea din Dorset, dar ea însăşi este amară ca o ciocolată cu 95% cacao.

– Eu sunt nefericită în pielea mea, Troy. M-aş simţi mai bine dacă aş avea mai puţină piele! râse timid.

– Se pune prea multă presiune pe femei în zilele noastre să fie slabe.

Slabă nu înseamnă fericită.

– Dar înseamnă măritată.

– Nu neapărat. Există destui bărbaţi cărora le plac femeile pline. Tu nu eşti grasă. Grasă este doamna reverend Beeley.

– Da, dar are 1,50.

– Un gnom, dragoste. De-aia a rămas nemăritată. Nimeni nu vrea să se însoare cu un gnom.

– Un womble[18]?

– Ai văzut vreunul de curând?

– N-am mai fost la Wimbledon Common de ani.

– Tu ai înălţimea potrivită şi un superb corp voluptuos. Ar trebui să fii mândră de formele tale, nu să te ascunzi pe sub haine făcute pentru femei de patru ori mai mari ca tine. Am să-ţi fac o coafură trăsnet.

– La ce bun? În Hartington nu este nici măcar un burlac.

– Pun pariu că e cineva aici, chiar sub nasul nostru.

– Da? Îl privi cu jind.

– Ce bine-ar fi, suspină el. Dar te-aş face să te simţi şi mai prost. Tu ai nevoie de un bărbat care să facă dragoste cu tine, nu să te pună pe un piedestal şi să te venereze în timp ce-i face ochi dulci poştaşului.

– Doar nu Tony al nostru?

– Nu tocmai, nu. Trebuie să existe cineva în Hartington. Nu asta se întâmplă în romanele de dragoste? Eroina rămâne întotdeauna alături de bărbatul din vecini pe care nu-l observase niciodată până atunci.

– M-am uitat la fiecare bărbat de pe stradă. Poate că nu sunt făcută pentru măritiş. Sunt făcută să le invidiez pe celelalte femei care împing cărucioare cu copii şi au frigiderele decorate cu desene de la şcoală şi cu orare. Aş fi o soţie bună. I-aş găti mâncare delicioasă, i-aş pregăti băi fierbinţi, i-aş masa picioarele după o zi grea, i-aş organiza

viaţa ca o secretară. I-aş dărui copilaşi rotofei şi puţin din rotofeia de mine. L-aş face fericit. Dar toate lucrurile astea bune pe care le am de oferit mi se acresc în stomac. Dacă nu găsesc pe cineva curând, am să fermentez şi-am să mă oţetesc, de n-am să mai fac doi bani pentru nimeni.

– Spui numai prostii, Etta. Ai timp berechet.

– Dar nu vreau să fiu o mamă bătrână. Se apucă de burtă. Vreau să am copii cât sunt încă destul de tânără să mai pot participa la cursa pentru mame.

– Tu vei fi întotdeauna destul de tânără să organizezi un picnic.

– Dar la ce bun să organizezi un picnic într-un cadru pentru mers?

Privi o bucată din părul ei căzând pe podea ca nişte pene.

– O să se întâmple, şi când o să se întâmple, o să fiu mai mult decât un pic gelos. O privi zâmbind. Dumnezeu m-a făcut gay ca să mă chinuiască.

– Te-a făcut frumos ca să mă chinuieşti tu pe mine, chicoti ea.

– Măcar putem să facem haz pe tema asta. E mai suportabil.

– Oarecum. Ajungi totuşi la un punct în care râsul nu mai e de ajuns.

Se priviră reciproc în oglindă, peste spaţiul insurmontabil care îi separa, brusc serioşi. El se aplecă şi depuse un sărut pe ceafa ei descoperită.

– Eu chiar te iubesc, să ştii, spuse el, încruntându-se.

– Ştiu. Şi eu te iubesc pe tine. Eşti prietenul meu. Ar fi iadul pe pământ fără tine.

Derek Heath se apucă de căsuţă în săptămâna care urmă, ajutat de cei doi fii ai lui. Radioul lor, un aparat vechi stropit cu straturi de vopsea, era pus pe pervazul ferestrei când se apucară de refacerea pardoselii

din bucătărie, după ce scoseseră din ea tot, pe We Will Rock You a lui Queen. Fratele mai mare al lui Derek, Arthur, acum pensionar, veni şi el să dea o mână de ajutor. Îmbrăcat într-o salopetă albă imaculată, repară infiltraţia din camera de zi şi retapetă pereţii. Doamna Underwood le aduse tăvi cu ceai şi biscuiţi, zăbovind la o şuetă mai mult decât ar fi fost necesar. Domnul Underwood veni şi el, făcându-şi de lucru la râu, ca să-şi justifice prezenţa. Când Storm şi Gus veniră de la şcoală, îşi lăsară bicicletele pe alee şi merseră degrabă la căsuţă, ca să se uite. Derek îi mângâie afectuos, amintindu-şi de băieţii lui pe când erau mici, cugetând la cât de repede trece timpul. Îi dădu lui Gus mici sarcini de îndeplinit, în timp ce Storm ajută la turnarea ceaiului în ceşti şi la servirea tuturor cu biscuiţi. Miranda îi privi pe muncitori sfâşiind amintirile doamnei Lightly şi avu o clipă de regret. Acela era cuibul „lor“. Acolo lăsase ea caietul de însemnări. Nu se putea abţine să nu-i fie ruşine de dispreţul ei insensibil faţă de trecutul femeii.

Fatima veni la un interviu. Era o femeie voluminoasă, cu piele smeadă şi ochi mici bruni, cu capul acoperit de o basma. Avea buze cărnoase, iar când zâmbea, i se vedeau spaţiile mari şi negre dintre dinţi. Era scundă şi rotundă la mijloc, ca o ulcică, iar în picioare avea şosete albe şi sandale. Înainte ca Miranda să-i poată explica ce dorea, Fatima o opri, cu o mişcare extravagantă a mâinii.

– Eu ştiu cum vor oamenii bogaţi curat în casă, declară ea cu un accent marocan grav. Nu veţi fi dezamăgită. Fatima curăţă casa până luceşte. Îi adresă Mirandei un zâmbet larg, făcând o plombă de aur să lucească în lumină. Fatima ştie.

Era determinată. Miranda nu mai avu încotro decât să o angajeze.

– Aţi luat decizia corectă, exclamă ea plină de sine. Nu veţi regreta.

Miranda se întoarse la biroul ei, ca să scrie un articol pentru revista Elle despre bucuria de a fi liber-profesionist, şi se întrebă cum reuşeau toate celelalte mame liber-profesioniste să le facă pe toate!

David sosi vineri seara, extenuat şi prost dispus. Totuşi, plăcinta de peşte lăsată de doamna Underwood pentru cină îi schimbă dispoziţia, astfel că, ajuns la tarta cu mere şi mure, era deja aproape vesel.

– Iubito, spuse el, luându-i mâna într-a lui. Lucrurile merg bine!

– Aşa cred, consimţi ea. Începe să se simtă ca acasă.

– Focurile ard, cina e delicioasă. Gus n-a mai tras chiulul toată săptămâna. Se lăsă pe spate în scaun. Asta da, viaţă. Se bătu pe burtă. Acum mă duc să fac o baie şi mă aşez la televizor. Să văd dacă e ceva la care merită să mă uit.

O lăsă pe Miranda cu sentimente amestecate de mândrie şi indignare. Casa era perfectă, dar despre ea nu întrebase nimic; nici despre copii. El presupunea, pur şi simplu, că Gus se purtase frumos pentru că ea nu-i spusese altceva. Îşi goli paharul de vin şi se uită la vasele lăsate de David pe masă. Înainte să se cufunde în autocompătimire, îşi aminti de caietul de însemnări care aştepta în biroul ei. Doar gândindu-se la el simţi un fior de emoţie pe şira spinării. Nu intenţiona să-i spună lui David. Rămânea secretul ei. Faptul că ascundea ceva de soţul ei îi dădea un sentiment de superioritate. O bucăţică de control. O să încarce maşina de spălat vase, o să se uite la televizor cu el şi o să împartă patul cu el, dar duminică seara, după ce el va fi plecat, se va cuibări cu jurnalul ei şi se va delecta cu povestea de dragoste a altcuiva.

Wombles sunt animăluţe fictive cu bot ascuţit şi blană, create de autoarea Elisabeth Beresford şi apărute iniţial într-o serie de romane pentru copii din 1968. Trăiesc în vizuini şi ajută mediul prin colectarea şi reciclarea gunoiului în moduri creative. Cu toate că se presupune că Wombles trăiesc în fiecare ţară din lume, poveştile lui Beresford sunt preocupate de viaţa locuitorilor din Wimbledon Comune, Londra, Anglia. (n.tr.)

capitolul 12

Lumina roz a asfinţitului

aprinzând văzduhul în vâlvătăi

La sfârşitul lui octombrie, căsuţa era gata şi Jean-Paul se întoarse la Hartington. Miranda se trezise binedispusă, cumpănise cu ce să se îmbrace, decizându-se în final pentru o pereche de blugi skinny de la Rock & Republic băgaţi în cizme, o cămaşă albă Anne Fontaine şi un pic de parfum Jo Malone Lime Basil & Mandarin. Îşi spălase părul fără grabă şi şi-l uscase cu föhnul, lăsându-l lung şi strălucitor pe spate. Ca să nu pară că-şi dăduse osteneala; la urma urmei, el nu era decât grădinarul.

El sosi după-amiaza târziu. Gus şi Storm erau în vacanţa de la jumătatea semestrului, jucându-se pe lângă pod în aşteptarea francezului enigmatic. Gus se prefăcea că nu-i pasă, aruncând beţe în apă, dar fiind, de fapt, curios şi iritat că Storm îl întâlnise deja.

Când Miranda deschise uşa, inima i se opri pentru o clipă; el era şi mai chipeş decât şi-l amintea, cu o pălărie de fetru, cojoc de oaie şi blugi Levis decoloraţi. Intră în salon şi-şi scoase pălăria. Îşi trecu mâna prin părul ciufulit, aruncându-şi ochii prin încăpere, căutând fantome ascunse prin cotloane.

– Copiii te aşteaptă la căsuţă, spuse ea. Am umplut frigiderul, ca să-ţi pot oferi o ceaşcă de ceai acolo.

– Bun, să mergem.

Miranda îl urmă pe aleea de pietriş. Cerul era de un albastru-închis, tivit cu roz şi auriu chiar deasupra şirului de copaci. Aerul era jilav, pământul reavăn de la ploaia deasă căzută de dimineaţă. Frunze brune

şi roşietice se strânseseră pe iarbă, zburătăcite de vânt, şi vreo două veveriţe sure se fugăreau prin stejar. Jean-Paul le privi şi fu convins pentru o clipă că vede trei feţişoare ţiindu-se din scorbură, ca nişte piei-roşii din cortul lor. Ezită; sporovăiala nervoasă a Mirandei fu acoperită de izbucnirea bruscă în hohote de râs a copiilor. El miji ochii şi ciuli urechile, dar râsetele se amestecară cu vântul, iar feţişoarele fură înghiţite de amurg. Era doar lumina înserării, filtrând vechi amintiri; stejarul era întunecat, gol şi liniştit.

Îşi continuară drumul pe alee, către podul unde Storm şi Gus aşteptau. Când îl văzu, Storm o luă la fugă, nerăbdătoare să facă pe grozava în faţa lui Gus.

– Mami! Mami! strigă ea. Să ştii că am să fac magie în grădină.

Faţa lui Jean-Paul se relaxă într-un zâmbet afectuos, imaginea copiilor îndreptând tot ce era în neregulă cu locul acela.

– Am aranjat căsuţa pentru tine, spuse ea mândră, ţopăind pe lângă el ca un cangur.

Gus rămase pe pod, privindu-l pe Jean-Paul precaut dindărătul pletelor negre. Jean-Paul era prietenul lui Storm.

Jean-Paul simţi suspiciunea lui Gus ca pe o miasmă de fum ce-l înconjura. Dădu din cap binevoitor, apoi îşi continuă drumul către căsuţă. Ştia să nu forţeze relaţia de prietenie. Copilul avea să vină când se simţea pregătit. Miranda deschise uşa cu aceeaşi cheie ruginită pe care o folosise şi Ava în urmă cu o viaţă. Cei doi erau tineri pe atunci, nici unul din ei neavând habar că între ei se va naşte o dragoste atât de puternică, încât avea să rămână în adâncul inimii lui în toţi anii ce aveau să urmeze, ca un trandafir spinos – frumos, dar provocând durere. Casa era aceeaşi, grădinile tot acolo erau, deşi neglijate, căsuţa lor, abia atinsă; şi totuşi, Ava fusese sufletul care le adusese pe toate la viaţă. Fără ea, locul era mort.

Jean-Paul păşi înăuntru. Simţi un miros de vopsea proaspătă şi de lustru – şi parfumul neaşteptat de flori de portocal? Îşi dădea seama că Miranda aştepta o reacţie, dar el dorea să fie singur, ca să reconstituie fiecare moment împreună. După-amiaza în care făcuseră dragoste pe sofa, în faţa focului, dimineţile în care se strecurau sub aşternuturi ca să se îmbrăţişeze pentru câteva clipe furate, teribila zi în care

stătuseră de-o parte şi de alta a mesei din bucătărie, privindu-se fix, ştiind că trebuia să se sfârşească, la fel de inevitabil cum un copac îşi pierde frunzele toamna.

Îşi scoase haina şi aproape dădu năvală în bucătăria unde Miranda pregăti ceainicul pentru ceai. Storm deschise un pachet de biscuiţi digestivi. Gus se strecură în casă din amurg. Jean-Paul privi prin cameră şi văzu că totul fusese schimbat. Erau dulapuri noi, un aragaz negru inteligent, podea din dale gri în locul celei de lemn. Miranda îl privea nerăbdătoare.

– Îţi place?

Storm îi aduse un biscuit, iar el fu încă o dată smuls din trecut. Zâmbetul timid al fetiţei alină rănile din inima lui.

– Îmi place, răspunse el.

Umerii Mirandei căzură uşuraţi.

– Sunt aşa de încântată, spuse ea, scoţând ceşti din bufet. Am cumpărat o mulţime. Nu am ştiut ce-ţi place, aşa că am cumpărat câte puţin din fiecare. Poţi împrumuta maşina mea dacă vrei să mergi în oraş. Sainsbury's e doar la câţiva kilometri de cealaltă parte, cum treci de castel. Trebuie să-i duc pe copii la castel. Nu am avut încă timp.

Jean-Paul îşi aminti că mai folosise scuza asta o dată. Timp. Se uită la Gus cum stătea nehotărât într-un colţ şi-i simţea singurătatea; îi ieşea prin fiecare por.

– Îmi arăţi şi mie unde o să dorm? îl rugă el pe Gus.

Băiatul ridică din umeri şi ieşi.

– Îţi arăt eu! chiţăi Storm, grăbindu-se după fratele ei.

– Dar tu i-ai dat un biscuit, ripostă Gus supărat, apucând-o de bluză.

– Haideţi să vă spun un secret, spuse Jean-Paul calm. Ambii copii se întoarseră şi-l priviră cu ochi mari şi curioşi. Veniţi sus, adăugă el, trecând pe lângă ei. Odată ajuns în dormitor, deschise fereastra. Cred că veţi descoperi o familie de veveriţe, care cred că asta este casa lor.

– Ştiu, spuse Gus, aşezându-se pe pat. Le-am văzut.

– Da?

– Asta era tabăra mea secretă, spuse el morocănos.

– Cred că poţi mai bine de-atât, spuse Jean-Paul. Ce zici de o tabără într-un copac?

– O casă în copac? spuse Gus, plin de îndoială.

– O casă în copac, construită printre ramuri, astfel încât vara să nu ştie nimeni că eşti acolo. O casă în copac, cu parter şi etaj.

– Nu există aşa ceva aici, zise Gus zeflemitor.

– Încă nu, dar o vom construi noi.

– Poţi să faci asta?

– Nu singur. Dar tu şi Storm o să mă ajutaţi.

– Mami spune că tu eşti grădinarul, spuse Gus.

– Un copac nu face şi el parte din grădină?

– Copacul scorburos! strigă Storm. Dar aia o să fie tabăra mea secretă.

Jean-Paul scutură din cap şi se aşează pe pat lângă Gus.

– Vino aici, Storm, spuse el, făcându-i semn să se apropie. Ea se postă dinaintea lui, cu buziţa de jos atârnându-i bosumflată. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre magia din grădină.

– Da.

– Magia funcţionează numai când ne unim forţele. Înţelegi? Storm se încruntă, Gus privea sceptic. Ce rost are să stăm în colţuri diferite ale grădinii? Nu putem face mare lucru de unii singuri. Dar imaginaţi-vă ce lucruri incredibile am putea crea împreună.

– Putem construi o căsuţă în copac mâine? întrebă Storm.

– Nu văd de ce nu, spuse Jean-Paul. „Vom readuce grădina la viaţă şi sunetul râsetelor de copii va răsuna din nou din bătrânul stejar. Nu pot aduce dragostea înapoi, dar pot crea o nouă dragoste. Aşa îmi voi aminti de ea.“

Jos, Miranda făcuse ceaiul. Îl duse în camera de zi pe o tavă şi aprinse focul. Era foarte mulţumită de căsuţă. Era confortabilă şi curată. Covorul fusese înlocuit, pe pereţi se lipise alt tapet, la ferestre se puseseră perdele noi, care drapau în falduri ample până pe podea. Păstrase toate cărţile şi bibelourile. El nu avea de unde să ştie că aparţinuseră lui Phillip Lightly. Spera să nu-l bată la cap copiii. Pentru un bărbat care nu avea copii era foarte drăguţ şi răbdător cu ei. Se întreba de ce un bărbat atât de chipeş nu se însurase niciodată. Poate că suferise o pierdere cumplită ori o tragedie, care îl împiedicaseră să-şi împartă viaţa cu cineva. Avea aerul unui bărbat obişnuit să fie singur.

După un timp, coborâră toţi trei. Jean-Paul se aşeză lângă foc, în fotoliul pe care Miranda îl recondiţionase cu husă verde. Ea îi dădu o ceaşcă de ceai şi se aşeză în faţa lui. Miranda avea tendinţa să vorbească întruna când era emoţionată şi făcea acum un efort vădit să nu exagereze. La urma urmei, îşi tot spunea în sinea ei, el nu era decât un grădinar.

– Copiii sunt în vacanţă săptămâna asta. Sper să nu te încurce, spuse ea.

– Jean-Paul o să ne construiască o căsuţă în copac, spuse Gus, încercând să nu pară prea entuziasmat, în caz că nu avea să se întâmple. Era obişnuit cu tatăl lui, care făcea promisiuni pe care nu şi le ţinea. Dacă nu este prea ocupat, adăugă el.

Jean-Paul îl privi atent. La fel ca şi „timp“, cuvântul „ocupat“ îl deranja.

– Căsuţa în copac pentru voi este prima pe lista mea de priorităţi, spuse el serios. Ce este o grădină fără o căsuţă în copac? Ce este o grădină fără magie? Trebuie să construim o căsuţă în copac pentru ca magia să funcţioneze.

Storm chicoti. Gus îl fixă cu privirea pe Jean-Paul, neştiind ce să creadă despre el. Nu întâlnise niciodată un adult care să pună

dorinţele lui pe primul loc. Jean-Paul îşi îndreptă atenţia către Miranda.

– Voi da o raită prin grădină mâine, ca să văd ce putem salva, ce trebuie tăiat, ce trebuie replantat, ca să înflorească la primăvară.

– Cum crezi. Miranda nu voia să ştie detaliile. Voia doar să se facă treabă.

– Există şi o grădină de legume? întrebă el, alungând imaginea bruscă a lui Archie, Angus şi Poppy dansând în jurul focului de tabără din seara aceea de toamnă, după ce fripseseră nalbe în foc.

– Da. Este talmeş-balmeş.

El se întoarse către copii.

– Ce-aţi zice să mă ajutaţi să cultivăm grădina de legume la primăvară?

– Eu, eu! se oferi Storm voluntară numaidecât. Ce-o să cultivăm?

Jean-Paul se scărpină în barbă gânditor.

– Dovlecei, dovleci, rubarbă, zmeură, căpşuni, cartofi, morcovi...

– O să plantezi tu toate astea? întrebă Gus.

– Bineînţeles. Cu ajutorul vostru. La urma urmei, voi le veţi mânca.

Gus strâmbă din nas.

– Nu-mi place rubarba.

– Rubarba noastră o să-ţi placă.

– Cred că este o idee minunată, se entuziasmă Miranda. O s-o cunoşti pe doamna Underwood. Găteşte pentru noi. Nu-i place nimic mai mult ca legumele proaspete. E un târg de fermieri în oraş duminica, deşi mi-e ruşine să spun că nu am fost încă. Abia dacă am avut o clipă răgaz.

– Atunci, ce nu mâncăm vom vinde. Ochii lui Gus se aprinseră. Şi tu,

Gus, poţi lua o parte din bani.

Jean-Paul se uită la Miranda pentru aprobare. Ea aprobă din cap. Îşi dădea seama că Gus se apropia de Jean-Paul, chiar dacă nu dorea. Era un copil independent. Nu avea nevoie de atenţie, ca sora lui, sau cel puţin nu voia să pară că avea nevoie. Ea o punea pe seama vârstei. Abia începea să-şi întindă aripile. Nu fusese niciodată ca acei copii care aveau tot timpul nevoie să-i simtă pe părinţi în preajma lor. Îl privea evaluându-l pe nou-sosit cu un amestec de curiozitate şi admiraţie. Jean-Paul avea ceva care te acapara, ca fluierarul din Hamelin cu flautul lui fermecat.

Îşi băură ceaiul, iar Miranda simţi că nu era cinstit să zăbovească mai mult decât era necesar.

– Sunt sigură că vrei să desfaci bagajele şi să te instalezi, spuse ea, ridicându-se în picioare. Ne vedem mâine.

– Am să inspectez grădina şi am să anunţ ce este nevoie. Pe urmă, avem treabă, nu-i aşa? Li se adresă copiilor.

– Căsuţa noastră din copac, spuse Storm fericită.

Gus nu spuse nimic. Capul îi vâjâia de gânduri contradictorii. Îşi urmă mama afară, unde o lună strălucitoare argintea râul, dorindu-şi cu nesaţ să dea frâu liber entuziasmului, dar fiindu-i prea frică s-o facă. Ocaziile cu care speranţele lui se transformaseră în dezamăgiri erau prea multe pentru a mai putea fi numărate.

Jean-Paul rămase în cadrul uşii, privindu-i îndepărtându-se, amintindu-şi imaginea Avei pe pod, privind curcubeul. Singur, în Franţa, căutase rozul din fiecare curcubeu, ca şi cum ea ar fi fost o oală cu aur la capătul lui, dar nu-l găsise niciodată. Anii trecuseră, curcubeiele veniseră şi plecaseră, rozul îl ocolise de fiecare dată. Se întreba dacă exista cu adevărat, ascuns acolo, între verde şi albastru, sau dacă era doar o plăsmuire colorată a imaginaţiei Avei.

„Ea unde o fi acum?“ Îi era prea teamă să se intereseze. Nu credea că ar fi avut voinţa să continue dacă ea nu l-ar mai fi iubit. Erau multe posibilităţi, prea cumplite pentru a se gândi la ele. Nu era pregătit pentru asta. Timpul poate făcuse să i se şteargă amintirea lui, anii răpiseră intensitatea sentimentului pe care ea îl avusese cândva. El se

întorsese pentru ea, dar ea plecase. Poate că era un semn. Dacă ea l-ar mai fi iubit, ar fi aşteptat. Ar fi păstrat vie grădina lor, nu ar fi lăsat-o să se usuce şi să moară în mâinile unor străini. Nu avea rost s-o caute, era clar că nu voia să fie găsită. Nu ar fi făcut decât să-i repete ceea ce-i spusese în acea bucătărie cu douăzeci şi şase de ani în urmă, iar el nu mai dorea să audă din nou acele cuvinte.

Se întoarse în camera de zi şi începu să se mişte încet, ridicând bibelourile, întorcându-le pe toate părţile în mână. Pentru necunoscători, acele obiecte nu aveau nici o semnificaţie; pentru Jean-Paul, erau mici dovezi de iubire pe care Ava i le dăduse în anul în care el locuise acolo. O cutioară de email de forma unui buchet de flori, o broscuţă de porţelan, o cutioară în formă de inimă, conţinând un boboc de trandafir uscat, un set de opt mere din lemn, un copac de cristal. El le lăsase acolo, în speranţa că ea se va răzgândi; nu se răzgândise niciodată, aşa că ele tot acolo erau. Fu surprins şi bucuros să le regăsească, alături de cărţile lui frumos aranjate pe rafturi. Spera că poate ea le păstrase ca să-i amintească de el, dar cu inima grea realiză că le lăsase acolo dimpreună cu amintirile ei, să moară ca florile din grădinile ei.

capitolul 13

Lumina dimineţii printre frunzele castanului

Când Jean-Paul se trezi, îi trebui o clipă ca să se orienteze. Deschise ochii în cadrul familiar al tavanului dormitorului şi auzi păsărelele ciripind în castanul de afară, vestind zorile. Putea vedea cerul prin crăpătura dintre draperii, căpătând lent o nuanţă palidă de gri. Stătea întins acolo, cu nimic altceva decât o amintire. O amintire atât de vie, că putea simţi parfumul de iarbă jilavă din părul ei, să simtă moliciunea pielii ei, să-şi treacă degetele peste gingăşia chipului ei, să-i lipească trupul zvelt de al lui şi să-i sărute buzele. Apoi amintirea păli, răcindu-se lângă el. Căsuţa lor era încă acolo, în schimb iubirea ei nu-l mai încălzea.

De ce venise el acolo? Ce se aşteptase să obţină? Cu siguranţă că ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă, la château. Se ridică în şezut şi se frecă la ochi. Cum se putea întoarce acum, fără ea? Toată viaţa lui se deplasase încetul cu încetul către acest punct. Îl visase, îl plănuise, şi-l imaginase. Nu se gândise la ce va urma. Coborî din pat şi se duse la baie. Imaginea din oglindă se uita la el nefericită, cu ochi reci, cu cearcăne negre. Părea bătrân. „Of, Doamne, dacă nu urmează nimic, nu pot merge mai departe. Nu pot trăi în neant.“

Se îmbrăcă, îşi făcu o cafea tare şi plecă. Era nerăbdător să iasă la aer, să se plimbe prin grădină, s-o găsească acolo pe ea, sub frunzele uscate, şi s-o facă să înflorească din nou. Era o dimineaţă rece. Respiraţia lui crea vălătuci de aburi ca un fum. Parfumul pământului reavăn se ridica dulce în adierea vântului, iar veveriţele acelea, îndrăzneţe şi neastâmpărate, îl urmăriră traversând podul, apoi se repeziră la fereastra dormitorului, unde constatară că el le păcălise, închizând-o.

Rămase o clipă în mijlocul câmpului care fusese cândva grădina sălbatică a Avei. Stejarul îl domina ca o mică fortăreaţă. Le va construi

copiilor căsuţa, iar ei se vor juca în ea la fel cum o făcuseră Archie, Angus şi Poppy. Se lăsă pe vine şi-şi trecu mâinile prin ierburile ude care creşteau din abundenţă. Trebuia s-o ia de la capăt. Să cosească totul şi s-o replanteze, astfel încât în martie să-ţi ia ochii de atâtea brânduşe, ciuboţica-cucului, narcise şi piciorul-cocoşului. Ava adorase să vadă florile de vară când dădea în lături draperiile dormitorului dimineaţa. Privi către conac. Era tulburător să-l vadă aparţinând altei familii, străini care foloseau încăperile ce aparţinuseră cândva Avei şi lui Phillip. Miranda redecorase. Scosese până şi bucătăria şi o înlocuise. Casa era mult mai splendidă decât când aparţinuse Avei, şi cu toate astea, nu avea suflet. Era o frumoasă casă de vizitat; dar nu avea viaţă.

Păşi pe pietriş către arcada din gardul viu. Era acum acolo o poartă neagră elegantă, cu balamalele unse la perfecţie. Grădina de legume îngrădită era, aşa cum bănuise, neglijată şi năpădită de buruieni. Vechiul zid de cărămidă era intact, însă marginile erau acoperite de maldăre de flori moarte şi boschete, trandafirii căţărători, desprinşi de perete şi pleoştiţi jalnic. Cimişirul care mărginea straturile de legume avea urgentă nevoie de o tunsoare. Nu era nevoie de mult timp pentru curăţarea şi recultivarea ei. Puteau avea legume la primăvară. Se însufleţi văzând mărul; pământul de sub el presărat cu fructe putrezite. Se aplecă şi căută un măr comestibil, apoi muşcă din el. Gustul îl făcu să zâmbească, recunoscător că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Merse pe potecuţele pietruite dintre straturile de legume. Se bucură să vadă cadrul boltit de deasupra potecii întreg, deşi indruşaimii nu înfloriseră vara aceea. O să cultive fasole căţărătoare acolo, cu indruşaim pestriţ roz şi alb, preferatul Avei, iar copiii vor ajuta la cules, aşa cum o făcuse cândva Poppy cu atâta plăcere. Găsi vechea trusă de scule a lui Hector într-una dintre sere, mănuşile şi ustensilele de grădinărit ale Avei sub o masă plină de ghivece goale şi pliculeţe cu seminţe. Avea să fie o provocare să pună locul în ordine, dar ştia că putea s-o facă. O va face pentru ea.

Bordurile de plante erbacee erau crescute prea mult şi haotic, abandonate la fel ca tot restul terenurilor, dar găsi o roabă plină cu crengi moarte la capătul îndepărtat, indicând faptul că cineva începuse deja cu plivitul. Îşi imagina că nu Miranda. Ea avea mâinile unei femei care nu săpase nici măcar o zi în viaţa ei – curate şi cu

manichiură perfectă, aşa cum fuseseră şi ale lui cândva. Se uită la unghiile lui, scurte şi neregulate, palmele aspre şi brăzdate de linii ca scoarţa unui copac. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina bărbatul rafinat, nepăsător, care fusese cândva. Îşi lepădase acea piele chiar în acea grădină. În cele din urmă, ajunse la porumbar. Cât de des îl folosise în picturile lui. În lumina roz a murgului, lumina palidă, fluidă, a dimineţii şi în lumina argintie a lunii pline.

Ava fusese surprinsă să vadă că el picta. Nu şi-l imaginase artist. Îl etichetase drept un tânăr superficial, răzgâiat, care plutea în derivă prin viaţă, fără nici cea mai mică grijă. Dar el nu era nici pe departe în derivă; năzuinţele îi fuseseră intimidate de tatăl lui maniac al controlului, aşa că şi le oprimase. La Hartington le putuse da frâu liber. Pictase fără mustrări de conştiinţă. Crease şi fusese admirat pentru asta. „Mi-ai oferit atât de multe, Ava.“

Nu trecu mult şi copiii îl găsiră. Gus era pregătit pentru dezamăgire, cu faţa lungă şi morocănoasă, bretonul ascunzându-i scânteierea de speranţă din ochi, ca nu cumva aceasta să-l facă să fie umilit. Storm alerga înainte entuziastă, prea mică să fi fost zdrobită de lipsa de interes a părinţilor ei. Jean-Paul îi întâmpină cu un zâmbet, prezenţa lor în grădină alungându-i aleanul ca soarele care alungă norii.

– Mă bucur că v-aţi trezit, spuse el, punându-şi mâinile în şolduri. Am crezut că va trebui să încep fără voi. Sunteţi gata? Avem multă treabă.

Îi conduse la seră, de unde luară ustensilele pe care Jean-Paul le alesese, apoi porniră către copacul scorburos.

– Este complet găunos, strigă Storm, scoţând capul la Gus.

Fratele ei uită de resentimente şi se urcă şi el, la fel de captivat ca şi ea.

– Este o adevărată hrubă, spuse el, privind împrejur la scoarţa care formase o casă de joacă perfectă. Va trebui să găsim ceva de pus pe pământ. Ceva moale, spuse el.

– Cum ar fi fân, veni ea cu ideea.

– Da, cum ar fi fân. Jean-Paul! strigă Gus, scoţând capul afară. Unde putem găsi fân de pus pe jos?

– Nu găsiţi fân la momentul ăsta al anului. Dar ar merge nişte tocătură de lemn, şi ştiu exact de unde s-o luăm. Avem nevoie de lemn pentru căsuţa din copac şi o scară. Haideţi cu mine!

Cărară cele necesare cu un căruţ pe câmp, până la copac. Jean-Paul îi lăsă pe copii în hruba lor şi se întoarse după scară, acolo unde o păstra Ava mereu, într-una dintre sere. Când se întoarse, Miranda ieşise din biroul ei şi îi privea pe copii în timp ce aceştia îi povesteau încântaţi despre proiectul lor. Nu-i văzuse niciodată atât de însufleţiţi. Nici măcar Stăpânul inelelor nu reuşise să provoace un zâmbet atât de larg pe chipul fiului ei. Când îl văzu pe Jean-Paul, îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi zâmbi. În aer se simţea parfumul ei de limetă. Ar fi arătat bine dacă nu ar fi avut înfăţişarea crispată a unei femei lipsite de afecţiune.

– Văd că v-aţi apucat de treabă, spuse ea, strângându-şi cojocul pe lângă corp. Privirea lui fu atrasă de picioarele ei. Ea îi urmări privirea şi zâmbi. Poţi scoate fata din Londra, dar niciodată Londra din fată! râse, ştiind că pantofii ei Gina cu toc înalt şi vârf decupat arătau ridicol la ţară.

– Dacă o să mă ajute în grădină, va trebui să-i mituiesc cu o casă. De aici vor putea vedea turla bisericii din Hartington. M-am uitat prin grădină. E multă treabă. Cine a plivit bordurile de erbacee?

– Oh, domnul Underwood. L-am angajat de curând să ajute. Ştii, să cureţe frunzele. Ea nu prea ştia ce făcea domnul Underwood. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

– Atunci, poate să mă ajute. Am nevoie de mai mult de două perechi de braţe. E de muncă, nu glumă. Trebuie să tăiem ce e de tăiat şi să replantăm. E vreo pepinieră prin apropiere?

– Da. Una mare, lângă clubul de golf. N-ai cum s-o ratezi. E destul de bună, mi s-a spus. Ia maşina mea.

Jean-Paul sprijini scara de copac şi se sui pe ea, cu o scândură groasă de lemn şi o frânghie de sisal sub braţ. În ciuda frigului, lucra doar în bluză şi blugi. Avea şolduri înguste şi era sprinten, mişcându-se de pe o ramură pe alta ca şi cum copacii ar fi fost habitatul lui natural.

– Gus, dă-mi ciocanul, ordonă el, scoţând un cui din buzunarul de la

piept şi punându-l între buze. Gus ieşi degrabă din copac. Urcă pe scară cu ciocanul şi i-l dădu lui Jean-Paul. Bravo, vino aici, sus, şi ţine scândura asta nemişcată.

Gus se uită la mama lui. Ea se uită în sus la el, brusc serioasă.

Alimentat de atenţia mamei lui şi de încrederea lui Jean-Paul în el, Gus făcu tot ce i se spuse cu zel. Jean-Paul nu-l trata ca pe un băieţel, ci ca pe un egal, la fel de capabil să-l ajute ca orice bărbat. Urcă şi coborî scara cu unelte şi frânghie, îi dădu scânduri mici şi beţe. Îl urmări pe francez construind o platformă în jurul crengilor. Odată platforma fixată, construi pereţii, lăsând găuri pentru două ferestre şi o uşă. Făcu un acoperiş adevărat, folosind două foi de placaj pe care le găsise în şopron, şi o grindă robustă. Pentru uşă, folosi un bufet vechi, care ştia că fusese al lui Poppy, şi se potrivi perfect. Pe Gus nu-l deranja că era roz. Phillip ura să arunce lucruri, păstrând cea mai bizară adunătură de obiecte, de la galerii pentru perdele până la sobe vechi, într-un şopron lipit de spatele hambarului. Miranda fu surprinsă că Jean-Paul îl găsise. Ea nici măcar nu ştia că există.

Ea se uită la ceas, conştientă că ar fi trebuit să scrie, dar Jean-Paul era captivant. Îşi propuse să se aşeze la calculator după ce copiii se vor fi culcat, şi atunci putea să răspundă tuturor e-mailurilor care solicitau articole şi modificări la unele deja trimise. În momentul acela se delecta privindu-l pe francez distrându-i pe copii.

– Vom lăsa scara aici deocamdată, îi spuse Jean-Paul lui Gus. Până vom construi propriile noastre trepte. Pentru asta, avem nevoie de lemn de dimensiunea potrivită. Poţi veni cu mine să-l alegem. Trebuie să fie un depozit de cherestea pe-aici, pe undeva.

– Domnul Fitzherbert trebuie să ştie, spuse Gus. Este vecinul nostru.

– Atunci, o să-l întrebăm pe el, spuse Jean-Paul, coborând scara. Gus rămase pe o creangă, uitându-se peste vârfurile copacilor într-acolo unde turla bisericii St Hilda se avânta spre cer. Priveşte! E domnul Underwood, exclamă el, făcând cu mâna. Domnule Underwood! Sunt în copac!

Domnul Underwood privi în sus la căsuţa din copac.

– Este un palat! zise cu răsuflarea întretăiată, scoţându-şi cu respect

şapca.

– El e Jean-Paul, peisagistul, spuse Miranda, sperând ca Jean-Paul să aibă mintea să n-o corecteze.

– Încântat să vă cunosc, spuse domnul Underwood. Făceam puţină curăţenie, informă el foarte impotant. E multă muncă de făcut în grădină. Mă bucur că vom fi doi.

Jean-Paul îl privi pe bărbatul mai vârstnic şi recunoscu nevoia lui de a se simţi folositor.

– Mă bucur să fiu de ajutor, spuse el zâmbind. Domnul Underwood îşi umflă pieptul şi dădu din cap. Mai avem două ajutoare. Gus şi Storm, adăugă el, făcând cu ochiul.

Domnul Underwood dădu din nou din cap, colţurile buzelor ridicându-i-se într-un zâmbet.

– Ar putea căuta ceva de prăjit pe-aici.

– De prăjit?

– Iepuri, spuse domnul Underwood. Îmi aduc puşca şi-i împuşcăm pe derbedei. Îi aruncăm în tuci şi-i prăjim. Doar pentru asta sunt buni.

Jean-Paul îşi aminti când privea iepurii la asfinţit, cu Ava şi copiii. Poppy obişnuia să lase castroane cu morcovi pentru ei, fiind încântată când le găsea goale dimineaţa.

Jean-Paul ţâţâi din limbă.

– O să asigurăm grădina de legume, ca să nu poată intra. Prefer să mă împrietenesc cu ei decât să-mi fie cină, spuse, râzând pe înfundate.

– Mie mi-ar plăcea unul ca animal de companie, spuse Storm.

Jean-Paul o mângâie pe cap.

– Curând, o să împarţi hruba cu ei, spuse el. Cu ei şi cu veveriţele.

Miranda se întoarse la liniştea din biroul ei fără tragere de inimă, se aşeză la masa de lucru şi porni calculatorul. După un timp, se cufundă în e-mailuri, şi în cele din urmă, în articolul ei, degetele alergându-i repede pe taste.

În după-amiaza aceea, Jean-Paul merse cu Gus şi Storm să cumpere seminţe. Gus îl ajută să umple coşul şi alese seminţele de legume cu Storm, dând pachetele jos de pe raft de parcă erau dulciuri. Seminţele pe care nu le putu cumpăra de acolo comandă să fie aduse de la Les Lucioles.

La întoarcere, se opriră la ferma lui Jeremy Fitzherbert. Jean-Paul şi-o amintea bine. Ferma fusese condusă cândva de tatăl lui Jeremy, Ian. Jeremy avea pe atunci vreo douăzeci de ani. Ajutase pe timpul recoltării, lustruind cu soluţie de oxid feric şi operând maşina de uscat. Jean-Paul se îndoia că îşi va aminti de el. Nu fuseseră niciodată prezentaţi.

Jeremy era în atelier cu administratorul lui, discutând necesitatea înlocuirii vechiului tractor Massey Ferguson. Când îi văzu pe copii în uşă, întrerupse conversaţia şi se apropie. Mr Ben sări pe Gus şi-i mirosi cizmele, dând emoţionat din coada groasă. Cizmele miroseau a Ranger.

– Salut, exclamă Jeremy.

– Eu sunt Jean-Paul. Lucrez pentru Miranda Claybourne la conac.

– Aha, dădu din cap Jeremy. Şi ăştia doi te ajută, aşa e?

– Aşa este! Nu m-aş descurca fără ei, răspunse el, zâmbind.

Lui Jeremy îi plăcu zâmbetul cald al francezului.

– Ce pot face pentru dumneata? întrebă el.

– Am nevoie de cherestea, ca să fac o scară pentru căsuţa din copac a copiilor. M-am gândit că dumneata ar trebui să ştii de unde să cumpăr.

– Să cumperi? Doamne fereşte! Nu trebuie s-o cumperi. Am un şopron plin de cherestea. Noi doborâm mereu copaci. Vino să-ţi arăt.

Cei doi bărbaţi traversară ferma, urmaţi de copii şi de Mr Ben. Era exact aşa cum şi-o amintea Jean-Paul. Uscătorul era acelaşi, presărat cu grâu de la ultima recoltă. Hambarelor încă li se scorojea vopseaua verde, acoperişul din tablă ondulată avea un strat gros de muşchi şi de frunze. Îşi amintea că-i adusese pe copii să se joace pe munţii de grâu în vara aceea, cu Ava. Pe Ian nu-l deranjase dezordinea pe care o făcuseră, măturând răbdător pe jos după plecarea lor. Ar fi făcut orice pentru Ava Lightly.

Şopronul lui Jeremy era plin de cherestea, buşteni şi baloturi de fân.

– După cum vezi, ne prisoseşte.

– Dacă ne-ai putea da câteva, am fi recunoscători.

– Mi-aţi face un serviciu. Se uită la Jean-Paul, o figură neobişnuită în Hartington. Cum ţi se pare aici?

– Am sosit abia ieri.

– Oh, făcu Jeremy, întrebându-se pentru ce munci îl angajase Miranda. Sunt oameni de treabă, familia Claybourne.

– Da. Jean-Paul se scărpină în bărbie. Deodată, simţi nevoia să întrebe despre Ava. Îi ştiai pe foştii proprietari? întrebă, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

– Da. Ava Lightly era o grădinăreasă excepţională. Îi ştii?

Jean-Paul scutură din cap.

– Eu sunt grădinarul acum.

– Aha, spuse Jeremy, zâmbind compătimitor. Preiei o moştenire, nu glumă.

– Ştiu. Făcu o faţă, de parcă simplul gând al proiectului îl dezarma. Ştii de ce s-au mutat?

– Phillip a avut un accident vascular cerebral. Conacul cred că devenise prea mult pentru ei.

– Ştii unde s-au mutat?

– Mă tem că habar n-am. Au fost foarte retraşi câţiva ani, după care au plecat fără surle şi trâmbiţe. Oraşului i-ar fi plăcut să-şi ia rămas-bun. Erau foarte populari pe-aici. Ezită o clipă, apoi adăugă: Şi foarte devotaţi unul altuia.

Jean-Paul se întoarse, pretextând că se uită după copii. Nu dorea ca Jeremy să vadă durerea pe care i-o provocaseră acele cuvinte. Scrâşni din dinţi şi încercă să-şi revină, dar un nod de obidă i se puse în gât. Făcând un efort de a disimula, se aplecă să mângâie câinele. Mr Ben îşi îngropă nasul umed în palma lui. Jeremy nu observă durerea pe care o pricinuise. Jean-Paul îşi lipi fruntea de a lui Mr Ben pentru o clipă, ca să câştige timp.

– Frumos animal, spuse el.

– Mr Ben e special, răspunse Jeremy râzând. Wolfgang a cam îmbătrânit. Petrece mai toate zilele dormind.

Jean-Paul chemă copiii şi aranjă să revină mai târziu cu un vehicul potrivit, ca să transporte cheresteaua.

– Mă bucur că ne-am cunoscut, spuse Jeremy. Mi-ar plăcea să vin cândva să văd ce planuri ai. Grădinile alea au fost deosebite pe vremuri.

– Oricând, răspunse Jean-Paul.

– Dacă ai nevoie de ajutor, am braţe puternice la fermă şi aş fi bucuros să-ţi împrumut nişte oameni.

– Vacile de la râu sunt ale dumitale? întrebă el.

– Da. Aberdeen Angus.

– Noile prietene ale lui Storm. Se uită la fetiţă. Nu le-ai uitat, nu-i aşa?

– Nu, răspunse ea. Au limbi aspre. Sunt drăguţe.

– Eu am cai. I-am spus Mirandei, dar dacă dumneata şi copiii vreţi să călăriţi, daţi-mi de veste. Whisper este foarte docilă.

– Ar fi distractiv, răspunse Jean-Paul.

– Bine. Jeremy îi privi urcându-se în maşina de teren a Mirandei. Sper să ne vedem mai des, atunci. Le făcu cu mâna când plecară de la fermă.

Jean-Paul avea ceva ciudat. Nu arăta ca un grădinar. Înainte de toate, era prea frumos. Scutură din cap şi zâmbi. Prezenţa lui la Hartington cu siguranţă că avea să stârnească valuri.

Iarna

capitolul 14

Un curcubeu are nevoie şi de ploaie, şi de soare

Hartington House, 1979

Aşa a început proiectul nostru împreună. Iubitul meu Phillip a fost la fel de emoţionat ca mine; Henri avea să fie încântat că fiul lui se implica, iar uşile aveau să continue să se deschidă de-a lungul şi de-a latul Franţei. S-a întors în biroul lui şi s-a îngropat în cercetare. Noi doi am fost lăsaţi să creăm o grădină a noastră. Nu i-am arătat lui Phillip pictura. Era atât de personală, de intimă, venind din însăşi grija lui MF, încât am simţit că nu ar fi fost cinstit s-o împart cu altcineva. El o pictase pentru mine, iar eu am fost surprinsă şi mişcată că el se străduise să înţeleagă ce mă emoţiona. Acela a fost primul secret faţă de soţul meu. Avea să fie primul din multe secrete, care s-au strecurat în căsnicia noastră precum iedera otrăvitoare.

Ava şi Jean-Paul se apucară să sape parcele în grădină, conform desenului lui Jean-Paul. Marcară cu beţe poteca, astfel încât să şerpuiască precum o apă, lată cât să încapă pe ea confortabil doi oameni plimbându-se umăr la umăr. Parcelele aveau să fie bordate cu pietre, care să permită plantelor să se reverse. Hector ajută în stilul lui tăcut şi solemn, iar Ian Fitzherbert îi lăsă să-i folosească micul tractor cu remorcă, pentru cărarea pământului de prisos. Era o zi însorită, văzduhul de un albastru intens primordial, fără fir de nor oriunde priveai. Muncirăîmbrăcaţi doar în bluze, Ava în salopeta ei mov, cu părul prins în creştetul capului cu un creion, Jean-Paul în blugi cu talie joasă şi cămaşă, deşi aerul era rece. Trudiră toată ziua, râzând şi

sporovăind ca nişte vechi prieteni.

Mâncară sendvişuri la prânz, dorind să nu tărăgăneze munca inutil. Se aşezară pe un preş, în timp ce Hector se duse să-şi ia din seră cutia cu pachetul pentru prânz. Ava nu se aşteptase vreodată să-i facă plăcere prezenţa lui Jean-Paul. Îi displăcuse prezenţa lui în grădina ei şi privise cu suspiciune înfăţişarea lui chipeşă, ca şi cum, fiind chipeş, ar fi fost mai puţin profund. Se înşelase.

– De ce nu este tatăl tău de acord să pictezi? întrebă ea, muşcând dintr-un sendviş cu curcan.

Jean-Paul ridică din umeri.

– Vrea să fiu întocmai ca el. Sunt unicul lui fiu. Unicul lui copil. Este un bărbat foarte ambiţios, autoritar. Nu l-am plăcut niciodată.

– Ce trist! Să nu-ţi placi propriul tată.

– M-am obişnuit. Ridică din nou din umeri.

– Ar trebui să fie mândru că pictezi atât de frumos.

– Nu este mândru. În plus, nu pictez destul de bine. Clătină din cap resemnat. O fac pentru mine. Nu voi fi niciodată destul de bun ca să devin profesionist.

– De ce nu?

Îi aruncă un zâmbet fermecător şi o privi pentru o clipă cu ochi plini de afecţiune.

– Pentru că sunt realist, Ava. Eu nu trăiesc într-o lume a viselor. Ştiu că nu sunt destul de bun. Papa ştie şi el asta.

– Doar pentru că n-o să faci bani nu înseamnă că nu merită să faci acest lucru.

– Ştiu asta.

– Deci, ce aşteaptă tatăl tău de la tine?

– Să administrez podgoria. Să fac vin bun. Să duc mai departe numele

familiei. Să moştenesc le château şi să aduc pe lume un fiu, căruia să-i las totul, aşa cum a făcut el.

– N-ai putea să-i spui, pur şi simplu, să-ţi dea pace? Nu eşti un copil.

Jean-Paul lăsă sendvişul jos, părând brusc tulburat.

– Nu vreau s-o rănesc pe mama. Doar pe mine mă are. O privi o clipă în ochi. Nu are căsnicie. Tata are o amantă la Paris. Maman locuieşte la Bordeaux. Les Lucioles înseamnă totul pentru ea. Ar fi distrusă dacă tata m-ar dezmoşteni.

– Nu înţeleg. Tu faci ce vrea el din cauza unui château?

– Nu e un château oarecare. Este special. Poate că o să-l vezi într-o zi, şi atunci vei înţelege. Este la fel de magic pentru mine cum este Hartington pentru tine.

– Atunci, trebuie să fie foarte magic.

– Am fost de acord să vin aici pentru că mi-a cerut-o maman. Nu este vorba doar de château, este vorba şi despre mama mea şi despre a face ce se cuvine. Ea îşi iubeşte de asemenea casa şi şi-a pus tot sufletul în ea. Dragostea pe care ar trebui s-o investească în tatăl meu o investeşte în mine şi în Les Lucioles.

– Eşti prins într-o chestie mai mare decât tine, concluzionă ea.

– Da.

– Unii oameni îşi complică atât de mult vieţile.

– Nu cred că vor asta.

– Poate că nu. Eu sunt recunoscătoare pentru viaţa mea simplă. Poate că nu este picantă, dar este tihnită. Aş face multe sacrificii pentru tihnă.

– Tu şi Phillip sunteţi norocoşi. Aveţi o căsnicie frumoasă.

– Ştiu, zâmbi ea tandru. Este un ou bun.

– Un ou bun[19]? râse Jean-Paul sceptic.

– Oh, nu ai auzit niciodată expresia asta? El clătină din cap. Un ou bun, adică ouăle se sparg, dar cine vrea un ou spart? Te-ai prins?

Râseră amândoi. Ava îşi dădu seama că, auzită de un străin, expresia trebuie să fi fost una tare prostească.

*

În după-amiaza aceea, când copiii se întoarseră de la şcoală, veniră s-o privească pe mama lor în grădină. Phillip, într-o jachetă Barbour verde şi cu cizme de cauciuc, scoase câinii la plimbare. Bernie şi Tarquin se tăvăliră prin iarbă zglobii, lătratul lor răsunând puternic în aerul umed.

– Nu uita că părinţii tăi vin la sfârşit de săptămână, Crenguţo, îi aminti el, luând-o către porumbar.

– Phillip are impresia că nu reţin ce nu are legătură cu plantele, îi spuse ea lui Jean-Paul, râzând. El crede că trăiesc pe altă planetă, „Planeta Ava!“

– Mi-ar plăcea să locuiesc pe Planeta Ava, spuse el, luând o gură de bere.

– Nu cred. Este o planetă singuratică, sincer.

– Şi mie mi-ar plăcea să fiu singur.

– Perfect. Atunci nu-mi mai fac griji că locuieşti în căsuţă. Tocmai aveam de gând să le invit pe toate verişoarele lui Toddy să te cunoască.

– Există singur şi singuratic, spuse el zâmbind. Mie îmi place să fiu singur, dar nu-mi place să fiu un singuratic, aşa că, dacă sunt drăguţe, aş fi bucuros să le cunosc.

Se ridică şi râse, întinzându-i mâna Avei. O trase în picioare.

– În regulă, Mr Frenchman! spuse ea. Am s-o sun pe Toddy. Dar dacă sunt urâţele, să nu dai vina pe mine. Ştiu că francezii au standarde foarte înalte când vine vorba de femei.

– Poate. Dar englezii au ceva ce francezii nu au.

– Şi anume?

– Simţul umorului.

Ea râse.

– Mă bucur aşa de tare că nu are legătură cu manichiura perfectă şi desuuri de mătase.

– Dar imaginează-ţi puterea acestei combinaţii – desuuri de mătase şi simţul umorului! O astfel de femeie ar fi ceva, nu?

– Nu pot să zic că m-am gândit prea mult la asta. Şi-acum, înapoi în grădină, franţuzule! Păstrează-ţi gândurile sexy pentru când eşti singur în căsuţă.

Archie, Angus şi Poppy ajutară la încărcarea căruţului cu gazonul pe care Ava şi Jean-Paul îl tăiară cu cazmalele, rulându-l ca pe nişte covoare lungi. Când se plictisiră de jocul ăsta, începură să caute insecte în solul proaspăt răscolit, chiţăind de încântare când găseau câte o râmă sau un miriapod gras. Ava îi învăţase să iubească toate vietăţile, explicându-le rostul fiecăreia în grădină şi modul lor de viaţă, astfel încât copiii să le respecte ca fiinţe vii şi nu să le considere obiecte de joacă, pe care să le agreseze.

– Uite, mami! Am găsit o râmă foarte grăsană, strigă Archie, aşezând-o grijuliu pe o frunză şi ducându-i-o mamei lui.

– Este delicioasă, consimţi ea, oprindu-se s-o privească. Acum, iubitule, găseşte-i un loc drăguţ. Cu puţin noroc, o s-o găsească o pasăre mai târziu. O să fie un adevărat festin pentru un porumbel flămând.

După ce o arătă fraţilor lui, Archie făcu întocmai cum îi spusese mama, şi puse râma în noroi. Angus se sui în tractor şi începu să imite zgomotul motorului, rotind din volan la stânga şi la dreapta, în timp ce Poppy îşi imagina că rulourile de gazon erau rulade cu gem în drum spre brutărie. Grădina răsuna de râsetele lor. Era încă o zi ca toate celelalte la Hartington House. Pentru Jean-Paul era o lume nouă şi captivantă. El nu avea experienţa unei familii unite şi iubitoare.

În seara aceea, Ava îl invită pe Jean-Paul să rămână la cină. Se aşezară

în salon, lângă foc, după ce se spălaseră şi se schimbaseră de hainele pline de noroi. Copiii erau în pat, frânţi de oboseală după atâta stat în aer liber. Phillip coborî şi el, într-un halat de catifea şi cu papuci de casă, după ce le citise copiilor Iepurele de catifea[20], şi deschise o sticlă de vin.

– Grădina ta începe să capete contur, spuse el, aducând o tavă cu pahare.

Ava şedea pe sofa, cu părul prins într-o coadă de cal lejeră, astfel încât mai multe şuviţe rebele pluteau în jurul capului şi al gâtului. Purta pantaloni largi pe sub o bluză de casă marocană lungă şi o pereche de papuci purpurii brodaţi cu paiete. Obrajii îi radiau de la atâta muncă în frig toată ziua, iar ochii îi scânteiau de fericire. Fusese o zi perfectă.

– Urmează să o plantăm, spuse ea, zâmbindu-i larg lui Jean-Paul. Răsplata noastră va veni la primăvară. O să arate superb!

Jean-Paul şedea tolănit într-un fotoliu, cu părul umed de la baie, ridicat din loc în loc.

– Nu am crezut vreodată că săpatul unei grădini poate fi distractiv, recunoscu el.

– Acesta este doar începutul. Săpatul e partea plictisitoare, spuse Ava. Plantarea este partea distractivă. Şi să vezi grădina crescând este glazura de pe tort.

– Ce vei planta? întrebă Phillip, oferind fiecăruia câte un pahar de vin, apoi aşezându-se şi el.

– Am făcut o schiţă, spuse ea, scoţând din buzunarul bluzei o bucată de hârtie împăturită neglijent. Vreau o explozie de culoare. Vreau să fie încărcată de tufe şi plante. Se uită la Jean-Paul, conştientă că el ştia că ea se gândea la pictura lui. M-am gândit la arborele fluturilor, gheranii, trandafiri, primule, campanule, lavandă, nemţişor de munte, lupin, margarete. Dumnezeule, nu m-am zgârcit.

– Sună încântător de haotic. Cam ca tine, Crenguţo, spuse Phillip, râzând în stilul lui blajin.

– Cred că ne-am asumat o pălărie mai mare decât capul nostru, dar o

să reuşim. Jean-Paul şi Hector sunt pregătiţi să muncească precum sclavii.

– Sunt un ou bun! spuse Jean-Paul şi râse.

– Un ou bun, că ouăle se sparg, adăugă Ava zâmbind. O să te trimitem un adevărat englez înapoi în Franţa.

– Ridic paharul pentru asta, adăugă Phillip.

– Mami. Poppy stătea în uşă, în cămăşuţa ei albă de noapte, cu dovlecelul înfăşat într-o păturică. Nu poate să adoarmă, spuse ea, ţinându-l strâns în braţe.

– Of, scumpo, spuse Phillip, intrând în joc. Ai încercat să-l legeni un pic?

– Da, spuse ea serios. Dar se tot trezeşte. Şi mă tot trezeşte şi pe mine.

– Vino încoace, spuse Ava cu blândeţe, deschizându-şi braţele. Cred că ai nevoie de o îmbrăţişare, draga mea. Nu e prea plăcut să fii ţinută trează de năzdrăvanul de Monty, nu-i aşa?

Poppy clătină din cap. Nu se îndoia niciodată că era primită cu dragoste, indiferent de ora din noapte.

– Sunt tare obosită, spuse ea, târşâindu-şi picioruşele către mama ei. Ava o ridică pe micuţă şi o aşeză în poală, o cuprinse în braţe şi o sărută pe tâmplă. Tati, dacă îl iubesc pe Monty aşa cum îl iubea băieţelul din poveste pe iepuraşul de catifea, o să devină adevărat?

– Ah, spuse Phillip încruntându-se. Nu sunt sigur dacă magia din camera copiilor are efect şi asupra legumelor. Asta cred că e treaba zânei legumelor.

– Aş vrea să fie adevărat, suspină ea.

– Dacă vrei să fie adevărat, draga mea, o să fie. O să fie ce vrei tu să fie. Trebuie doar să-ţi foloseşti imaginaţia, spuse Ava.

– Dar vreau să vadă toată lumea că e adevărat.

– Noi vedem, interveni Jean-Paul, aplecându-se în faţă şi aşezându-şi

coatele pe genunchi. Pentru mine, a fost adevărat de când mi l-ai prezentat.

Poppy îşi ascunse zâmbetul îndărătul păturicii, mascându-şi încântarea prefăcându-se somnoroasă.

– Vezi, spuse Ava, sărutând-o din nou.

– Cred că ar trebui să-l duci înapoi în pat, spuse Phillip. Ştii că dacă nu doarme, o să fie morocănos mâine-dimineaţă.

Ava o dădu jos pe Poppy din poală şi o conduse afară din salon. Copilul îl privi pe Jean-Paul în ochi şi zâmbi sfios.

Restul săptămânii fu ocupat cu plantarea tuturor florilor şi tufelor. Respectară planul Avei, punând fiecare vas la locul lui deasupra solului, înainte de plantare. Jean-Paul asculta, în timp ce ea explica motivele plasării lor astfel, învăţându-l răbdătoare numele fiecăreia în parte şi condiţiile preferate. La sfârşitul zilei, le udau împreună cu copiii, care aveau propriile stropitori mici. La sfârşitul săptămânii, terminaseră. Ca prin magie, nori plumburii se adunară deasupra lor şi începu să plouă. Copiii începură să alerge cu guriţele deschise, prinzând stropii de ploaie pe limbuţele scoase afară, în timp ce Ava şi Jean-Paul râdeau, uimiţi de norocul avut. Hector duse tractorul înapoi la ferma lui Ian Fitzherbert, clătinând din cap la adresa excentricităţii acestei familii.

Ava îi spuse lui Toddy să-şi aducă verişoarele la prânz duminică pentru a-l cunoaşte pe Jean-Paul. Toddy fu încântată, garantând două, dacă nu chiar trei fete de douăzeci şi ceva de ani, din care el să aleagă.

– Sunt frumuşele foc, o asigură ea. Mai ales Lizzie. Doamne, de-aş fi fost eu cu zece ani mai tânără, nu mai mult, m-aş fi aruncat în braţele lui Jean-Paul.

Părinţii Avei, Donald şi Verity, sosiră vineri noaptea cu câinele lor, Heinz, un teckel mic şi roşcat, ale cărui picioruşe scurte şi rapide şi scheunat ascuţit îl îngroziră pe Bernie aproape la fel de mult ca Mr

Frisby.

Verity era la fel ca fiica ei – o femeie arătoasă, cu ochi verzi blajini şi structură osoasă robustă, care nu simţea niciodată frigul, însă firea ei stridentă se diluase, din fericire, în Ava. Cu păr alb pieptănat în sus într-un coc, capul ei arăta disproporţionat faţă de trupul scund, însă nici măcar fiica ei nu avea curajul să-i spună că înfăţişarea ei era demodată şi dezavantajoasă. Soţul ei încetase să mai observe astfel de lucruri cu mult timp în urmă; personalitatea ei era cea care cerea atenţie, iar pe aceasta n-o putea nimeni ignora. Spunea verde în faţă, aşa cum fac bătrânii, şi le ştia pe toate cel mai bine, aşa cum le ştiu toţi bunicii. Dar îşi iubea nepoţii, aducându-le de fiecare dată cadouri şi spunându-le poveşti pe care le inventa pe loc, captivându-i pe copii cu descrieri colorate şi personaje excentrice, printre care propriile lor jucării, trezite magic la viaţă.

– Ştiai că Daisy Hopeton şi-a părăsit soţul şi pe cei patru copii ca să fugă cu unul din Africa de Sud, proprietarul unei podgorii în Constantia? spuse Verity la masă. Reacţia consternată a Avei o satisfăcu foarte tare. Ştiu, continuă Verity, scuturându-şi conciul. E oribil. Bietul Michael, e complet dezorientat. Trebuie să crească acum copiii ăia de unul singur. Îţi dai seama, Oliver e de vârsta lui Archie.

– Cumplit, suspină Ava, care fusese prietena din copilărie a lui Daisy. Cum poate o femeie să părăsească patru copii?

– Aşa e, consimţi Phillip. Este dezgustător.

– Dezgustător, repetă Donald. Nu auzise nimic altceva tot drumul de la Hampshire şi era acum plictisit de subiect. Verity relatase înfocată această poveste tuturor prietenelor ei la telefon.

– Aflat direct de la sursă, adică de la mama ei, confirmă Verity când Phillip întrebă de unde ştia. Aşa cum vă puteţi imagina, ea e copleşită. Nu te aştepţi de la propriul copil să dezamăgească pe cineva într-un mod atât de public. Pentru unul din Africa de Sud! A fugit la celălalt capăt al lumii. De ce nu şi-a luat copiii cu ea, nu-mi pot imagina. Ce fel de femeie îşi lasă copiii? E de neconceput!

– Probabil că era cumplit de nefericită, spuse Ava, încercând să spună ceva drăguţ.

– Prostii, dragă! Strângi din dinţi şi mergi înainte. Doar nu te aştepţi să fii fericit tot timpul. Asta e problema cu generaţia voastră, nu aţi trecut printr-un război. Vă aşteptaţi să fiţi fericiţi, de parcă ar fi un drept. Nu e un drept. Este un bonus. Cireaşa de pe tort. Daisy este mamă şi este datoare să-şi crească acei copii. Acum ei vor trebui să trăiască fiind conştienţi de faptul că au fost abandonaţi. Imaginaţi-vă ce povară teribilă. Bieţii de ei! Mi se rupe inima pentru ei. Mi se rupe inima, zău, repetă ea apăsat. Dragă, supa asta este îngrozitor de bună. Ce este?

– Păstârnac şi ghimbir. Mă bucur mult că-ţi place, spuse Ava, încă revenindu-şi din vestea scandalului.

– Poate dacă ai fi rămas prietenă cu Daisy, nu ar fi intrat în buclucul ăsta, continuă Verity. Tu ai fi fost un bun exemplu pentru ea. Mare păcat!

Donald se uită la Phillip şi dădu ochii peste cap.

A doua zi, Ava îi arătă mamei sale grădina. Jean-Paul apăru la muncă, deşi era sâmbătă.

– Vreau să ud plantele acelea, explică el. Iar copiii vor să facă un foc de tabără.

– Eu sunt mama Avei, spuse Verity.

Nu se gândi să dea mâna cu el; la urma urmei, nu era decât un grădinar. Aşa că, atunci când Jean-Paul îi luă mâna şi i-o duse la buze, murmurând „Enchanté“, Verity nu ştiu dacă să fie şocată sau flatată.

– Te ţin ocupat, spuse ea, încercând să nu pară tulburată.

– Nu sunt un om leneş. Îmi place să fiu ocupat.

– Păi, sunt multe de făcut prin grădina asta, nu-i aşa?

– Unde sunt copiii? întrebă Ava.

– În copacul scorburos. Se joacă de-a piraţii. Îşi trecu mâna prin păr,

ridicându-l în smocuri dese, lucioase.

– E şi Heinz al meu cu ei?

– Da, e cu ei, madame. Cred că are rolul de rechin.

– Şi-atunci, Bernie şi Tarquin ce sunt? întrebă Ava zâmbind.

– Monştri marini.

– De unde eşti? întrebă Verity.

– Bordeaux, răspunse el.

– Se fac grădini acolo, nu-i aşa?

– Aşa e, răspunse Jean-Paul.

Ea se încruntă la el, nefiind sigură unde să-l plaseze în lanţul trofic uman.

– Ce fac părinţii dumitale?

Colţurile gurii lui Jean-Paul se ridicară amuzate.

– Muncesc în industria fierului şi a oţelului, răspunse el.

Ava îl privi surprinsă.

– Chiar aşa? exclamă Verity, neimpresionată.

– Da, mama are un fier de călcat şi tata e tare ca oţelul.

Şi zicând astea, se întoarse şi se îndepărtă agale.

– Dumnezeule mare, ce mitocan, comentă Verity, privindu-l uluită îndepărtându-se. Ai auzit ce-a zis? Taică-său e tare ca oţelul! Să nu-mi spui că ăsta este grădinarul tău?

– Mami, te-a tachinat! Mai ţii minte că ţi-am povestit de Henri de la Grandière, prietenul din Franţa al lui Phillip? Jean-Paul e fiul lui. A venit să muncească un an, ca să capete experienţă.

– Mi-amintesc că mi-ai zis ceva. Totuşi, este teribil de prost crescut.

Dacă nu ar fi fost aşa de arătos, m-aş fi simţit jignită.

– Am invitat-o pe Toddy mâine la masa de prânz cu câteva din verişoarele ei. M-am gândit că ar fi bine să-i prezint nişte fete de vârsta lui.

– Foarte bine ai făcut, dragă. Sunt sigură că te-ai străduit mai mult decât era cazul. Ai grijă, nu prea ştii ce atitudine să ai faţă de unul în poziţia lui. Nu e nici angajat, nici musafir.

– E prieten, interveni Ava.

– Dacă zici tu, deşi mie îmi place când lucrurile sunt clar definite. Când graniţele nu sunt clar trasate, pot apărea probleme. Când oamenii nu ştiu care le e locul.

– Mama, eşti foarte demodată.

– Păi, da. Presupun că sunt. Dar am dreptate, să ştii.

Duminică, Toddy sosi la prânz cu Mr Frisby, gemenii şi două tinere verişoare drăguţe, Lizzie şi Samantha. Băieţii fugiră la focul de tabără, al cărui fum îl văzură ridicându-se deasupra zidului grădinii de legume. Fetele rămaseră cu Toddy, cumplit de emoţionate. Ava le întâmpină cu căldură, conducându-le în salon, unde Verity şedea pe sofa, întreţinându-se cu Phillip şi Donald. Fetele erau cu adevărat drăguţe. Blonde, cu ochi albaştri evidenţiaţi de un creion-contur albastru, folosit din belşug. Ambele aveau busturi generoase, deşi Lizzie era cea mai slabă dintre ele, îmbrăcată în blugi strâmţi şi un pulover roz inscripţionat cu cuvintele „Light My Fire“, „Aprinde-mi focul“. Buzele erau date cu luciu roz, iar mâinile îi zdrăngăneau de zeci de brăţări. Samantha era mai plinuţă, cu obraji rozalii, păr permanent şi unchii date cu lac roşu. Purta o cămaşă albastră peste o fustă lungă cu trenă. Erau învăluite de un nor de parfum Anais Anais, care o făcu pe Ava să strănute. Le privi dând mâna cu mama ei. Erau politicoase, deşi un pic cam prea exuberante, cu feţe dulci, dar prea bucălate, cu tenuri albe lucioase şi inexpresive, ca două văcuţe. După expresia de pe chipul lui Donald când se ridică să se prezinte, era clar că el le găsea de o frumuseţe răpitoare.

– Unde e? întrebă Toddy printre dinţi, dându-l pe Mr Frisby jos de pe umăr, ca să-l legene în braţe şi să-l scarpine pe burtică.

– Afară, cu copiii, răspunse Ava.

– Hai să le ducem pe fete afară, sugeră Toddy. O să fie mai puţin stânjenitor decât dacă se întâlnesc aici.

– Bună idee, spuse Ava. Haideţi, Lizzie, Samantha. Haideţi să vedem focul de tabără.

– Chiar trebuie să plecaţi?

Donald începea să se simtă bine. Tocmai era pe cale să le urmeze, când soţia lui îl prinse de curea.

– Nu, dragă. Tu eşti bătrân. Ele au venit aici să-l cunoască pe Jean-Paul. Stai jos şi vezi-ţi de bătrâneţile tale.

– Mă gândeam că ar fi distractiv să-mi privesc nepoţii.

– Nu, nu te gândeai la nimic, zise Verity zâmbind. I-ai citit puloverul şi ai luat-o ad litteram. Eu cred că mesajul e pentru francez, şi dacă e să judec după cum arată, nu cred că o să aibă vreo problemă cu aprinsul focului.

În original: „He’s a good egg.“ – a good egg (engl.) – despre o persoană plină de calităţi şi de încredere, care face multe lucruri bune (n.tr.)

Iepurele de catifea sau Despre cum jucăriile au devenit adevărate de Margery Williams (n.tr.)

capitolul 15

Dimineţile reci de iarnă.

Parfumul frunzelor arse.

Imaginea răsuflărilor noastre ridicându-se în văzduh

Ava le privi pe cele două fete flirtând şi chicotind cu Jean-Paul. El stătea sprijinit în furcă, cu cămaşa băgată la întâmplare în blugii care îi evidenţiau şoldurile înguste şi picioarele lungi. Îşi suflecase mânecile, dezgolindu-şi antebraţele bronzate şi mâinile deja aspre de la munca în grădină. Le privea arogant, cu gura arcuită într-o expresie amuzată, făcându-i în mod clar plăcere atenţia lor. Ava stătea cu Toddy, prefăcându-se că-i supraveghează pe copii, dar vederea periferică îi permitea să-l vadă şi pe el. Lizzie şi Samantha erau aplecate înspre el, limbajul lor corporal nelăsând vreo îndoială că îl găseau atrăgător. Ava era fascinată de acest dans al flirtului, amintindu-şi de prima ei întâlnire cu Phillip. Părea că se petrecuse tare demult. În compania acestor două creaturi, se simţea bătrână şi neîngrijită – o potârniche pe lângă nişte păsări ale paradisului.

– Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? întrebă Toddy, lăsându-l pe Mr Frisby să sară de pe umărul ei şi să alerge printre straturile de legume.

– Nu cred, Toddy, răspunse Ava sec.

– Lizzi şi Samantha mă fac să mă simt dezagreabil de matură.

– Da, înţeleg ce zici, fu ea de acord cu un oftat.

– Nu am crezut vreodată că o să fiu atât de bătrână. Ele au toată viaţa înainte. Curtat, măritat, copii. Încă îşi pot alege bărbatul. Încă au

alternative. Mă întristează când mă gândesc că eu nu voi mai flirta niciodată aşa şi nici nu voi mai face dragoste pentru prima oară.

– Noi avem alte lucruri pe care să le aşteptăm cu nerăbdare, spuse Ava, nu neapărat sigură care erau acele lucruri.

– Nişte mici aventuri extraconjugale şi divorţul.

– Nu fi aşa de cinică, Toddy.

– Eu nu sunt măritată cu Mr Wonderful. Uneori mai că mi-ar plăcea să o iau de la capăt. Oamenii nu ar trebui să rămână căsătoriţi atât de mult. Mai demult, se murea la treizeci de ani. Acum trăim atât de mult, cât două vieţi. Cred că ar trebui să putem să punem capăt legăturii la jumătatea drumului şi să avem parte de o nouă căsnicie când prima începe să devină plicticoasă. Înţelegi ce vreau să zic?

– Aproximativ, râse Ava afectuos.

– Nu o să-l părăsesc, ştii bine. Dar îmi place să mă gândesc la asta câteodată. Ştii, ca să fiu sinceră, nu m-ar deranja o aventură amoroasă. Dacă aş putea garanta că ar rămâne secretă. Că nu va afla nimeni, niciodată, şi că nu va fi nimeni rănit.

– Te-ai gândit la cineva?

– Nu. Asta e cealaltă problemă, desigur. Nu e nimeni în Hartington. Dar îmi lipsesc fiorii acelor prime întâlniri ameţitoare. Căsnicia mea este un pic prea confortabilă, ca un papuc vechi şi credincios, pe care nu vreau să-l mai port. A dispărut dorinţa. Tu şi Phillip vă mai tăvăliţi din când în când?

– Toddy, nu mă poţi întreba aşa ceva! Ava se simţea stânjenită.

– Haide! Este la fel pentru toţi? Suntem cu toţii în aceeaşi barcă?

Ava îşi încrucişă braţele.

– Îmi pare rău, Toddy. Eu şi Phillip avem o căsnicie foarte sănătoasă.

– Oh. Toddy părea dezamăgită. Atunci, fără relaţie amoroasă pentru tine?

– Fără.

– Ei bine, există întotdeauna o latură frumoasă a lucrurilor. Măcar noi n-o să ne batem pentru acelaşi bărbat!

– Asta aşa e, fu de acord Ava. Mă bucur să spun că eu sunt fericită cu cel pe care îl am.

Ava intră să verifice ce făcea doamna Marley, bucătăreasa. O femeie mititică şi costelivă, cu păr alb prins într-un coc ordonat şi cu zâmbet blând, pe care îl acorda tuturor, fără deosebire, era la chiuvetă, strecurând nişte mazăre timpurie şi nişte bob, pe care Ava le culesese în vară şi le congelase.

– Pot să-l trimit pe Phillip să vă ajute? întrebă Ava.

Doamna Marley îi zâmbi prin norul de aburi.

– Ar fi bine, doamnă L, dacă nu vă e cu supărare. Păstăile astea sunt delicioase. Am gustat una sau două.

– Doriţi să vă dau o pungă acasă, s-o gătiţi la cină?

– Oh, doamnă L, nu e o problemă? spuse doamna Marley, îmbujorându-se de plăcere.

– Absolut nici una. Am aşa de multe.

– Stanley o să se bucure aşa de tare. Adoră să mănânce.

– Drumul către inima unui bărbat trece prin stomacul lui, doamnă Marley.

– Şi tot aşa se şi păstrează bărbaţii, adăugă ea zâmbind. Din păcate, nu tot aşa funcţionează lucrurile şi cu copiii, nu-i aşa? Îi hrăneşti să-i faci mari, şi pe urmă îşi iau zborul. Nigel al meu are acum aproape cincisprezece ani. Sare peste ceai şi se duce să mănânce peşte cu cartofi prăjiţi cu prietena lui. Nu am crezut vreodată că o să prefere o fată în locul cărnii cu legume de acasă.

– Mai are mult până să-şi ia zborul, doamnă Marley. Iar Susie e încă mică.

– Susie a mea. Zâmbi tandru, gândindu-se la ea. Mititica de ea. Măcar o am pe micuţa mea Susie.

– Totuşi, timpul zboară, nu-i aşa? Ava ezită o clipă. Mi-aş dori să-i pot congela, ca să nu devină niciodată adulţi. Aş vrea să mă congelez şi pe mine. Nici eu nu vreau să devin adult.

Doamna Marley râse şi îi dădu o pereche de mănuşi termorezistente.

– Problema e, doamnă L, că pe dinăuntru nu te simţi niciodată adult. E un şoc când mă uit în oglindă în fiecare dimineaţă, chiar e. Aveam cândva părul negru ca tăciunele. Era încununarea mea. Acum sunt sură ca un guguştiuc!

Când Ava ieşi din bucătărie, cu o farfurie de cartofi crocanţi la cuptor în mână, fu întâmpinată de Jean-Paul.

– Pot să ajut? întrebă.

– Mulţumesc mult, răspunse ea. Dar e sub control. Tu du-te şi distrează fetele alea, îi mai zise, zâmbind ştrengăreşte.

– Doar nu crezi că mă interesează, nu?

– Dar de ce nu? Sunt destul de drăguţe.

– Sunt prea tinere şi lipsite de experienţă pentru gustul meu. Mie îmi place o femeie care a trăit. Fetele alea sunt drăguţe, dar sunt la fel de necoapte ca două mere verzi dintr-un pom.

– Pe bune, Jean-Paul, protestă ea, simţind cum i se încing obrajii.

– Mie îmi plac merele care au căzut din pom.

– Fructele alea lovite şi pătate, distruse de albine?

Ava trecu pe lângă el pe coridor în drum spre sufragerie. Dar felul în care el o privise dăinui în tenta roşiatică din obrajii ei.

– Da. Acele mere sunt cele mai bune. Au un gust mai dulce. Cele verzi sunt puţin cam acre.

Ava intră în sufragerie cu pas zglobiu şi un zâmbet larg pe faţă. Se

simţise bătrână şi neîngrijită comparativ cu Lizzie şi Samantha, dar acum se simţea atrăgătoare, aşa cum nu se mai considerase de multă vreme. Înfăţişarea nu era niciodată pe un loc fruntaş pe lista ei de priorităţi. Desigur că Jean-Paul o tachina. Ea era căsătorită şi oricum nu era deloc chimie între ei. Dar puţină măgulire nu a făcut rău nimănui vreodată.

Jean-Paul fu aşezat între Lizzie şi Samantha. Toddy nu-i pierdea din ochi de la celălalt capăt al mesei, unde şedea între Phillip şi Donald. Cei trei tineri râdeau şi glumeau împreună. Toddy era încântată. Ţinea foarte mult la verişoarele ei şi ţinea în mod deosebit la Ava. Savură ideea de a întoarce câteva favoruri, luându-l pe Jean-Paul de pe capul ei. Dacă Lizzie şi Samantha l-ar fi introdus în gaşca lor, Ava i-ar fi fost recunoscătoare. La urma urmei, ce putea face cu el când nu grădinăreau? Bietul băiat, trebuia să aibă tineri de vârsta lui cu care să socializeze. Ea ştia cât de mult îi displăcea Avei să se simtă îngrădită de oricine altcineva în afară de Phillip.

Ava îşi privi copiii. După ce făcură ştrengării în timpul felului principal, se liniştiseră şi se înfruptau din tarta fragedă cu mure şi mere cu sos de vanilie, pe care o preparase doamna Marley. Poppy se chinuia să-şi ia încă o porţie de sos. Ava se simţi privită, iar când se întoarse, îl descoperi pe Jean-Paul fixând-o cu o privire melancolică. Se încruntă. El se trezi din transă şi dădu din cap către Poppy. Ava se strâmbă, ca să dea de înţeles că nu era altceva de făcut decât s-o lase într-ale ei. Pentru o clipă, se simţi derutată. Privirea lui insistentă fusese plină de tandreţe.

Jean-Paul îi sări în ajutor lui Poppy înainte ca tot conţinutul sosierei să se verse pe masă. Ava se întoarse să discute cu tatăl ei, făcând un efort conştient să nu se uite la Jean-Paul. Flirtul lui era încântător, dar ea nu avea de gând să leşine ca acele două fete exuberante, ambele tăcute acum, când el nu le mai acorda atenţie. În plus, flirtul era inadecvat la masă, în faţa soţului ei şi dat fiind că Jean-Paul îi era angajat.

După masa de prânz, Verity anunţă că era timpul să plece.

– Autostrada 303 va fi un coşmar duminică după-amiaza, dacă nu pornim la drum devreme. Donald tocmai se aşeza pe sofa lângă Samantha, unde tânjise să fie de când sosise fata, când Verity îl trimise

să-l caute pe Heinz. Ultima oară ştiu că se juca de-a piraţii cu copiii, la copacul scorburos, îi spuse ea.

– Nu, dragă, i-am dat eu de mâncare pe bancheta din spate a maşinii, apoi l-am lăsat să zburde puţin. De ce nu te duci tu să-l chemi? La tine vine.

– Dacă e în celălalt capăt al grădinii, n-o să mă audă. Ea clătină din cap la încercările lui zadarnice de a intra în vorbă cu o fată îndeajuns de tânără ca să-i fie fiică. Zău aşa, bărbaţii în vârstă sunt atât de jalnici! spuse ea Avei printre dinţi, păşind pe hol. L-ai văzut pe Heinz?

– Te ajut eu să-l cauţi, se oferi Ava. Jean-Paul rămase în salon, de vorbă cu Lizzie pe bancheta din faţa şemineului. Samantha încerca să se concentreze asupra întrebărilor lui Donald, dar privirea îi tot aluneca înspre sora ei.

– Bietul tati, spuse Ava. Samantha tânjeşte să stea de vorbă cu Jean-Paul, dar e împiedicată.

– Aşa-i trebuie, prostuţa, pufni Verity. Nu trebuia să aibă sloganul ăla idiot pe bluză.

– Aia e Lizzie, mama.

– Mie mi se pare că arată la fel. Prea mult fard la ochi şi nu îndeajuns de mult aici, sus. Şi nu mă refer la păr. Îşi atinse drăgăstos conciul. Din fericire, şi-au lins luciul ăla de buze oribil în timpul mesei. Fetele astea tinere pun astăzi prea mult contur albastru la ochi. Este îngrozitor. Tarta aia a fost delicioasă, apropo. Tu ai făcut-o?

– Nu, a făcut-o doamna Marley.

– E o comoară, nu-i aşa? Mereu veselă. Îmi plac tare mult oamenii veseli. Delicioşi cartofi la cuptor. Foarte crocanţi. Care-i secretul ei?

– Ulei infuzat cu plante aromatice din grădină.

– Aha, asta explică tot. Te superi dacă-mi faci şi mie un pacheţel? Mi-ar plăcea să iau câţiva acasă, să-i dau tatălui tău mâine la prânz. Ştii cât îi plac cartofii, mai ales ai tăi.

– Mai bine ţi-aş face un coş, să-ţi dau şi nişte morcovi, şi nişte bob, ce zici?

– Draga mea, eşti minunată. Nici nu zici că eşti a mea. Dacă nu ai semăna cu mine, n-aş crede. Îi aruncă fiicei sale o privire piezişă. Înainte să te strâmbi, dă-mi voie să-ţi spun doar că am oase grozav de bune şi că am îmbătrânit frumos. Ştii încotro te îndrepţi, privindu-mă, şi nu e o destinaţie urâtă. Nu-mi imaginez de ce lui taică-tu îi curg balele după chestiile alea tinere. Este total inadecvat şi foarte stupid. Ele nu fac decât să râdă de el.

– Îl face să se simtă tânăr, răspunse Ava cu blândeţe. De fapt, pe ele nu le deranjează. Cred că se simt flatate – un gentleman inteligent ca tati îşi face timp să le întrebe de sănătate. Ar trebui să fie recunoscătoare. Că de spus, nu prea au ce spune, eşti de acord?

Ava şi Verity umblară prin grădină, strigându-l pe Heinz, dar căţeluşul parcă intrase în pământ. Donald le auzi strigându-l şi se relaxă. Avea să dureze ceva până să găsească nenorocitul de animal. Nu fusese ideea lui să cumpere un teckel, aşa de mic, că se putea pierde cu uşurinţă în orice vizuină de iepure sau de bursuc. El ar fi cumpărat un câine mare, ca Bernie. Măcar cu ăla nu trebuia să fii atent mereu pe unde calci!

După cinci minute, Ava apăru în uşă, roşie la faţă şi gâfâind.

– Avem nevoie de ajutor, exclamă ea. În cameră se lăsă tăcere. L-am pierdut pe Heinz. Nu este de găsit nicăieri.

– Doamne Dumnezeule! pufăi Donald, ridicându-se în picioare. Scuze, Samantha. Acum va trebui să alergi prin iarbă cu pantofiorii ăia drăgălaşi ai tăi.

– Nu mă deranjează, răspunse ea. Mi-ar plăcea să văd ce a făcut Jean-Paul în grădină! chicoti Samantha. Eu nu ştiu nimic despre flori. Poate ne poţi arăta locul.

– Cu puţin noroc, a căzut prin vreo gaură, şi cu asta, basta! îşi spuse Donald în barbă. Nu mi-a plăcut niciodată nenorocita aia de javră. Se

întoarse către Jean-Paul. Haide. Dumneata probabil cunoşti deja fiecare cotlon al locului.

Jean-Paul ridică din umeri.

– Sunt pe drumul cel bun. Este o proprietate mare. Haideţi să-i luăm şi pe copii să ne ajute. Dacă facem să pară un joc, o să le facă plăcere.

– Şi cu puţin noroc, sunt destul de mici să se bage şi în vizuinile iepurilor, adăugă Phillip, evocând o imagine atât de caraghioasă în minte, că începu să râdă.

– Bună idee, spuse Ava, grăbindu-se pe hol, ca să strige peste câmp înspre copacul scorburos.

Auzind chemarea mamei lor, copiii ieşiră din scorbură precum albinele din stup, zburând pe deasupra ierbii, strigându-l cât îi ţineau puterile pe Heinz.

Verity începea să-şi iasă din minţi. Heinz era bebeluşul ei.

– Dacă e mort, n-am să mi-o iert niciodată, se tângui ea, frământându-şi mâinile.

Conciul i se desfăcuse deja, zburlit în jurul capului ca puful unei păpădii. Cu o astfel de claie de păr, părea dintr-odată trasă la faţă.

– Dacă s-a pierdut, am să deschid o sticlă de Dom Perignon, bombăni Donald către Phillip.

Începea să se întunece. Toddy se gândi la Mr Frisby. Nu-l mai văzuse de dinainte de prânz. Nu că şi-ar fi făcut griji. Se întorcea de fiecare dată. Mr Frisby îşi cunoştea interesele. Se duse în faţa casei, ca să verifice în portbagajul Land Roverului. Acolo, cuibărit printre pături vechi şi cizmele de călărie ale lui Toddy, erau Heinz şi Mr. Frisby, ambii extenuaţi după activităţile de dimineaţă din copacul scorburos.

– Of, Doamne, oftă ea, vinovată că animalul ei de companie îl răpise pe al lui Verity. Cum am să-i dau vestea asta lui Verity?

Nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Verity fu atât de uşurată că iubitul ei Heinz era în viaţă şi întreg, că îi mulţumi din suflet lui Toddy,

strângându-l pe năucul Heinz la piept.

Donald fu dezamăgit că trebuiră să plece atât de repede, deşi Samantha îşi îndreptase atenţia către Jean-Paul, şi nimic n-o mai putea distrage de la farmecul francezului. Îşi luă rămas-bun de la Donald, apoi se grăbi către căsuţa lui Jean-Paul împreună cu Lizzie, spunându-i lui Toddy că Jean-Paul urma să le aducă mai târziu acasă cu maşina Avei.

După ceai, Toddy îşi adună copiii şi îşi luară şi ei rămas-bun. Gemenilor le scânteiau ochii şi erau plini de noroi de la joaca afară toată după-amiaza. Odată ajunşi în maşină, nu mai scoaseră o vorbă, căscând cu gura până la urechi.

Ava le făcu baie copiilor şi-i duse la culcare, citindu-le o poveste mai scurtă ca de obicei, deoarece era târziu şi erau toţi obosiţi. Poppy insistă să primească o îmbrăţişare lungă, luând-o pe mama ei cu braţele de gât şi frecându-şi somnoroasă năsucul de ea. Ava închise ochii şi savură căldura trupuşorului lipit de al ei, conştientă că fiica ei se făcea pe zi ce trecea mai mare, apropiindu-se puţin câte puţin de clipa când îi va respinge îmbrăţişările.

În noaptea aceea, se întinse în pat lângă Phillip, făcând rezumatul zilei.

– Toddy m-a întrebat dacă încă ne mai „tăvălim din când în când“, spuse Ava.

Soţul ei păru oripilat.

– Şi tu ce ai spus?

– Că asta e ceva despre care nu discut niciodată.

– Mă bucur să aud asta.

– Dar am spus că avem o căsnicie foarte sănătoasă.

– Bravo, zâmbi el strengăreşte. Aşa şi este, nu-i aşa, Crenguţo?

– Da, iubitule, foarte sănătoasă.

El se aplecă şi o sărută pe gât.

– Miroşi a iarbă jilavă.

– Nu se poate. Am făcut baie.

– Aşa miroşi mereu. Ţi-a intrat în sânge. Ştii că tu nu ai sânge normal, ci verde.

– Prostuţule. Se gândi să-i spună ce-i zisese Jean-Paul. Dar părea atât de arogant să presupună că un tânăr ar fi flirtat cu ea. Ea era mult mai în vârstă decât el şi nu era drăguţă. Mâinile ei erau ca de glaspapir şi părul zburlit; nu se machia şi nu se îmbrăca dichisit. Era probabil cât se putea de departe de gusturile lui Jean-Paul. Cred că fetele se înţeleg bine cu Jean-Paul, spuse ea în schimb.

– Cred că Donald s-a înţeles bine cu Samantha, răspunse el, amuzându-se când îşi aminti.

– Mama era furioasă. Eu nu văd ce e rău în a se bucura de compania unei fete. Îl face să se simtă tânăr. Şi nici nu flirta într-un mod jenant. Făcu o pauză, căci mintea îi zbură din nou la Jean-Paul. Sunt la căsuţă, continuă ea. Sper că se distrează.

– Eu nu m-aş uita prea atent, dac-aş fi în locul tău. Fetele alea au sărit calul de mai multe ori azi.

– Zici?

– Oh, da, răspunse el cunoscător. O să-i arate ele lui Jean-Paul de ce sunt în stare! Se întoarse să-şi îmbrăţişeze soţia. Deci, ne tăvălim şi noi puţin?

Îi respiră pe gât, şi tuleiele din barbă o gâdilară. Ea îl cuprinse cu braţele şi îi înapoie sărutul. Era cald, moale şi plăcut de familiar. Cum de putea Toddy să-l compare pe soţul ei cu un papuc vechi? Dacă s-ar fi plictisit să facă dragoste cu Phillip, însemna că s-ar fi plictisit de viaţă.

– Mami, se auzi o voce firavă din cadrul uşii. Ambii părinţi săriră ca

arşi şi se separară. Nu pot dormi. Era Angus, în pijamaua lui albastră cu avioane, ţinându-şi în braţe iepuraşul de pluş.

Phillip oftă, îşi sărută soţia şi plecă să doarmă în camera lui de garderobă. Nu puteau dormi toţi trei confortabil în patul lor. Ava îl privi cu regret plecând, apoi bătu uşor cu palma în saltea.

– Hai, scumpule, vino. Mami o să aibă grijă de tine.

Angus se cuibări sub plapumă, închise ochii şi adormi imediat. Ava rămase întinsă pe spate, ţinându-şi copilul de mânuţă, mângâind pielea fină cu degetul mare. Inima i se umplu de tandreţe înainte să închidă şi ea ochii şi să adoarmă.

capitolul 16

Prigorul îndrăzneţ de pe pervazul ferestrei mele. Ieşirile de dimineaţă, ca să spargem gheaţa din jgheabul păsărelelor

Noiembrie aduse zile mai scurte şi vânt rece. Nopţile, rafalele urlau în jurul casei ca nişte fantome răutăcioase, hotărâte să-i sperie pe copii şi să-i gonească în patul părinţilor. Ploua puţin. Aerul era uscat, văzduhul, albastru intens, lumina, strălucitoare şi aspră peste frunzele roşii ale arborilor de cauciuc. Jean-Paul şi Ava erau ocupaţi cu plantarea grădinii. Pe măsură ce zilele se apropiau de Crăciun, ei se apropiau precum arborii, abia realizând intensificarea prieteniei lor. Începură să-şi anticipeze reciproc acţiunile, să înţeleagă fără să fie nevoie de explicaţii, râzând tot timpul. Tot gândindu-se că nu aveau nimic în comun, realizau că de fapt aveau foarte multe. Mai presus de toate, erau amândoi fermecaţi de magia grădinii şi a lumii secrete a florei şi faunei ce o populau.

Când copiii se întorceau de la şcoală, Avei nu-i mai plăcea să muncească decât dacă făcea ceva în care să-i implice şi pe ei. Timpul petrecut cu copiii era preţios. Ava ştia că le plăcea să-l aibă pe Jean-Paul prin preajmă. El le acorda timp, jucând cu ei jocuri care erau mereu creative şi originale. Priveau păsări, pe care le desenau apoi în carneţele date de mama lor, notându-le obiceiurile cu scrisul lor lăbărţat şi copilăresc. Poppy colecţiona pene şi le lipea pe pagini alături de frunze care îi plăceau. Ar fi lipit şi vietăţi acolo, dacă mama nu i-ar fi explicat că erau animale vii, ce trebuiau tratate cu respect.

– Doar pentru că sunt mici, nu înseamnă că nu simt la fel ca noi. Dacă te-ai uita la noi de la o înălţime foarte mare, am fi la fel de mici ca ele, şi noi simţim durere, nu-i aşa?

Astfel că Poppy avea la ea mereu o cutie de pantofi, în care aduna râme şi limacşi, ca să-i studieze mai îndeaproape înainte de a-i pune înapoi în pământ.

Jean-Paul îi ajuta pe copii să deseneze. Îi învăţă cum să observe şi să aşeze pe hârtie ce vedeau. Angus, deşi avea doar şase ani, avea un talent înnăscut, luându-şi desenele acasă, ca să le coloreze pe masa din bucătărie. Ava le înrămă pe cele mai bune şi le agăţă în dormitorul ei.

Într-o după-amiază de început de decembrie, merseră într-o expediţie prin pădure. Vacile fuseseră lăsate libere pe câmpul de dincolo de aleea cu cimbru. Copiilor le plăcea să le îmblânzească, întinzându-şi mânuţele către ele, astfel încât animalele să le poată linge pielea cu limbile lor aspre. Ian Fitzherbert le explicase pe îndelete de ce aveau vacile astfel de limbi şi cum aveau ele cinci stomacuri pentru a produce lapte. Copiii considerau toate animalele prietenele lor, chiar şi păianjenii păroşi care pe Ava o dezgustau în taină. De fiecare dată când Archie prindea unul pentru borcanul lui, ea era tentată să ţipe, dar ştia că nu ar fi făcut decât să-i înveţe pe copii să le fie frică de ei. Aşa că zâmbea mândră şi-i spunea cât de isteţ era şi cât de delicios de suculenţi erau păianjenii, cu corpurile lor mici şi grase şi cu picioruşele alea care îi ajutau să se deplaseze rapid prin iarbă. Le arăta pânze de păianjen, mai ales după o ploaie, când străluceau de parcă ar fi fost bătute cu nestemate, sau iarna, când chiciura le făcea să sclipească. Îşi spunea mereu că păianjenii erau urâţi împotriva voinţei lor. Cum ar fi putut iubi grădinile dacă nu iubea tot ce vieţuia prin ele?

În seara aceea, luaseră cu ei coşuri, ca să le umple cu „comori“ culese de pe solul pădurii. Poppy căuta pene, multe provenind de la fazanii şi potârnichile prăsite de Ian Fitzherbert, dar şi pe cele de porumbei sau de păsări mai mici. Băieţii preferau lucruri mai substanţiale, precum castanele, dar culeseseră deja o mulţime în octombrie, le lustruiseră şi le legaseră cu sforicele pentru jocurile lor. Acum nu prea mai aveau ce aduna, cu excepţia ciupercilor. Ava nu era sigură care erau comestibile şi care otrăvitoare, aşa că le interzise băieţilor să le atingă, încurajându-i să caute alte lucruri, precum frunze neobişnuite ori cartuşe folosite, rămase în urma vânătorilor.

În timp ce ei îşi făceau de lucru printre copaci şi tufişuri, Jean-Paul şi Ava mergeau alături pe poteca ce trecea prin mijlocul pădurii. Nu

simţeau nevoia să vorbească. Priveau copiii, le lăudau eforturile când veneau în fugă să le arate ce găsiseră, dar altfel, mergeau în liniştea confortabilă a unor vechi prieteni. Lumina deveni blândă când soarele coborî spre apus, atingând vârfurile copacilor şi dându-le nuanţe aurii. La umbră era foarte rece, dar Ava purta doar un tricou şi faţa îi ardea. Priviră culorile schimbătoare ale apusului, impresionaţi de melancolia zilei ce se sfârşea. În final, ajunseră la marginea pădurii. Jean-Paul se opri din mers.

– E multă frumuseţe în tragedia apusului, spuse el.

– Asta pentru că este efemer, răspunse ea, privind peste câmp. Te poţi bucura de el doar pentru o clipă, şi-apoi s-a dus, ca un curcubeu.

– Cred că stă în firea omului să-şi dorească ce nu poate avea.

Ava se prefăcu a nu înţelege sensul cuvintelor.

– Îmi place acest moment al anului, spuse ea senină, reluându-şi plimbarea. Vremea e rece, dar copacii mai au încă frunze, ce capătă culori minunate. Mijlocul iernii mă întristează. Nu creşte nimic, totul e mort.

– Te admir, spuse el brusc.

Ava râse.

– Pentru ce anume? Nu cred că e cine ştie ce de admirat la mine.

– Ai o familie iubitoare. Copiii tăi sunt fericiţi. Căminul tău are o căldură magică. Şi tu, Ava, ai o frumuseţe interioară ce se amplifică pe măsură ce te cunosc mai bine.

– Oh, Jean-Paul, ce drăguţ! Nu m-am gândit niciodată că aş avea o frumuseţe interioară.

– Ai. Ai o calitate pe care nu am mai văzu-o niciodată până acum. Eşti contradictorie. Pari foarte încrezătoare, şi totuşi, simt că în interior nu eşti aşa cum pari. Eşti o minunată povestitoare, o gazdă bună, şi totuşi, preferi să fii singură. Te prefaci că-ţi plac păianjenii, dar eu pot vedea că te înspăimântă. Eşti o femeie bună. Pentru asta te admir cel mai mult.

– Mulţumesc, spuse ea abrupt. Am să-i spun lui Phillip. Va fi încântat că cineva mă admiră.

– Nu cred că va fi încântat să afle că un alt bărbat se îndrăgosteşte de soţia lui.

Ava fu redusă la tăcere.

– Nu trebuie să răspunzi. Ştiu că eşti măritată şi că-ţi iubeşti soţul.

– Şi atunci de ce-mi spui asta? întrebă ea supărată.

Declaraţia asta putea strica ceea ce fusese până atunci o prietenie frumoasă.

– Pentru că, într-o bună zi, s-ar putea să mă surprinzi, spunându-mi că şi tu simţi la fel.

Ea îşi îndesă mâinile în buzunare.

– Sunt mult prea bătrână pentru tine, spuse ea, încercând să facă să pară o glumă, neîndrăznind să îl privească. Eşti angajatul meu. Nu ai voie să te îndrăgosteşti de şefa ta.

– Nu mă pot abţine.

– Eşti francez, te îndrăgosteşti de toate femeile.

– Te înşeli foarte tare. Nu m-am îndrăgostit niciodată de nimeni.

– Te rog, Jean-Paul, păstrează-ţi flirturile pentru Lizzie şi Samantha. Ele sunt mai apropiate de vârsta ta şi sunt libere să te iubească la rândul lor.

– Nu înţelegi? Nu simt nimic pentru fetele alea. Sunt destul de drăguţe. Dar tu eşti înţeleaptă, creativă şi originală. Pentru mine nu există frumuseţe la chipurile care nu au altceva de arătat în afară de tinereţea lor. Mie îmi place fiecare rid al chipului tău, Ava, fiecare expresie, pentru că este mereu alta. Chipurile lor sunt inexpresive prin comparaţie. Ele nu au trăit. Tu eşti un suflet cu experienţă. Tu ai trăit multe vieţi, şi la fel şi eu. Simt că te-am căutat toată viaţa mea, Ava. Că golul din inima mea are exact forma ta. Mă ţine treaz noaptea.

Continuară să meargă, liniştea dintre ei fiind acum incomodă.

– Îmi pare rău dacă te-am întristat, spuse el în cele din urmă. Nu asta am intenţionat.

Ea îl privi. Chipul lui era încruntat, iar ochii păreau adumbriţi. Simţi că o cuprinde un val de milă.

– Şi mie îmi pare rău, răspunse ea, dându-şi seama că asta nu era o glumă naivă. Ca prieten, merita ca sentimentele să-i fie tratate cu respect. Îmi pare rău că nu-ţi pot întoarce dragostea, adăugă ea cu blândeţe.

– Vrei să plec?

– Nu, dacă tu vrei să rămâi.

– Vreau să rămân. N-ar fi trebuit s-o spun acum. Aş fi vrut să nu distrug prietenia dintre noi.

– Of, Jean-Paul, cum ai putea? Îl îmbrăţişă fără chibzuială. El o cuprinse cu braţele şi o îmbrăţişă la rândul lui. Ea îşi ţinu respiraţia. Părea atât de natural să se afle acolo. Se retrase, dezechilibrată. Mai avem atâtea de făcut în grădină. Am nevoie de tine.

Continuară să meargă de-a lungul lizierei. Soarele coborî tot mai mult, până deveni un simplu glob incandescent portocaliu la orizont. Copiii ieşiră în fugă din pădure, cu coşuleţele pline. Archie ţinea un păianjen în palmele făcute căuş, iar Poppy îşi prinsese pene în bentiţa de pe cap. Angus adunase melci şi o ciupercă uriaşă, în ciuda indicaţiilor mamei.

– O să i-o arătăm doamnei Marley, spuse Ava, luându-i coşul. Ea va şti dacă o putem mânca. Între timp, nu vă lingeţi degetele. Nu vreau să vă doară burtica.

Restul drumului spre casă, copiii rămaseră grupaţi. Ava sporovăi despre grădină, încercând să-şi scoată din cap cuvintele lui Jean-Paul. Dar ele rămâneau suspendate între ei ca nişte firme luminoase, imposibil de ignorat.

Ajunşi înapoi acasă, Jean-Paul zăbovi puţin pe pietrişul din faţa

intrării.

– Vrei să intri la o ceaşcă de ceai? întrebă ea, scoţându-şi cizmele.

– Nu, mulţumesc. Mă întorc la căsuţă. Simt nevoia să pictez.

Ava înţelese. Când se simţea melancolică, ei îi plăcea să stea singură în grădină.

– Atunci, ne vedem mâine.

– Noapte bună, spuse el, continuând s-o privească o clipă mai mult decât de obicei.

Ea îl privi îndreptându-se către câmp, paşii scrâşnindu-i apăsat pe pietriş. Închise uşa. Odată ajunsă la lumină, afară păru întuneric beznă.

În noaptea aceea, stătu în camera de zi cu Phillip, încercând să citească. Focul ardea în vatră şi Cristal Gale se auzea din patefon. După un timp, îşi dădu seama că citise de două ori aceeaşi pagină. Ochii scanau cuvintele, dar mintea ei relua iar şi iar conversaţia cu Jean-Paul. Fusese şocată să afle că el simţea ceva mai mult decât prietenie. Nici nu i-ar fi luat în seamă confesiunile, considerându-le un ritual natural ce marchează o etapă din viaţa unui bărbat de origine latină, dacă nu ar fi văzut profunzimea sentimentelor în ochii lui. El nu jucase un joc. El chiar se îndrăgostise de ea. Dădu pagina, înlăturând sentimentul ca pe o febră, din care el avea să-şi revină curând. Se uită la Phillip stând în fotoliu, cu ochelarii de citit pe nas. El îi simţi privirea şi-şi ridică ochii.

– La ce te uiţi, Crenguţo?

– La tine, răspunse ea cu un zâmbet.

– Vezi ceva ce-ţi place?

– Văd pe cineva iubit, spuse ea sincer.

– Sunt foarte încântat. Dacă ar fi fost ceva mai puţin de-atât, aş fi fost dezamăgit.

– Prostuţule!

Phillip se întoarse la lectura lui. Ea şi-l scoase pe Jean-Paul din cap şi se întoarse la lectura ei. Totuşi, mărturisirea lui Jean-Paul îi fisurase un pic inima, trecând direct prin vanitatea ei. O fisură care, deşi minusculă, slăbea întregul.

Recunosc că am fost flatată de destăinuirea lui şi un pic mai mult decât tulburată. Ca un bărbat aşa de frumos ca MF să mă considere atrăgătoare era ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin minte. Nu am nutrit vreodată nici măcar cel mai mic sentiment de iubire. El era ca un animal frumos, care se admiră de la distanţă, cu care te împrieteneşti, dar la care nu râvneşti să fie al tău. Oricât de îngrijorătoare am considerat conversaţia noastră din pădure, am păstrat-o pentru mine. Nu i-am împărtăşit-o lui Phillip. Poate că undeva, în cel mai întunecat ungher al inimii mele, mă îndrăgosteam şi eu de el. Doar că nu am ştiut. Ar fi trebuit să îl trimit înapoi în Franţa şi să evit durerea care avea să urmeze. Dar de unde era să ştiu? Nu am anticipat pericolul către care mă îndreptam, ca o corabie frumoasă pe o apă calmă, navigând pe lângă coastă, dar îndreptându-se către o cascadă nevăzută, care ameninţa să distrugă tot ce iubeam. Deocamdată, savuram atenţia acordată de la adăpostul patului meu conjugal.

Miranda începu să plângă. Singură în biroul ei, ghemuită în fotoliul de lângă foc, îşi trecu degetele peste frunza roşie de arbore de cauciuc fixată pe pagină cu lipici. Ea era căsătorită de opt ani, dar nu simţise niciodată o dragoste atât de intensă ca a Avei.

capitolul 17

Sunetul focului arzând în vâlvătăi şi gustul castanelor coapte

Hartington House, 2005

David nu fu câtuşi de puţin interesat de Jean-Paul. Grădina era departamentul Mirandei, la fel ca decorarea şi întreţinerea generală; avea încredere în judecata ei. Doamna Underwood era o comoară, iar soţul ei, deşi ciudat, menţinea focul arzând în şemineurile conacului şi aleile măturate de frunze. Despre Fatima, care lucra două dimineţi pe săptămână, nu avea nici o părere. Nu îl interesa deloc s-o cunoască pe menajeră.

În prima săptămână după mutarea lui Jean-Paul în căsuţă, David nu observă vreo diferenţă, cu excepţia căsuţei din copac, care îi ţinea pe copii ocupaţi până la ora îmbăierii. Gus i-o arătase mândru, cerându-i să se urce pe scară şi să arunce o privire înăuntru, unde tronau un aragaz de jucărie, o masă şi două scaune. Storm îi arătă tabăra din copacul scorburos, deşi el era prea mare ca să încapă în scorbură. Se întrebă ce fel de grădinar şi-ar bate capul să construiască o casă de jucărie aşa elaborată. Nu-i cerură voie să se uite la DVD-uri, iar Gus îşi lăsă Play Stationul în dormitor. Mai observă şi că cei doi fraţi se jucau împreună fără să se certe. Acesta era un miracol în sine. Curiozitatea îi fu stârnită, dar cum Jean-Paul nu veni la conac, David nu se simţi obligat să se prezinte. În plus, nu era cinstit să-l deranjeze în zilele lui libere de la sfârşit de săptămână.

Dar la sfârşitul lui noiembrie începu să observe o schimbare

semnificativă. Bordurile arătau îngrijite, solul era de un brun intens şi curăţat de buruieni, clematitele uscate căţărate pe faţada conacului fuseseră smulse şi îndepărtate. În grădina de legume se puteau vedea grămezi mari de frunze uscate, pregătite pentru a fi arse. Pietrele de pe marginea aleii cu cimbru fuseseră curăţate de buruieni, copăceii ornamentali erau tunşi perfect sferic. Grădinile erau o încântare pentru ochi, chiar dacă era iarnă. De obicei, nu se deranja să se plimbe pe domeniu, din cauza unei combinaţii de apatie şi dezinteres, dar acum fu deturnat de la meciul de golf de la televizor pentru a se bucura de minunile proprietăţii sale.

Cu cât David vedea mai mult, cu atât admiraţia lui creştea. Miranda îi arătă locurile entuziasmată, prezentându-i lucrurile făcute de Jean-Paul, dobândind plăcere din aceste rare momente împreună. Privi uimirea soţului ei cu un real sentiment de împlinire, simţindu-şi optimismul urcându-i până în înaltul văzduhului albastru, unde o acvilă se rotea în căutarea prăzii. Vru să-l ia de mână, ca la începutul căsniciei lor, când obişnuiau să petreacă dimineţile de duminică hoinărind în jurul lacului Serpentine înainte să se oprească la Jakob's pentru prânz, dar ceva o opri.

– Copiii ajută şi ei. Se grăbesc să ajungă acasă de la şcoală ca să jumulească toate buruienile şi să le încarce în roabă. Le-am arătat cum să frigă nalbe la foc de tabără. Până şi domnul Underwood a dansat în jurul focului ca un amerindian. A fost aşa de distractiv.

Îşi aminti că nu mai râsese aşa cu David de multă vreme. Poate că niciodată. David începu să se simtă stingherit.

– Cred că ar fi bine să-l cunosc pe acest Jean-Paul. Pare a fi un fel de Mary Poppins, spuse el ostil.

– Exact asta şi este! Copiii nu se mai satură de el. Storm s-a împrietenit cu vacile lui Jeremy, iar Gus e foarte interesat de plantarea bulbilor. Îi place să se joace cu râmele pe care le scoate din pământ.

– Atunci, să mergem la căsuţă şi să vedem dacă este acolo.

– Nu cred că ar trebui să-l deranjăm duminica.

– Eu sunt şeful. Pot să-l deranjez când am chef.

Părea mai sever decât intenţiona. Traversară împreună câmpul. Copiii făcură cu mâna din copacul lor, apoi dispărură înăuntru.

– Copacul ăla este mană cerească. Îi ţine ocupaţi ore în şir. Nu se satură niciodată de el.

– Presupun că este mai bun decât televizorul, mormăi el.

Miranda se încruntă. O clipă mai devreme fusese fericită. Relua în gând conversaţia lor, întrebându-se dacă spusese ceva greşit.

La căsuţă, fumul se ridica din horn, semn că Jean-Paul era acasă. David bătu la uşă şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Era cumplit de frig la umbră. Jean-Paul picta în dormitorul gol. Când auzi bătaia din uşă, puse jos pensula şi coborî să deschidă. David îi întinse mâna şi se prezentă formal. Nu zâmbi. Jean-Paul nu era cum se aştepta, deşi fu uşurat să vadă cât de bătrân era.

– Intraţi, vă rog, spuse Jean-Paul, dându-se în lături ca să le facă loc să intre în vestibul. E frig afară.

– Dar frumos, adăugă Miranda, scoţându-şi cojocul de oaie. Copiii sunt în copacul dumitale. Nu-i putem scoate de-acolo!

David sesiză emoţia din vocea ei şi simţi starea de iritare amplificându-i-se.

– Văd că ai făcut ceva treabă prin grădină, spuse el, intrând în camera de zi. Focul ardea, Crystal Gale se auzea din CD-player. Chiar îţi place muzica asta? întrebă.

– Bineînţeles, răspunse Jean-Paul, ridicând afabil din umeri.

– Presupun că aparţii unei alte generaţii, continuă David.

Miranda începu să se simtă stânjenită. Îşi dorea atât de mult ca soţul ei să-l placă.

– Luaţi loc, vă rog. O cafea, un ceai?

– Nu, mulţumim, nu rămânem. Am vrut doar să te cunosc. Am încredere în judecata soţiei mele, dar îmi place să-i cunosc pe cei pe care îi angajez.

– Desigur. Jean-Paul îl privea aşa cum şi-ar fi privit un tată fiul. Înţelegea neliniştea bărbatului mai tânăr. David era la fel de transparent ca râul Hart. Sper că sunteţi mulţumiţi până acum de munca mea. Aveţi o casă frumoasă. Nu aţi fi putut alege un conac mai încântător în altă parte a Angliei.

David se îndreptă, flatat de cuvintele francezului.

– Sunt impresionat de căsuţa din copac, spuse el, întorcând complimentul. Considera uşurinţa cu care Jean-Paul îl domolise aproape la fel de enervantă ca gelozia lui. Îmi place să-i văd că se distrează.

– Aţi făcut bine că aţi plecat din oraş. Copiilor le face bine să fie la ţară, unde au spaţiu să se zbenguie. Sunt plini de energie. Trebuie să fii tare mândru.

– Sunt, răspunse el. Amândoi suntem. Se întoarse către Miranda şi o luă de mână. Atingerea pielii lui de a ei o făcu să tresară. Faci o treabă minunată.

– Mulţumesc, zâmbi Jean-Paul.

Inima Mirandei palpită, şi până şi David se simţi impulsionat să răspundă cu un zâmbet.

– Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Înainte să vii, nu m-am gândit la grădină, aşa că probabil avem nevoie de unelte şi chestii de genul.

– Aveţi tot ce este necesar. Foştii proprietari nu au luat nimic cu ei. Faţa lui Jean-Paul deveni brusc serioasă.

– Bun. Atunci, o să te lăsăm în pace. Poate-i scoatem pe copii la o plimbare.

Miranda îl privi uimită. El nu dusese niciodată copiii la plimbare, şi, din câte îşi amintea ea, nu ieşise nici el însuşi la plimbare vreodată.

Odată ieşiţi afară, el dădu drumul mâinii Mirandei.

– Este absolut în regulă, spuse, îndreptându-se cu paşi mari spre pod. Văd că îi place pe copii.

– Şi ei îl plac pe el, spuse ea.

– Nu e cum mă aşteptam.

– Chiar? Dar cum te aşteptai să fie?

– Un alt domn Underwood.

– Oh, nu, râse Miranda. Acesta este cultivat.

– Şi-atunci, de ce e grădinar, dacă e aşa de cultivat?

– Poate că îi place.

– Nu câştigă mult.

– Nu cred că-l interesează banii.

– A lăsat o soţie în Franţa?

– Din câte ştiu eu, nu.

David râse cinic.

– Curând, o să le sucească gâtul tuturor cucoanelor din Hartington. N-aş avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Arată mult prea bine.

– Oh, zău, iubitule! Nu e deloc aşa.

– Asta pentru că nu flirtează cu tine.

Miranda îşi lăsă privirea în pământ şi-şi băgă mâinile în buzunare. Cuvintele lui erau tăioase, şi asta o durea.

– Nu, nu flirtează.

– Sper. Ştie care-i e locul.

Când ajunseră la copacul scorburos, David anunţă că vor face cu toţii o plimbare.

– Vreau să-mi arăţi vacile, Storm, spuse el, urmărind-o strecurându-se încântată afară din scorbură.

Părul îi era presărat cu rămurele şi bucăţi de muşchi, iar obrajii îi radiau. Gus sări pe pământ de la jumătatea scării, dorindu-şi să fi avut şi el ce să-i arate tatei.

Storm mergea în faţă, toţi urmând-o peste pod şi apoi de-a lungul râului, către pajiştea cu vaci. Jean-Paul le auzi vocile şi se duse la fereastră să se uite după ei. Rămase acolo un timp, savurând imaginea micuţei ţopăind prin iarba înaltă. Poppy obişnuia să salte şi ea ca într-un dans când mergea, cu părul negru fluturându-i pe umeri în vânt, pretinzând că este un fluturaş sau o gazelă. Storm începea să deprindă magia grădinii pe care Poppy o ştiuse instinctiv. Era o lume fermecată, aşteptând doar să fie explorată de ea. El abia aştepta să-i arate grădina primăvara, când pământul urma să se trezească la viaţă şi când toată munca lor avea să fie răsplătită cu flori. Abia atunci avea să înceapă magia.

Gus mergea în urma tatălui său, lovind iarba cu un băţ, ca şi cum ar fi purtat povara întregii lumi pe umerii lui mici. Băiatul avea în el o furie care îi forfotea în suflet precum lava. Avea ochii reci, ca şi cum ar fi încercat să se protejeze împotriva dezamăgirilor şi privea mereu pe sub acel breton cu un amestec de speranţă şi neîncredere. Jean-Paul îi cunoştea acum ambii părinţi şi era lesne să înţeleagă frustrarea băiatului. Cunoştea nevoia copiilor de a li se acorda atenţie, dragoste şi timp. Nu se îndoia de faptul că Miranda şi David îşi iubeau copiii, dar aveau prea puţin timp de oferit. Îşi aminti gesturile mărunte care demonstrau zilnic dragostea Avei pentru copiii ei. Acel fel de fundaţie era un dar nepreţuit pentru un copil; o tabără de bază temeinică, din care să porneşti către viaţă.

Se întoarse la pictura lui. Cu fiecare tuşă pe pânză, simţea că intră din nou în legătură cu ea.

Storm vorbi cu văcuţele ca şi cum ar fi fost prietenele ei, mângâindu-le părul scurt dintre ochi.

– Vezi, mă cunosc, se mândri ea. Jean-Paul spune că au cinci

stomacuri.

– Ce noroc pe ele, spuse David. Aş vrea şi eu să am cinci stomacuri. Aş putea mânca de cinci ori mai multă tartă cu sos de vanilie de-a doamnei Underwood.

Storm chicoti. Miranda o privea fericită. Trecuse multă vreme de când făcuseră ceva împreună. Gus stătea pe malul râului, smulgând iarbă absent. Miranda se duse la el.

– Vezi vreun peşte? întrebă ea.

– Nu.

– Trebuie să-ţi cumpăr o undiţă. Sunt sigură că Jean-Paul ştie să pescuiască.

– A zis c-o să-mi aducă o plasă cu care să-i prind. Ochii băiatului se luminară. Vom ridica o tabără în pădure, ca să observăm căprioarele. Zice c-o să vedem din cele mici la primăvară. S-ar putea să vedem şi bursuci. Eu am să fac o suliţă, ca să-i omor.

– Sunt sigură că asta nu e ideea lui Jean-Paul!

– Pot să primesc un briceag de Crăciun?

– Va trebui să-l întreb pe tatăl tău.

– Te rog!

– Mai vedem.

Imaginea lui Gus cu un briceag era destul de îngrijorătoare.

După masa de prânz, David nu se retrase ca de obicei, ci sugeră să facă un foc de tabără în grădina de legume. Gus îl informă că aceea era grămada de gunoi a lui Jean-Paul, care urma să fie arsă în săptămâna următoare.

– O să fim din nou pieile-roşii, spuse el, şi făcu o demonstraţie,

scoţând urletul specific, cu mâna la gură.

– Asta este casa mea, prin urmare, aceea este grămada mea de gunoi, spuse David, ducându-se să-şi pună cizmele.

Miranda îşi dădu seama că David era gelos pe Jean-Paul. De aceea o luase de mână şi mersese la plimbare cu copiii. Jean-Paul era un tată mai bun decât era el. În loc să fie încântată de gelozia lui David, se simţi jenată; jenată că soţul ei trebuia să se ia la întrecere cu un grădinar ca să arate că este un tată vrednic.

În noaptea aceea, făcură dragoste. După săptămâni fără contact, Miranda ştia că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, dar nu simţi decât indignare. Ştia că acţiunile lui erau motivate de prezenţa lui Jean-Paul. Îşi marca teritoriul ca un căţel care urinează pe copaci. Închise ochii şi încercă să nu se mai gândească la Jean-Paul. Dar brusc, gura lui Jean-Paul fu cea care o săruta şi mâinile lui Jean-Paul fură cele ce o mângâiau; şi în acel delicios moment, îşi dădu seama că francezul o excita. Îşi strânse în braţe bărbatul cu o ferocitate surprinzătoare, îl încolăci cu braţele şi cu picioarele, şi încercă să se concentreze pe atingerea familiară a pielii lui, ca şi cum s-ar fi temut că acele gânduri necredincioase l-ar fi îndepărtat şi mai mult.

A doua zi dimineaţa, merseră la biserică. Cum era prima lor vizită, fură priviţi cu aceeaşi curiozitate exaltată cu care sunt admirate animalele noi de la zoo. Doamna reverend Freda Beeley strânse cu entuziasm mâna lui David între palmele ei moi şi pufoase.

– Ce plăcere să vă văd! Am ştiut eu c-o să veniţi până la urmă.

Avea o voce groasă şi mieroasă. Storm şi Gus începură să chicotească la vederea bustului ei imens, care se clătina pe sub robă în timp ce vorbea, făcând-o să semene cu o budincă de jeleu.

Mergând pe intervalul dintre bănci, Miranda îi observă pe Troy şi Henrietta şi zâmbi surprinsă. Crezuse că doar bătrânii merg la biserică. Troy făcu ochii mari la vederea hainei ei Dolce & Gabbana încinsă cu o curea în talie, a cizmelor şi a gulerului de blană, iar Henrietta îi făcu discret cu mâna, invidiindu-i eleganţa degajată şi

silueta subţire. David se îndreptă către banca din faţă, aşteptându-se pe deplin ca aceasta să le fie permanent rezervată lor, cea mai de seamă familie din Hartington, dar era ocupată de bătrânul colonel Pike, furios pe tot ce era putred în lumea modernă, cum ar fi femeile vicar, şi de Joan Halesham şi curtezanul ei octogenar, care studiau cartea de rugăciuni prin ochelari cu lentile groase. Morocănos, se aşeză în a doua bancă.

Storm şi Gus s-ar fi plictisit în timpul slujbei, dacă nu ar fi fost organista Dorothy Dipwood, accelerând sau încetinind ritmul în timpul imnurilor, fără să-i pese de adunare. Doar ultimul vers era cântat în acelaşi timp cu orga. Doamna reverend Beeley se agita prin navă, gesticulând exaltată şi vorbind apăsat, de parcă le-ar fi vorbit copiilor. David o găsi amuzantă, în timp ce Miranda, căreia nu-i plăcuse niciodată biserica, obligată să meargă foarte des copil fiind, se distra mai degrabă privindu-şi copiii. Rătăci cu privirea prin frumoasa biserică, privind zidurile vechi de piatră şi tavanele arcuite şi întrebându-se cum de reuşiseră oare să o construiască cu atât de multe secole în urmă, fără ajutorul tehnologiei moderne – aşa reuşea măcar să nu se mai gândească la Jean-Paul. Predica vicarului îndemna enoriaşii să-şi rezerve timp pentru a se bucura de lucrurile mărunte în această lume tot mai agitată, dar nici Miranda, nici David nu erau atenţi.

Pe pajiştea de afară, colonelul Pike îl invită pe David acasă la el, ca să-i arate medaliile câştigate în război. Miranda îi găsi pe Troy şi Henrietta, în timp ce copiii descoperiră lespezile de mormânt, pe care începură să sară de parcă ar fi fost pietre mari dintr-un râu. Soarele strălucea luminos peste enoriaşii zăbovind la discuţii. Miranda simţi căldura pe faţă şi un sentiment neobişnuit de apartenenţă la comunitate. Se descoperi plăcându-i că se afla acolo cu copiii şi soţul ei, discutând cu localnicii, ştiind că doamna Underwood gătea friptură de vită şi budincă Yorkshire în bucătăria de acasă. Lucrurile începeau să se aşeze.

– De ce nu vii să-ţi aranjez puţin părul, dragoste? sugeră Troy. Ai un păr adorabil şi strălucitor, dar dacă l-aş tunde puţin în scări, ar avea mai mult volum.

– Oh, nu ştiu ce să zic. Nu l-am tuns niciodată în scări, răspunse ea, îndoindu-se că altcineva în afară de Robert de la Richard Ward ar fi

putut face o treabă bună.

– Bine, dar vino măcar să bei o ceaşcă de ceai la salon. Doar noi trei.

– Mi-ar plăcea mult. Mâine-dimineaţă?

– Vino imediat după ce laşi copiii la şcoală. Nu am nici o programare până la zece.

– Iar eu nu deschid înainte de zece, adăugă Henrietta.

– Am să aduc nişte croasanţi calzi de la Cate, dar va trebui să ne ascundem în spate. Dacă ne vede, o să înnebunească.

– Nu ar fi mai simplu să ne întâlnim la ea la cofetărie? spuse Miranda.

– Nu! răspunseră cei doi la unison.

– Nu, repetă Troy acru. Am avut parte de cam multă Cate în ultima vreme.

– De ce continuaţi să vă întâlniţi cu ea dacă n-o plăceţi?

– Obişnuinţa, răspunse Troy nonşalant. E ca atunci când bei prea mult alcool – ştii că nu-ţi face bine şi că te vei simţi groaznic după, dar face parte din viaţă.

David fu foarte binedispus după ce socializaseră de dimineaţă, promiţându-le copiilor că îi va duce la ferma lui Jeremy după prânz, ca să se joace pe tractoare. Storm găsise câteva prietene de la şcoală, iar Gus reuşise să li se alăture, fără să le sperie. Miranda trebuise să-i ia cu forţa de acolo, promiţând întâlniri de joacă după şcoală. Avea moralul ridicat. Cu cerul senin şi festinul pregătit de doamna Underwood, era sigură că avea să urmeze o după-amiază idilică. Şi-atunci apăru David cu bagajul în salon, anunţând că trebuia să fugă să prindă primul tren de după-amiază către Londra. Miranda fu dezamăgită. Totul mersese atât de bine. El chiar nu dorea să petreacă mai mult timp cu ei? De ce atâta grabă? Oare nu erau aici, la Hartington, cele mai importante lucruri din viaţa lui? Miranda îl

sărută de rămas-bun, dar sărutul lui fu scurt, fără o îmbrăţişare. Săptămânile astea de despărţire îi înstrăinau. Ea ştia că ar fi trebuit să aibă încredere în el. Nu avea motive să n-o facă. Însă un grăunte de îndoială începuse s-o nelinişteascâ, precum o pietricică în pantof. Avea oare pe altcineva?

Gus îşi privi tatăl dispărând într-un taxi şi simţi un fior dureros de dezamăgire. Aşteptase cu nerăbdare să se joace în tractoarele domnului Fitzherbert. Odată maşina dispărută din raza vizuală, Storm şi mama lor dispărură şi ele în casă. Gus luă o piatră şi o aruncă înspre o mierlă neavizată, apoi porni spre pădure. Ajuns la porumbar, se opri. Acolo, ascuns în iarba înaltă, văzu un arici. Se aşeză pe vine ca să îl vadă mai bine. Ariciul îl privi speriat. Gus îi împunse faţa cu un deget. Ariciul se făcu ghem. Gus râse malefic. Putea fi o minunată minge de fotbal.

– Ce ai găsit acolo? întrebă lui Jean-Paul. Gus se ridică vinovat, înroşindu-se. Un arici? Jean-Paul îngenunche. Ştii de ce s-a făcut ghem?

– Pentru că îi e frică.

– Corect. Vino aici, să ne uităm mai de-aproape. Cred că este rănit, spuse Jean-Paul, simţind ocazia de a-i da copilului o lecţie preţioasă. Poţi vedea că tremură? Gus dădu din cap. Ştii, chestia ciudată la animale este că au un al şaselea simţ foarte pregnant. Ştiu în cine să aibă încredere şi de cine să se teamă.

– Chiar? se miră Gus, recunoscător că ariciul nu putea vorbi ca să povestească.

– Priveşte. Jean-Paul îşi puse mâinile sub arici şi-l ridică. Îl ţinu tandru, lipit de cămaşă. Nu trecu mult, şi animalul se deschise şi începu să adulmece pielea lui Jena-Paul cu năsucul lui umed. Hai să-l ducem în căsuţă şi să-i facem un culcuş. Cred că nu se simte bine, tu nu?

Se întoarseră pe aleea cu cimbru. Jean-Paul începu să-i povestească lui Gus despre animale şi cum să le respecte şi să aibă grijă de ele. Era inspirat de vocea Avei, care îi răsuna în minte de dincolo de ani, din vremea când ea le dădea copiilor aceleaşi lecţii. Odată ajunşi la căsuţă, Jean-Paul înveli ariciul într-o cârpă şi i-l dădu lui Gus. La

început, Gus se alarmă, speriat că ariciul l-ar fi putut muşca pentru că-i împunsese faţa. Dar Jean-Paul îl linişti.

– Ariciul îţi poate citi gândurile. Dacă ai gânduri iubitoare, el le va percepe şi nu-i va mai fi frică.

Cum era de aşteptat, ariciul încetă să mai tremure şi începu să adulmece palmele mâinii lui Gus. Gus chicoti.

– Vrea să mă mănânce.

– Nu, nu vrea; doar explorează. Totuşi, cred că îi este într-adevăr foame. O să-l punem în cutia lui şi-o să-i dăm nişte lapte.

– O să se facă bine?

– Oh, da. O să-l hrănim, o să-l ţinem la cald, iar mâine o să-i redăm libertatea în sălbăticie. Probabil că a mâncat ceva ce nu i-a priit.

– Are un năsuc drăguţ, spuse Gus, râzând iar când ariciul îl gâdilă.

– Ştii că ariciul are probabil o mămică şi un tătic, care îi simt lipsa. S-ar putea să aibă de asemenea fraţiori şi surioare. Când o să-l ducem înapoi, o să vedem dacă-i putem găsi.

– Bună idee.

– Dacă cineva ţi-ar face ţie vreun rău, părinţii tăi ar fi foarte necăjiţi, nu-i aşa? Gus încuviinţă din cap. Dacă tu ai face rău acestui arici, părinţii lui ar fi şi ei necăjiţi, nu crezi? Gus ridică din umeri, simţindu-se prost. Să ştii că nu diferă foarte mult de tine. Are aproape la fel de mult ca tine dreptul să existe pe acest pământ. Cu toţii trăim aici laolaltă şi tot aici o să şi murim într-o zi. Trebuie să respecţi creaturile Domnului, chiar şi pe cele mai mici furnici. Vrei să faci asta pentru mine, te rog?

– Da, spuse Gus, mângâind cu degetul făţuca ariciului. Animalului părea să-i placă.

Jean-Paul turnă nişte lapte într-un castronel.

– Ce program are sora ta în după-amiaza asta?

– Cu mama. Tati a plecat la Londra.

Chipul băiatului se înnegură.

– Eşti dezamăgit?

– A spus că ne duce la ferma domnului Fitzherbert să ne jucăm pe tractoare.

– Este foarte ocupat, aşa-i?

– Este mereu ocupat. Nu are niciodată timp să se joace cu noi. Foarte surprinzător, Gus îşi deschise sufletul în faţa lui Jean-Paul. Sentimente pe care nu le exprimase niciodată în cuvinte se revărsau acum într-un talmeş-balmeş. Vor să mă trimită la internat – dar nu e vina mea – nu eu am început – l-am muşcat doar pentru că m-a făcut în toate felurile – tati îmi promite mereu că o să se joace cu mine – dar n-o face niciodată – este întotdeauna prea ocupat – alţi taţi se joacă mereu cu copiii lor – el de ce nu se poate juca?

Băieţelul începu să suspine. Jean-Paul îl cuprinse cu braţul pe după umeri, ascultând enumerarea aproape incoerentă de nedreptăţi. În final, Gus se linişti, cu trupul cuprins de convulsii din cauza aportului abrupt de aer pe care nu-l putea controla.

– Adulţii sunt foarte greu de înţeles uneori. Nu e cinstit că tatăl tău promite să se joace cu tine şi apoi te abandonează. Dar intenţia există. A vrut să se joace cu tine şi asta a intenţionat să facă. Poate că a fost chemat de urgenţă şi este şi el la fel de dezamăgit ca tine. Gus trase aer, neîncrezător. Trebuie să le spui că nu vrei să mergi la internat.

– N-o să asculte. Nu ascultă niciodată.

– Atunci, trebuie să le ceri să asculte şi să fii foarte ferm pe poziţie. Dar fii calm şi ferm şi nu te înfuria. Trebuie să le dai un exemplu bun. Ei vor face ce vei face şi tu. Gus părea neconvins. Mai vrei să te joci pe tractoare? Ochii băiatului se luminară. Atunci hai, avem timp înainte de ceai.

Miranda nu era genul de persoană băgăcioasă. Între ea şi soţul ei nu erau secrete. Dar după ce copiii se duseseră la culcare, epuizaţi de atâta joacă la fermă, începu să scotocească prin biroul soţului ei. Acesta ţinea totul într-o ordine impecabilă. Existau dosare cu corespondenţă, întreţinerea casei, facturi şi asigurări, însă orice dovadă incriminatorie ar fi fost păstrată la Londra. Dacă ar fi avut orice de ascuns, era greu de crezut că ar fi păstrat ceva acasă. Îşi pregăti o baie fierbinte şi se relaxă în ulei de lavandă, închizând ochii şi inhalând aburul. Se apostrofă pentru că fusese suspicioasă. Aveau nevoie doar de mai mult timp împreună. Îşi propuse să discute cu el la următorul sfârşit de săptămână.

În noaptea aceea, aprinse o lumânare parfumată, se cuibări în pat şi deschise caietul de însemnări. Avea ceva bizar de magic acel caiet, ca şi cum ar fi deschis uşa către o lume infinit mai frumoasă decât cea în care trăia ea. O absorbea, amintirile încolăcindu-se în jurul inimii ei ca nişte fire de argint care o trăgeau înăuntru. Putea simţi dragostea precum căldura soarelui şi durerea ca şi cum ar fi fost propria suferinţă. În timp ce citea, evada din răceala crescândă a căsniciei ei în căldura secretului altcuiva.

Iubirea noastră a fost una osândită de la bun început. La fel de efemeră ca apusul soarelui. Ai spus cândva că apusul soarelui este o tragedie, care te umple de melancolie când încerci în van să-l ţii să nu dispară. Poate că efemeritatea sa este însăşi frumuseţea sa. Poate că iubirea noastră este mai dulce pentru că este fără speranţă. Dacă cineva ar putea opri apusul şi trăi într-un asfinţit perpetuu, ar mai fi acesta la fel de magic? Iubirea noastră ar fi oare la fel de tandră dacă nu ar fi ameninţată de pieire? Nu vom şti niciodată, pentru că tot ce avem este pieirea şi amintirile de purpură şi aur.

capitolul 18

Nori roz ca de vată de zahăr la asfinţit.

Pânze de păianjen ţesute printre tufe ca o dantelă

Jean-Paul stătea pe podul de piatră. Era întuneric şi frig, văzduhul, de un bleumarin închis, spuzit de stele. Luna era sus, nu complet plină, înconjurată de o aureolă de negură. Îşi sprijini mâinile de parapetul de piatră şi se aplecă să privească apa. Lumina străbătea undele în curgerea lină către mare. Rămase aşa atât de mult, că începură să-l înţepe ochii, dar înainte să clipească, fu sigur că-i putu vedea chipul, reflectat odată cu luna, privindu-l cu acelaşi dor.

Nu putu să doarmă. Era greu să-şi găsească liniştea în căsuţa care fusese cândva a lor. Prezenţa ei se simţea încă în fiece încăpere, orice sunet trezea o amintire, mirosul florilor de portocal îl tortura de dor. Şi totuşi, se simţea atras de casa asta, simţind o bizară plăcere în durere. Ar fi putut pleca în noaptea aceea, dar gândul unui château gol îi provoca un disconfort şi mai mare decât căsuţa. Dacă nu-şi putea petrece viitorul cu ea, atunci trebuia să fie mulţumit cu trecutul în care amintirea ei era încă vie.

A doua zi dimineaţa, Miranda îşi alese hainele cu mare grijă. Îmbrăcă o pereche de blugi Ralph Lauren gri-deschis, cizme maro de piele şi o helancă gri de caşmir Ralph Lauren. Doar pentru că trăia în mijlocul câmpului nu însemna că trebuia să coboare standardele. Se machie şi se parfumă, umplând baia cu aroma de limetă, busuioc şi mandarină. Merse cu pas vioi să le pregătească micul dejun copiilor.

Cum avea întâlnire la Troy la ora nouă, decise să ducă ea copiii la

şcoală cu maşina, bicicletele rămânând la capătul aleii pentru drumul de întoarcere. Era pe punctul să pornească la drum când sună telefonul. Se aştepta cumva să fie Troy, care să anuleze cafeaua de dimineaţă. Anulările erau la fel de frecvente la Londra precum ploaia neprevăzută.

Spre surprinderea ei, apelantul era o vânzătoare de la Theo Fennell, bijutierul de la Londra al cărui client fidel fusese Miranda timp de mulţi ani.

– Îmi cer scuze că vă sun aşa de dimineaţă, doamnă Claybourne, spuse fata cu voce şuierătoare şi superioară. Dar am rătăcit numărul de telefon de la birou al soţului dumneavoastră şi domnia sa doreşte să aibă ceva gravat până în Crăciun. L-am notat în caietul meu, dar mi-am rătăcit caietul. Eu sunt nouă şi mă simt tare jenată că am fost atât de aiurită. Theo m-ar omorî!

Miranda deveni curioasă. Poate că David cumpăra ceva scump pentru ea ca dar de Crăciun. Ştia că acela era unul dintre magazinele ei preferate.

– Dar ce cumpărături a făcut el de acolo? râse ea, încercând să mai obţină informaţii.

– Nu cred că ar trebui să spun, răspunse fata nervos.

– Nu, probabil că nu ar trebui. Am să vă dau numărul, dar nu-i spuneţi că aţi vorbit cu mine. Dacă este o surpriză, nu vreau s-o stric. Ar fi tare afectat.

– Vă mulţumesc, doamnă Claybourne.

Fata părea uşurată. Miranda îi dictă numărul şi închise. O bijuterie frumoasă de la Theo Fennell ar fi compensat cu siguranţă pentru lungile lui absenţe. Cum de s-a putut îndoi de el?

Când Miranda ajunse la coaforul lui Troy, Henrietta era deja acolo, mâncând dintr-un croasant. Salonul mirosea dulce, a şampon şi fixativ, iar căldura era fixată pe maxim. Îşi scoase paltonul Celine din

caşmir bleumarin – i se păruse că arăta aşa de singuratic în garderobul ei, încât simţi că ar fi fost cinstit să-l scoată, deşi era mult prea extravagant pentru Hartington – şi-şi puse ochelarii de soare în etui. Troy sâsâi la ea să se grăbească să vină în spate înainte să apuce Cate să se uite pe geamul cofetăriei. Cei trei stăteau înghesuiţi în mica încăpere, printre cutii de produse şi un birou cu maldăre de documente. Aerul era încărcat de emoţie. Rareori o sfidau pe Cate.

– Dacă află, suntem în rahat, spuse Troy, întinzându-i Mirandei o cană cu ceai.

– Şi n-o să ne mai spună niciodată când mai vine francezul acela superb, adăugă Henrietta.

– Suntem cu toţii îndrăgostiţi, suspină Troy teatral.

– De cine? întrebă Miranda.

– De un francez misterios, spuse Henrietta cu răsuflarea întretăiată. Prima dată a venit în octombrie. Am crezut că este un turist. Acum s-a întors. L-am observat peste drum. La micul dejun, bea cafea neagră şi mănâncă un croasant. Dar oricâte l-ar întreba Cate, şi o ştiţi cât poate fi de insistentă, el nu dezvăluie nimic!

– Doar nu vorbiţi despre francezul meu, nu?

Troy şi Henrietta se holbară la ea.

– Nu am ştiut că ai unul, dragoste, spuse Troy.

– Nu îl am. Lucrează pentru mine. E uşor trecut de cincizeci de ani, foarte arătos, ochi căprui profunzi, păr grizonant lunguţ, zâmbet mortal.

– Doamne, Dumnezeule! gemu Troy. El este francezul tău! Ce face pentru tine?

– Grădinăreşte.

– Grădinăreşte? repetară ei la unison.

– Da. E grădinar.

– Lasă prostiile, spuse Henrietta. Este producător de film sau scriitor. Nu poate fi grădinar!

– Ei bine, este, răspunse Miranda simplu.

– Cum naiba l-ai găsit? întrebă Troy.

– De fapt, el m-a găsit pe mine. E o poveste lungă.

– Avem toată dimineaţa la dispoziţie.

Miranda le spuse povestea, timp în care nici Troy, nici Henrietta nu scoaseră un cuvinţel.

– Deci, încheie ea, a adus-o pe Storm acasă şi am intrat în vorbă. L-am întrebat ce a făcut şi el mi-a răspuns că a fost grădinar. L-am întrebat dacă ar vrea să se ocupe şi de grădinile noastre, şi el a acceptat fără ezitare. A fost foarte bizar.

– E însurat? întrebă Henrietta.

– Nu, răspunse Miranda.

– Oh, perfect! exclamă ea, determinată să se apuce de o nouă dietă imediat după terminarea croasantului.

– Este gay? întrebă Troy.

– Asta nu ştiu, spuse Miranda. Se înroşi, amintindu-şi gândurile ei indecente. Dar mă îndoiesc. Este doar o bănuială.

– Cum te stăpâneşti în cursul săptămânii, când soţul tău e la Londra? întrebă Troy.

– Nu-mi place de el, minţi ea, ridicând din umeri.

– Asta dovedeşte ce căsnicie fericită ai, spuse Henrietta, suspinând invidioasă.

– Soţul tău trebuie să fie nebun de gelozie, spuse Troy.

– Soţul Mirandei este foarte atrăgător, Troy.

– Dar nu la fel de atrăgător ca francezul. Cum îl cheamă?

– Jean-Paul, spuse Miranda.

– Oh, Dumnezeule! Ce sexy! Jean-Paul. Nu e enervant că iar Cate a avut dreptate de la bun început?

– Ce vrei să zici? întrebă Miranda, sorbind din ceai.

– A pretins că ţi-ai găsit grădinar graţie anunţului pus la avizierul ei.

– Ei bine, atunci se înşală, nu-i aşa? ripostă Miranda.

– Nu, spuse Henrietta lent. L-am văzut în cofetăria lui Cate în octombrie. A întrebat-o de conac, de cine locuieşte acolo. De aceea am presupus că este turist.

Miranda puse cana jos şi se încruntă.

– A văzut anunţul meu?

– Nu avea cum să-l ignore, dragoste, spuse Troy. Toată lumea din Hartington a văzut anunţul tău.

Miranda se simţi brusc stânjenită.

– Nu a menţionat deloc anunţul când am vorbit cu el.

– Probabil că ai sărit să-l angajezi înainte să apuce să-ţi spună, sugeră Henrietta.

– Da, ai dreptate. Cred că aşa am făcut. Aproape că nu l-am lăsat nici o secundă să vorbească şi el. Aşa sunt eu când sunt agitată. Un pic prea vorbăreaţă.

Troy zâmbi şugubăţ.

– Deci, ţi-a plăcut de el.

Miranda zâmbi şi ea.

– Un pic, dar nu-mi mai place, adăugă ea repede.

– Ce uşurare! exclamă el. Este totuşi om femeia asta, până la urmă!

Miranda se îndrepta spre casă, risipindu-şi îndoielile despre Jean-Paul. Nu avusese nici un motiv să nu menţioneze anunţul ei. Poate că nici nu se gândise la slujbă înainte ca ea să-i spună despre asta. La urma urmei, Storm a fost cea care l-a adus acasă. Altfel, poate nici nu ar fi venit.

Când ajunse acasă, Fatima era în bucătărie, strângând după micul dejun.

– Bună dimineaţa, doamnă Claybourne, exclamă ea, văzând-o pe Miranda. Lăsaţi că fac eu, adăugă ea cu vocea-i melodioasă, agitându-se prin încăpere cu energia unei femei cu vârsta pe jumătate cât a ei. Mergeţi să vă vedeţi de treaba dumneavoastră, eu vă fac casa curată lună!

Miranda se aşeză în biroul ei, încercând să scrie un articol pentru The Telegraph şi să-şi ţină mintea în frâu de fiecare dată când îi zbura în altă parte. Se gândi la Jean-Paul în grădină, la copii, care chiar aveau nevoie de haine de iarnă noi, şi la dorinţa ei tot mai mare de a renunţa la articolele lipsite de suflet pentru a scrie un roman adevărat. Crăciunul se apropia, iar ea nu începuse încă să cumpere cadouri. Deciseseră să petreacă acest Crăciun ca o familie, în noua lor casă, unde să-i invite pe părinţii Mirandei şi pe mătuşa ei celibatară. Sora ei se măritase şi plecase în Australia, ceea ce nu fusese o mare surpriză pentru Miranda, care o invidia mai degrabă pentru că pusese o distanţă aşa de mare între ea şi mama lor. Se temea de tot acest eveniment.

Chiar când tasta finalul primului paragraf, domnul Underwood intră cu braţele încărcate cu lemne de foc, pe care le depuse în coşul de lângă şemineu. Miranda ridică privirea şi zâmbi, apoi făcu greşeala de a-l întreba de sănătate.

– Ei bine, doamna C, coniţă, dacă tot întrebaţi, mă gâdilă uşor ceva în gât de o bucată de vreme, doar uşor, ca şi cum aş avea acolo o furnicuţă. Ştiu că nu am, dar se simte ca o furnică. Sau un păianjen cu multe picioare mişcătoare. Necazul e că mă face să tuşesc. Am fost la

doctor şi nu a putut găsi nimic în neregulă. Dar tot mă necăjeşte, spuse domnul Underwood, tuşind demonstrativ.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Miranda, regretând că deschisese discuţia.

– Doamna Underwood spune că trebuie să mănânc miere multă. Necazul e că mie nu prea-mi place mierea. Este prea dulce, şi mie îmi place să mănânc sărat, cum ar fi slăninuţă.

Se opri o clipă şi o privi, ca şi când şi-ar fi dorit ca ea să continue conversaţia.

– Ei, ar trebui să mă întorc la lucru, spuse ea, sperând ca el să înţeleagă mesajul.

– Oh, da, nu mă lăsaţi să vă plictisesc. Nu vreau să întrerup fluxul creator. Am vorbit cu J-P mai de dimineaţă. Se trezeşte odată cu găinile. Era treaz de o oră deja când am ajuns eu la opt. O să jumulim grădina de legume. O jumulim pe toată şi o luăm de la capăt.

Miranda era oripilată. Se gândi numaidecât la Ava şi la grădina creată de ea cu MF. Nu-l putea lăsa pe Jean-Paul s-o distrugă.

– Cum, pe toată? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Oh, da, doamnă C, coniţă. Pe absolut toată, bucăţică după bucăţică. Ochii lui scânteiau la gândul acţiunii. Pe urmă, o să ardem toate buruienile. O să facem un foc mare şi-o să ardem tot.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu el. Trebuie să fie ceva ce poate fi salvat.

– Oh, nu. Totul e mort sau putrezit.

– Eu o să decid asta, răspunse ea, deşi, lipsită de experienţă fiind, nu era în măsură să decidă nimic.

Când ajunse la uşă, auzi din calculator semnalul intrării unui nou e-mail. La naiba, gândi ea, apoi, cu un zâmbet triumfător, îl ignoră şi ieşi în antreu.

Îl găsi pe Jean-Paul şezând pe banca albastră ce înconjura scoruşul de

munte din mijlocul grădinii. Stătea aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, frecându-şi bărbia, adâncit în gânduri. Inima ei se poticni când îl văzu aşa de trist.

– Bună dimineaţa, salută ea, nedorind să-l sperie.

El se întoarse şi o privi, cu ochii lui căprui, atât de pătrunzători, că Miranda roşi.

– Eram foarte departe, spuse el, ridicându-se cu un oftat adânc.

– Într-un loc drăguţ? întrebă ea veselă.

– Oh, da, răspunse el. Trecutul e frumos.

O spuse cu atâta alean în glas, încât Miranda deveni curioasă, şi totuşi, era ceva la el care o împiedica să pună mai multe întrebări. Se aşeză lângă el pe bancă.

– Domnul Underwood îmi spune că vrei să jumuleşti grădina asta.

– Nu. Nu tot. Anumite lucruri pot fi salvate, altele trebuie replantate. Suntem în întârziere, este deja decembrie. Dar vremea este neobişnuit de blândă, şi cu puţină magie...

Miranda îşi muşcă buza.

– Ştiu că mi-ai spus să las totul pe seama ta. Că pot avea încredere în tine, începu ea precaută. Sunt sigură că pot. Chestia e că doamna Lightly chiar a iubit grădina asta. De fapt, a fost specială pentru ea. Nu cred că ar fi corect s-o schimbăm.

Jean-Paul o privi suspicios.

– De unde ştii de doamna Lightly?

– Oh, mi s-a povestit. A fost foarte populară pe aici. Toată lumea ştie despre grădinile ei. Se pare că această grădină i-a fost tare dragă.

Miranda ar fi vrut tare mult să vorbească despre jurnal cu cineva, dar era mult prea adânc implicată ca să o trădeze femeia care îl scrisese.

– Ascultă, Miranda. Eu înţeleg că nu vrei să strici ceea ce a creat

predecesoarea ta. Nici eu. În ciuda buruienilor, pot vedea şi eu ce a fost acolo. Mă voi strădui s-o recreez exact aşa cum a fost cândva.

Miranda se simţi uşurată.

– Promiţi? El dădu din cap. Oh, îţi mulţumesc aşa de mult. Nu puteam să mă gândesc că se va întoarce într-o zi şi va vedea că am stricat-o.

– Crezi că se va întoarce?

– Nu se ştie niciodată, nu?

– Nu, clătină el din cap. Nu se ştie niciodată.

Aşa că Jean-Paul şi domnul Underwood începură să recreeze grădina rustică. Cât de diferit era totul de ziua în care Jean-Paul o plantase prima oară cu Ava, Hector şi copiii ei. Sporovăiseră şi râseseră cu toţii, scăldaţi de lumina soarelui, cu câinii zbenguindu-se pe pajişte, cu hulubii gângurind pe acoperişuri. În acele zile îi furase ea pe nesimţite inima, puţin câte puţin, astfel încât el nici nu observase, până când fusese prea târziu.

Miranda renunţă la articol. Nu avea nici cea mai mică inspiraţie. Nu reuşea să se concentreze, privirea rătăcindu-i înspre grădini, mintea zburându-i la copii şi la Jean-Paul. Nu avea stare să rămână la masa de lucru, iritată de e-mailurile care îi dădeau şi mai mult de lucru şi nemulţumită că nu mai reuşea să scrie cu uşurinţă. În loc să se lupte cu bucata literară la care lucra, se întinse pe pat şi deschise jurnalul. Luă pictura grădinii şi o aşeză pe perne, ca s-o studieze cu atenţie. Era pictată cu tuşe sigure şi în culori vii. I-ar fi plăcut mult să i-o arate lui Jean-Paul, ca s-o poată copia, dar nu avea nici un rost să-şi dorească asta. Nu o va arăta niciodată nici lui, nici altcuiva. Într-o bună zi, dacă avea s-o întâlnească pe doamna Lightly, i-o va înapoia ei.

capitolul 19

Acele veveriţe năzdrăvane de pe pervazul ferestrei vilei.

Ele simt dragostea din interior aşa cum simt soarele,

şi le place să se scalde în ea întocmai cum ne place şi nouă

Copiii intrară în vacanţă. Miranda preluase sarcina de a-i duce cu maşina la şcoală dimineaţa, întâlnindu-se după aceea cu Troy şi Henrietta, fie la salon, fie la cofetăria lui Cate. Treptat, începu să se integreze în comunitate. Nu intenţionase, rezistând ca o scoică lipită de stâncă. Se întâmplase fără să-şi dea seama. Încet şi perfid, ca o ceaţă care te învăluie. Începură să zăbovească după slujba de duminică, discutând cu localnicii. David îl vizită pe colonelul Pike, care îi prezentă mândru colecţia de medalii şi-l invită sâmbetele, să ia micul dejun cu el la cofetăria lui Cate. Miranda începu să se converseze cu celelalte mămici în faţa şcolii şi participă la şedinţa cu părinţii singură, căci David era prins la Londra. Venise cu un nod de anxietate în stomac. Dar domnul Marlow o salutase cu un zâmbet prietenesc, încântat să-i spună că Gus se liniştise, în sfârşit. Nu mai muşcase pe nimeni din octombrie, dar încă nu-şi făcuse prieteni.

– E un singuratic, explică ea în apărarea copilului.

Domnul Marlow făcu o grimasă.

– Nu singuratic, doamnă Claybourne, ci singur. Este o mare diferenţă. Fiul dumneavoastră ar avea enorm de câştigat dacă şi-ar face prieteni.

Se bucură când se termină trimestrul, şi Gus veni acasă, unde nu îl judeca nimeni. Din câte putea ea vedea, fiul ei se juca acum mulţumit

cu sora lui în căsuţa din copac pe care le-o construise Jean-Paul. Cert era că nu-i plăcea să se ducă la şcoală, iar ea nu-l condamna. Nici ei nu-i prea plăcuse şcoala. Gus era cel mai fericit acasă, concluzionă ea. Îl privea ţinându-se după Jean-Paul şi-şi dădea seama că, mai presus de toate, Gus era cel mai fericit când era cu grădinarul.

Pentru ca Miranda să poată pleca la Londra pentru cumpărăturile de Crăciun, Henrietta fu de acord să aibă grijă de Gus şi de Storm. Clare era perfect capabilă să se ocupe de magazinul ei cât lipsea, iar Henrietta tânjea în secret să-l cunoască pe misteriosul Jean-Paul, care îşi bea cafeaua neagră în linişte în fiecare dimineaţă, citind ziarele în cofetăria lui Cate.

Miranda luă un tren la prima oră, lăsând-o pe Henrietta la micul dejun cu copiii.

Troy îi aranjase părul Henriettei şi îi ridicase moralul. Nimeni nu observase, cu excepţia lui Cate, care îi spusese că îi face faţa mai rotundă.

– La modul plăcut, vreau să zic, adăugase ea. Arată drăgălaş.

Ştiind că era mai mult decât probabil să dea nas în nas cu Jean-Paul, îşi rimelase genele. Nu se simţea în largul ei machiată, dar simţise că încrederea ei avea nevoie de puţin imbold. Cu toate acestea, nu se simţea destul de curajoasă să-şi arate silueta în toată splendoarea ei, aşa că o ascunse sub un pulover larg de lână.

Henrietta adora copiii. Gus şi Storm simţiră asta imediat şi începură să se laude. De la Jean-Paul încoace, nu le mai acordase nimeni altcineva atâta atenţie. Ea îi ascultă, râse la glumele lor şi îi lăsă să îi arate dormitoarele şi jucăriile. Admiră casa de păpuşi roz a lui Storm, mângâie perniţele şi se minună redundant la vederea rochiţelor ei de zână atârnate în garderob. Gus îi arătă căsuţa din copac, căţărându-se pe scară ca o veveriţă.

– Jean-Paul ne-a construit-o, îi spuse el. Pot să văd la kilometri distanţă. J-P! strigă el.

– J-P? repetă Henrietta râzând.

– Asta e porecla lui. El e J-P, eu sunt Gus-cel-Puternic şi Storm este

Cer-Senin.

– Îmi place, zise ea entuziasmată.

Gus strigă din nou.

– Probabil că e în grădina rustică. Mereu e acolo.

Henrietta era nerăbdătoare să apară Jean-Paul, dar el nu apăru. Gus coborî iute scara şi dispăru în interiorul copacului scorburos.

La ora unsprezece, Henrietta le aduse ciocolată caldă şi biscuiţi digestivi în căsuţa din copac. Se puse apoi în patru labe, fără să-i pese că stătea cu genunchii în noroi, şi-i fugări în jurul copacului, prefăcându-se că este Căpitanul Hook. Apoi îşi vârî capul în deschizătură şi strigă: „Ooh-ah camarazii mei!“, posteriorul ei mare rămânând afară ca o ciupercă uriaşă. Aşa o găsiră câinii lui Jeremy Fitzherbert. Îi adulmecară fundul agitaţi, în timp ce ea se chinuia să iasă din scorbură. Când ieşi, părul îi era răvăşit, faţa îmbujorată, iar ochii albaştri îi sclipeau precum nişte albăstrele stropite de rouă.

– Sper că nu vă deranjez de la ce făceaţi, spuse Jeremy, zâmbind când o văzu.

– Oh, Doamne, mă scuzaţi, exclamă ea, ridicându-se în picioare. Sunt pirat.

– Sunteţi un pirat foarte bun, răspunse el, măsurând-o din cap până-n picioare.

Ea încercă să-şi netezească părul.

– Cred că arăt mai degrabă ca ursul Pooh blocat în tocul uşii casei iepuraşului. Mă tem că aţi văzut capătul greşit.

– Nu-i nimic greşit la capătul acela. După mine, arată perfect.

– Ne cunoaştem? întrebă ea nedumerită.

– Desigur. Sunteţi Henrietta Moon, nu-i aşa?

– Da, se încruntă ea.

– Eu sunt Jeremy Fitzherbert. Sunt proprietarul fermei vecine.

– Bineînţeles că ne-am cunoscut, zise ea, după ce puse lucrurile cap la cap.

– Am fost la magazinul dumneavoastră. Vindeţi borcanele acelea mari cu acadele. Preferatele mele.

– Şi ale mele, exclamă ea, simţindu-se prost că nu şi-l amintise. Mai ales cele de caramel.

– Exact. Dacă apuc să mănânc una, nu mă mai opresc.

– Din păcate, asta e şi problema mea.

– Şi totuşi, arătaţi foarte bine.

Ea îl privi fix, neştiind ce să zică. Nu era obişnuită cu complimente. Nu-şi imagină nici o secundă că el vorbea serios. Pentru o clipă, fură amândoi încurcaţi, timp în care Henrietta se strădui să-şi mişte limba, iar Jeremy se cufundă în ochii ei acvamarin. Vru să-i spună cât de frumoşi erau, dar se simţi numaidecât jenat. Ea probabil că mai auzise asta de sute de ori.

– Bonjour, Jeremy, se auzi o voce.

Se întoarseră amândoi şi-l văzură pe Jean-Paul venind pe poteca dintre ei, salutul lui jovial rupând tăcerea. Henrietta îşi ţinu respiraţia la vederea zâmbetului său, simţind cum i se crispează stomacul ca în copilărie, când se dădea în carusel la bâlci.

– Bonjour, madame, îi spuse el. Îi luă mâna şi şi-o duse la buze, plecându-se formal.

Henrietta nu ştia încotro să se uite. Simţi fierbinţeala înţepătoare a stingherelii urcându-i-se de-a lungul grumazului, oprindu-i-se în gât şi întinzându-i-se pe toată pielea ca o urticarie. Nu-i mai sărutase nimeni mâna până atunci. Probabil că era o chestie franţuzească, gândi ea, străduindu-se să-şi revină.

– Ţi-am adus tractorul mic şi remorca pe care le-ai cerut, spuse Jeremy.

Se părea că nimeni nu observase că Henrietta se pleoştise brusc. Storm şi Gus se strecurară afară din scorbură şi începură să alerge împreună cu câinii.

– Mulţumesc mult, spuse Jean-Paul. O să-mi fie de mare ajutor. Discutară despre grădini, fermă şi vreme – neobişnuit de caldă pentru acel moment al anului – în timp ce Henrietta asculta, prea timidă pentru a rosti măcar un cuvânt. În cele din urmă, Jean-Paul se întoarse către ea. Presupun că aveţi grijă de Gus-cel-Puternic şi de Cer-Senin azi, spuse el cu o privire sfredelitoare şi scânteietoare.

– Da, cârâi ea.

– Cum vă place căsuţa făcută de mine?

– Este extraordinară, chiar este.

– Văd că ai terminat scara, spuse Jeremy, bătând cu palma lemnul. Stejar bun, solid, lemnul ăsta.

Henrietta invidia uşurinţa cu care îi vorbea Jeremy lui Jean-Paul.

– Aţi fost sus? o întrebă Jeremy.

– Nu, răspunse ea. După cum aţi văzut, am avut probleme să ies din scorbură. Sunt sigură că aş avea probleme şi mai mari să cobor din căsuţă!

– Nicidecum. Haideţi! Jeremy se puse pe prima treaptă a scării. E solidă, spuse.

– Aşa ar trebui. Am construit-o să suporte greutatea unui elefant, spuse Jean-Paul.

– Atunci, ar trebui să mă ţină şi pe mine, râse nervos Henrietta, rugându-se să nu se năruie sub greutatea ei. Regreta acum fiecare croasant pe care îl mâncase vreodată.

Jeremy urcă primul, apoi o încurajă pe Henrietta să-l urmeze. Ea îşi puse piciorul precaută pe prima treaptă, apoi pe a doua, aşteptând să audă lemnul crăpând şi rupându-se în două.

– Nu vă temeţi, spuse Jean-Paul în spatele ei. Scara e solidă, promit.

Vă e frică de înălţime?

Henrietta nu-i putu spune că se temea de propria greutate.

– Puţin, minţi ea. Privi în sus, văzându-l pe Jeremy întinzându-i mâna ca să o ajute. Când ajunse în vârf, îl prinse de mână recunoscătoare şi păşi pe platforma pe care era construită căsuţa. Trase adânc aer în piept şi privi împrejur. Gus avea dreptate, priveliştea era uluitoare. Ce frumos arată turla bisericii înălţându-se peste copaci, spuse ea.

– Dacă nu ar fi copacii, am vedea ferma mea, spuse Jeremy.

– Mi-ar plăcea să vă văd ferma, răspunse Henrietta, amintindu-şi de picnicurile din copilărie, când privea combinele.

– Puteţi veni oricând doriţi, spuse el încetişor, întrebându-se cum de nu o observase niciodată până atunci. Era delicioasă, ca un măr în caramel. Privi în jos la mâna ei stângă şi văzu că nu avea verighetă.

Henrietta observă că Jean-Paul nu li se alătură. Rămase jos, pe iarbă, vorbind cu copiii, care râdeau în hohote. Era clar că îl adorau. Jeremy o văzu privindu-l pe Jean-Paul şi-l trecu un fior de dezamăgire. Nu că l-ar fi surprins; cum putea un bărbat ca el să concureze cu Jean-Paul?

Îi lăsă la copac şi se întoarse la fermă. În coridorul de la baie era o infiltraţie care trebuia reparată. Se schimbă în salopeta lui albastră, îşi îndesă pe cap şapca de tweed şi se duse să ia scările din grădina de legume, unde stăteau sprijinite de peretele lateral al serei. Mr Ben şi Wolfgang îl însoţiră, mergând la picior. Viaţa cu Jeremy era o permanentă aventură. Casa era din secolul al şaisprezecelea şi avea mereu nevoie de reparaţii, pe care Jeremy le făcea cu mâna lui. Era un om practic şi inventiv, deşi mulţi îl considerau excentric. Înlocuirea ţiglelor sparte era o treabă periculoasă, necesitând două scări şi foarte multă îndrăzneală. Activitatea îl făcea să nu se mai gândească la Henrietta Moon şi la felul cum aceasta se îmbujorase când Jean-Paul îi sărutase mâna. Francezul avea farmec, nu încăpea nici o îndoială. Dacă el ar fi început să sărute mâinile doamnelor, toată lumea s-ar fi prăpădit de râs. Dar Jean-Paul, cu accentul lui puternic şi cu ochii aceia căprui profunzi, putea apela la orice ritual de cavaler demodat, că toată lumea l-ar fi crezut cel mai romantic bărbat care a pus vreodată piciorul în Hartington. Jeremy nu avea nici o şansă. Desprinse ţigla crăpată şi încercă să se gândească la altceva.

Henrietta reuşi să-şi înfrângă timiditatea în compania lui Jean-Paul. Copiii o duseră la grădina rustică, pentru a ajuta la plantare. Domnul Underwood era acolo, cu mânecile cămăşii suflecate până la coate, cu şapca pe cap, cu ochii radiind de entuziasm. Îi plăcea să aibă copiii prin preajmă. Îi aminteau de propriii lui fii, care obişnuiau să se urce cu el în tractor când ara câmpurile bătrânului Fitzherbert. Acum erau adulţi; conduceau tractoare cu fiii lor. Dacă era un lucru despre copii pe care îl ştia bine, atunci acela era că le plăcea să fie implicaţi. Storm şi Gus săpară gropi şi, împreună cu Jean-Paul, puseră în ele bulbi cu mare grijă, de parcă ar fi fost animăluţe puse la hibernare. Vremea era neobişnuit de frumoasă, aşa că pământul era încă moale şi cald. Henrietta intră şi ea în joc. Îl asculta pe Jean-Paul explicându-le copiilor despre plante şi răspunzând răbdător întrebărilor. Apoi, din când în când, scotea câte un hohot de râs la ceva ce spunea vreunul dintre ei, şi se puneau cu toţii pe râs, într-o binecuvântată eliberare. Henrietta se gândi că poate Jean-Paul se simţea mai în largul lui în prezenţa copiilor decât a adulţilor, şi vru să-l întrebe de ce nu avea şi el copii.

Miranda sosise la Londra devreme, ajungând la Peter Jones chiar la deschidere, la nouă şi jumătate. Inhală mirosul de monoxid de carbon şi simţi un fior de fericire. Se întorsese la locul căruia îi aparţinea. Traficul vuia, claxoanele urlau, sirenele ţipau, oamenii strigau, trotuarele erau înţesate de trupuri agitate. Nimeni nu privea pe nimeni în ochi, fiecare îşi vedea anonim de treaba lui. Observă că nimeni nu zâmbea. Dar ea da; cu gura până la urechi.

Petrecu toată dimineaţa cumpărând cadouri. Merse la Daisy & Tom pentru copii, unde copilaşi care abia învăţaseră să meargă se dădeau în carusel râzând, iar la etaj, erau captivaţi de spectacolul de marionete Petrică şi lupul. Îi cumpără lui David câteva pulovere de la Yves Saint Laurent de pe Sloane Street şi o pereche de pantofi de la Tods. La final, în templul pe nume Harvey Nichols, se plimbă încet, savurând mirosul familiar de parfum, zăbovind în faţa vitrinelor încărcate de cadouri în cutii şi de recipiente sclipitoare cu cremă care promite tinereţe veşnică. Era pentru ea tărâmul minunilor. Cumpără nişte farduri Trish McEvoy, ca să-şi sărbătorească revenirea.

La ora prânzului, bifase aproape tot de pe listă, cu excepţia nimicurilor de pus în şosetele copiilor, pe majoritatea urmând să le cumpere din Hartington. Se îndreptă către etajul cinci, ca să se întâlnească la masă cu Blythe şi Anoushka. Uitându-se în oglindă în timp ce era pe scările rulante, fu mulţumită că, deşi locuia la ţară, nu-şi pierduse farmecul urban. Cu blugi băgaţi în cizme de piele, o jachetă de schi Prada aurie bordată cu blană şi cu poşetă Anya Hindmarch, era convinsă că prietenele ei vor fi impresionate.

Le găsi aşezate deja la masă, cu capetele apropiate, bârfind.

– Bună, fetelor, spuse ea, în picioare în faţa lor.

Cele două se separară imediat, scanându-i jacheta şi geanta aproape înainte de-a o saluta.

– Iubito, arăţi superb, spuse Blythe, ochii ei verzi de pisică măsurând uşor şi apreciativ trupul Mirandei de sus până jos. Nimeni nu poate spune că nu-ţi prieşte la ţară!

– Mulţumesc, răspunse ea, aşezându-se.

Le sărută pe amândouă, aproape gustându-le parfumul cu buzele.

– Oh, cât mă bucur să te văd, spuse Anoushka tărăgănat, cu accentul ei anglo-american. De unde sunt cizmele?

Îşi vântură părul blond buclat, conştientă de bărbatul de la masa alăturată, care o privea.

– Tods, răspunse Miranda.

– Sezonul ăsta? Vocea Anoushkăi era ascuţită.

– Da.

– Arată grozav. Mă întreb dacă mai au. Nu te superi dacă îi sun repede, nu? Îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul cu unghiile ei roşii-sângerii.

– Deci, spuse Blythe. Cum merge treaba acolo?

– A durat ceva, dar încep să mă acomodez acum. Va trebui să vii şi să

stai la noi după Crăciun.

– Mi-ar plăcea mult, dar când mă întorc. Plecăm în Mauritius zece zile. Am închiriat o căsuţă privată în Saint Géran. Nenorocitul mi-a făcut viaţa aşa amară, că nu am avut deloc mustrări să-i cheltuiesc banii. Ştii că tot tărăgănează lucrurile. Pariez că nu-mi acordă divorţul încă doi ani de-acum încolo. Chiar dacă îl costă mai mult pe termen lung, vrea s-o tărăgăneze doar ca să mă chinuiască.

– Îmi pare rău. Aşa o mizerie. Mi-aş dori să-ţi fi acordat divorţul şi să fi dispărut, ca să vă puteţi amândoi vedea de vieţile voastre. David mi-a spus că ţi-a dat nişte sfaturi.

– David, repetă ea, zâmbind tandru. Soţul tău mi-a fost un adevărat sprijin. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Cu tine ascunsă acolo, la ţară, nu aveam la cine să apelez. Şi-atunci, a apărut el, ca un cavaler în armură strălucitoare. Este atât de răbdător şi de grijuliu.

– Bravo, spuse Miranda, dorindu-şi ca el să fi fost răbdător şi grijuliu şi cu ea.

– Mi-a dat sfaturi nepreţuite. Mulţumită lui, am să-l jecmănesc pe nenorocit. O să-şi dorească să se fi purtat mai frumos cu mine. David este arma mea secretă.

– Nu te imploră să te întorci acasă?

– Doar pentru că nu vrea să împartă cu mine cele cincisprezece milioane.

– Nu pot să spun că-l condamn. Nu sunt bani puţini.

– Îi merit pentru că i-am îndurat infidelităţile în ultimii zece ani. Mă gândesc să fiu şi eu infidelă.

– Ai găsit pe cineva?

– Poate, spuse ea timidă.

– Ai găsit! exclamă Miranda. Îl cunosc?

– Nu, spuse Blythe repede. Nu-l cunoaşte nimeni. Nu e o iubire mare, dar sexul e grozav. Este foarte bun la pat. Mă face să mă urc pe pereţi

de fiecare dată.

– E însurat?

Blythe făcu o grimasă.

– Of, Blythe! exclamă Miranda. Ai grijă. Nu uita cum se simte. Nu face o biată soţie să treacă prin iadul prin care ai trecut tu.

– N-o să dureze, spuse ea dispreţuitor. Mă distrez şi eu puţin. Îţi promit, nimeni nu va fi rănit. Nu sunt amanta lui.

– Şi-atunci ce eşti?

– O prietenă cu care şi-o trage, răspunse ea cu un zâmbet de automulţumire. Hai să comandăm nişte şampanie. Sărbătorim întoarcerea ta în marea poluare.

Făcu semn chelnerului cu un pocnet scurt din degete.

Anoushka încheie convorbirea telefonică, reuşind să-şi rezerve o pereche de cizme mărimea treizeci şi opt.

– Ce uşurare, exclamă ea. Aş fi murit dacă nu le-ar fi avut. Acum, hai să te punem la curent cu ultimele bârfe, spuse ea. Sunt atât de multe, că nici nu ştiu de unde să încep.

Miranda le ascultă repovestind scandalurile şi întâmplările care alimentaseră bârfele în Londra în lipsa ei. Băură şampanie, mâncară peşte la grătar cu salată şi nu rostiră nici măcar un cuvânt drăguţ despre cineva. Miranda se simţea ciudat de departe, ca şi cum un panou de sticlă ar fi separat-o de cele două amice. Cândva, avusese şi ea noutăţi cu care să participe la discuţie; acum, nu avea nimic de adăugat. I-ar fi plăcut să le spună despre jurnalul Avei Lightly şi despre Jean-Paul, dar Hartington era atât de diferit de Knightsbridge. Veştile din micile orăşele nu le-ar fi interesat pe aceste fete din marele oraş.

Se petreceau tot felul de relaţii amoroase şi de divorţuri la Londra, care le menţineau fericite pe acele două păsări de pradă, care ciuguleau satisfăcute din carnea vie expusă a celor răniţi şi vulnerabili. Miranda stătea sprijinită de spătarul scaunului şi asculta

cu un amestec de indignare şi dezgust. Fiind departe timp de câteva luni, putea acum să le observe cu o obiectivitate pe care nu o avusese înainte. Pe parcursul prânzului, cele două prietene deveniră cumva groteşti. Buzele lor augmentate cu colagen se umflau de la şampanie, frunţile lor botoxate păreau ale unor extraterestre, dezumanizându-le. Cu cât răscoleau mai mult prin vieţile londonezilor distruşi, cu atât deveneau mai lipsite de compasiune. Miranda plecă să-şi reia cumpărăturile de Crăciun cu un gust acru în gură. Traficul era prea gălăgios, trotuarele prea aglomerate, oamenii neprietenoşi, până şi mirosul de parfum de la parter, venit de la Harvey Nichols, devenise insuportabil. Era nerăbdătoare să se întoarcă la liniştea din Hartington.

*

Când ajunse acasă, Miranda fu puţin surprinsă să vadă că Henrietta îi dusese pe copii la culcare şi era acum în bucătărie, luând cina cu Jean-Paul.

– Sper că nu te superi, spuse Henrietta. Am stat toată ziua în grădină, plantând tot felul de chestii. Copiii sunt extenuaţi; au adormit în clipa în care Jean-Paul a terminat de spus povestea cu iepuraşul de catifea. Am zis să sărbătorim finalul unei zile de muncă.

– Sunt încântată, spuse Miranda, trăgând un scaun. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns că ai avut grijă de ei.

– Arăţi obosită, spuse Jean-Paul. Dă-mi voie să-ţi torn un pahar de vin. A fost o vreme când credeam că oraşul este singurul loc unde se poate trăi. Pe urmă, am descoperit cât de superficial şi de gol pe dinăuntru eram. Ca o glazură pe un tort mucegăit. Dedesubt, totul era stricat.

– Doamne, exact aşa mă simt şi eu. Am fost aşa de nerăbdătoare să ajung acolo, să mă plimb din nou pe acele trotuare, dar la finalul zilei, nu mi-am mai dorit decât să ajung acasă.

– Mie nu mi-a plăcut niciodată oraşul, spuse Henrietta. Mult prea ostil. Aici, în Hartington, ai sentimentul comunităţii. Îmi place sentimentul de apartenenţă.

– Deci, ai terminat mica mea grădiniţă? întrebă Miranda, simţindu-se deja mai bine în compania lor.

Zâmbetul lui Jean-Paul turnă parcă miere caldă peste gustul acru de care nu mai scăpase după prânz.

– Am încheiat însămânţările. Cu puţină magie, vom vedea roadele la primăvară.

– De ce aminteşti mereu de magie, Jean-Paul? întrebă Miranda. Vrei să spui natură?

– Magia este iubirea, Miranda. Dacă iubeşti pe cineva, toate vor creşte în frumuseţe şi încredere. Vor înflori dinaintea ochilor tăi. O femeie care nu este frumoasă devine frumoasă prin căldura iubirii. Aşa e şi cu grădina. Cu iubire, va creşte mai frumoasă, mai luminoasă şi mai îmbelşugată. Iubirea ori magia nu are vreun secret, doar limitările propriului nostru curaj şi al încrederii de sine.

– Nu înţeleg.

– Iubirea cere efort, străduinţă şi voinţă. Iubirea adevărată începe cu iubirea de sine. Iubirea nu e doar un sentiment, ci un act de voinţă. Un bărbat într-un bar, care-şi neglijează familia, îţi va spune cu lacrimi în ochi că îşi iubeşte soţia şi copiii. Iubirea este ceea ce declanşează ea. O femeie absolut excepţională m-a învăţat asta cu mult timp în urmă.

Henrietta şi Miranda rămaseră tăcute. Cu cât Jean-Paul vorbea mai mult, cu atât îl cunoşteau mai puţin şi cu atât mai adânci păreau experienţa şi înţelepciunea lui. Ambele observară teribila tristeţe din ochii lui, dar nici una nu avu curajul să-l întrebe motivul. Henrietta visa să fie iubită de el; Miranda ştia că a-l iubi rămânea doar un vis. Ambele inimi băteau pentru bărbatul care nu iubise decât o singură femeie. Femeia pe care o aducea treptat la viaţă prin plantare cu tandreţe a grădinii lor.

capitolul 20

Lumina melancolică a amurgului

colorând în roz porumbarul,

dar numai pentru o clipă, ca delicata răsuflare a cerului

Jean-Paul se întoarse la Château les Lucioles de Crăciun. Trecu de porţile mari de fier şi continuă să meargă pe un drum care făcea o curbă grozavă în jurul unui bătrân cedru, apoi parcă maşina pe pietrişul din faţa impresionantei faţade. Obloanele bleu pal erau deschise, pervazurile ferestrelor erau pudrate cu un strat subţire de promoroacă. Privi în sus, către acoperişul înalt, unde mici lucarne trăgeau cu ochiul adormite, iar hornuri înalte se avântau către văzduhul albastru îngheţat. Françoise descuie uşa cu zornăit zgomotos de chei, plângându-se amarnic de frigul de afară înainte chiar să-l vadă.

– Monsieur, intraţi repede, înainte să vă îmbolnăviţi de moarte. Gerard a aprins focurile în antreu şi în salon. Vă e foame? Armandine a lăsat o daube[21] în cuptor şi mai e şi o pâine proaspătă. Nu era sigură dacă aţi mâncat sau nu. Se întoarce diseară să vă gătească cina. Nu mai zăboviţi afară. Intraţi, intraţi, e frig. Menajera îi făcu semn să intre, închizând uşa în urma lui cu un zăngănit puternic. Casele astea mari se menţin tare greu calde, bombăni ea, pornind spre antreu.

– Hubert este aici? întrebă el, cu gândul numai la grădină.

– Da. De ce nu mâncaţi mai întâi şi vă vedeţi cu el mai târziu? Este afară.

– A fost multă promoroacă?

– Numai săptămâna trecută. S-a făcut deodată foarte frig după o

toamnă blândă.

Privi împrejur, la focul vesel din vatră, la podeaua lucioasă de piatră şi la covoarele persane învechite, şi răsuflă încântat. Era bine din nou acasă. Îşi scoase haina şi i-o dădu lui Françoise.

– Am să-l primesc acum în salon, spuse el. Poţi aduce nişte daube pe o tavă. O să mănânc acolo.

– Să las câinii înăuntru? întrebă ea. Toată dimineaţa s-au agitat. Au ştiu că veniţi acasă.

– Da. Mi-a fost dor de ei.

– Aţi venit să rămâneţi?

– Nu. Plec în zece zile.

Françoise lăsă buza de jos.

– Aşa o vizită scurtă?

– Da.

– Dacă ar mai trăi mama dumneavoastră...

– Dar nu mai trăieşte, replică el scurt.

– De ce plecaţi? Animalele vă simt lipsa. Îşi plecă privirea. Şi noi, de asemenea.

O privi cu drag.

– Of, Françoise, sub exteriorul ăla de femeie eficientă al tău se ascunde o femeie sentimentală.

– Dar dumneavoastră, monsieur? De ce nu găsiţi o tânără de treabă, să vă liniştiţi şi să vă întemeiaţi o familie? Ăsta-i un castel mare. Nu-i drept să rămână gol tot anul. Răsună în el vocile fantomelor pentru că nu e locuit.

Jean-Paul clătină din cap.

– Planurile nu merg întotdeauna aşa cum au fost gândite.

– Dumneavoastră ce planuri aţi avut?

El o surprinse privindu-l cu îngrijorare maternă.

– Unele despre care nu pot vorbi cu nimeni, răspunse el încruntat. Hai, adu-mi mâncarea, sunt hămesit. Şi spune-i lui Hubert că vreau să-l văd.

Doi dogi germani ţâşniră în salon, venind în grabă la el bucuroşi. El se lăsă în genunchi şi-i îmbrăţişă pe amândoi, lăsându-i să-i lingă faţa.

– Şi mie mi-a fost dor de voi!

Îi ţinea pe amândoi, trăgându-i uşor de urechi şi mângâindu-le spinările. La Les Lucioles fuseseră mereu dogi germani. O casă cu acele dimensiuni avea nevoie de animale mari ca s-o umple. Jean-Paul se aşeză pe băncuţa de lângă şemineu, focul încălzindu-i spatele, uitându-se prin glasvandurile care dădeau înspre grădina acoperită acum de promoroacă. Sperase să se întoarcă împreună cu Ava. Să-i arate grădinile pe care le crease pentru ea. Să trăiască împreună pentru tot restul vieţii lor. Ea îi promisese. Şi el promisese. Promisiuni pecetluite cu iubire. El îşi respectase partea lui de înţelegere, dar cum rămânea cu partea ei?

Françoise intră cu prânzul lui pe o tavă.

– O să petreceţi Crăciunul singur? întrebă ea.

– Nu am de ales.

– Ce păcat! Un bărbat aşa frumos ca dumneavoastră.

– Nu mă căina, femeie, bombăni el.

– Dacă ar mai trăi mama dumneavoastră...

– Dar nu mai trăieşte, repetă el. Dacă ar trăi, l-ar petrece cu mine. Aşa, sunt singur.

– Dintre toţi bărbaţii demni de iubire, tocmai dumneavoastră, monsieur. Vă cunosc de când eraţi băieţel. Mă doare să vă văd trăind

singur. Da, e bine să ai iubite, dar eu mă aştept la mai mult de la dumneavoastră. Eu îmi doresc o fată bună, cinstită şi o droaie de copii sănătoşi.

– Am trecut de faza asta acum.

– Nu dacă vă însuraţi cu o femeie tânără fertilă.

– Françoise, visezi, zise el, râzând cinic.

Hubert intră, cu şapca în mâini.

– Bonjour, monsieur. Mă bucur că v-aţi întors sănătos, spuse şi făcu o plecăciune formală.

– Sunt supus unui interogatoriu, Hubert. Françoise, adu-i lui Hubert un pahar de coniac. Acum, spune-mi: ce mai fac grădinile?

Françoise se retrase în antreu. Avea articulaţiile rigide şi o durea permanent spatele. Ar fi trebuit să se pensioneze de mulţi ani, dar rămânea din loialitate faţă de răposata mamă a lui Jean-Paul şi faţă de Jean-Paul, pe care îl iubea ca pe un fiu. Îl văzuse revenind din Anglia în urmă cu douăzeci şi şase de ani, un tânăr distrus, hotărât să-i rămână devotat femeii pe care o iubea, dar pe care n-o putea avea. Françoise cunoscuse şi ea pentru scurt timp iubirea şi o pierduse, aşa că îi înţelesese durerea. Acel alean se vindecă în timp; al ei nu mai era acum decât o cicatrice subţire pe inimă. Dar Jean-Paul nu se vindecase niciodată. Inima lui era încă deschisă şi sângerândă. Ca un câine la căpătâiul stăpânului său pe moarte. Mama lui nu trăise niciodată bucuria nepoţilor. Visurile tatălui său pentru el nu se împliniseră niciodată. Nici unul nu ştiuse de ce. Dar Françoise ştia toate secretele, pentru că era prezentă ca o umbră în fiece cotlon al castelului, invizibilă, dar omniscientă. Doar ea văzuse picturile sprijinite unele peste altele de perete, scrisorile scrise şi netrimise vreodată şi florile plantate în speranţa că într-o zi el o va aduce pe ea înapoi şi-i va arăta cum îşi dedicase viaţa ei, cu la fel de multă atenţie ca şi când ea i-ar fi fost alături.

Plescăi din limbă şi păşi târşâit pe dalele de piatră către aripa cu bucătăria şi camera ei de zi confortabilă. Era mai bine ca unele lucruri să fie date uitării. Viaţa era scurtă. Ce rost avea să tinzi către intangibil? Ea nu încheiase capitolul, nu pusese cartea deoparte şi o

luase de la capăt? Nu era uşor, dar era posibil. Se aşeză cu grijă într-un fotoliu şi-şi luă goblenul. Măcar venise acasă, pentru asta era recunoscătoare.

La Hartington, Mirandei îi lipsea prezenţa lui Jean-Paul. Părinţii ei şi sora tatălui ei, Constance, sosiră într-un Rover argintiu încărcat de cadouri şi bagaje. Era prima lor vizită. Diana Stanley-Kline avu multe de comentat, plutind din cameră în cameră în pantalonul ei ivoriu asortat la puloverul de caşmir, pantofii din piele de căprioară şi perlele de mărimea boabelor de strugure.

– Vai, dragă, pufăi ea la adresa taburetelor din bucătăria fiicei ei. O fi genul ăsta mâhnit la modă, dar nu ai vrea să te aşezi pe aşa ceva în cei mai buni colanţi. Îşi ridică sprâncenele când văzu vazele ornamentale mari de sticlă din salon. Ce chestii bizare de ţinut într-o casă cu copii mici! Iar când Miranda îi spuse despre grădini, cum fuseseră ele cândva cele mai frumoase din Dorset, ea strâmbă din nas şi spuse: Mda, totul e relativ.

Ca de obicei, nimic nu-i putea fi pe plac mamei sale. Miranda abia aştepta să se termine totul şi să plece toţi acasă la ei.

Constance avea obiceiul enervant de a întrerupe. Punea câte o întrebare, dar nu asculta răspunsul, preferând în schimb să-şi expună propria părere, întrerupând pe oricine în mijlocul frazei. După un timp, Miranda renunţă să mai încerce, se lăsă pe spate şi ascultă pe jumătate atentă, scoţând sunetele potrivite în direcţiile adecvate pentru a sugera că era atentă. David îl plăcea pe tatăl ei, Robert. Se aşezară amândoi la un trabuc, discutând politică. Aveau aceleaşi opinii, ambii de dreapta şi la fel de infatuaţi.

Copiii se jucau afară, în cizme şi paltoane, râsetele lor străbătând aerul umed. Dar Gus părea pierdut fără Jean-Paul. Încercă să-l facă pe tatăl lui să se joace cu ei, dar David era ocupat cu bunicul. Copilul pierdea vremea pe podul de piatră, privind deznădăjduit înspre căsuţa goală şi rece. Storm se întoarse în casă, ca să se joace cu mărgelele Hama pe masa din bucătărie, în timp ce doamna Underwood pregătea masa. Gus rămase singur, hoinărind în căutarea distracţiei. Fără Jean-

Paul, care să-l ţină ocupat, se întoarse la ce ştia cel mai bine: torturarea vietăţilor mici, neajutorate.

Îşi găsi ţinta pe aleea cu cimbru. Era un păianjen mare, cu picioare negre păroase şi un corp rotund şi gras. Lovit cu un băţ, se pitise sub o frunză, dar Gus îl putea vedea foarte bine. Aştepta, paralizat de spaimă. Dar în ciuda experienţei lui cu păsări şi şerpi, păianjenul nu-şi putu imagina natura acestui prădător.

Gus se rostogoli pe burtă acolo unde dalele erau ude încă de la burniţa căzută peste noapte. Nu mai ploua acum, dar cerul era acoperit de nori şi vântul era tăios de rece. Gus îşi mişcă mâna încet, ca să nu sperie păianjenul. Păianjenul rămase nemişcat, sperând poate că prădătorul nu-l va vedea dacă rămânea inert. Dar Gus era un expert când venea vorba de păianjeni. Nu se temea de ei, ca sora lui şi prietenele ei. Cu o rapiditate venită din ani de exersare, Gus întinse degetele în faţă şi înşfăcă biata creatură de unul din picioarele sale lungi şi fragile.

– Te-am prins! şopti el triumfător.

Păianjenul încercă în van să se elibereze. Gus îl trase la lumină şi încet, încă ţinându-l de un picior, smulse un altul din corp. Nu-l putea auzi pe păianjen văitându-se, nici nu-i putea vedea suferinţa din ochi. Poate că nu simţea deloc durere. Nu conta. Smulse pe rând toate picioarele, până rămase numai cu corpul rotund, pe care-l puse pe o piatră, ca să-l mănânce o pasăre. Picioarele zăceau precum nişte crenguţe minuscule împrăştiate de vânt.

Sentimentul de satisfacţie fu scurt. Se gândi la Jean-Paul şi la cum iubea acesta toate creaturile Domnului, fiind brusc copleşit de ruşine. Strivi rapid micul trup sub picior, sperând să şteargă fapta, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Fugi în grădina de legume, închizând uşa în urma lui, şi găsi un loc cald într-una dintre sere. Spre surprinderea lui, era plină de ghivece. Fiecare ghiveci era plin până în buză cu pământ, toate aliniate în şiruri ordonate. Erau vreo cincizeci toate şi Gus le privi uimit. Ştia instinctiv că Jean-Paul plantase în fiecare ceva special, ce urma să răsară la primăvară. Simţea cum hibernează sub pătura de pământ. „Deci asta e magia grădinii“, gândi el emoţionat, dorindu-şi ca Jean-Paul să fi fost acolo ca să-i explice. Observă un gândăcel răsturnat pe spate pe podeaua de beton, dând disperat din

picioruşe în încercarea de a se răsuci. Gus îl întoarse delicat cu o frunză, ca să nu-l rănească, şi-l privi fugind sub un ghiveci de teracotă. Se binedispuse în urma faptei bune.

Miranda le plimbă pe mama şi pe Constance prin grădină. Simţea că era mai uşor să suporte comentariile acide ale mamei ei afară, acolo unde Jean-Paul îi arătase ce este magia. Se simţea aproape de el, ca şi cum prezenţa lui ar fi încălzit aerul din jurul ei şi i-ar fi înseninat sufletul. Constance turuia entuziastă, în timp ce Diana pufnea nemulţumită.

– Dumnezeule, chiar ai nevoie de o proprietate aşa de mare? Teribil de greu de întreţinut.

– Avem doi grădinari, răspunse Miranda mândră, zâmbind în sinea ei cu gândul la Jean-Paul.

– La vârsta ta, făceam totul singură. Este teribil de extravagant să angajezi atâţia oameni...

– Ce prostie, Diana, interveni Constance. Tu cu guriţa ta ai spus că e greu de întreţinut o aşa proprietate. Mă gândesc că e nevoie de mai mult de doi oameni. Sper că sunt buni!

– După cum poţi vedea...

– Sigur că pot, Miranda, întrerupse Constance din nou. Nici urmă de buruiană cât vezi cu ochii. Sper s-o văd la primăvară. O să fie o explozie mirifică de flori.

– Oh, la primăvară o să fie adorabilă, fu de acord Diana. Dar odată cu venirea verii, o s-o ia totul razna, şi atunci ai să-ţi dai seama că te-ai înhămat la mai mult decât poţi duce.

Miranda răsuflă uşurată când doamna Underwood anunţă că masa era gata şi intrară toate în casă.

– Trebuie să spun, Miranda. Ai făcut o treabă splendidă, vorbesc serios, spuse Constance când Diana nu mai era prin preajmă. Trebuie

să fii de-a dreptul o bătrână tare ciufută ca să găseşti vreun cusur. Nu-i da atenţie, draga mea. Problema nu e la tine, ci la mama ta şi la monstrul acela verde cumplit de urât pe care-l poartă pe sub piele. Bătrâna făcu cu ochiul. Miranda zâmbi şi o urmă în garderobă, unde-şi agăţă haina.

Diana îşi ocupă locul la masă.

– Ciudat că ai folosit nişte culori atât de şterse pe pereţi, i se adresă ea fiicei ei. Este foarte londonez. Eu cred că nişte culori mai clade se potrivesc mai bine la ţară.

– Eu nu cred..., începu Miranda, dar Constance se băgă în vorbă înainte ca ea să termine:

– Este foarte drăguţ, Miranda. Ai amenajat frumos casa, nu-i aşa, Robert?

– Da, într-adevăr, răspunse fratele ei, care nu fusese nici o clipă atent la interior. Cu mult gust.

– Gus, Storm, veniţi şi aşezaţi-vă lângă bunica voastră. Vă văd aşa de rar. Miranda nu vă aduce niciodată să staţi la mine. Ar trebui să-i mai lase şi pe alţii să se bucure de voi. Biata bunica! Miranda dădu ochii peste cap şi se uită la copiii care făcură ce li se spusese, deşi fără entuziasm. Aşa mă bucur că ai o bucătăreasă, Miranda. Nu ar fi avut rost să batem atâta drum dacă ar fi trebuit să-ţi îndurăm eforturile culinare.

Râse scurt, ca şi cum ar fi făcut o glumă, dar Miranda privi în altă parte, jignită. Nu era de mirare că sora ei plecase să trăiască la celălalt capăt al lumii.

Doamna Underwood intră cu o pulpă de miel la cuptor. Camera se umplu deodată de parfum de rozmarin şi de ulei de măsline. Diana inhală adânc, dar nu spuse nimic. Miranda se întreba dacă va avea tupeul s-o critice pe doamna Underwood. Ei bine, asta ar fi fost o încăierare pentru care ar fi plătit bani frumoşi ca s-o vadă. Aşteptă să ia mama ei prima înghiţitură, în timp ce doamna Underwood făcea ocolul mesei cu vasul cu cartofi la cuptor. Diana mestecă în linişte, obrajii îmbujorându-i-se de plăcere. În cele din urmă, vorbi:

– Foarte bun, spuse scurt, umplându-şi din nou furculiţa.

– Bineînţeles că e bun, răspunse doamna Underwood, privindu-l pe David servindu-se cu patru cartofi mari. Este miel bio de Dorset. Mai bun de-atât nu se găseşte.

Diana avu destulă minte să n-o contrazică.

În ajunul Crăciunului, Gus şi Storm îşi agăţară şosetele pentru darurile de la Moş Crăciun şi merseră la culcare fără comentarii. Gus declară că o să stea treaz aşteptându-l, în timp ce Storm se supără, spunând că dacă avea să facă aşa, Moş Crăciun nu va mai veni şi nici unul dintre ei nu va mai primi vreun cadou. Miranda îi duse sus şi se întoarse în salon ca să mai pună un lemn sau două pe foc şi să se ocupe de luminiţele din brad. Trase draperiile, puse un CD şi se aşeză o clipă pe bancheta şemineului. Îi era dor de Jean-Paul. Îi era dor de prezenţa lui încurajatoare. Se întreba care ar fi fost sfatul lui despre cum să se poarte cu mama ei. El avea răspunsuri la toate, ca Bătrânul Tata Timp. Simţi brusc nevoia să se întoarcă la caietul de însemnări şi să-i vadă plecaţi pe părinţii ei şi pe Constance, pentru ca ea să se întindă liniştită în pat şi să se cufunde în viaţa secretă a Avei Lightly.

În acel moment, David intră îmbrăcat într-o haină de casă burgund şi cu pantofi de casă din catifea asortaţi în picioare. Îşi văzu soţia şezând pe banchetă şi-i zâmbi.

– Ce faci, iubito?

– Supravieţuiesc, răspunse ea.

– Şosetele sunt pregătite? Abia aştept să fac pe Moş Crăciun!

– Sper ca Gus să nu stea treaz ca să te vadă pe tine. Ar fi o mare dezamăgire pentru el.

– A stat afară toată ziua. Este extenuat. Nu-mi imaginez că va reuşi să-şi ţină ochii deschişi mai mult de cinci minute.

– Mama este foarte ciudată, spuse ea, schimbând subiectul.

– Asta pentru că îi permiţi.

David deschise o sticlă de şampanie.

– A fost aşa toată viaţa mea şi încă nu ştiu cum s-o abordez.

– Eşti femeie în toată firea. Spune-i pur şi simplu să tacă.

– Uşor de zis, greu de făcut.

– De când ai devenit aşa de sensibilă?

– David!

– Ei bine, iubito, oamenii te tratează aşa cum le permiţi. Tu nu trebuie decât să spui „nu“.

Ea se încruntă la el.

– Înţeleg de ce Blythe te laudă aşa de tare.

– Aşa face?

– Da. Spune că dai sfaturi bune. Acum ştiu că are dreptate.

El îi turnă un pahar de şampanie.

– În cinstea ta, iubito, spuse el, sărutând-o pe obraz.

– Cu ce ocazie? întrebă ea.

– Doar ca să-ţi spun cât de mult te apreciez. Ţi-am cumpărat un cadou splendid.

Miranda zâmbi, gândindu-se la Theo Fennell.

– Da? întrebă ea sfioasă. Şi când ai să mi-l dai?

– Ţi l-aş putea da chiar acum, spuse el, sărutând-o din nou. Miroşi delicios. De ce nu ne strecurăm sus zece minute? Aud că mama ta îşi pregăteşte o baie, o să dureze o vreme.

– Eu nu m-am spălat încă.

– Foarte bine. Îmi placi mai mult înainte să te îmbălsămezi în ulei. Haide!

O luă de mână şi o duse sus, chicotind amândoi ca nişte copii care se tem să nu fie prinşi. Ajunşi în dormitor, el o împinse jucăuş pe pat şi se întinse lângă ea. O sărută din nou. Ea uită de cadou, iar el îi scoase cămaşa din blugi şi o mângâie pe abdomen. Îi desfăcu sutienul şi cuprinse sânul în palmă, masându-i sfârcul cu degetul mare. Apoi îşi îngropă faţa în gâtul ei, sărutând pielea fină până când ea se înfioră de plăcere. Conştienţi că ar fi putut fi descoperiţi în orice clipă, făcură dragoste repede. Miranda nu se gândi la Jean-Paul. Trecuse atâta timp de când David o privise astfel, cu ochii încărcaţi de dorinţă, cu gura zâmbind admirativ, încât savură din plin momentul cu el.

După ce terminară, rămaseră întinşi, uniţi de intimitatea momentului lor de iubire fizică.

– Ai fost o adevărată sărbătoare, iubito! exclamă el. Acum o să-ţi dau recompensa.

Se ridică şi merse aşa, gol, în garderobă. Miranda se acoperi cu cearceaful, pregătită pentru cadou.

– Sper că nu ai luat-o razna! spuse ea.

Era imposibil să nu o iei razna la Theo Fennell.

– Nu crezi că o meriţi, iubito? Te las singură aici toată săptămâna. Asta este pentru a-ţi spune cât de mult te apreciez şi te iubesc.

Se întoarse, ţinând în mână o cutie roşie. Miranda îşi dădu seama imediat că nu avea cum să fie de la Theo Fennell, ale cărui cutii erau roz cu negru. Se simţi copleşită de dezamăgire, dar făcu un efort să disimuleze.

– Crăciun fericit, iubito!

– Mulţumesc, ezită ea o clipă, înainte să deschidă cutia. Ce mi-ai cumpărat?

– Haide, o încurajă el, zâmbind nerăbdător.

În cutie era un pandantiv din diamant în formă de inimă. Dacă nu ar fi primit telefonul de la Theo Fennell, ar fi fost încântată. Ce femeie ar putea fi nefericită când primeşte diamante? Dar ea nu se putea gândi decât la bijuteria pe care David o ceruse gravată. Dacă nu era pentru ea, atunci, pentru cine?

Primăvara

Tocăniţă clasică provensală, preparată cu carne de vită ieftină fiartă în vin, legume, usturoi şi ierburi aromatice de Provence şi gătită într-un vas special din teracotă cu capac concav, numit daubière (n.tr.)

capitolul 21

Imaginea veselă a mâţişorilor.

Primul căpşor de narcisă străpungând pământul

Hartington, 1980

Schimbarea de anotimp a adus cu ea şi o schimbare în mine, o înflorire, ca a unei flori neaşteptate, ce răzbeşte prin mantia de nea. Pe dinafară, am continuat să merg mai departe, ca şi când nimic nu s-ar fi rostit, dar pe dinăuntru, nu am putut uita declaraţia de dragoste a lui MF. Deodată, ceva ce nu am băgat niciodată în seamă a rămas dinaintea minţii mele, ca un morcov în faţa unui măgăruş care s-a mulţumit toată viaţa lui cu iarbă. Ar fi trebuit să-l trimit acasă şi să evit teribilul chin şi durerea care aveau să ne lovească pe amândoi direct în inimă. Dar cum aş fi putut anticipa ce urma să se întâmple când, la momentul respectiv, chiar nu aveam alte sentimente în afară de afecţiune? Iarna era pe sfârşite, iar eu m-am descoperit gândindu-mă tot mai mult la el. Momentele în care mintea mea era în mod normal goală erau umplute de râsul lui şi de zâmbetul acela larg, contagios, atât de frumos, că îmi fremăta stomacul doar gândindu-mă la el. Nopţile au devenit tot mai agitate, zilele, încărcate de electricitatea care continua să se acumuleze între noi precum umiditatea vara, înainte de o furtună. Poate că dacă Phillip ar fi fost acasă mai mult, nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar el era plecat tot timpul. Eram singură. Absenţa lui a făcut ca eu şi MF să ne apropiem. Iar eu, tânjind după companie, am permis să se întâmple. M-am luptat cu sentimentul de vinovăţie. Stările mele oscilau între bucurie şi disperare când stăteam pe banca din grădina noastră şi mă gândeam la deznădejdea acestei iubiri interzise. De fiecare dată când îmi permiteam plăcerea acelor visuri imposibile, îmi apăreau în minte chipurile copiilor mei, anulându-le înainte să prindă rădăcini. Îl iubeam pe MF, dar

îmi iubeam şi mai mult copiii.

Phillip a continuat în stilul lui vesel, dispărând în Franţa şi Spania cu săptămânile, călătorind uneori chiar până în Argentina şi Chile, în căutare de noi vinuri. Habar n-avea de sămânţa care încolţea în inima mea. La început, m-am prefăcut că n-o văzusem, apoi am ascuns-o, dar pe măsură ce a crescut, nu am mai putut ignora acea stoică sămânţă a iubirii pe care MF o sădise în ziua aceea, în pădure.

Ava era chinuită de nedumerire. Cum putea iubi doi bărbaţi în acelaşi timp? Dragostea ei pentru Phillip nu se diminuase câtuşi de puţin, şi totuşi, se descoperi tot mai atrasă de Jean-Paul. Ea crezuse că relaţiile amoroase se întâmplă atunci când într-o căsnicie existau deja disensiuni. Dar în căsnicia ei nu existau disensiuni. Nici măcar plictiseală. Nu avea nici un motiv pentru care să se fi simţit atrasă de Jean-Paul când totul în viaţa ei era aşa cum trebuia să fie.

La început, a încercat să se distanţeze de el. Îl trimitea în colţurile îndepărtate ale grădinii, dar, deşi nu era fizic prezent, era permanent în mintea ei. Apoi îşi consideră sentimentele pură duioşie de soră. La urma urmei, munciseră deja şase luni în strânsă colaborare în grădină – era normal să se simtă ca sora lui mai mare. Dar pe măsură ce se desprimăvăra, iar ghioceii şi narcisele începeau să-şi iţească vesele căpşoarele, nu mai putea nega. Sentimentele ei erau de natură sexuală şi nu dispăreau.

Fusese martora unei transformări în Jean-Paul. Sosise toamna ca tânăr arogant, nepăsător. Încetul cu încetul, grădina îl transformase. Ea nu şi-ar fi imaginat rolul pe care îl jucase în acea transformare. Că el o urmărise, cu plantele şi animalele ei, cu copiii şi soţul ei, dar şi când era singură cu el. Ava nu avea cunoştinţă de propria magie intrinsecă. Fie că fusese Ava ori grădina, Jean-Paul trecuse printr-o schimbare clară în bine. Devenise mai empatic, mai înţelegător. Rădăcina acelei schimbări era, desigur, iubirea. Cu cât simţea mai multă iubire în inimă, cu atât devenea un om mai bun.

Într-o zi de martie, Jean-Paul propuse să-şi petreacă dimineaţa pe plajă.

– Putem mânca de prânz într-o cârciumă. Mi-ar plăcea să vizitez mai mult din Dorset. Îşi scoase mâinile din buzunare şi ridică din umeri. Burează. Nu putem face mare lucru pe o vreme ca asta. Zâmbetul lui implorator nu lăsă loc unui refuz din partea ei.

– Este o idee foarte bună, răspunse ea, încercând să-şi mascheze neliniştea. Totul decursese bine cât fusese singură cu el în grădină, dar ideea petrecerii zilei cu el pe plajă era oarecum nepotrivită. Îi spun lui Phillip. Poate că vrea să vină şi el. Jean-Paul se întristă auzindu-i propunerea. Probabil că e prea ocupat, dar ştiu că i-ar plăcea să fie întrebat, adăugă ea imediat, îndreptându-se spre conac.

Phillip era în biroul lui, aşezat într-un fotoliu vechi de piele, cu câinii întinşi pe preşul de lângă şemineu şi cu muzică clasică răsunând din casetofonul dintr-un colţ. Era atât de adânc cufundat într-o carte, că nu-şi auzi soţia intrând.

– Iubitule, spuse ea, apropiindu-se. El îşi ridică privirea, speriat pentru o clipă, apoi zâmbind la vederea ei. Scuze că te întrerup!

– Tu nu mă întrerupi niciodată, Crenguţo, răspunse el, aşezând cartea pe genunchi.

– Jean-Paul a propus să facem o plimbare pe plajă. E o zi mizerabilă. O să mâncăm de prânz la o cârciumă. Vrea să viziteze împrejurimile. Nu vrei să vii şi tu cu noi? O să fie frumos.

– Oricât de tentant mi s-ar părea gândul unei plimbări prin ploaie alături de soţia mea, voi refuza, răspunse el, iar Ava se îngrozi de uşurarea pe care o simţi. Făcând un efort să-şi potolească sentimentul de vinovăţie, reuşi să pară potrivit de dezamăgită, depunând un sărut lung pe obrazul lui. Eşti foarte transparentă, Crenguţo, spuse el râzând.

– Transparentă? repetă ea, roşind.

– Da. El îi analiză chipul. Crezi că te vei plictisi doar tu cu Jean-Paul, aşa-i?

– Nu.

– Te cunosc, Crenguţo. Te pot citi ca pe o carte. Tu eşti bestsellerul

meu numărul unu. Râse. Mă tem că va trebui să mergi singură. Sunt sigur că vei supravieţui.

– Eşti o bestie! exclamă ea. Îl laşi în grija mea tot timpul. Îmi eşti dator pentru asta. Ştii bine, da?

– Orice vrei, îţi aparţine, răspunse el.

– O să ţin minte.

O trase înspre el şi o sărută pe frunte.

– Sper, spuse el.

Ava părăsi încăperea cu pas vioi, închizând uşa uşor în urma ei.

Jean-Paul şi Ava porniră cu maşina de-a lungul aleilor înguste şi sinuoase către ţărm. Ava era neobişnuit de agitată, ca o adolescentă la prima întâlnire. Jean-Paul părea relaxat, bucurându-se în mod evident de prezenţa ei şi de priveliştea bucolică proaspăt înmugurită. Ştergătoarele îndepărtau stropii de ploaie de pe parbriz cu regularitatea unui ceas care ticăie. Ava simţea mai pregnant ca oricând trecerea rapidă a timpului. La sfârşitul verii, el urma să se întoarcă în Franţa, după ce o va fi luat pe sus şi-o va fi lăsat să cadă ca o tornadă. Aveau să-şi revină amândoi din această dragoste nebună. Ea urma să reflecteze asupra a ceea ce ar fi putut să fie, sigură că, femeie măritată fiind, nu avusese altă alegere decât să îl refuze.

Opri maşina într-o parcare de pe şosea şi-l conduse pe o potecă şerpuitoare ce ducea către o plajă izolată.

– Aici nu vine nimeni, îi spuse ea. E stâncoasă, dar mie îmi place asprimea ei şi zgomotul pietricelelor sub paşi.

Burniţa constant, dar ea era uscată pe sub pălăria de cowboy pe care Toddy i-o adusese din Texas în urmă cu câţiva ani, cu ponchoul pe care îl cumpărase în Chile pe când era adolescentă, blugi şi cizme de cauciuc. Părul îi era îndesat în pălărie, doar câteva şuviţe cârlionţate rebele fluturându-i la ceafă. Nu se considerase niciodată frumoasă, dar

felul în care o privea Jean-Paul îi spunea că era cea mai frumoasă femeie din lume.

Pe plajă, Jean-Paul merse alături de ea. Nu era impozant, ca Phillip, ci mergea zvelt alături de Ava, care nu era mai înaltă de un metru şaptezeci. Marea era calmă, alunecând lin peste stânci, lustruindu-le cu valurile ei înainte să se retragă într-un dans senzual. Vântul avea gust sărat, bătând în rafale, oglindind relaţia complicată dintre Ava şi Jean-Paul. El îşi dorea atât de mult s-o poată strânge în braţe, să dea drumul cuvintelor întemniţate în inima lui şi să-i spună cât de profund o iubea. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi continuă să meargă, comentând fără rost despre zborul unui pescăruş ori resturile unui crab adus pe plajă de apă, orice îi venea în minte, numai să nu-şi verse sufletul. La rândul ei, Ava ardea de dorinţa de a fi ţinută în braţe de el, fie şi numai pentru o clipă, o secundă interzisă din care s-ar fi putut hrăni în timpul acelor nesfârşite nopţi când tânjea după el. Îşi aminti de tragedia apusului şi începu să plângă din senin.

Jean-Paul se opri şi o prinse de umeri, căutându-i nerăbdător privirea.

– Îmi cer scuze, şopti ea.

– Pentru ce? întrebă el, iar vocea lui era atât de blândă, încât o făcu să plângă şi mai mult.

Ea clătină din cap,

– Nu are rost, Jean-Paul.

– Nu înţeleg.

– Este ca un apus de soare. Ceva atât de frumos, că vreau să păstrez pentru totdeauna. Şi tocmai atunci, dispare.

– Ava...

– Sau ca un curcubeu, suspină ea. Iubit de la distanţă, dar imposibil...

El nu o lăsă să termine, ci o luă în braţe şi o sărută cu pasiune. Ea nu avu puterea să se împotrivească. Îl lăsă s-o ia în braţe şi închise ochii, renunţând la control. Sărutul lui fu stăruitor, şi totuşi delicat, iar ea îl prinse cu braţele de după gât, lăsându-se în voia lui, dorindu-şi ca

acea clipă să nu se mai sfârşească. Dar ca toate lucrurile frumoase, sfârşitul era la o respiraţie distanţă, iar anticiparea lui făcea sărutul şi mai dulce. Euforia fu urmată de o teribilă tristeţe, ca o cădere din înaltul arcului magnificului curcubeu printre nori plumburii. Se gândi la copii şi la Phillip şi fu copleşită de vinovăţie. Se desprinse din braţele lui.

– Nu pot, spuse ea cu respiraţia întretăiată, atingându-şi buzele calde încă de la sărutul lui. El o privi fix, torturat, de parcă ea i-ar fi tras pământul de sub picioare. Nu mă privi aşa. Nu pot îndura. Îi atinse obrazul cu degetele reci din cauza vântului şi a burniţei. Nu ar fi trebuit să venim. În grădină totul este aşa cum trebuie să fie. Are fiecare locul lui. Aici, nu există graniţe care să ne despartă.

– Dar nu ne mai putem întoarce acum, spuse el. Am ajuns prea departe pentru asta.

– Şi-atunci, ce putem face?

– Nu ştiu, Ava. Tot ce ştiu e ceea ce simt în suflet. Cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu atât îmi pui mai mult stăpânire pe inimă.

Ea îşi lipi capul de pieptul lui şi privi departe, peste întinsul mării. Orizontul era înnegurat. Ascultă sunetul valurilor şi vaietul unui pescăruş, şi-şi simţi sufletul inundat de tristeţe.

– Nu a fost să fie, Jean-Paul, spuse ea în cele din urmă. Nu-l pot trăda pe Phillip. Îl iubesc şi pe el. Şi pe copii... Vocea i se întrerupse, căci el se crispă brusc de durere. Nimic pe lumea asta nu m-ar face să-i părăsesc.

– Atunci, mă voi întoarce în Franţa.

– Nu! exclamă ea îngrozită, trăgându-se înapoi.

– Nu am de ales, Ava.

– Dar vreau să împart primăvara cu tine, şi vara. Vreau să mă bucur de grădini cu tine. Nimeni nu le înţelege ca tine. Înghiţi anevoios şi-l pironi cu privirea, vlăguită în faţa chipului lui îndurerat. Nimeni nu mă înţelege ca tine.

– Nimeni nu te iubeşte ca mine, replică el, strângând-o de braţe atât de tare, că ea tresări. Dar ai dreptate, spuse el, dându-i drumul. Nu pot trăi fără tine, aşa că am doar o alternativă – şi speranţă.

– Speranţă?

– Speranţa că ploaia va dura şi că soarele va răzbate, făcând să strălucească cel mai desăvârşit curcubeu.

Încercară să continue ca şi cum sărutul nu s-ar fi întâmplat vreodată, dar deşi discutară despre alte lucruri, amintirea lui rămase. Jean-Paul simţise gustul paradisului şi voia acum mai mult, în timp ce Ava fusese compromisă de nechibzuinţa ei şi se simţea acum uşurată că pusese capăt lucrurilor înainte să ajungă prea departe.

Nici unuia nu-i era foame. Se întoarseră acasă în tăcere. Negura înaintase pe uscat. Ava aprinse farurile de ceaţă, dar era dificil să spună exact unde se aflau. Conduse încet, nerăbdătoare să se întoarcă la Phillip şi la normalitate. Jean-Paul porni radioul. Mama Cass se auzi cântând cu voce plină şi gravă. În cele din urmă, cotiră pe aleea conacului. Era ca şi cum se trezeau dintr-un vis; nici unul nu scoase vreun cuvânt. „În viaţă, nu putem avea mereu tot ce dorim“, îşi zise Ava în sinea ei. „Trebuie să apreciez ceea ce am şi să nu periclitez totul, de dragul copiilor mei. De dragul lui Phillip.“ Jean-Paul nu avea nimic de pierdut. Sosise acolo fără nimic, avea să plece fără nimic, dar cu inima afectată pe vecie.

Jean-Paul se întoarse la căsuţă, unde aprinse focul şi începu să-şi exprime obida prin tuşe violente de culoare pe pânză. Ava se întoarse la soţul ei. Îl găsi în faţa rafturilor cu cărţi, trecându-şi degetele lungi peste cotoarele lor, şi se strecură lângă el, prinzându-l cu braţele de mijloc.

– Deci, te-ai întors, spuse el jovial.

– Ai mâncat? întrebă ea.

– Am găsit nişte resturi prin frigider, răspunse el.

– Pun pariu că au fost nişte resturi delicioase.

– Au fost preparate de un expert. Se întoarse către ea. Te-a prins

vântul, remarcă el, văzând-o ochii roşii şi obrajii îmbujoraţi.

– Sufla cu putere acolo.

– Văd. Ea se pierdu în braţele lui. Eşti bine, Crenguţo?

– Sunt bine. Mă doare un pic capul. Atâta tot.

– Vrei să iau eu copiii?

– Vrei?

– Bineînţeles. De ce nu te întinzi puţin?

– Aşa am să fac.

– Te-ai distrat?

– A fost OK. Este simpatic, răspunse ea, ascunzându-şi faţa în puloverul lui. Închise ochii. Cât de aproape fusese de a periclita lucrurile la care ţinea cel mai mult. Phillip o strânse în braţe. Ce bine este, murmură ea. Dar Phillip nu avea cum să ştie cât de bine era de fapt.

capitolul 22

Ghiocei iţindu-şi căpşoarele de sub zăpadă.

Primele semne ale primăverii

Ava se trezi devreme. Nu dormise bine de când cu acel sărut de pe plajă. Inima îi bătea sălbatică, un amestec confuz de exaltare şi teamă, care trimitea sângele pompând către vene. Stătea întinsă, ascultând ciripitul vesel al păsărelelor prin copaci şi se gândea la grădina trezindu-se la viaţă odată cu vremea mai caldă şi zilele mai lungi. Lumina zorilor se revărsa în cameră, inundând entuziastă o bucată de covor, şi totuşi, pe Ava o umplea de spaimă. Lumina era semnul unei noi zile de luptă cu Jean-Paul şi cu propriile-i dorinţe incomode. Munceau unul în compania celuilalt, ca o pereche de magneţi împotrivindu-se forţei care îi atrăgea unul spre celălalt. Vorbeau despre orice, numai despre adevăratele lor sentimente, nu; ambii sufereau de aceeaşi frustrare pe interior şi din cauza aceluiaşi efort de a disimula.

Phillip stătea întins pe spate, cu mâna lângă ureche, într-un abandon lipsit de griji. Ava se întoarse pe o parte şi îi privi pieptul ridicându-se şi coborând odată cu respiraţia înceată şi ritmică a unui bărbat mulţumit cu soarta sa. Nu făcuse nimic să merite trădarea ei. Aveau o căsnicie trainică, în ciuda călătoriilor lui lungi şi frecvente peste hotare. Nu-i dădea motive de îndoială că ar fi iubit-o nespus. Ea, la rândul ei, nutrea cea mai mare stimă pentru el; îi respecta părerea despre orice şi îi admira strălucirea intelectuală. Aprecia lipsa lui de aroganţă, încrederea lui, codul moral solid, înţelepciunea profundă. Şi-atunci, de ce risca totul iubind un bărbat pe care nu-l putea avea? Avea oare rost să piardă totul pentru o călătorie de o clipă dincolo de curcubeu?

Se gândi la copii. Acele trei persoane încrezătoare, ale căror vieţi

depindeau de soliditatea temeliei construite de ea cu Phillip. Dacă ea ar fi zguduit acea temelie, ce viitor ar mai fi avut ei? Dar chiar şi când ţinea în palmele ei viitorul lor ca pe nişte pene delicate, gândul îi fugea tot la atracţia irezistibilă a lui Jean-Paul. Nu mai rămânea de făcut decât un singur lucru.

Nu aşteptă să se trezească Phillip, ci se sui din proprie iniţiativă deasupra lui, lipindu-şi faţa de gâtul lui. El tresări, simţind trupul ei cald peste al lui, şi o cuprinse ca în vis cu braţele.

– Mai vreau un copil, îi şopti ea la ureche.

Phillip se trezi cu o smucitură.

– Ce? bâigui el, străduindu-se să devină conştient.

– Mai vreau un copil, repetă ea.

– Crenguţo, iubito. Încă un copil? Chiar acum?

Ea îl strânse în braţe, temându-se să nu-l piardă.

– Da.

– Cred că ar trebui să cumpănim cu mare luciditate.

– Am cumpănit eu. Nu mă pot gândi la altceva. „La nimic altceva care să mă lege de cămin, ca să nu fug în lume... Nu mai pot avea încredere în mine.“

– Nu cred că-ţi pot oferi un copil chiar acum nici dacă aş vrea, spuse el, dând-o încet jos de pe el. Ăsta nu e cel mai sexy mod în care să trezeşti un bărbat.

– Iartă-mă, spuse ea, întinzându-se pe spate şi ducându-şi un braţ peste faţă. Ştii cum sunt eu. Dacă am o idee, trebuie să acţionez imediat.

– De obicei, una dintre calităţile tale cele mai şarmante, spuse el sec, împleticindu-se către baie.

– Mă îndrept către patruzeci de ani. Dacă nu fac încă unul acum, îmi ratez şansa.

– Nu sunt de ajuns trei?

Răspunsul ei fu acoperit de sunetul apei curgând în chiuvetă în timp ce Phillip îşi perie dinţii şi se spălă pe faţă cu apă rece.

– Atunci, hai să plecăm undeva pentru câteva zile, propuse ea când el reapăru în cameră. Doar noi doi.

El o privi şi se încruntă.

– Eşti bine, Crenguţo?

– Da, bineînţeles.

– Nu am crezut că nişte gânduri aşa stăruitoare te pot deturna de la copiii şi grădinile tale.

– A trecut atâta timp. Nu te văd niciodată. Ori eşti în birou, lucrând, ori în străinătate. Am nevoie să te văd mai des.

Vocea ei era tăioasă, aşa cum nu mai fusese până atunci. El se aşeză pe pat lângă ea.

– Dacă asta vrei. Îmi pare rău, iubito. N-am ştiut.

– Vreau să petrec nişte timp doar cu tine, fără copii. Aş vrea să mă priveşti ca pe o femeie şi nu doar ca pe o mamă.

– Pentru mine eşti o femeie întru totul, Crenguţo. Încercă să zâmbească, dar răbufnirea ei neaşteptată şi nefirească îl îngrijora.

– La o căsnicie se lucrează. Dacă există fisuri, pot pătrunde corpuri străine în ea. Nu este voie să existe fisuri. Înţelegi?

– Încerc din răsputeri. E puţin cam prea devreme ca să înţeleg foarte multe.

– Hai să plecăm în străinătate. Undeva unde e cald. Putem trândăvi la soare şi citi. Să ne plimbăm de mână undeva, pe o plajă. Îţi mai aminteşti înainte să se nască Archie?

– Toscana. Bineînţeles că-mi amintesc. Eram tineri şi îndrăgostiţi, râse el.

– Am făcut dragoste toată după-amiaza după pahare mari de rosé şi farfurii mari de paste. Era cald şi parfumat. Îmi aduc aminte mirosul de eucalipt care înmiresma aerul. Noaptea, colindam pe străzile din Siena şi ale Florenţa fără nici o grijă. Hai să facem asta din nou.

Ochii ei scânteiau de entuziasm, iar îngrijorarea lui Phillip se risipi.

– Îmi amintesc de tine în rochiţa aia cu bretele cu buline mari albe şi negre. Erai cea mai adorabilă fiinţă pe care o văzusem vreodată. O sărută pe frunte. Încă eşti, să ştii.

– Putem face un copil în Toscana. Ca să ne sărbătorim căsnicia şi dragostea. Of, Phillip, ar fi aşa de romantic!

– Nu sunt sigur că nopţile nedormite şi scutecele sunt foarte romantice. Gândeşte-te, Crenguţo. Vorbeşti despre o altă fiinţă. Despre un alt membru al familiei noastre. Un copil prea mic pentru a se juca cu fraţii lui. Eu sunt bătrân, nu uita asta. Şi nu mai întineresc. Dacă tânjeşti cu adevărat după încă un copil, n-am să mă opun. Dar vreau să te gândeşti la asta cu mare atenţie şi să iei în considerare sacrificiile. Eşti pregătită pentru ele?

Cu aceste gânduri se pregătea Ava să-l întâlnească pe Jean-Paul. După ce suferise de vinovăţie în acea dimineaţă în braţele soţului ei, acum suferea de vinovăţie din nou păşind în grădină în căutarea lui Jean-Paul. Se gândea să aducă încă un copil pe lume numai şi numai pentru a se împiedica să-i cedeze. Brusc, până şi asta începu să se simtă ca o trădare. „Ar trebui să te trimit acasă“, gândi ea nefericită, „dar nu aş suporta să nu te mai văd niciodată“.

Se duse în grădina cu flori de câmp şi se opri în marea de narcise. Cerul era senin şi proaspăt, aerul dulce de miros de pământ şi fertilitate. Împrejurul ei, grădinile erau pline de viaţă, copacii vibrau de sute de păsări ce-şi făceau cuib, ciondănindu-se pentru cel mai bun loc. În loc s-o binedispună, toate acestea o întristau. O parte vitală din ea nu avea să mai înflorească niciodată, ci să rămână pipernicită, ca un mugur ucis de îngheţ. Se va întreba mereu cum ar fi fost viaţa alături de Jean-Paul. În sufletul ei, ştia că va muri fără să afle, de dragul lui Phillip şi al copiilor lor. „Viaţa mea nu-mi aparţine numai mie“, conchise ea. „Sunt legată de familia mea prin dragoste şi nimic nu va schimba vreodată asta. Mi-am ales viaţa, şi vieţile altor patru se

bizuie pe mine. Trebuie să mă mulţumesc cu prietenia lui. Prietenia e mai bună decât nimic.“

Ridică privirea şi-l văzu pe Jean-Paul înaintând hotărât cu paşi mari pe pajişte în direcţia ei exact când maşina lui Phillip dispăru pe alee. Mânecile cămăşii lui albastre erau suflecate, antebraţele bronzate şi puternice, umerii laţi, până şi mersul i se schimbase în lunile petrecute la Hartington. Nu mai era un băiat preţios de oraş, obişnuit cu prânzuri tărăgănate pe Rue Saint Germain, ci un bărbat de la ţară, care iubea locurile la fel ca şi ea. Se binedispuse, iar hotărârea ei slăbi. Apropiindu-se, el părea să transforme grădinile din jurul lui în ceva magic. Imaginea acelor narcise şi a verdelui aproape fosforescent al frunzelor abia ivite în copaci îi umpleau sufletul de o fericire intensă.

El era tras la faţă. Înainte ca ea să poată rosti un cuvânt, el o luă de mână şi o trase după copacul scorburos, îşi împleti degetele în părul ei şi o sărută pe buze. În final, se retrase.

– Eu nu mai pot continua astfel, spuse el în cele din urmă. Te iubesc mai mult pe zi ce trece. Nu vezi cum mă tulburi? Ceea ce a început ca o simplă plăcere de a fi cu tine a devenit acum un blestem. Am voie să mă uit, dar nu să şi ating, iar asta, frumoasa mea Ava, asta mă ucide încetul cu încetul. Aşadar, am decis să mă întorc în Franţa.

Cuvintele lui o învăluiră atât de violent, de parcă el ar fi lovit-o.

– Pleci? îngăimă ea.

– Nu fi aşa de tristă. Îmi îngreunezi şi mai mult situaţia.

– Nu vreau să pleci.

– Atunci, fii a mea! pledă el tăios, luând-o de umeri. Fii a mea!

– Nu pot, răspunse ea răguşit. Vreau, dar nu pot.

– Atunci, eu ce mai caut aici?

– Nu ştiu. Măcar suntem împreună.

– Dar cu ce preţ?

– Nu pot trăi fără tine, Jean-Paul. Te rog să nu mă faci să trăiesc fără

tine.

– Nu pot trăi cu tine dacă nu te pot ţine în braţe, răspunse el morocănos. Sunt bărbat, Ava. Un homme qui t'aime.[22]

– Et je suis une femme qui t'aime.[23]

El o privi uluit.

– Vorbeşti franceză? Dumnezeule, am crezut că ştiu totul despre tine. Îi atinse cu degetul obrazul, apoi bărbia, ca şi cum ar fi vrut să memoreze fiecare contur.

– N-am să te mai văd niciodată?

El îi şterse lacrimile cu degetele mari.

– Nu ştiu.

– Jean-Paul, nu mă poţi lăsa aşa. Tocmai când grădina înfloreşte. Tot ce am creat împreună...

– Îţi va aminti de mine. Râse cinic. Poate te va convinge să vii la mine.

O trase aproape. Ea îi auzi inima bătându-i frenetic şi-i inhală parfumul condimentat, pe care spera să nu-l mai uite vreodată. Închise ochii, dar lacrimile continuau să curgă, udându-i cămaşa.

– Ce-o să-i spun lui Phillip? întrebă ea.

– Spune-i că m-am săturat.

– Nu vreau să-şi facă o părere proastă despre tine.

– Atunci, spune-i că a trebuit să plec din cauza unei femei. Este întotdeauna mai uşor să pui puţin adevăr într-o minciună.

– Of, Jean-Paul, rămâi, te rog, te implor. Dar ea ştia că e în zadar. Ce-o să spună tatăl tău?

– Nu-mi pasă.

– Dar moştenirea ta?

– Am să-i transform grădinile de la château şi o să-i dovedesc de ce sunt capabil.

– Dar abia am început. Mai sunt atât de multe de învăţat.

– Atunci, va trebui să le învăţ singur.

– N-o să vezi grădina rustică imaginată de tine în plină floare.

– Nu-mi pasă de nici o grădină rustică. Îmi pasă numai de tine. Pe tine nu o să te văd în plină floare, şi din cauza asta am inima frântă. Se aplecă şi o sărută din nou.

De data asta, ea închise ochii şi-şi deschise buzele, lăsându-l s-o sărute profund. Nu se mai gândea la copii sau la Phillip. Jean-Paul pleca din viaţa ei pentru totdeauna, şi în timp ce o săruta, nimic pe lume n-o putea distrage de la el.

Ava fugi în conac şi se aruncă pe pat, unde plânse ca un copil. Se concentră pe acel ultim sărut de sub copac şi încercă să-l păstreze pe Jean-Paul acolo unde putea încă să-l simtă. Părea ireal că nu avea să-l mai vadă vreodată. Făcea parte din Hartington, astfel încât locul ar fi părut pustiu fără el. Se gândi la grădina rustică în plină floare şi plânse şi mai cu foc. Grădina aceea era visul lui. Creaţia lui pentru ea. Era greşit să se bucure singură de ea.

Ce-o să le spună copiilor? Şi ei îl iubeau pe Jean-Paul. Făcea parte din familie. Era mai hotărâtă ca oricând să facă un copil, care s-o ţină acolo şi s-o ajute să nu se mai gândească la altceva. Un copil care să stea între ea şi uşă, care să-i aducă aminte care îi era locul. Archie, Angus şi Poppy erau la şcoală toată ziua. Cum avea să umple orele, dacă nu în grădinile pe care le îngrijiseră împreună? Fiecare plantă urma să-i amintească de el. Dacă aleanul ei ar fi devenit prea copleşitor? Dacă avea să-i afecteze raţiunea şi judecata? Dacă urma s-o înnebunească, aşa, ca pe Daisy Hopeton, şi nu se va mai putea opri? Un copil ar fi oprit-o mai sigur decât orice.

Nu ştia cum urma să spună familiei că Jean-Paul plecase. Se decise să le spună că plecase acasă să-şi vadă mama. În felul acesta, dacă s-ar fi răzgândit, s-ar fi putut întoarce oricând. Cât de mult spera că se va răzgândi! Le dădu vestea copiilor la ora ceaiului, ferindu-şi faţa, uitându-se la sosul de roşii cu busuioc pe care îl pregătea pentru

spaghetele lor. Ei fură atenţi o clipă, după care se întoarseră la lucruri mai importante, precum amplasarea unei tabere sub masa lungă din antreu. Ava privea fix în cratiţă, încercând să nu plângă. Copiii nu vor şti niciodată sacrificiul făcut de ea pentru ei.

Ava făcuse un sufleu de brânză şi friptură de fazan la cuptor pentru a nu se mai gândi la plecarea lui Jean-Paul. Copiii se jucaseră în antreu cu câinii, intrând şi ieşind din tabăra de sub masă, trăgând cărţile de pe masă în exuberanţa lor. Ava găti ascultând radio, dar melodiile country care îi plăceau o făcură să plângă, aşa că dădu pe Padio Four şi ascultă în schimb o scurtă poveste. Când Phillip se întoarse acasă la cină, copiii erau în pat. Ava îi dădu un pahar de vin roşu încălzit de la maşina de gătit şi îl sărută. Vederea chipului lui zâmbitor în prag îi confirmă că meritase să facă sacrificiul. Ce fel de femeie ar fi dacă i-ar părăsi pe el şi pe copii şi ar fugi în Franţa?

Totuşi, faptul că luase decizia corectă nu făcea situaţia mai uşor de îndurat. Încercă să găsească momentul adecvat pentru a-i spune soţului ei: era vital să nu arate nici un fel de emoţie. Lacrimile, obrajii înroşiţi, buza de jos şi bărbia tremurânde nu ar fi făcut decât s-o dea de gol. Nu fusese niciodată prea bună la actorie. Pe vremea şcolii, primise de fiecare dată cele mai neînsemnate roluri, cum ar fi femeie de serviciu, bucătăreasă ori „membru al mulţimii“. Acum trebuia să joace un rol de Oscar, dar nu era îndeajuns de talentată ca să reuşească. Aşa că, în loc să-i dea vestea la masă, decise să i-o arunce când era aplecată peste maşina de spălat vase, stivuind farfuriile murdare de sufleu.

– Iubitule, Jean-Paul a luat o pauză şi a plecat acasă, ca să-şi vadă mama.

Închise ochii când îi rosti numele, şi-i strânse tare, ca să nu-i dea lacrimile. Gâtul îi era contractat şi faţa i se înroşi. Se ridică şi rămase cu faţa la fereastra din care reflexia ei jalnică se holba la ea.

– Foarte bine, fu replica lui. Ştii, m-am gândit la ideea ta cu vacanţa.

– Oh?

– Da, cred că meritǎm amândoi o pauză. Crezi că mama ta ar putea veni să aibă grijă de copii?

– Păi, m-am gândit că poate îi ia Toddy la ea.

– Nu, ea are deja destule pe cap ca să-i mai poată lua şi pe ai noştri trei.

În final, se simţi în siguranţă să se întoarcă. Scoase fazanul din cuptor şi ridică capacul de pe legume.

– Sunt sigură că mamei i-ar plăcea foarte mult, iar copiii îl adoră pe Heinz, răspunse ea, uşurată că-şi simţea ruşinea dispărându-i de pe chip. Am putea-o ruga pe doamna Underwood să gătească, în felul ăsta ea nu va trebui să se îngrijească de mâncare. Şi am s-o rog pe Toddy să mai arunce un ochi. Poate va reuşi să-i mai ia pe băieţi de pe capul mamei în unele după-amiezi.

– Splendid.

– Când te gândeai să plecăm?

Îşi puseră mâncare pe farfurii şi se aşezară.

– La sfârşitul lui mai. Copiii vor fi la şcoală toată ziua, aşa că Verity va trebui doar să-i trezească dimineaţa, să-i ia de la şcoală după ore şi să-i ducă la culcare. Cred că o săptămână ar fi bine.

Ava se strâmbă. Nu-i plăcea să-i lase pe copii.

– Nu crezi că e prea mult?

– Şapte zile? Nu, ai nevoie de o odihnă adevărată.

– Mai bine cinci, iubitule. O să încep să mă agit după cinci zile, iar lor o să li se facă dor. Mai bine plecăm într-o luni şi ne întoarcem într-o vineri, în felul ăsta o să fim înapoi acasă la sfârşit de săptămână.

– Cum vrei tu.

– Da, e mai bine aşa. Cinci zile. Unde mergem?

– Las' pe mine. Toscana poate, sau undeva în Spania. O să mă gândesc.

– Îţi mulţumesc, spuse, oftând din rărunchi.

– Tu eşti bine, Crenguţo? Nu pari fericită. Îi luă mâna peste masă şi îi studie chipul. Nu pari deloc fericită.

– Oh, sunt bine, spuse ea voioasă.

– Tot te mai gândeşti să mai faci un copil, nu-i aşa?

– Mă mai gândesc, da.

– Te macină.

– Este o decizie importantă.

– Foarte importantă. Ai timp berechet pentru decizie. N-o lăsa să te întristeze. Dacă tu chiar mai vrei un copil, Crenguţo, o să fac tot posibilul să-ţi fac pe plac. Ştii că nu-ţi pot refuza nimic. Ar trebui să te bucure, nu să te întristeze.

– Ştiu. Doar că nu sunt sigură că o fac din motivul corect.

– Avem trei copii frumoşi, care ne aduc bucurie imensă.

– Ştiu.

– Gândeşte-te la asta în vacanţă. Soarele şi tot restul o să-ţi facă bine, şi vei vedea viaţa într-o altă lumină. Acum, dă-mi un zâmbet, iubito. Ai gătit un festin. Ridic paharul în cinstea ta. Eşti o femeie minunată, Ava. Îi luă mâna, şi-o duse la buze şi i-o sărută. Şi eşti Crenguţa mea. Ava era uluită. Acela era un gest exclusiv al lui Jean-Paul. Phillip nu-i mai sărutase mâna niciodată. Îşi simţea obrajii arzând şi o cuprinse o dorinţă nestăvilită de a plânge. Iubito, arăţi de parcă ai fi gata să izbucneşti în lacrimi.

– Eşti atât de bun cu mine, spuse ea, nemaiputându-se abţine.

Phillip râse, crezând că lacrimile ei erau provocate de încurajările lui iubitoare.

– E ceea ce meriţi cu prisosinţă. Ea îşi şterse ochii cu dosul palmei. Când m-am însurat cu tine, erai o fetişcană. Ai devenit o femeie de care sunt mândru. Eşti frumoasă, inteligentă, interesată de tot, dar, mai presus de orice, unică. Nu mai e altă persoană pe lume care să-ţi semene câtuşi de puţin. Sunt cel mai norocos bărbat din lume că te-am

găsit.

– Mă faci să plâng, spuse ea, recunoscătoare pentru scuză.

– Plângi cât pofteşti, Crenguţa mea iubită, spuse el tandru, şi îi sărută din nou mâna.

Un bărbat care te iubeşte. (în limba franceză) (n.tr.)

Iar eu sunt o femeie care te iubeşte. (în limba franceză) (n.tr.)

capitolul 23

Primele albine şi insecte pe florile iederii căţărate pe zid.

Brânduşe de culoarea lavandei ivindu-se prin iarbă

Ava aştepta ca Jean-Paul să se întoarcă. Locul era atât de pustiu fără el, încât părea de neconceput că el nu se va întoarce să-l umple. El aparţinea acum acelui loc la fel de mult ca porumbarul şi copacul scorburos, iar absenţa lui afecta armonia grădinii. Asemenea unui porumbel călător, mergea la căsuţă, sperând că va găsi luminile aprinse şi va simţi miros de fum ridicându-se din horn; dar căsuţa era rece, goală şi neprimitoare. Stătea pe podul de piatră şi se apleca peste parapet, privind curgerea hipnotică a apei de dedesubt. Adierea era caldă şi cu miros dulceag, mângâindu-i pielea ca nişte degete delicate. Tufele şi copacii răsunau de triluri de păsărele. Peste toate se înălţa cântecul ciocârliei, cu glasul ei cutezător, limpede şi ferm. Violete micuţe îşi deschideau feţişoarele mov la soare, iar brebenocul alb îşi înşira cununiţele de-a lungul malului râului.

Colinda zăpăcită grădinile, lăsând melancolia să pună stăpânire pe ea ca o maladie. Zăbovea în mijlocul mirosurilor dulci de daphne odora şi călin, inhalându-le pe nări, anticipând elanul extatic al dispoziţiei ei, dar nu se întâmpla nimic. Aleanul ei era greu ca o piatră.

În cele din urmă, se urcă în maşină şi porni spre casa lui Toddy, o fermă veche dezordonată ascunsă în vale, la opt kilometri distanţă. Coti pe alee, fără să observe florile rozalii de cireş legănându-se în lumina soarelui precum roiuri de fluturaşi. Parcă maşina în faţa casei şi se duse în spate, unde Toddy avea treabă în grajduri, la cai. Când o văzu pe Ava, îi făcu bucuroasă cu mâna. Ava îi făcu la rândul ei cu mâna, zâmbind forţat.

– Ce surpriză plăcută, aşa, la prima oră! exclamă Toddy, ieşind dintr-unul dintre grajduri în cizme de călărie şi pantaloni de călărie, care i se mulau pe picioare ca o a doua piele. Eşti bine? Eşti îngrozitor de palidă.

– Sunt bine, doar un pic deprimată, recunoscu Ava. Nu avea rost să se prefacă.

– Vreun motiv anume?

Ava ridică din umeri şi inspiră adânc.

– Sunt doar obosită, răspunse ea, îndesându-şi mâinile în buzunarele hainei lungi vărgate, pe care o purta peste blugi. Phillip a plecat la Londra. Abia dacă apuc să-l văd trei zile. Este atât de prins cu cartea lui.

– Bărbaţii! Măcar el are o slujbă interesantă, nu ca Ben, care nici măcar nu poate povesti despre afacerea lui fără să mi se închidă ochii. Dintre toţi bărbaţii din lumea asta, eu a trebuit să mă mărit cu un contabil!

– Te ţine pe calea cea dreaptă!

– Am învăţat de-a lungul timpului s-o iau pe ocolite, crede-mă. Hai înăuntru. Mi-ar prinde bine încă o ceaşcă de cafea. Ţie cred că ţi-ar prinde bine ceva mai tare.

Mr Frisby era tolănit pe o perniţă cu bobiţe de polistiren, în mijlocul bucătăriei.

– Nu s-a simţit bine, o informă Toddy, mângâind pe spinare animalul adormit. Nimic grav, doar o răceală. Probabil că a luat-o de la gemeni. Earl Grey sau unul muncitoresc ordinar, tare şi cu mult zahăr?

– Earl Grey, răspunse Ava, cufundându-se în fotoliu. Bucătăria mirosea a cafea şi a chifle cu stafide.

Toddy trăncănea despre cănile pe care trebuia să le ia din bufet şi lingurile pe care trebuia să le scoată din maşina de spălat vase, pe care nu se sinchisise să o golească.

– Ce mai face diavolesc de frumosul Jean-Paul? întrebă ea, întinzându-se să scoată din fundul dulapului cutia cu ceai Earl Grey.

Ava nu anticipase menţionarea numelui lui şi păli.

– A plecat să-şi viziteze mama, răspunse ea.

– Păcat, spuse Toddy râzând. Fetele vor fi dezamăgite.

– Fetele?

– Samantha şi Lizzie. Din păcate, nici urmă de mare amor de raportat în cazul ăsta. Nu cred că sunt genul lui. Probabil găseşte englezoaicele foarte... nesexy.

– Probabil.

– Totuşi, a perseverat, nu-i aşa? Am crezut că o să moară de plictiseală aici, în Hartington. Să-i spui să mai vină să călărească după ce se întoarce. Chiar cred că i-a plăcut.

– Oh, da, i-a plăcut, spuse Ava cu voce răguşită, abia îndrăznind să vorbească, de teamă ca tremurul vocii să n-o trădeze.

– Şi tu care credeai că n-o să reziste mai mult de-o săptămână. Toddy turnă apa fiartă într-una dintre ceşti. O mai ţii minte pe Daisy Hopeton?

– Desigur. Mama nu conteneşte să vorbească despre ea.

Ava se simţi uşurată să schimbe subiectul.

– Ei bine, s-a întors.

– S-a întors?

– Da. Stă la maică-sa. Ar trebui s-o suni. Nu a fost cândva bună prietenă cu tine?

– Ba da, a fost.

– Ei bine, s-a întors pentru copii. Vrea să-i ia în Africa de Sud. Totul e foarte complicat.

– Ce cumplit! Bietul Michael!

– Să-şi pierzi nevasta şi apoi şi copiii. O fi el un mototol, dar e un tată bun. Îi întinse Avei ceaşca de ceai. Eşti sigură că nu vrei să adaug un strop de brandy?

Ava clătină din cap. Un strop de brandy nu-i putea vindeca durerea din suflet.

– De fapt, mă simt mai degrabă uşurată, spuse Ava, gândindu-se la ea. Nu cred că aş putea înţelege o femeie care îşi părăseşte cei patru copii. Oricât ar fi ea de îndrăgostită, sigur cea mai mare parte a sufletului ei rămâne cu ei.

– Iubirea poate fi un lucru tare afurisit. Îţi întunecă judecata. În chinurile pasiunii este probabil destul de uşor să uiţi de copii.

„Ba nu, nu este“, îşi spuse Ava în sinea ei. Nici măcar sărutările lui Jean-Paul nu putuseră s-o distragă de la dragostea pentru Archie, Angus şi Poppy. Dar păstră gândul pentru ea.

– Totuşi, eu nu o condamn că a fugit cu un sud-african superb. Michael e un boşorog anost, zău aşa. Drăguţ, dar tare plicticos. Poţi spune doar uitându-te la el că nu a râs niciodată cu poftă.

– Ea l-a ales, spuse Ava.

– A greşit.

– Dar a fost alegerea ei. Ar trebui să trăiască cu asta.

Toddy îşi privi uluită prietena.

– Nu crezi asta cu adevărat, nu?

– Ba da, spuse ea categoric. Nu ar trebui să destrame o familie şi vieţile a cinci oameni pentru propria-i fericire. E dovadă de egoism. Mai trebuie făcute şi compromisuri. De dragul copiilor, ar fi trebuit să rămână.

– Vorbeşti ca maică-ta.

– Crezi?

– Da. Nu-ţi stă în fire să fii aşa de critică. Cert e că dacă biata femeie se simte mizerabil, ar fi mai bine pentru toată lumea să plece.

– Ar trebui să-şi dea silinţa. Copiii ăia se bazează pe ea.

– O să treacă peste.

– Aici greşeşti. N-o să treacă niciodată peste asta. Nu e o coincidenţă că prima întrebare pusă de orice psiholog este: „Ce-mi poţi spune despre copilăria ta?“ Pietrele de temelie sunt extrem de importante. Dacă acestea se fisurează, tot viitorul e în pericol.

– Cred că ai petrecut prea mult timp cu Verity.

– Eu nu sunt întotdeauna de acord cu mama, dar în cazul ăsta, cred că sunt. Se uită în sus la Toddy şi-şi miji ochii. Tu ţi-ai putea părăsi copiii pentru un bărbat?

– Ar trebui să fie un bărbat dat naibii.

– Vorbesc serios.

– Nu ştiu. Nu cred că poţi specula pe tema asta. Dacă aş fi în pericol să fac ce a făcut Daisy, am să te sun şi putem discuta. Poate cu mine o să fii un pic mai blândă.

– Nu aş fi. M-aş gândi la gemeni. Eu, una, nu aş putea. Îţi pot spune asta chiar acum. Chiar nu aş putea, nici măcar pentru un bărbat dat naibii. Îşi plecă privirea şi rămase cu ea fixată pe ceaşca de ceai. Nu aş suporta să-l rănesc nici pe Phillip. Este atât de bun cu mine.

– Nu eşti deloc în apele tale azi, Ava, spuse Toddy, trăgându-şi scaunul mai aproape. Vrei să-mi spui ceva?

– Nu, răspunse ea scurt, scuturând din cap. Îmi vine să plâng fără motiv. Este cel mai frumos anotimp al anului, şi eu sunt deprimată. Ce tâmpenie, zău aşa! Nu-mi stă deloc în fire.

– Hormonii, spuse Toddy ştiutoare.

– Da, asta trebuie să fie.

– Indispoziţia lunară.

– Biata Daisy Hopeton şi drăguţii ăia de copii. Mi se rupe sufletul. Ea n-o să fie niciodată fericită. Cum poate fi, cu toată beleaua pe care a provocat-o. Eu nu aş vrea aşa ceva pe conştiinţă.

– Hai să călărim, spuse Toddy, golindu-şi ceaşca de cafea. O să ne prindă bine amândurora. Vântul fluturându-ţi prin plete, mirosul primăverii plutind în aer, galopul peste dealuri. Haide!

Ava împrumută o pereche de cizme şi o pălărie şi porni înspre dealuri cu Toddy. Prietena ei avea dreptate, de acolo de sus se putea vedea la kilometri depărtare, iar senzaţia de plumb din inimă deveni încet mai uşoară. Oricât de milă i-ar fi fost de Daisy Hopeton şi oricât ar fi dezaprobat acţiunile ei, nu putea decât să fie geloasă că ea făcuse ceea ce Ava nu ar fi avut niciodată curajul să facă. Daisy urma să se întoarcă la iubitul ei în Africa de Sud şi nu încăpea îndoială că urma să-şi ia şi copiii cu ea. Daisy îşi primea prăjitura şi o înfuleca pofticioasă. Ava nu avea să afle niciodată gustul unei astfel de prăjituri.

Următorul sfârşit de săptămână ninse. Frigul aproape reduse la tăcere păsările. Ava aruncă pâine pe pajişte şi sparse gheaţa din jgheabul păsărelelor. Graurii şi cintezoii erau atât de drăguţi în veşmintele lor noi de primăvară, coborând în zbor să mănânce firimiturile. Pe la jumătatea dimineţii, soarele topise mare parte din zăpadă, mai puţin pe cea de sub tufe şi de la umbra copacilor, unde era încă frig. Câinii se tăvăliră prin ea, iar copiii încercară să facă un om de zăpadă, dar la ora prânzului, nu mai rămase din el decât un morman jalnic de beţe şi noroi. Zilele treceau, şi vremea se încălzi din nou. Grădina înflori, albinele se treziră din hibernare, iar Ava o sună pe Daisy Hopeton.

Spre surprinderea Avei, Daisy păru încântată s-o audă şi o invită numaidecât la ea, la o cafea. Părea optimistă, nicidecum marcată de comportamentul ei groaznic. Ava se miră cum de reuşea să se privească în oglindă după ce rănise atâţia oameni. O cămaşă aspră de păr de cal, ca pentru pocăiţi, ar fi fost mult mai adecvată. Nu era cinstit să fie fericită după ce-i făcuse atât de nefericiţi pe soţul şi copiii ei – obţinând premiul unui viitor cu iubitul ei pe care Ava îl respinsese.

Mama lui Daisy, Romie, locuia la celălalt capăt al Blanfordului, cam la o jumătate de oră distanţă, într-o casă albă drăguţă, împodobită cu lewisia roz.

Ava o urmă pe Romie în holul cu pardoseală de gresie. Tavanele erau joase şi cu căpriori, pereţii albi, camerele mici şi confortabile. Ava îşi aminti vremurile când venise acolo, adolescentă fiind, la seri dansante şi petreceri. Înainte să se oprească asupra unei amintiri despre o anume rochie roz din satin, Daisy veni degrabă din bucătărie ca s-o întâmpine.

– Nici nu ştii cât mă bucur să te văd, Ava! Majoritatea prietenilor mei m-au renegat. Cele două femei se sărutară. Daisy mirosea a Paris, de la Yves Saint Laurent. Haide să bei o cafea. Am deschis un pachet de biscuiţi.

– Ai sosit la ţanc, adăugă Romie de la masa de lucru. Pleacă în Africa de Sud vineri.

– Definitiv? întrebă Ava.

– Pentru totdeauna, spuse Daisy, turnând cafea în ceşti.

– Of, Daisy. Cred că ai îndurat chinurile iadului.

– A fost cumplit de greu. Dar am plâns şi m-am văitat destul. Trebuie să privim partea bună a lucrurilor, altfel o luăm razna.

– Cum s-a întâmplat?

Daisy zâmbi resemnată şi scutură din cap.

– Sunt uimită că ai venit să mă vezi, Ava. Ştiu că mama ta a dezaprobat cu fermitate fapta mea.

– Datoria şi chestii de genul, spuse Ava, jenată de revenirea acelui cuvânt. Aparţine unei alte generaţii.

– Ascultă, nu vorbeşte în zadar, te asigur. Ce am făcut eu a fost de neiertat. M-am îndrăgostit de un alt bărbat. Dar eram aşa de nefericită, Ava. Devenisem o umbră a mea. Îmi iroseam viaţa cu un bărbat pe care nu-l mai iubeam şi iubeam un bărbat pe care nu-l

puteam avea. Iubirea mea mă devora. Am devenit o mamă cumplită şi o soţie cumplită, bună de nimic pentru toţi. Îşi îndepărtă părul castaniu ondulat de pe faţă, şi Ava observă o scânteiere de dezgust în ochii ei. Eu şi Michael nu am fost ca tine şi Phillip. Dacă am fi avut o căsnicie satisfăcătoare, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nefericirea este terenul perfect pentru infidelitate.

„Şi singurătatea“, vru să adauge Ava, dar îşi păstră gândul pentru ea.

– Cum l-ai cunoscut?

– Eram în Cape Town la o nuntă. A fost dragoste la prima vedere. M-am gândit şi m-am tot gândit, Ava, dar în cele din urmă, am simţit că ar fi mai bine pentru copii să crească într-o casă plină de veselie decât într-una plină de tristeţe. Rămase pe gânduri, ronţăind dintr-un biscuit. Vezi tu, Ava, noi nu am avut niciodată un domeniu frumos ca al vostru. Copiii mei pleacă dintr-o casă obişnuită, mică, suburbană, la o uluitoare reşedinţă la ţară, în inima munţilor. Este idilic. O să fie încântaţi. Africa de Sud este frumoasă.

– Dar cum rămâne cu Michael?

Daisy îşi plecă privirea.

– Te rog, nu, bâigui ea. O să-i vadă în vacanţe. Vor avea ce e mai bun din ambele lumi.

Dar ea ştia clar că nu era adevărat. Nimic nu le putea înlocui tatăl. Păru deodată bătrână şi neputincioasă. Era pentru prima oară când Ava îi văzuse adevăratul chip pe care ea îl ascundea în spatele zâmbetului.

– Faci tot ce-ţi stă în putinţă, spuse Ava cu blândeţe. Nu poţi înlocui ouăle odată ce s-au spart. Dar poţi face din ele cea mai bună omletă cu putinţă.

Daisy râse.

– M-am bazat pe tine c-o să spui ceva de genul ăsta. Fac tot ce-mi stă în putinţă. Dumnezeule, mi s-au aruncat în faţă atâtea acuze. De la aceea că n-am suflet părăsindu-mi copiii până la aceea că vreau să storc de la Michael sute de mii. În primul rând, nu mi-am părăsit

niciodată copiii. Am avut de la bun început de gând să mă întorc să-i iau. Michael a ştiut asta. În al doilea rând, bietul Michael nu are nici o leţcaie, aşa că nu prea am cum să-l storc de ceva ce nu are.

– Aşadar, cum e Africa asta de Sud?

Ava şi Daisy îşi luară ceştile de cafea şi se plimbară prin grădină. Era o dimineaţă frumoasă, senină şi luminoasă, frunzele proaspăt răsărite sclipind încă de rouă.

– Cum a digerat mama ta toată povestea asta?

– Ştie să se prefacă frumos, dar îi e ruşine, îţi dai seama. Dar ce poate să facă? Este mama mea, trebuie să mă susţină. Eu fug în Africa de Sud, ea trebuie să rămână aici şi să dea socoteală tuturor prietenelor ei. Nici nu ai idee câţi ne-au întors spatele. Cei de la care ne-am aşteptat cel mai puţin. Ridică din umeri. Măcar acum ştiu care îmi sunt prietenii. Se întoarse către Ava. Pot să mă bazez pe tine, da?

Ava zâmbi.

– Poţi, spuse ea cu fermitate. Eu înţeleg. Iubirea nu este simplă niciodată. Poate înnebuni de dor până şi cea mai sănătoasă minte. Deformează totul. Odată ce praful se va potoli, vei fi fericită acolo, cu Rupert al tău. Eşti curajoasă. Eu nu cred c-aş putea fi vreodată la fel de curajoasă ca tine. Cred că trebuie să cumpănim foarte bine: trăiesc pentru mine sau pentru ceilalţi?

– Şi nu ştii cum vei acţiona până nu ţi se întâmplă.

Ada se retrase, invidiind-o pe Daisy. Ea obţinuse ce dorise, dar cu ce preţ pentru Michael? Ava îl iubea pe Phillip prea mult ca să-l poată răni vreodată astfel.

*

Chiar în momentul când Ava începea să tolereze viaţa fără Jean-Paul, Phillip îi spuse că primise un telefon de la tatăl lui Jean-Paul, Henri. Ava era în grădina de legume, sădind seminţe cu Hector. Când auzi vestea, se ridică, ţinând în mână o mică lopăţică de plantat răsaduri, cu faţa şi mâinile murdare de noroi.

– Ai primit veşti de la Henri? repetă ea, nerăbdătoare să audă mai multe. Ce a spus? „Se întoarce Jean-Paul?“

Phillip mustăcea, pentru că ştia că vestea avea să-i facă plăcere soţiei lui.

– Ne-a invitat la începutul lui mai.

– Ne-a invitat? repetă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da. Am crezut c-o să te bucuri. Ne-am putea face vacanţa acolo. O să-ţi placă de Henri, este un adevărat personaj, iar Antoinette, soţia lui, este o grădinăreasă pasionată, la fel ca tine.

– Şi Jean-Paul?

– Ce-i cu el?

– Când se întoarce?

– Nu ştiu. Nu ţi-a spus cât are de gând să stea plecat?

– Nu, răspunse ea repede, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei. Deci, va fi acolo?

– Sunt sigur că va fi. I-am spus că suntem foarte mulţumiţi de munca lui Jean-Paul. Că învaţă foarte multe. I-am spus că ne este indispensabil acum – m-am gândit că puţină exagerare nu strică.

– Nu i s-a părut ciudat că s-a întors acasă?

– În mod evident, nu. De ce? E ciudat?

– A plecat de trei săptămâni.

– Doar nu ţi-e dor de el, nu, Crenguţo? Ţie, femeia care spunea că n-o să reziste mai mult de o săptămână cu el.

Ava îşi întoarse capul, prefăcându-se că se uită ce face Hector.

– Ei bine, cred că am avea nevoie de ajutorul lui. Este cumplit de mult de muncă pe-aici.

– Deci, ce să-i spun lui Henri?

Ava privi fără noimă spre sere, conştientă că se afla la o răscruce şi că soarta ei – poate chiar şi soarta întregii ei familii – depindea de decizia pe care o lua în acel moment. Se gândi la Daisy Hopeton. Cum o dezaprobase. Dar oare ea era mai bună? Şi-atunci simţi că ceva o trage. O coardă invizibilă legată de inimă, care o trăgea peste un prag nevăzut.

– Spune-i da, rosti ea lent, ştiind că ar fi trebuit să aleagă cealaltă cale. Spune-i că ne-ar face plăcere.

– Bun. Am ştiut eu c-o să fii încântată. Nu fac eu întotdeauna fapte bune?

Râse şi ieşi pe poartă, întorcându-se la conac. Ava simţi freamătul cunoscut al emoţiei şi reînvierea bucuriei din cenuşa care fusese nefericirea ei. Putu dintr-odată să vadă soarele şi să simtă pe faţă căldura razelor lui. Privi împrejur la tufele şi copacii înmuguriţi şi inspiră parfumurile fertile ale pomişorilor în floare şi ale ierbii proaspete, lăsând primăvara s-o binedispună la fel ca întotdeauna.

Îngenunche şi continuă să sădească seminţele de dovlecel pentru Poppy. În interiorul ei, stomacul îi era plin de fluturi. Apoi simţi vina, alungând rând pe rând toţi fluturii, stricându-i bucuria. Îşi spuse că dorinţa de a-l revedea pe Jean-Paul era inocentă. Că nu dorea altceva decât să fie în compania lui şi să-l convingă să se întoarcă împreună cu ei la Hartington. Vor fi buni prieteni. Asta era tot.

În noaptea aceea, Phillip făcu dragoste cu ea. Ea era atât de copleşită de fericire, încât îl primi cu entuziasm, strângându-l în braţe, sărutându-l pasional, savurându-i atenţia, spunându-i cât de mult îl iubea. Mascându-şi sentimentele ascunse pe care le nutrea pentru Jean-Paul.

– Te-ai întors, Crenguţo, spuse el după, mângâindu-i părul răvăşit. Nu ai fost în apele tale.

– Îmi pare rău.

– Nu te scuza, iubito. Nu-mi place să te văd nefericită, asta-i tot.

– Eşti tare dulce că suporţi o blazată ca mine.

– Nu ai fost blazată, Crenguţo. Ai fost mai degrabă o salcie plângătoare. Eu mi-aş dori să fii o floarea-soarelui tot anul.

– Şi eu.

El făcu o scurtă pauză. Ea începu să se gândească la ce avea să ia în bagaj.

– Nu eşti nefericită din cauza lui Jean-Paul, nu?

– Ce vrei să spui?

– Te cunosc, iar el n-a fost tocmai prietenos. Crezi că o să-ţi strice vacanţa dacă o să fie acolo?

– Nu. Deloc.

– Până atunci, poate se întoarce.

– Exact. Dar nu mă deranjează. Îmi place de el. Chiar îmi place. Este plăcut să-l am prin preajmă şi s-a schimbat mult de când a venit. Ar fi drăguţ dacă ar fi şi el acolo. Ne poate prezenta şi el grădinile de la château.

– Bun. Vreau să te odihneşti cum se cuvine, Crenguţo. Nu trebuie să stăm tot timpul cu ei. Putem pleca singuri şi explora împrejurimile. Ştiu că vrei să petrecem timp împreună.

– E în regulă. Sunt sigură că sunt adorabili.

– Da, dar îţi promit că vom fi destul şi doar noi doi. Ştii că mă ţin mereu de cuvânt.

De data asta, ea nu s-ar fi supărat dacă el nu s-ar fi ţinut de cuvânt.

capitolul 24

Picături de ploaie pe zambilele sălbatice.

Cântecul excentric al cucului.

Priveliştea înălţătoare a raţelor sălbatice flirtând în zbor

Fură întâmpinaţi la aeroportul din Bordeaux de şoferul lui Henri. Acesta ţinea o plăcuţă pe care scria Phillip Lightly, welcome! Nu vorbea engleză, iar Ava se bucură nespus să vorbească în franceză cu el. Phillip asculta mândru cu câtă uşurinţă vorbea ea. N-o văzuse niciodată mai frumoasă. Părul era lăsat desfăcut şi i se revărsa pe spate în bucle strălucitoare. Obrajii îi erau roz, punând în evidenţă verdele scânteietor al ochilor, iar tenul uşor bronzat avea culoarea mierii calde. Avea în picioare balerini roz sclipitori de catifea şi era îmbrăcată cu o rochie neagră cam demodată, imprimată cu floricele mici, roz, şi un cardigan scurt verde-oliv. Observă că mergea săltând şi era încântat că organizase această escapadă departe de casă. Exact de aşa ceva avea ea nevoie.

Ava era întinsă ca o vioară bine strunită. La exterior, se prefăcea convingător că era pur şi simplu încântată de vacanţă, dar la interior, tremura toată de emoţie. Ce o să creadă Jean-Paul când o să apară în casa lui? Dacă alesese să-şi petreacă săptămâna la Paris, ca s-o evite? Sau, şi mai rău, dacă interpreta această călătorie ca un semn al disponibilităţii ei să i se dăruiască trup şi suflet? Se uita în gol pe geamul maşinii, cugetând asupra înţelepciunii deciziei ei.

Franţa era în chinurile desprimăvărării. Copacii erau toţi înfrunziţi, candelabre înalte şi albe ornau castanii, iar podgoriile unduitoare licăreau cu primele lor frunzuliţe. Trandafirii creşteau din abundenţă. Şoferul îi spuse Avei că erau plantaţi la capete de rânduri pentru a

împiedica boii care arau să mănânce frunzele viei când se întorceau să are următorul rând. Spre încântarea ei, observă o pereche de rândunele în zbor şi un drăguţ sturz brun.

În cele din urmă, maşina o luă pe o alee sinuoasă, mai jos de un drum antic străjuit de copaci falnici, care îi cufundară în umbră. La capăt, casa era scăldată în soare. Era o construcţie impunătoare, în stil neoclasic, la scară mare. Construită din piatră deschisă la culoare, în nuanţe nisipii, simetrică, având ferestre înalte încadrate de obloane albastre şi balcoane negre bogat ornamentate, frumuseţea ei o deturnă pe Ava de la temerile ce o frământau, umplând-o de uimire. Viţa de Canada acoperea zidurile alături de caprifoi şi glicină. Apropiindu-se, Ava putu vedea acoperişul abrupt din ardezie şi încântătoarele lucarne, fiecare având deasupra un fronton curbat, ca o sprânceană graţioasă. Hornuri înguste din piatră se înălţau către cer cu turle fanteziste acoperite cu câte un capac conic, decorate cu câte o droaie năvalnică de păsărele.

Maşina se opri pe pietrişul din faţa castelului. O pereche de dogi germani ţâşniră afară pe uşa deschisă, lătratul lor gros rupând liniştea locului şi răsunând sonor între zidurile castelului. Ava coborî din maşină, inima bătându-i nerăbdătoare. Ridică privirea şi văzu în pragul uşii o femeie elegantă, cu pielea măslinie. Cu părul ei negru prins într-un coc la spate, evidenţiindu-i frumoasa structură osoasă a feţei şi ochii căprui adânciţi, femeia era fără îndoială Antoinette, mama lui Jean-Paul.

Antoinette zâmbi senină.

– Bine aţi venit, spuse ea, păşind pe pietriş. Sper că aţi călătorit bine.

– Splendid, spuse Phillip, îndreptându-se spre ea.

Ea îi întinse mâna, iar el se plecă să i-o sărute. Era o femeie înaltă şi mlădioasă, în pantaloni albi fluizi, prinşi în talie cu o curea maro din piele de crocodil. Purta o cămaşă bărbătească în dungi pe sub o vestă crem, cu căptuşeală matlasată în dungi. Ava o consideră cea mai şic femeie pe care o văzuse vreodată.

– Ea e soţia mea, Ava, adăugă Phillip, prezentând-o.

– Am auzit multe despre tine, spuse ea călduros. Jean-Paul te adoră.

Ava îi strânse mâna, subţire şi surprinzător de rece la atingere, întrebându-se oare câte îi povestise Jean-Paul.

– Vă rog să intraţi. Sper că nu vă deranjează câinii. Sunt cam mari, dar foarte prietenoşi.

– Adorăm câinii, spuse Ava, încercând să-şi ascundă agitaţia sub o poleială de entuziasm. Avem şi noi doi.

– Bineînţeles că aveţi. Atunci, o să vă simţiţi aproape ca acasă.

Traversară holul dominat de o scară amplă de piatră şi un şemineu uriaş, plin de lemne frumos tăiate, stivuite unele peste altele. Pe poliţa şemineului se aflau expuse sticle de vin vechi frumos aliniate. Podeaua era din dale pătrate mari de piatră care luceau, mai puţin pe centru, unde erau tocite de paşii care călcaseră pe ele secole la rând. Antoinette îi conduse în salon, un salon mare şi roşu, cu tavan înalt şi draperii lungi, vişinii, care încadrau glasvanduri ce dădeau înspre o terasă spaţioasă, înconjurată de un parapet de piatră. Tapiserii decolorate, înfăţişând scene de vânătoare, atârnau pe pereţi, încadrate de portrete aurite ale strămoşilor familiei. Ava le privi, căutând asemănări cu Jean-Paul. O servitoare intră în încăpere, iar Antoinette o rugă să aducă o tavă cu băuturi pe terasă.

– Şi unde este fiul meu, Françoise? adăugă ea.

Avei i se strânse stomacul, temându-se că nu va fi capabilă să-şi ascundă sentimentele.

– Afară, răspunse fata.

Antoinette oftă.

– Şi Henri? Françoise ridică din umeri. Păi, du-te şi caută-l şi spune-i că au sosit oaspeţii. Am spus că vor ajunge pe la prânz.

– Da, madame, spuse Françoise supusă şi părăsi încăperea.

– Veniţi, haideţi să ne aşezăm pe terasă. Este cald la soare. Françoise o să ne aducă nişte vin.

Deschise glasvandurile larg şi păşi pe terasă. Câinii o urmară,

începând să amuşineze bordurile şi ridicându-şi picioarele pe lângă parapet. Jos, grădinile se întindeau către un zid vechi acoperit de trandafiri căţărători şi flori de hârtie, unde arbori bătrâni îşi aplecau coroanele peste pământ, iar la umbra lor, acoperişul boltit al unui porumbar se contura pe fundalul cerului. Ava înţelese numaidecât de ce acest château era special pentru Jean-Paul şi de ce făcea el tot ce-i cerea tatăl lui, pentru a nu-l pierde.

– Aaa, prietenii mei, aţi sosit! exclamă Henri, apropiindu-se de terasă dintr-o parte a castelului. Avea vocea sonoră şi tunătoare, ca de trombon. Ar fi trebuit s-o trimiţi pe Françoise să mă caute, adăugă el, adresându-se soţiei lui.

– Aşa am făcut, răspunse ea rece.

Henri îl îmbrăţişă pe Phillip cu căldura unui vechi prieten şi sărută mâna Avei, aşa cum o făcea şi fiul lui. Zâmbi larg, ochii lui negri măsurând-o de sub o bogată podoabă capilară de bucle castanii. Ava îşi aminti că Jean-Paul îi povestise că tatăl lui avea o amantă la Paris. Nu o mira. Era al naibii de arătos, la fel ca fiul lui.

– Unde este vinul? Françoise! urlă el.

Françoise apăru aproape instantaneu, cărând cu greu o tavă încărcată cu sticle şi pahare, cât şi o carafă cu apă cu gheaţă. Henri nici nu se clinti s-o ajute.

– Bravo! Riscam să murim de sete, spuse el în engleză, astfel încât servitoarea să nu înţeleagă. Se aşeză şi scoase un trabuc. Deci, Phillip, prietene, cum e cartea?

Antoinette se întoarse spre Ava.

– Vrei să vezi porumbarul? Jean-Paul mi-a povestit că aveţi şi dumneavoastră unul în grădină?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Cupola de acolo este a porumbarului?

– Da.

– Este mult mai impunător decât al nostru.

– Jean-Paul spune că aveţi cel mai frumos domeniu.

– Mi-aş dori foarte mult să fi fost acolo acum. Totul înfloreşte – iar miresmele, n-au fost niciodată miresme mai delicioase.

– Vino, trebuie să-ţi vorbesc.

Ava o urmă, coborând treptele largi către grădină, lăsându-i pe bărbaţi să discute şi să bea pe terasă. Simţea din nou sângele pulsându-i panicat prin artere. Să-i fi spus Jean-Paul mamei lui că era îndrăgostit de ea? Ea avea oare de gând s-o îndepărteze prin ameninţări? Să-i spună că el trebuia să se însoare cu o femeie tânără din ţara lui şi să facă un fiu care să-l moştenească aşa cum el îi moştenea pe ei? Începu să se simtă rău şi-şi masă agitată fruntea. Soarele dogorea, în ciuda brizei răcoroase. Ciripitul păsărilor era acoperit de propriul ei puls zvâcnindu-i zgomotos în urechi.

– Pot să-ţi vorbesc deschis? întrebă Antoinette, traversând pajiştea către o poartă de fier montată într-un zid.

– Desigur, răspunse Ava.

– Este vorba de Jean-Paul. Antoinette se uită la ea. Ştii, este unicul meu copil şi îl iubesc nespus.

– Ştiu, mi-a povestit mult despre tine.

– Sunt convinsă. Problema e că are o relaţie cumplită cu tatăl lui. Henri nu este deloc sensibil la nevoile lui. Jean-Paul este un artist talentat, însă lui Henri nu-i place să-l vadă pictând. Scrie poezii frumoase, însă lui Henri nu-i place poezia. Henri a avut un unchi care şi-a irosit întreaga viaţă pictând tablouri întru nimic remarcabile. Nu vrea ca Jean-Paul să-şi irosească şi el viaţa ca acesta. Nu este vorba doar despre pictură. Jean-Paul a petrecut luni întregi la Paris, unde nu a făcut altceva decât să aibă relaţii cu fete inadecvate, ceea ce, pe de o parte, a fost un lucru bun – Henri s-a temut că este homosexual –, dar pe de altă parte, asta nu e viaţă pentru un tânăr care va moşteni într-o zi o proprietate ca aceasta. Henri vrea să-l ajute să administreze podgoria de aici, dar el nu a fost niciodată interesat, până acum.

– Acum? Ava se întreba încotro se îndrepta conversaţia.

– El vrea să rămână aici şi să înveţe despre podgorie, dar, Ava, trebuie să se întoarcă în Anglia cu voi. Ava fu incapabilă să dea vreo replică, fiind gâtuită de emoţie. Cred că vrea să rămână pentru mine. Vezi, eu sunt singură aici în cea mai mare parte a timpului. Henri locuieşte la Paris. Sunt sigură că ţi s-a povestit. El vorbeşte despre tine cu atâta afecţiune, Ava. Sunt atât de fericită să ştiu că este înţeles. Mi-a spus că a pictat o grădină pentru tine.

– Este cea mai frumoasă pictură, Antoinette. Am plantat-o exact aşa cum a pictat-o el. Are o imaginaţie şi un fler ieşite din comun!

– Ştiu. Zâmbi din nou şi ridică din umeri. Eu îl înţeleg, desigur. Deschise poarta de fier, care chelălăi din balamale ca un câine bătrân, şi o conduse pe o pajişte sălbatică în mijlocul căreia se afla porumbarul circular de piatră. Nu este pregătit să vină acasă, Ava. Îmi dau seama că este nefericit. Dacă vine acasă acum, nu se va elibera de tatăl lui. Nici o clipă. Cu voi, se poate bucura de libertatea de a fi el însuşi. Nu aş suporta să sacrifice asta pentru mine. Aceasta este o ocazie unică în viaţă, iar eu vreau să se bucure de ea. Eu tot aici voi fi la toamnă. Spune-i, pentru mine, că trebuie să se întoarcă. Ştiu că îl poţi convinge. Tatăl lui crede că a venit acasă pentru o pauză. Nu-l va ierta niciodată pe Jean-Paul dacă va crede că v-a abandonat, după toată bunătatea pe care i-aţi arătat-o. Vezi tu, trebuie să se întoarcă în Anglia cu voi. Nu există altă cale. Fă-o, te rog, pentru mine.

– Voi încerca, răspunse Ava cu voce răguşită.

Deodată, din spatele porumbarului apăru Jean-Paul. Stătea cu mâinile în buzunare, privind la ele pe sub breton. Le privea precaut.

– Jean-Paul, arată-i Avei porumbarul. Eu trebuie să verific masa de prânz. Se uită la ceas. Dumnezeule, e aproape timpul. Să nu zăboviţi mult.

Se întoarse şi dispăru dincolo de poartă, lăsându-i singuri.

– De ce ai venit? întrebă el pe un ton agresiv.

O fixa impasibil cu privirea, aşteptându-i răspunsul, aşteptând respingere. Ava îşi trecu o mână prin păr, simţindu-se ciudat. Fusese o greşeală teribilă. Apoi el îşi schimbă privirea, arătând vulnerabil ca un băieţel. Inima ei se înmuie. Arăta atât de trist.

– Îmi pare rău, şopti ea, apropiindu-se uşor de el. Şi eu mă simt oribil.

Chipul lui deveni blând.

– Străluceşti, spuse el, un zâmbet discret arcuindu-i buzele.

– Asta pentru că ştiam că te voi vedea.

– Atunci, ţi-a fost şi ţie dor de mine?

– Da.

Îşi strecură mâna pe după ceafa ei, pe sub păr, şi o trase înspre el, lipindu-şi buzele de ale ei. Ea nu-l respinse. Nu se mai gândea la copii sau la Phillip. Trăia clipa, cocoţată pe arcul curcubeului, deşi, în inima ei, ştia că nu avea cum să dureze. Gura lui era moale, sărutul, de foc. Ea îşi depărtă buzele şi-l lăsă să intre, cuprinzându-l cu braţele de mijloc, simţindu-i muşchii încordaţi pe sub cămaşă. Respiraţia lui deveni tot mai sacadată, trupul, fierbinte şi tensionat. O trase pe după construcţie, ca să nu fie văzuţi de la poartă. Ava se simţi necugetată. Era atât de departe de casă. Se simţea o altă persoană. Intoxicată de senzaţia trupului său în braţele ei, combinată cu parfumul Franţei, uită că soţul ei era pe terasă cu Henri şi că mai erau doar câteva minute până la masa de prânz din sufrageria din château. Era într-o lume a fanteziei locuită doar de ea şi de Jean-Paul. Un loc uitat, unde totul era posibil.

El o luă de mână şi o conduse la uşa porumbarului. Înăuntru era cald şi mirosea dulce. Închise uşa în urma lui şi se întinse alături de ea în paie. Ea îşi ţinu respiraţia când el se întinse peste ea, desfăcându-i picioarele cu genunchii. Îşi îngropă faţa în gâtul ei, inhalând parfumul familiar, interzis. Stomacul ei fremăta de plăcere, iar el îşi plimbă limba peste pielea ei. Apoi începu s-o sărute pe piept şi să-i deschidă nasturii rochiei. Îşi strecură mâna înăuntru şi atinse moliciunea caldă a sânului, mângâindu-l cu degetul mare. Ea îşi lăsă capul pe spate când el îi cuprinse sânul cu gura. Îi putea simţi perii bărbii pe carnea fină şi senzaţia umedă a limbii lui care se juca cu sfârcul, iar trupul ei tremura de plăcerea vinovată a bucuriei momentului la care visase atâta timp în adâncurile secrete ale imaginaţiei.

Ea scoase un geamăt adânc când el îi ridică rochia deasupra abdomenului şi o ajută să-şi scoată şovăitor lenjeria. Se încinsese şi se

simţea uşuratică precum o adolescentă, zâmbind la cât era de neruşinată. Când deschise ochii, îl văzu privind-o ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă femeie din lume. Îi zâmbi apreciativ, iar ea îi zâmbi înapoi, relaxându-şi şoldurile pentru a-l lăsa să o pătrundă. Când începură să facă dragoste, el îi luă mâna şi-şi împleti degetele printre ale ei. Ea nu regreta adulterul, nici măcar pentru o secundă. Dacă ar fi reflectat o clipă la Daisy Hopeton, şi-ar fi dat seama că, la urma urmei, între ele nu era o diferenţă atât de mare.

– Te întorci la Hartington? întrebă ea când stăteau amândoi întinşi, scăldaţi de o mare de lumină care intra printr-o ferestruică de deasupra lor.

– Da, spuse el. Ştii că aş muta munţii din loc pentru tine.

– Nu trebuie, iubitul meu, răspunse ea, mângâindu-i tandru chipul. Sunt aici acum.

Se aranjară repede şi se pregătiră pentru prânz. Ava se încheie la rochie şi o netezi, îndepărtând orice fir de pai care ar fi dat-o de gol. Jean-Paul se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse şi o sărută încă o dată. Ea râse şi îl sărută la rândul ei.

– Eşti frumoasă, îi spuse, mângâindu-i chipul cu privirea. Nu cred că te-am văzut vreodată în rochie.

– Am pus-o pentru tine.

– Te prinde. Şi ţi-ai lăsat părul neprins. Îmi place aşa. Ce s-a întâmplat cu creionul?

Ea râse la tachinarea lui.

– Acum, serios, cum arăt? întrebă, ştergându-şi gura cu dosul palmei.

– Îmbujorată. O luă de mână. Haide, o luăm pe ocolite. În felul ăsta, orice indiciu va fi spulberat de vânt.

Când ajunseră pe terasă, Antoinette, Henri şi Phillip tocmai se ridicau să meargă la masă.

– Poate doriţi să vă împrospătaţi puţin în camera voastră, îi spuse

Antoinette Avei. Scuzaţi-mă, ar fi trebuit să vă propun asta la sosire. Vă conduce Françoise.

Ava o urmă pe femeia mai în vârstă pe scara de piatră şi de-a lungul unui coridor, până ajunse la o uşă de la capăt. Françoise o deschise şi-i prezentă un dormitor spaţios cu un pat de fier cu patru stâlpi şi un baldachin de pânză albă. O fereastră era larg deschisă, dând înspre porumbar şi terenurile cu viţă-de-vie de dincolo, iar două perdele albe fluturau în vântul care adia dinspre grădină. Françoise fu surprinsă că Ava vorbea franceză.

– Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă ea, recunoscătoare că era înţeleasă.

– Nu, mulţumesc. Cobor într-un minut.

Observă că valiza ei era aşezată pe un suport, deschisă şi gata să fie desfăcută. Scotoci prin ea după trusa de igienă şi intră degrabă în baie, ca să spele indiciile adulterului. Surprinzându-şi reflexia în oglindă, se opri ca să vadă dacă era ceva la cum arăta care să o dea de gol. Obrajii erau roz, ochii străluceau, părul i se revărsa peste umeri. Scoase un fir de pai care trecuse neobservat. În loc să-l arunce la coş, îl puse în buzunarul trusei. Ceva nepreţuit. Avea să-i amintească mereu de prima dată când făcuseră dragoste.

Se aplecă pe fereastră şi privi peste grădini. Cerul era de un albastru limpede, parfumul ierbii proaspăt cosite şi al tufelor cu miros dulceag se înălţa în aer, iar peste tot şi toate se afla porumbarul, locul lor secret, ascuns pe jumătate în spatele zidului. Zâmbi în sinea ei şi se gândi la Jean-Paul, amintindu-şi sărutul şi atingerea lui. Închise ochii, dorindu-şi ca acea săptămână să dureze o eternitate.

capitolul 25

Mireasma dulce a frunzelor care se desfac.

Tremurul entuziasmului meu de copil

la vederea primăverii

Pe tot parcursul mesei de prânz, Ava iradie o strălucire cu impact asupra tuturor. Phillip era încântat de fericirea soţiei lui şi se felicita în sinea lui că organizase această vacanţă departe de casă. Era clar de ce anume avea ea nevoie; îşi revenise la forma ei strălucitoare, arătând mai frumoasă ca oricând. Henri adulmecă sexualitatea Avei ca un câine care adulmecă o căţea în călduri, şi flirtă cu ea în maniera lui grosieră, bombastică. Jean-Paul o privea cu ochi visători, susţinându-i privirea puţin mai mult decât ar fi fost prudent, dându-şi capul pe spate şi râzând aşa cum n-o mai făcuse de săptămâni, cu certitudine într-un fel în care nu se mai purtase niciodată în prezenţa tatălui său. Antoinette era încântată de bucuria lui, ştiind că Ava făcuse ceea ce-i ceruse ea şi îl convinsese să se întoarcă în Anglia. Ava reveni la starea ei normală, exuberantă, întreţinându-i pe toţi de la masă cu poveştile ei şi făcându-i să râdă cu sincronizarea ei impecabilă şi replicile spirituale. Se simţea electrizată de prezenţa lui Jean-Paul în încăpere, ca şi cum el ar fi fost întruchiparea primăverii, alintându-i ramurile amorţite de iarnă şi făcându-le să înflorească.

După masa de prânz, Henri insistă să le arate podgoria. Antoinette refuză elegant, plecând cu mersul ei unduitor să-şi facă siesta. Îşi sărută fiul, învăluindu-l cu o privire plină de afecţiune, apoi îi zâmbi conspirativ Avei. Ava se panică. Instinctul mamei, oare? Apoi alungă orice senzaţie de nelinişte. Nu avea de unde să ştie. Privirea ei complice trebuia să se fi referit la faptul că Ava reuşise să-l determine pe fiul ei să se răzgândească şi să se întoarcă în Anglia.

Ava mergea în urma lui Phillip şi-a lui Henri, cu pas sprinten, cu umărul aproape atingând braţul lui Jean-Paul. Era incapabilă să-şi ascundă bucuria, savurând fiece clipă furată. Henri îi conduse către porumbar.

– Slavă Domnului că porumbeii nu pot vorbi, comentă Jean-Paul în barbă când intrară pe poartă.

– Les Lucioles este în familia mea de cinci sute de ani, spuse Henri, umflându-şi mândru pieptul. Acest porumbar a fost construit pe vremea lui Ludovic al XIII-lea. Îl bătu pe Jean-Paul pe spate, cu o afecţiune părintească prefăcută. Într-o zi, fiul meu îmi va lua locul. Imediat ce-şi va fi găsit o soţie şi va fi adus pe lume un moştenitor. Am dreptate? Făcu o grimasă şi dădu de câteva ori exagerat din cap, măsurându-şi fiul ca un bătrân rege. Da, într-o bună zi tu vei moşteni tot ce-mi aparţine. A rezistat cinci sute de ani; nu există nici un motiv pentru care să nu mai reziste alte cinci sute. Eh?

Ava tresări când Henri deschise uşa în aşa fel, că se izbi de perete, speriind porumbeii care ţâşniră în zbor ca gloanţele.

– Este frumos, comentă ea, păşind înăuntru.

– Este foarte special pentru mine, spuse Jean-Paul fără s-o privească. Apoi îşi duse mâna la inimă. Foarte special.

Phillip îi aruncă o privire soţiei lui.

– Uşor mai încântător decât al nostru, nu crezi, Crenguţo?

– Oh, cred că al nostru are multe atuuri.

– Nu are porumbei, adăugă el.

– Ar trebui să cumpărăm câţiva. Nu putem avea un porumbar fără porumbei.

– Şi să-i dăm un strat subţire de vopsea, continuă Phillip.

– Nu, nu. Nu-l vopsi. O să-l distrugi vopsindu-l, spuse Jean-Paul. Mie îmi place exact aşa cum e. Are o magie secretă.

Ava se prefăcu interesată de ceva, ca să nu fie nevoită să-l privească.

– Aşadar, când ai de gând să te întorci la Hartington? îl întrebă Phillip pe Jean-Paul.

– Săptămâna viitoare, răspunse el nonşalant. A trebuit să petrec un pic de timp cu mama.

– Nu-i poţi găsi o englezoaică potrivită? întrerupse Henri. Nu se mai fac femei ca dumneata? adăugă, făcându-i cu ochiul Avei.

Ava zâmbi dulce, ca să-şi mascheze stânjeneala.

– Mă flatezi, răspunse ea, ignorându-i comentariul râzând.

– Haideţi, veniţi să vă arăt grădina Antoinettei. Îşi puse mâna pe mijlocul ei şi o conduse afară din porumbar. Jean-Paul mergea în spate, alături de Phillip, dar Ava îi simţea privirea lipită de ea şi fiorul tulburător pe care i-l genera. Trebuie să-i găsim o fată, spuse Henri, coborându-şi vocea.

– Este tânăr, îl apără Ava.

– E timpul să se aşeze şi el. Între noi fie vorba, a trebuit să-l iau cu forţa de la Paris. Ducea o viaţă de playboy, combinându-se cu cele mai îndoielnice femei. Nu o să las averea unei femei de o asemenea factură, care s-o risipească pe frivolităţi.

– Nu găseşti că s-a schimbat? întrebă ea, realizând brusc că era în poziţia să-l ajute. Când a venit în Anglia, trebuie să fiu sinceră, nu am crezut că va rezista nici o săptămână. Nu muncise nici măcar o zi în viaţa lui, şi se vedea. Era complet inadecvat echipat pentru munca în grădină şi mai era şi arogant pe de-asupra. Dar s-a schimbat. Nu vezi?

– Suferea ca un câine! spuse Henri fără compătimire. I-am spus Antoinettei: „Băiatul ăsta e amorezat“.

– De grădină, zise Ava precaută. Este amorezat de grădina mea. Nu poţi crede până nu vezi cu propriii ochi, dar şi-a pus inima şi sufletul în ea. A trudit aşa de mult pentru a crea ceva cu adevărat frumos, şi nu este niciodată prea mândru pentru a învăţa. Când se va întoarce, se va bucura de roadele trudei lui.

– Mă bucur, ridică Henri din umeri. Nu aş fi crezut dacă ar fi venit de

la altcineva în afară de tine.

– Cred că îşi face griji pentru Antoinette, adăugă ea cu precauţie.

– E mai puternică decât pare.

– Sunt convinsă. Este un fiu respectuos.

– Este unicul ei fiu. Asta o nelinişteşte foarte mult. Dumneata înţelegi, eşti mamă. Este exagerat de protectoare şi exagerat de îngăduitoare. Dacă el ar veni de la Paris cu una din vagaboandele lui, ea ar accepta-o. Ar face orice să-l ştie fericit.

– Iar dumneata eşti mai dur, ca să compensezi?

– Poate. O privi cu ochii mijiţi. Eşti foarte perceptivă, Ava Lightly.

– Este mai uşor să vezi anumite lucruri când nu eşti implicat.

– Eu pot vedea imaginea de ansamblu. Viaţa nu este o poveste cu zâne. Eu am nevoie de un fiu care să fie bărbat. Am relaţii la nivelul cel mai înalt. Unii dintre cei mai importanţi bărbaţi din Franţa îmi trec pragul. Nu pot lăsa afacerea unui bărbat care nu-şi acceptă responsabilitatea şi are o cocotă mizerabilă pe post de nevastă.

– Dumneata vrei ca fiul dumitale să-ţi semene întocmai, spuse ea, părându-i rău pentru Jean-Paul, cu destinul complet astfel trasat deja de altcineva. Deşi era un destin fabulos, exista totuşi atâta presiune căreia trebuia să-i facă faţă. Cât timp trăia tatăl lui, nu exista deloc speranţa libertăţii, decât în Anglia, cu ea.

– Am nevoie ca fiu meu să fie la fel de puternic ca mine, răspunse Henri. Să se priceapă la afaceri. Trebuie să găsească o fată decentă şi să-şi întemeieze o familie. O fată care să ştie unde-i e locul, nu o fată zvăpăiată, cu propriile ambiţii.

– Ca Antoinette.

– Jean-Paul trebuie să se întoarcă în Anglia ca să fie la distanţă de maică-sa. Iubirea poate fi uneori sufocantă. Nu e nimic în neregulă la iubire, dar avem cu toţii nevoie de puţin spaţiu. Relaţiile funcţionează mai bine când aerul poate circula între doi oameni. Lui Antoinette i-ar

fi plăcut să aibă mai mulţi copii. Ar fi fost mai uşor pentru Jean-Paul dacă ar fi avut. Tant pis![24]

– Va fi un viticultor minunat, spuse ea cu diplomaţie.

– A văzut maşinaţiunile afacerii de când era mic, după care, buf, şi-a pierdut brusc interesul şi l-am pierdut.

– Nu trec oare toţi copiii prin faza asta? Se revoltă împotriva părinţilor când încearcă să-şi construiască singuri viaţa şi să dobândească un pic de libertate. O să se întoarcă la dumneata.

– Nu ştiu. Am avut nişte aşteptări aşa de mari de la el.

– Nu fi prea sever, Henri. Nici cu dumneata, nici cu el. Dacă-i laşi unui cal frâul mai lung, el nu va fugi; dacă i-l ţii din scurt, o va lua la goană.

– Eşti înţeleaptă pentru o persoană aşa de tânără.

– E de la spanacul pe care-l mănânc. E bun pentru creier, glumi ea.

– Atunci, ar trebui să mănânc şi eu mai mult.

Grădina lui Antoinette începea să înflorească. Trandafiri roz îmbobociţi erau rezemaţi de un zid unde vase mari de piatră pline cu lalele albe se iveau brusc dintre cruciuliţe galbene şi toporaşi. Gardurile vii tunse egal erau diafane şi de un verde pal, iar printre pâlcurile rebele de caprifoi şi margarete creşteau din abundenţă narcise galbene sălbatice. Aerul era încărcat de un parfum vernal dulce, tulburat de ciripitul vesel al păsărelelor care flirtau de zor prin cedri şi sicomori. În mijlocul grădinii proiectate cu atâta grijă, se afla un lac ornamental şi statuia unui băieţel cu mâna întinsă, atingând aripa unei păsări în zbor. Ava fu atrasă de aceasta. Se aşeză sub sculptură, admirând modul în care degetele băieţelului abia atingeau pasărea, astfel încât aceasta părea să nu se sprijine pe nimic. Jean-Paul veni în spatele ei.

– Nu este incredibil? spuse el.

Ea se întoarse şi-i zâmbi.

– Îmi aminteşte de băieţelul cu delfin de pe Embankment[25] din Londra.

– A fost comandat de mama pentru mine.

– Adevărat?

– Da. Eu sunt băieţelul, pasărea simbolizând libertatea. După cum poţi vedea, aproape c-o pot atinge.

– Poţi fi liber la Hartington.

– Ştiu, spuse el, atât de încet, că ea abia îl auzi. Ava simţea adierea vântului răvăşindu-i părul. Vreau să-ţi sărut gâtul, adăugă el.

– Ai grijă.

– Sunt francez, spun ceea ce simt.

– Iar eu îţi cer să ai grijă, Mr Frenchman. Suntem supravegheaţi.

– Nu îi interesează, ma pêche[26].Priveşte, sunt preocupaţi de histoire de la cave[27] şi de marele îngheţ din nouăzeci şi unu. Papa nu va înceta să-şi facă griji în privinţa îngheţului până nu se încheie la lune rousse[28]. Oftă adânc. Dar mie puţin îmi pasă de îngheţ. Vreau să mă întind alături de tine şi să facem dragoste în căldura căsuţei mele, acolo, la mansardă. Vreau să te sărut peste tot, încet, cu grijă, să-ţi savurez gustul bucăţică după bucăţică.

– Opreşte-te, îl imploră ea. Phillip...

– Phillip al tău este captivat de tatăl meu. Ascultă, discută despre calitatea strugurelui.

– Nimic nu-l interesează mai mult.

– Atunci, să-i lăsăm cu ale lor. Este fericit. Vino.

– Nu putem, protestă ea.

– Vreau să-ţi arăt serele. Sunt spectaculoase.

– Este prea pe faţă!

– Doar pentru tine. Ei nu bănuiesc nimic. Nu este normal să vreau să-ţi arăt casa? Începu să se deplaseze înspre gardul de tisă.

Ava se întoarse. Phillip ridică privirea, ea îi făcu cu mâna, îi făcu şi el cu mâna, apoi ea dispăru prin gardul viu, iar Jean-Paul o şi luase de mână şi o conducea acum pe aleea de pietriş.

Odată intraţi, el închise uşa şi o sărută. Înăuntru era foarte cald şi umed, mirosind a pământ reavăn şi a frezii. Ea îi simţi excitarea când el îi lipi şoldurile de el.

– Nu putem...

Dar era inutil să protesteze. Gura lui o făcu să tacă, iar braţele lui o îmbrăţişară pasional.

– Mi-aş dori să fi fost singuri. Mă înnebuneşti, gemu el. Vreau să-ţi scot rochia şi să-ţi simt carnea. Vreau să stau întins gol lângă tine, astfel încât nimic să nu ne separe, în afară de piele şi oase.

– Iubitul meu Jean-Paul, asta nu se poate aici. Phillip şi tatăl tău ar putea intra în orice clipă.

– La naiba cu amândoi! se mânie el. Am să fac în aşa fel încât să fim singuri.

– Cum?

– Vei vedea. Am un plan. Ai încredere în mine.

Ava se trase înapoi ca să inspecteze sera. Erau acolo ghivece cu tuberoze puternic parfumate, şiruri de orhidee într-o miriadă de culori şi crini Nerine, care abia se deschideau. Jean-Paul o urmă, ţinând-o de mână, întorcând-o cu faţa la el la fiecare câteva minute ca să-i mai fure un sărut. Din fericire, când Henri intră cu Phillip, Ava şi Jean-Paul erau de o parte şi de alta a unei mese încărcate cu orhidee mov rare.

– Phillip, vino şi uită-te la astea, îşi strigă ea soţul. Sunt aproape cadrilate.

Phillip veni la ea, admirând plantele pe lângă care trecea.

– Sunt ceva deosebit, fu el de acord.

– Oh, da, Antoinette este un amator pasionat, spuse Henri.

Jean-Paul rămase deoparte, urmărind fiecare mişcare a Avei.

– Cred că ar trebui să-i duci prin podgorie cu camionul, sugeră Jean-Paul tatălui său.

Nimic nu-i făcea o mai mare plăcere lui Henri decât să se laude în faţa oaspeţilor.

– Tocmai am început să stropim recolta, spuse el. Aţi vrea să vedeţi?

– Ar fi splendid, spuse Phillip.

Jean-Paul aşteptă ca Ava să refuze, astfel încât să fie, în sfârşit, singuri.

– Eu cred că am să vă las pe voi, băieţii, să faceţi asta, spuse ea ca la comandă.

Jean-Paul îi adresă un zâmbet furiş. Phillip se încruntă stânjenit.

– De ce nu facem mai bine o plimbare? îşi întrebă el soţia. Jean-Paul îl privi alarmat.

– O plimbare? repetă Ava.

– Cât e până în oraş? îl întrebă el pe Henri.

– Cincisprezece minute de mers. Este o plimbare plăcută. Sunt nişte magazine drăguţe care ţi-ar putea plăcea, Ava. Magazine pentru femei – săpunuri şi chestii de genul.

– Mi-ar plăcea mult, răspunse ea.

Vru să-i explice lui Jean-Paul acţiunile ei. Trebuiau să se comporte precaut. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost să-l rănească pe Phillip. Dorinţa ei de a fi singură cu iubitul ei trebuia să aştepte.

– Îţi pot arăta vinurile mâine, spuse Henri. Acum, haideţi să vă arăt cum ajungeţi în oraş.

Ava era sigură că Jean-Paul se va bosumfla. Era pregătită mental şi emoţional pentru o faţă posacă, dar spre surprinderea ei, el ridică pur şi simplu din umeri. Ea îi zâmbi recunoscătoare, iar el păru să spună: „Este în regulă, vom avea timp din belşug“. Fără tragere de inimă, îl lăsă în grădină, lângă fântână, şi merse împreună cu soţul ei în faţa casei.

– Nu-i aşa că este un loc minunat? spuse ea când porniră pe aleea de sub platanii sclipitori.

– Frumos, fu el de acord. Acum înţelegi de ce contează atât de mult pentru Henri ca fiul lui să capete experienţă în administrarea unei moşii.

– Întru totul. Dar cred că s-a maturizat atât de mult de când a venit la noi.

– Este un alt bărbat.

– Asta i-am spus şi lui Henri. Aş vrea să ştie că are un fiu foarte talentat. Cred că este dur cu el. Phillip dădu din cap. Mama lui compensează din plin.

– Este bine pentru Jean-Paul să stea departe de amândoi.

– Crezi că se va zice acelaşi lucru într-o zi despre Archie şi Angus?

– Bineînţeles că nu, Crenguţo, o asigură el. Tu şi cu mine suntem nişte părinţi destul de uniţi.

– Sper. Aş detesta să mă gândesc că le-ar trece prin minte să plece în altă ţară ca să scape de noi.

– Copiii trec prin diferite faze. Trebuie să-şi întindă aripile şi să-şi ia zborul. Iar noi trebuie să-i lăsăm. Jean-Paul se va întoarce până la urmă şi va administra locul ăsta la fel ca tatăl lui. Vezi bine cât îl iubeşte şi de ce.

– Nu mi-am imaginat vreodată că poate fi atât de spectaculos, fu ea de

acord.

El o luă de mână.

– Deci, nu ţi-e dor de copii?

– Încă nu.

– Eşti fericită că te-am adus aici?

– Foarte fericită.

– Şi gândurile tale despre maternitate?

– Am trecut peste asta, spuse ea simplu.

– Bravo.

– Am decis că nu am nevoie de încă un copil. Nu vreau să fiu consemnată din nou în camera unui sugar.

– Exact.

– Abia încep să mă bucur de libertate.

Colindară prin orăşel, un pâlc drăguţ de clădiri brune-roşietice ridicate în jurul unei pieţe dominate de o biserică veche şi o primărie. În mijloc se afla o fântână umbrită de copaci frumos tunşi. Doi bătrânei cu şepci stăteau pe o bancă, fumând pipe, iar o bunică şi nepotul ei aruncau firimituri unui stol de porumbei. Era şi o mică piaţă agroalimentară, unde nişte ţărani uscăţivi vindeau fructe şi legume şi sticle înalte cu ulei de măsline. Un câine costeliv se juca de zor cu o doză goală de cola. Băură câte o cafea într-o cafenea micuţă care se întindea pe trotuar, serviţi de chelneri în negru şi alb. Un grup de bărbaţi cu veste jucau dame într-un colţ, iar două vânzătoare fumau şi bârfeau. Străzile erau pietruite şi înguste, astfel încât oamenii erau forţaţi să-şi parcheze maşinile şi să meargă pe jos. Câteva magazine de suvenire vindeau feţe de masă imprimate şi săpunuri. Ava cumpără nişte ulei de baie cu lavandă pentru mama ei şi se parfumă cu puţin parfum de flori de portocal. Apoi cumpără parfumul. Un mic răsfăţ, dar Ava nu era extravagantă şi nici nu-şi amintea ultima dată când cumpărase ceva pentru ea în afară de plante.

– O să-mi amintească mereu de Franţa, spuse ea, adulmecându-şi încheietura mâinii, apoi ieşi cu mers uşor în stradă, unde Phillip privea în vitrina unui anticariat.

– Păcat că sunt toate în franceză, spuse el.

– Haide, nu ai destule cărţi?

– Oh, nu, întotdeauna este loc pentru mai multe.

Se întoarseră înviorați de plimbare. Antoinette apăru în hol din salon.

– Sigur aveţi nevoie de o răcoritoare, spuse ea. Ceai sau limonadă?

– Un ceai ar fi grozav, răspunse Ava.

– La fel şi pentru mine, spuse Phillip, urmând-o pe Antoinette în salon, unde cei doi dogi germani stăteau întinşi în faţa şemineului.

– Mă duc sus să las cumpărăturile, strigă Ava după el.

– În regulă, iubito, răspunse el.

Ava ţinea strâns pachetul, încântată de achiziţii, şi o luă pe scări în sus. Mergând de-a lungul coridorului către camera ei, o uşă se deschise şi o mână o prinse şi o trase înăuntru, unde era întuneric şi răcoare.

– Să nu sufli o vorbă, şuieră Jean-Paul. Ava era uluită. El închisese obloanele; raze subţiri de lumină pătrundeau prin crăpături.

– Eşti nebun! şuieră Ava la rândul ei.

– Nebun după tine! răspunse el, trăgând-o spre pat.

– Dacă cineva...

– Nu vine nimeni, Relaxează-te, ma pêche. Am spus că voi aranja ceva şi aşa am făcut.

– De când aştepţi aici?

El râse, apoi o privi cu o expresie atât de serioasă şi de tandră, că ei i se încleştă stomacul.

– Pe tine te-aş aştepta şi o veşnicie.

Cu atât mai rău! (în limba franceză) (n.tr.)

Thames Embankment este o stradă şi o promenadă de pe malul nordic al Tamisei din Londra. (n.tr.)

Piersicuţa mea (în limba franceză) (n.tr.)

Istoria pivniţei (în limba franceză) (n.tr.)

Luna roşie este luna de după Paşte. Pe parcursul acestei perioade, prezenţa lunii pline poate indica o noapte fără nori şi, prin urmare, un risc de îngheţ peste noapte sau în zori, care ar putea distruge lăstarii plantelor. (n.red.)

capitolul 26

Încântarea ierburilor aromatice şi a legumelor proaspete,

crescute în grădina noastră,

semănate cu propria noastră magie secretă

Hartington, 2006

Miranda şedea la biroul ei. Locul obişnuit, muzica obişnuită, însă în timp ce degetele ei rămâneau suspendate în aşteptare deasupra tastaturii laptopului, inspiraţia nu venea. I se ceruse de către Daily Mail – secţiunea pentru femei – să scrie despre experienţa mutării ei de la Londra la ţară. Cum se dovedise realitatea a fi mai puţin fericită decât visul. Ar fi putut scrie despre asta fără să gândească în urmă cu vreo două luni, dar acum se simţea altfel. Putea auzi vocile copiilor dincolo de zidul grădinii de legume şi ar fi vrut să fie alături de ei. Când erau acasă, viaţa la ţară era o aventură cu Jean-Paul. El îi lua cu el noaptea să pândească bursucii, îi ducea la râu să prindă peşte, în pădure să ridice tabere şi să aprindă focuri, să urmărească fazanii hrănindu-se şi iepurii jucându-se. Copiii ei, care la început nu găsiseră nimic de făcut la ţară, decât să le fie dor de oraş, se integraseră acum în natură precum animalele pe care le observau.

Cât despre ea, se obişnuise să-şi lase părul neperiat şi să se machieze foarte puţin. În Hartington nu era deloc presată să strălucească tot timpul. Era o uşurare. Nu o deranja să poarte cizme de cauciuc şi, deşi nutrea încă o dorinţă nerostită de a purta hainele frumoase care zăceau în garderoba ei, nu îi era dor să se întoarcă la viaţa mondenă

frenetică ce o epuizase la Londra.

Scrise un e-mail rapid editorului, sugerând ca articolul să fie scris într-o notă optimistă. Editorul îi răspunse că trebuia să fie negativ; o ziaristă scrisese deja un articol pozitiv. Să-l ia naiba de articol! Vor trebui să-şi găsească pe altcineva.

– Aşa, răsuflă ea, ridicându-se în picioare. Este pentru ultima oară când îmi va cere să scriu ceva pentru el. Încă o uşă închisă!

Dar când se chinuia să-şi bage piciorul într-o cizmă Wellington, îşi dădu seama că nu-i păsa. „Ar trebui să scriu un roman, nu articole fără noimă."

Miranda ieşi afară şi se duse în grădina de legume, unde Jean-Paul punea în pământ seminţe împreună cu Gus şi Storm. Copiii erau în genunchi, scormonind în pământ cu mânuţele. Domnul Underwood sta sprijinit în greblă, nefăcând mare lucru toată dimineaţa, decât să se învârtă pe acolo şi să emită comentarii limpezi, de genul: „Să fiu al naibii, uite o râmă, Storm". Sau: „Ia te uită, ăsta trebuie să fie un vierme". Pe Miranda nu o deranja. Era binedispusă. Jean-Paul o putea binedispune mai ceva decât soarele. De fapt, simpla lui prezenţă era o infuzie de bună dispoziţie. O făcea să se simtă bine în pielea ei. Nu că ar fi întrebat-o mare lucru despre viaţa ei – vorbeau în principal despre grădină –, dar era interesat de ceea ce spunea ea. O încuraja să înveţe despre plante, să se bucure de bulbii care răsăreau din pământ şi de micile vietăţi care trăiau printre ei. Îi plăceau lucrurile simple, iar fascinaţia lui era molipsitoare. Miranda începu curând să stea în patru labe, plantând cartofi, şi să caute prin cărţile de bucate reţete interesante în care să-i folosească după recoltare. Era mândră de ea şi de casa ei, dar mai presus de toate, începu să-i facă plăcere să lase totul deoparte şi să fie cu copiii ei. Se bucurau cu toţii de grădină, şi asta mulţumită lui Jean-Paul.

Grădina arăta splendid. Florile căzuseră, frunzele de un verde de limetă deveneau diafane, cântecul păsărilor umplea aerul mirosind a miere. Albine dolofane zumzăiau printre straturile unde bulbii începeau să dea în floare. Grădina sălbatică era presărată cu piciorul-cocoşului, camassia mov, ciuboţica-cucului şi păpădii pufoase. În grădina rustică, un strat luxuriant de tufe verzi creştea alături de lalele, narcise şi primule. În mijloc, trona scoruşul de munte ca un

velier pe un râu unduitor reprezentat de poteca ierboasă. Sub bolta de flori albe se afla banca circulară pe care se aşeza din când în când Jean-Paul, cufundat în gânduri. Miranda îl văzuse adesea acolo, deşi era încă prea politicoasă ca să-l întrebe ce anume îl frământa.

– Mami, ia uite! Gus îi indică mamei lui o râmă pe care o agita în aer. Este enormă.

– Vreau să păstrez una, să fie prietena mea, spuse Storm. Pot, J-P?

– Desigur. Putem s-o punem într-un borcan şi să-i dăm un nume.

– Să-i spunem Worzel Viermişor, sugeră Miranda.

Apoi, inspirată de idee, anunţă că se duce după borcan.

– Ce deşteaptă este mami, spuse Storm, punând ochii pe o altă râmă care se ascundea în pământ şi aplecându-se s-o ia.

– Asta e grăsană, nu glumă! spuse domnul Underwood, râzând vesel. Ai vreo câteva acolo.

– Adu şi ceva de băut, strigă Jean-Paul după ea. Munca asta ne face sete, eh!

– Je suis faim[29], spuse Storm.

– J'ai faim,[30] o corectă Jean-Paul. J'ai aussi soif,[31] adăugă el.

– Asta înseamnă sete, spuse Gus.

– Gus-cel-Puternic şi Cer Senin, învăţaţi repede!

– Asta e pe franceză, spuse domnul Underwood, dând din cap admirativ.

– Corect, spuse Jean-Paul, zâmbindu-i. Dumneata, domnule Underwood, eşti viclean ca un vulpoi bătrân!

Miranda era în bucătărie când sună telefonul. Era Blythe.

– Salut, străine.

Miranda fu plăcut surprinsă. Nu mai vorbise cu prietena ei de la prânzul de dinainte de Crăciun.

– Ce mai faci? întrebă Miranda.

– Bine. Trebuie să mă duc la tribunal lunea care vine pentru acord.

– Nu-l lăsa să scape uşor. Să nu uiţi ce te-a sfătuit David.

– Ce mai face David? Nu l-am văzut de ceva vreme, spuse cu tristeţe în glas.

– Adevărul e, Blythe, că nici eu nu-l văd prea des. Munceşte cu adevărat din greu. Vine acasă vineri seara târziu şi pleacă duminică după-amiaza devreme.

– Ar trebui să-ţi faci un amant, spuse Blythe veselă. Eu asta aş face dacă aş fi blocată undeva, la ţară. Se întâmplă mereu, mă gândesc.

– Nu mă ispiti, răspunse ea, gândindu-se la Jean-Paul.

– Vreau să termin cu toată povestea asta şi pe urmă să-mi văd de viaţa mea.

– De ce nu vii aici la un sfârşit de săptămână? sugeră Miranda. Lui David i-ar face plăcere să te vadă. Grădinile sunt frumoase şi mi-ar plăcea să-ţi arăt conacul.

– Deci, te adaptezi?

– Da. În momentul ăsta, nu mi-aş dori să fiu în altă parte. Mă trezesc în fiece dimineaţă în cântecul a sute de păsărele de prin copaci şi în parfum de flori revărsându-se pe fereastră. Este paradiziac. Hai, vino, mi-ar plăcea să te văd!

– Am crezut că eşti fată de oraş.

– Am fost, dar tocmai am intrat în dezacord cu ritmul trepidant Londrei. Prefer ritmul mai lent de aici.

– Nu prea am mai văzut articole semnate de tine. Ai încetat şi să mai

scrii?

– Am devenit doar un pic mai selectivă!

– Viaţa la ţară ţi-a înăbuşit cumva ambiţiile?

– Sunt atâtea de făcut aici, că parcă nu găsesc timp să mă mai aşez la calculator.

– Pare o binecuvântare. Când vrei să vin?

– Oricând vrei tu. Lucrurile sunt foarte relaxate la ţară. N-am planuri.

– La sfârşitul ăsta de săptămână sunt prinsă, dar următorul sunt liberă.

– Perfect. Am să-i spun lui David, o să fie încântat. Dacă nu eşti atentă, o să-ţi dea şi mai multe sfaturi. Adevărate perle de înţelepciune, râse ea.

– Mă crezi sau nu, mi-ar prinde bine. Ştii, majoritatea prietenilor noştri au trecut de partea nenorocitului. Mie mi s-a dus vestea de femeie depravată.

– Nu-i băga în seamă. El doar are o gură mai mare decât tine.

– Of, ce dor îmi e de tine, Miranda! Tu ştii să asculţi omul aşa de bine. Oftă. M-ai făcut să mă simt mult mai bine.

– Haide, vino aici. Grădina mea te va face să te simţi minunat. Eu mă simt cu totul alta.

– Vorbeşti ca şi cum ai fi cu totul alta. Deşi mă întreb cât va mai dura până când ai să fugi înapoi la oraş de-o să-ţi scapere călcâiele? întrebă Blythe cinică. Toate colecţiile de haine de toamnă. Nu cred că te-ai schimbat chiar atât de mult.

– Vom vedea, răspunse Miranda nonşalantă, nesimţind nici un grăunte de invidie faţă de prietena ei.

Puse receptorul jos şi se uită la carafa cu hasmaţuchi de pe masa din bucătărie şi la cele trei coşuri cu zambile liliachii pe care Jean-Paul le pusese pe pervazul ferestrei. Încăperea mirosea a primăvară.

Prepară o cană de limonadă de soc şi căută un borcan gol în cămară. Când ieşi din nou în hol, aruncă o privire în biroul ei, unde laptopul aştepta în umbră. Nu se simţea vinovată ori frustrată. Ieşi aproape ţopăind pe terasă prin glasvandurile deschise. Soarele strălucea, aerul era cald, Jean-Paul era în grădină, transformând locul cu magia lui proprie şi unică. Magie pe care începea şi ea s-o înţeleagă.

Copiii adunaseră o grămadă amuzantă de viermişori şi gândăcei, pe care îi turnară în borcan împreună cu câteva frunze şi fire de iarbă.

– O să moară? îl întrebă Storm pe Jean-Paul.

– Nu dacă-i păstraţi numai pentru o perioadă scurtă de timp. La sfârşitul zilei, puneţi-i de unde i-aţi luat. Locul lor este în grădină.

Copiii porniră să mai caute insecte. Domnul Underwood îşi bău cana de suc şi se întoarse fără tragere de inimă la porumbar. Câţiva pomi căzuseră în februarie. Îşi reluă munca de unde o lăsase înainte ca râsetele copiilor să-l fi ademenit în grădina de legume.

Miranda se aşeză pe iarbă cu cana ei de suc când Jean-Paul începu să fixeze rama pentru mazărea ţucără cu nişte plasă de sârmă. Îl privea muncind, cu degetele lui aspre şi unghiile scurte, cu mâini de bărbat care a muncit în grădini toată viaţa lui. Era ceva destul de emoţionant la acele mâini şi la tristeţea de pe chipul lui în repaus.

– Ai fost grădinar dintotdeauna? întrebă ea.

– De când îmi pot aminti. Mâinile lui se opriră o clipă. Viaţa mea de dinainte nu a însemnat nimic. Am irosit-o pe frivolităţi.

– Ce te-a inspirat?

– Mama. Am crescut pe o podgorie din Bordeaux. Mama a fost pasionată de grădinărit.

– Mai trăieşte?

– Nu. A murit vara trecură.

– Îmi pare rău. Aţi fost apropiaţi? Miranda îl făcea să se deschidă încet, ca o scoică rară şi misterioasă. Ştia că înăuntru ar fi găsit ceva

frumos dacă ar fi ajuns acolo.

– Am fost unicul ei fiu. Am fost foarte apropiaţi.

– Cum era?

Jean-Paul o fixă cu privirea, ca şi când ar fi cumpănit cât ar fi trebuit să-i spună. Ochii lui căpătară o nuanţă mai catifelată de căprui.

– Demnă şi liniştită. Avea un aer seren. A fost o femeie foarte puternică.

– Era frumoasă? întrebă ea, ştiind răspunsul.

– Avea păr negru, pe care îl prindea într-un coc. Îl vedeam lăsat doar seara, înainte să se ducă la culcare. Mă săruta de noapte bună când eram băiat şi o vedeam aşa, cu părul lăsat, şi semăna cu un înger, atât de frumoasă era. Părul i se revărsa pe spate, strălucitor ca mătasea. Odată cu înaintarea în vârstă, a albit. De atunci, nu l-am mai văzut lăsat. Şi-a păstrat demnitatea şi serenitatea până în ziua în care a murit.

– Nu te supăra că te întreb, dar cum a murit? Nu cred că era bătrână.

– Avea şaptezeci şi trei de ani. A murit în somn, în pace. Nu a avut nimic. Pur şi simplu, nu s-a mai trezit. Ridică din umeri şi scutură din cap. Inima ei a încetat să mai bată. La fel ca un ceas.

– Tatăl tău trăieşte?

– Da. Locuieşte la Paris. Nu au fost apropiaţi.

Miranda puse fără ocolişuri întrebarea pe care fusese nerăbdătoare s-o pună de când îl văzuse prima oară.

– Jean-Paul, ai fost vreodată îndrăgostit?

Pentru o clipă, se temu că mersese prea departe. Chipul lui se închise, devenind un străin, abătut şi palid de tristeţe. Speriată, Miranda fu pe punctul să schimbe subiectul, să-l întrebe despre podgorie, să mai obţină nişte amintiri de la el, dar el răspunse înainte ca ea să aibă timp să vorbească.

– O dată, răspunse el plat. Şi doar o dată. Nu voi mai iubi niciodată.

Miranda simţi un val de dezamăgire, ca şi cum răspunsul lui i-ar fi zdrobit inima. Se uită fix în cana goală.

– Mai vrei nişte suc? întrebă ea, străduindu-se să rupă tăcerea şi să revină la starea de dinainte. Dar scoica se închisese brusc. Deci, îţi reverşi toată dragostea asupra grădinilor, spuse ea răguşită. El nu răspunse, dar faţa lui deveni mai blândă, iar colţurile gurii i se arcuiră în sus. Ai un har, Jean-Paul, continuă ea, încurajată. Dragostea ta nu face numai grădina să crească, ci şi pe copiii mei. Au înflorit precum cireşii aceia. Mulţumită ţie, nu se mai ciondănesc tot timpul. Nu se mai uită la televizor. I-ai învăţat minunile naturii şi cât de distractiv este să fii printre copaci şi flori. Sunt atât de recunoscătoare.

– Nu e doar meritul meu, spuse el, luând un vas cu mazăre ţucără pe care urma s-o planteze sub cadru. Copiii vor să fie cu tine şi cu David.

– Nu ştiam ce să fac cu ei înainte, recunoscu ea. La Londra, aveau o bonă. Îmi dau seama acum că eu nici nu prea-i vedeam de fapt. Plecau în zori la şcoală, iar Jayne îi lua de la şcoală după-amiaza şi petrecea timpul cu ei până la şase. Eu doar le făceam baie şi îi băgam în pat. Mi-era teamă să nu-i supăr, aşa că-i lăsam să se uite la video, când ar fi trebuit de fapt să le citesc poveşti şi să-i ascult. Gus era atât de problematic, se bătea cu ceilalţi copii la şcoală, deranja orele. Să ne mutăm aici a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată pentru el. Acum chiar s-a liniştit. Mulţumită ţie, Jean-Paul. Ţie şi grădinii.

– Gus vrea doar să se simtă important şi apreciat, Miranda. Ai observat cum te priveşte?

– Pe mine?

– Da. Vrea aprobarea şi admiraţia ta. Copiii sunt foarte uşor de mulţumit; nu doresc decât atenţia şi dragostea părinţilor.

– Dar eu îi iubesc.

– Nu este de ajuns să le spui că îi iubeşti. Trebuie să le-o şi arăţi. Cuvintele nu înseamnă nimic dacă nu sunt susţinute de fapte.

– Cum de eşti aşa de înţelept neavând propriii copii?

– Pentru că am învăţat de la o femeie specială, acum mulţi ani. Ea îşi punea copiii mai presus de orice, chiar şi mai presus de dorinţele inimii. Ei erau pe primul plan.

– Este greşit să fii o mamă care munceşte?

– Deloc. Trebuie să-ţi satisfaci şi propriile dorinţe. Dacă eşti nefericită, ei vor simţi asta. Copiii au nevoie de mamele şi de taţii lor. Gus are nevoie de tatăl lui.

– Ştiu. „Dar te are pe tine. Tu eşti mai bun decât orice tată. Tu îl bagi în seamă, îl inspiri, te joci cu el, îl desăvârşeşti, îl faci să se simtă special şi important. Tu eşti cel pe care îl admiră. Tu eşti cel pe care îl iubeşte. David nu se gândeşte decât la el însuşi.“ Brusc, un nor negru de indignare o umbri. Şi eu am nevoie de un soţ, se confesă ea cu voce răguşită.

– Spune-i, zise el simplu.

Ea se ridică în picioare, adună cănile goale şi carafa şi oftă.

– Viaţa e aşa de complicată. Dragostea este foarte complicată.

– Dar viaţa este greu de trăit fără dragoste.

– Atunci, tu cum o trăieşti? întrebă ea înainte să se poată opri.

Îşi dădu seama că David se îndepărtase de centrul universului ei. Jean-Paul îi luase locul, şi către el se îndrepta acum toată afecţiunea ei. Îl iubea. Nu se putea abţine.

– Pentru că nu am încotro, răspunse el.

Miranda plecă, întorcându-se când ajunse la poartă, sperând că poate el se uita încă după ea. Dar capul lui era aplecat peste mazărea ţucără, pierdut în gânduri.

Miranda îşi dădu seama că viaţa ei începea să semene cu cea a Avei. Paralelele erau uimitoare. Ambele femei se îndrăgostiseră de grădinarii lor. David îi apăru în minte ca o bărcuţă purtată de curent. Dacă ar fi strigat, ar fi auzit-o oare? I-ar fi păsat? S-ar fi sinchisit să vâslească înapoi?

Deodată, se simţi inspirată să scrie. Cu inima bătându-i accelerat, îşi dădu seama că-şi găsise povestea. O poveste de iubire grozavă, în stilul grandios al romanelor Anna Karenina şi Pe aripile vântului. Era chiar acolo, sub nasul ei. O trăia chiar ea. Dacă nu-l putea avea pe Jean-Paul, avea să-şi satisfacă dorinţa într-o ficţiune.

În timp ce copiii se jucau în grădină, deschise ferestrele biroului ei, încăperea umplându-se de parfumul de flori cu note de miere venind dinspre livadă. Alese un CD cu muzică clasică şi se aşeză la masa de lucru, în faţa ecranului calculatorului. Muzica o purtă în adâncul imaginaţiei, acolo unde năzuinţele ei zăceau adormite precum nişte seminţe într-un strat de sol gras şi fertil. Degetele începură să-i alerge pe tastatură, tot mai repede pe măsură ce uda acele seminţe cu exprimare şi le simţea crescând. Inspiră, sigură că putea mirosi parfumul astringent al florilor de portocal.

În noaptea aceea, când le citi copiilor povestea de noapte bună, Gus se cuibări lângă ea, odihnindu-şi capul pe umărul ei. Fu impresionată de transformarea din băieţelul ei; nu mai era copilul tulburat care fusese la Londra. Dar îşi putea da seama după încruntarea lui că ceva îl neliniştea acum.

– Mami, de ce nu se joacă tati niciodată cu noi?

– Pentru că este foarte ocupat, dragule.

– Dar tu te joci cu noi.

– Asta pentru că eu sunt aici toată săptămâna, iar el trebuie să muncească la Londra.

– Dar la sfârşit de săptămână?

– Este obosit.

– Mi-ar plăcea ca Jean-Paul să fie tatăl meu.

Miranda îşi simţi inima strivită de un pumn rece.

– Nu vorbeşti serios, Gus, răspunse ea.

Copilul se foi stânjenit.

– J-P ne iubeşte aşa cum ar trebui s-o facă tati.

– Tati vă iubeşte foarte mult. Gus nu părea convins. I-ar plăcea tare mult să petreacă toată ziua cu voi aşa cum o face Jean-Paul. Dar trebuie să muncească în City ca să câştige bani, pentru ca noi să putem locui în conacul acesta minunat, iar tu şi Storm să puteţi merge la şcoală...

– Dar o să mă trimită la internat.

Miranda inspiră adânc. Nu putea minţi că internatul era pe listă pentru ambii copii.

– O să-ţi placă mult la internat, Gus. Vei face sport toată ziua şi-ţi vei face o mulţime de prieteni. Gus întoarse privirea. Şi vei veni acasă la sfârşit de săptămână. Doar băieţii mari merg la internat.

– Eu nu vreau să fiu băiat mare, şopti el.

Îmi sunt foame (în limba franceză) (n.tr.)

Îmi este foame. (în limba franceză) (n.tr.)

Mie îmi este şi sete. (în limba franceză) (n.tr.)

capitolul 27

Să plantăm mazăre ţucără, supravegheaţi

de turturelele acelea gângurind suav sus pe zid.

Binecuvântarea momentului în doi în lumina înserării

Când David veni acasă la acel sfârşit de săptămână, fu obosit şi iritat. Miranda era binedispusă. După ce-şi recunoscuse dragostea pentru Jean-Paul, îi dusese pe copii la culcare, le citi Cei trei pui de lup cu o voce foarte teatrală, după care se întoarse la calculator şi scrise până la patru dimineaţa, întrerupându-se doar pentru a-şi face o ceaşcă de cafea. Cuvintele se revărsaseră din adâncul fiinţei ei. Inspirată de dragoste şi de jurnalul secret al Avei, scrisese o proză atât de lirică, de parcă altcineva ar fi scris prin intermediul ei.

David intră cu paşi mari în hol, învăluit de un nor de furie. Pentru prima oară, Miranda fu insensibilă la dispoziţia lui. Îl sărută veselă, mirosind a limetă, busuioc şi mandarină, şi anunţă că încercase o nouă reţetă pentru cină.

– Clătite cu somon. De ce nu-ţi torni un pahar de vin, iubitule? Pari extenuat.

David fu uimit de schimbarea din soţia lui. Părea a fi în propria ei lume fericită, neafectată de el. Sesiză schimbarea, dar nu putea spune cum sau de unde venise. O urmă în bucătărie. În plus, arăta şi bine. Ochii îi scânteiau, pielea îi radia şi păşea optimist. Exuberanţa ei îl făcu să se simtă şi mai indispus.

– Ce fac copiii? întrebă el, luând paharul de vin întins de ea.

– Sunt într-o formă foarte bună. Gus a cerut voie să aducă acasă nişte prieteni de la şcoală. Vin mâine la ceai. Este un mare pas pentru el. N-a mai avut prieteni până acum. Storm a invitat-o pe Madeleine. Merg cu toţii la pescuit cu Jean-Paul. Le-a făcut tuturor plase. Sunt sigură că n-o să prindă nimic, dar o să le pregătesc un picnic. Poţi să ni te alături dacă vrei.

– Poate, răspunse el evaziv.

– Bun vinul, nu? spuse ea, luând o gură. Mi l-a recomandat fiul Fatimei, care are un magazin. Zice că e la fel de bun ca Château Latour.

– Sper că nu şi la fel de scump ca Château Latour.

– Douăsprezece lire sticla.

David luă o gură şi ridică din sprâncene.

– Nu e rău.

– Masa e gata la opt şi jumăte. Am câte ceva de făcut în birou. De ce nu te duci să faci o baie? Oh, apropo, am invitat-o pe Blythe pe la noi săptămâna viitoare.

David se înfurie şi mai tare.

– De ce?

– Deoarece n-am mai văzut-o de la Crăciun şi de secole tot vreau s-o invit. Vreau să vadă casa. De ce? Ai vreo problemă cu asta?

– Nu, răspunse el scurt.

– Bun.

Miranda dispăru pe coridor. David rămase în bucătărie, întrebându-se de ce avea impresia că totul era aiurea.

Miranda scoase la imprimantă cât scrisese deja din roman. Începea în

ziua în care Jean-Paul o adusese acasă pe Storm, deşi schimbase numele tuturor personajelor şi mai inventase câte ceva, ca s-o separe cât mai bine de propria ei viaţă. Era în mod deosebit mulţumită de personajul central, pe care îl numise Angelica. O putea vedea limpede cu ochii minţii: scundă, zveltă, cu nas lung şi drept, păr ciufulit de culoarea fânului uscat de soare, răsucit în creştetul capului şi fixat neglijent cu un creion. Avea ochii de un verde-deschis, culoarea frunzelor timpurii, iar zâmbetul ei era larg şi molipsitor. O făcu excentrică, o persoană foarte amuzantă, cu o fire având o latură întunecată, solitară. Prinse viaţă pe pagină ca şi cum ar fi existat deja şi ar fi găsit deodată o cale de exprimare.

În timp ce Miranda scria, prea puţine mai contau în rest. Era copleşită de nevoia de a aşterne povestea pe hârtie, iar degetele ei păreau să se mişte automat şi povestea să se scrie singură. Reciti primele două capitole şi fu impresionată. Nu ştiuse niciodată că era capabilă să scrie astfel.

În noaptea aceea, în timp ce David făcu dragoste cu ea, mintea îi zbură în grădină, alături de Angelica şi Jean-Paul, de Ava şi de enigmaticul tânăr care domina jurnalul ei secret. Închise ochii şi-şi imagină că David era Jean-Paul. Purtată de imaginaţie, mai prolifică acum decât înainte, gustă tandreţurile lui. După aceea, păru satisfăcut că ea încă îi aparţinea. Că lumea lui era încă aşa cum trebuia să fie. El se întoarse cu spatele şi adormi, dar Miranda rămase trează, holbându-se la tavan prin întuneric, cu mintea-i zburdând precum un greiere neastâmpărat.

De dimineaţă, Miranda se trezi devreme, lăsându-l pe David dormind în pat. Gus şi Storm erau foarte entuziasmaţi în aşteptarea după-amiezii cu prietenii lor. Îşi trase pe ea o pereche de blugi şi o cămaşă, fără să-şi mai bată capul cu machiajul. Îşi prinse părul într-o coadă de cal şi începu să se foiască prin bucătărie, fredonând încetişor în timp ce pregătea micul dejun pentru copii.

Tocmai îşi turnase o ceaşcă de cafea, când Jean-Paul apăru la fereastră. Copiii îi făcură veseli cu mâna.

– Vrei să intri la o cafea? întrebă ea, ridicându-şi ceaşca, pentru cazul în care el n-ar fi putut-o auzi prin geamul închis.

El zâmbi şi încuviinţă din cap. De la conversaţia lor din grădina de legume, Miranda simţea că din mijlocul zidului dintre ei se prăbuşiseră câteva cărămizi. Îl putea vedea acum prin gaura creată, iar el părea să salute intimitatea lor nou descoperită. Câteva minute mai târziu, apăru în bucătărie în şosete, pentru că-şi lăsase cizmele la intrare.

– Bonjour.

Copiii răspunseră în franceză, cu feţişoarele radiindu-le.

– Fred şi Joe vin azi să se joace, îi aminti Gus.

– Şi Madeleine, adăugă Storm.

– Şi mergem la pescuit, nu? întrebă Jean-Paul. Îşi luă cafeaua şi se aşeză pe un taburet. După aceea vom face un foc şi vom frige ce-am prins.

– Credeţi c-o să prindeţi ceva? întrebă Miranda.

Jean-Paul ridică din umeri.

– Dacă nu prindem, am un somon proaspăt în frigider.

– Aha, spuse ea, zâmbindu-i conspirativ.

Jean-Paul o fixă cu privirea pentru o clipă. Avea ceva neobişnuit. Era aprinsă toată, ca şi cum inima i-ar fi fost un cărbune incandescent. Nu mai arăta seacă şi aţoasă. Îşi dădu seama imediat că era vorba de iubire. Aşa radiase şi Ava, înainte ca soarele să se ascundă şi curcubeul să pălească. Probabil că lucrurile se îmbunătăţiseră între ea şi David. Era încântat.

După micul dejun, Jean-Paul luă copiii şi plecară la grădina de legume. Miranda o sună pe Henrietta, noua ei prietenă, şi o invită pe la ea. Se întâlniseră des în ultima vreme, prietenia lor înflorind odată cu merii. Cate încercase să le vrăjească pentru a li se alătura la cafea, dar Mirandei nu-i plăcea felul în care o trata de sus pe Henrietta, aşa

că, în ultimul timp preferaseră să se întâlnească la Troy sau în bucătăria Mirandei.

Henrietta sosi, îmbujorată toată. Miranda îi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşezară la masă la o bârfă.

– Cum merge dieta? întrebă ea, observând că nu adusese încă nici o transformare.

Ochii Henriettei sclipeau.

– Nu pot s-o ţin, răspunse ea, înroşindu-se. M-am săturat de dietă. Mă simt groaznic să mă tot abţin de la toate lucrurile bune din viaţă. De fiecare dată când îmi iau un croasant, văd faţa slabă a lui Cate privindu-mă dezaprobator.

– Of, Etta. Ce ne facem noi cu tine? N-ai idee cât eşti de frumoasă.

– Nu mă simt ca şi cum aş fi. Iubesc un bărbat care nu mă va iubi niciodată.

Se opri brusc, dându-şi seama că spusese prea mult.

– Eşti îndrăgostită? întrebă Miranda. De cine?

Henrietta îşi muşcă buza de jos.

– Nu pot să zic. Mi-e jenă. E o prostie.

– Jean-Paul? întrebă Miranda, făcând o faţă compătimitoare.

Dar Henrietta scutură din cap.

– Nu aş ţinti niciodată atât de sus. Recunosc că-mi place de el, cui nu-i place? Dar e ca şi cum ţi-ar plăcea de Robert Redford. Nu, eu îl iubesc pe Troy.

Miranda se holbă la ea o clipă. Dintre toţi bărbaţii care i-ar fi putut cădea cu tronc, Troy era drumul cel mai înfundat dintre toate drumurile înfundate.

– Troy, repeta Miranda.

– Ştiu. Este imposibil. Dar eu chiar îl iubesc.

– Dar el te iubeşte?

– Da. Dar nu vrea să facă sex cu mine. El vrea să facă sex cu Tony, poştaşul.

Miranda oftă, gândindu-se la dimensiunea obstacolului.

– Aş vrea să-ţi pot da un sfat, dar nu există vreunul. Troy este gay. Nu-ţi va oferi copii şi nici nu te va strânge în braţe nopţile. Probabil că îi repugnă corpul femeii. N-ai nici o şansă.

– Ştiu. Începu să lăcrimeze.

Miranda se încruntă.

– Trebuie să facem ceva cu tine. Este primăvară. Cea mai frumoasă perioadă a anului. Ar trebui să te simţi fericită.

Henrietta scoase o bucată de hârtie.

– Anunţul ăsta era la avizierul din cofetăria lui Cate. Este o reclamă pentru o nouă clasă de Pilates, care se ţine într-un studio din spatele bisericii. M-am gândit, nu ştiu... Sunt sigură că nu sunt destul de în formă, dar...

– E grozav! exclamă Miranda. Am făcut şi eu Pilates din ăsta la Londra. Au un fel de paturi cu nişte curele pe care ţi le răsuceşti în jurul braţelor şi al picioarelor. Este greu. Muncă, nu joacă, dar rezultatele sunt rapide şi durabile. Este în mod clar potrivit pentru tine, Etta.

Henrietta părea încurajată.

– Crezi?

– Da. Vin şi eu cu tine. Putem merge două dimineţi pe săptămână, când sunt copiii la şcoală. Putem începe săptămâna viitoare.

– Chiar vii cu mine? Tu eşti aşa de slabă, nu ai nevoie de aşa ceva.

– Nu are legătură cu a fi gras sau slab. Are legătură cu a te simţi bine

în pielea ta şi a te menţine în formă. Apropo, spuse ea, mijind ochii. Trebuie să faci ceva cu felul în care te îmbraci. Nu te mai poţi ascunde sub bluze şi pulovere largi. Ar trebui să-ţi pui în evidenţă formele.

– Ca Dawn French[32]?

– Nu e un exemplu rău, dar tu mai ai mult până să ajungi la proporţiile ei. Te-ai uitat vreodată la Trinny şi Susannah[33]?

– Bineînţeles, mi-aş dori să-mi arate şi mie cum să mă îmbrac.

– Mesajul lor este extraordinar. Ideea nu este să te sinucizi cu diete, ci să te îmbraci cel mai adecvat pentru corpul tău. Rezultatele sunt imediate şi chiar funcţionează. Am să-ţi cumpăr cartea lor. Şi pe urmă, pornim spre Londra!

– Oh, Miranda!

Henriettei nu-i venea să creadă că mai era cineva în afară de Troy gata de atâta deranj pentru ea.

– Eu sunt cea care te va transforma. Consideră-l un cadou. Ideea nu e să-ţi găseşti un bărbat, ci să te simţi bine în propria piele.

– N-am avut niciodată o prietenă ca tine, se smiorcăi ea.

– Păi, ar cam fi timpul să ai. Cate are o influenţă nefastă. Umilindu-te pe tine, iese ea în evidenţă. Este o băbătie acră! Ai un chip de-a dreptul drăgălaş, o minunată piele delicată, păr bogat şi un zâmbet dulce, şarmant. Nu mă surprinde deloc că Troy te iubeşte. Dar Dumnezeu l-a făcut gay. Există pe lumea asta cineva care nu este gay şi care te va iubi şi-ţi va dărui o căsnicie şi copii. Iar eu vreau să arăţi cât poţi tu de bine pentru el. Am să aranjez să stea cineva cu copiii cât timp vom fi la Londra. O să petrecem dimineaţa la Richard Ward, unde Shaun o să-ţi facă cele mai frumoase şuviţe pe care le-ai avut vreodată, şi după-amiaza la Selfridges. Las' pe mine. O să ne simţim bine la un pahar de şampanie şi vom cheltui o sumă obscenă de bani.

– Of, Miranda. Mi-e jenă.

– Să nu-ţi fie. Nu sunt banii mei! răspunse ea, făcându-i cu ochiul.

Jeremy Fitzherbert stătea singur la masa din bucătărie, în faţa unei farfurii de bacon cu ouă şi a unei ceşti de ceai. Mr Ben stătea întins pe podea, privindu-l, sperând să mai primească o felie de pâine cu unt, în timp ce Wolfgang fugărea iepuri în somn. În grădină erau multe de făcut, să tundă tufele şi copacii şi să planteze legume. Dar nu avea inspiraţie. De când o întâlnise pe Henrietta Moon la conac, nu se mai putuse gândi la altceva.

Jeremy nu fusese niciodată îndrăgostit. Ca tânăr, se bucurase de relaţia cu o fată total diferită de el, dar pe majoritatea fetelor, după entuziasmul iniţial de a avea ca iubit un fermier bogat cu o mare casă frumoasă, realitatea vieţii la fermă nu le satisfăcea. Cea neobişnuită, căreia îi plăcuse să trăiască la fermă, îl înnebunise cu idei peste posibilităţile sale. De fapt, el era un simplu fermier, căruia îi plăcea pământul. În Henrietta vedea o femeie cu gusturi simple, ca ale lui, un corp voluptuos şi viguros, ca un fruct delicios, şi un zâmbet care denota o fire blândă şi un caracter afectuos. Era perfectă, dar intangibilă. În ziua aceea, la conac, el îi dăruise inima, chiar dacă ea nu avusese ochi decât pentru chipeşul francez.

Jeremy acceptase înfrângerea fără comentarii. Cum ar fi putut un bărbat simplu concura cu înfăţişarea chipeşă orbitoare şi farmecul unui străin? Jean-Paul era exotic. Accentul lui invoca imagini cu podgorii şi eucalipţi, foie gras şi soare strălucitor. Jeremy se plecase în faţa celui mai puternic şi se retrăsese demn. Cu toate acestea, se dusese în oraş fără un motiv anume şi intrase în magazinul de cadouri al Henriettei, sub pretextul cumpărării unei felicitări de aniversare sau a unei sticle de ulei de baie pentru mama lui. De fapt, cheltuise mai mulţi bani pe flecuşteţe în ultimele câteva luni decât cheltuise într-un an întreg. Baia lui era plină de cutii nedeschise de săpun şi de recipiente drăguţe din sticlă cu ambalajul intact. Ea îi zâmbea de fiecare dată, ceea ce-i făcea inima să-i pocnească şi să-i trosnească precum un motor vechi ce nu mai fusese pornit de ani. Discutau despre vreme, iar ea îl întreba de fiecare dată ce mai fac vacile. El ar fi vrut să-i aducă o sticlă de lapte cald direct din lăptărie, dar de fiecare dată când era pe punctul de a umple una pentru ea, îşi amintea de Jean-Paul, şi siguranţa de sine îl părăsea. Începu să ciugulească din porţia de bacon cu ouă, cugetând la viitorul lui. Era la fel de mohorât

ca o zi de ianuarie. De întinerit nu mai întinerea, iar părul îi cădea în fiece minut. Curând avea să fie un fermier bătrân şi chel, nedorit de nimeni. Se uită la câini.

– Slavă Domnului că vă am pe voi, le spuse el. Mr Ben îşi înălţă capul şi se încruntă. Mai vrei o felie de pâine? Mr Ben începu să dea din coadă, lovind în podea. Jeremy se ridică şi unse cu unt o felie de pâine integrală. Uite aici, spuse, aruncându-i jumătate lui Mr Ben şi cealaltă jumătate lui Wolfgang, care deschise ochii când îi simţi mirosul chiar în faţa botului şi o înfulecă pe toată o dată.

Jeremy se săturase să mai stea deoparte. Nu spusese ea că i-ar fi plăcut să vină să-i vadă ferma? Simţindu-se încurajat, îşi termină micul dejun. O să-i ducă laptele, până la urmă, şi-i va face o invitaţie. În cel mai rău caz, o să-l refuze.

David se trezi şi se întinse, descoperind locul de lângă el gol şi rece. Se dădu jos din pat şi făcu un duş. Se posomorî, amintindu-şi că Miranda o invitase pe Blythe la conac la următorul sfârşit de săptămână. David încerca să se distanţeze de Blythe. Fusese distractiv o perioadă, dar ea începuse să aibă nevoie de tot mai multă afecţiune, telefonându-i pe parcursul zilei, insistând să-l vadă. El încercase s-o părăsească delicat, dar ea îşi făcuse apariţia la biroul lui într-o haină de blană, pe care o deschisese puţin, astfel încât el să poată vedea că nu purta nimic pe dedesubt în afară de o pereche de ciorapi din dantelă şi o bluziţă minusculă, care abia îi ajungea la buric. Incapabil să reziste, făcuse dragoste cu ea în toaleta pentru femei, lucru pe care îl regreta acum. Îi transmisese mesajul greşit. Şi acum, Miranda o invitase la sfârşit de săptămână. Se decise să-şi aranjeze o călătorie de afaceri şi să evite toată situaţia.

Bucătăria era goală, ceştile folosite erau în chiuvetă, iar o crăticioară cu lapte fierbinte era pusă la cald pe maşina de gătit. Oftă iritat. Cândva, Miranda îi pregătea micul dejun în fiecare dimineaţă, agitându-se pe lângă el ca o gheişă. Acum, nici măcar nu se mai sinchisea să fie prezentă. Îşi turnă o ceaşcă de cafea, îşi unse câteva felii de pâine prăjită cu marmeladă şi se aşeză în capul mesei, ca să citească ziarele.

După micul dejun, ieşi în grădină. Sunetul păsărilor era zgomotos şi vesel, un fundal pentru chiotele de bucurie ale copiilor lui venind din spatele zidului grădinii de legume. Curios să vadă ce făceau acolo, porni pe cărare şi deschise poarta, găsindu-i pe Gus şi pe Storm alergându-se încolo şi-ncoace pe potecuţele de pietriş care separau straturile de legume, ţinând râme lungi între degete. Jean-Paul era în patru labe, plantând. Mult mai surprinzător, Miranda era şi ea în genunchi, cu faţa aprinsă, în timp ce prietena ei Henrietta îi privea, cu mâinile în şoldurile late cât un mic continent, râzând cu ei. David se simţi exclus. Arătau ca o familie fericită într-o dimineaţă de duminică, bucurându-se de soare. Simţi cum ciuda îi strânge stomacul ca o gheară.

Trebuia să recunoască, însă, că era frumos. Florile albe ale mărului, bordurile ordonate de cimişir care încadrau fiecare strat de legume, cadrele arcuite pe care Jean-Paul le construise pentru mazărea ţucără şi pentru fasole. Vechiul zid era acoperit de glicină albă împletită cu liliac albastru californian. Hulubii stăteau sus pe zid, gângurind încetişor, iar o pereche de veveriţe se jucau de-a prinselea, sărind din copac în copac.

Miranda îi făcu semn să se apropie.

– Vino şi tu cu noi!

El îşi ridică ceaşca şi se forţă să zâmbească. Dar nu avea chef să ajute; era gelos, un proscris în propria casă. Uzurpatorul era acolo, cu genunchii în noroi, furişându-se în locul lui cât timp el era la Londra. Se întoarse să plece, cu sufletul greu, când o voce ascuţită strigă după el.

– Tati! Storm alergă spre el. Tati, vino să vezi ce am făcut în grădină.

El se uită la chipul ei entuziast şi nu avu altă opţiune decât s-o urmeze. Gus rămase pe loc, privind precaut pe sub bretonul lui negru. David îşi privi fiul, brusc atât de înalt şi de frumos, şi se întrebă când crescuse aşa de mult fără ca el să observe.

– Tu ce-ai mai făcut, Gus? îl întrebă el.

Gus îi prezentă mândru borcanul cu tot felul de gâze.

– Salută-i pe prietenii noştri, spuse el, iar Jean-Paul se opri din plantat ca să se uite.

Jeremy stătea nehotărât în faţa intrării magazinului de cadouri al Henriettei. Îşi târşâia picioarele în lumina soarelui, având la el o sticlă de lapte cald de vacă, direct din lăptărie. Îşi luă inima-n dinţi, inspiră adânc şi deschise uşa. Clopoţelul de deasupra uşii îi anunţă intrarea, dar din camera din spate nu apăru Henrietta, ci sora ei, Clare.

– Bună dimineaţa! spuse ea veselă. Cum vă merge azi, domnule Fitzherbert?

Clare era slabă şi drăguţă, cu păr de un castaniu şters şi cu ochelari. Purta la gât nişte mărgele pe care le făcuse fiica ei de şase ani la şcoală şi era îmbrăcată cu un pulover roşu aprins inscripţionat cu cuvintele Naff Off[34].

– Foarte bine, mulţumesc, răspunse el nervos. Magazinul mirosea a tămâie şi săpun. Henrietta este?

– Nu, e acasă la Miranda, răspunse ea. Vă pot ajuta cu ceva? Se obişnuise să-l vadă în magazin. Azi arăta slăbit şi palid. Sunteţi bine? întrebă ea îngrijorată. Bântuie un virus groaznic, doi dintre copiii mei l-au luat.

– Sunt bine, mulţumesc, răspunse el.

Clare se uită la sticla de lapte pe care o ţinea Jeremy.

– Ce-i aia?

– Asta? O sticlă de lapte.

– Lapte?

– Da. Aveam de gând să... Mi-a fost sete, răspunse el, răzgândindu-se.

Se gândi la Henrietta, care era acasă la Miranda cu Jean-Paul, şi se simţi deodată prost că-şi imaginase că ar fi putut avea vreo şansă.

Clare îl privi suspicios.

– Să-i spun că aţi trecut pe aici?

– Nu. Am să vin altă dată.

Ieşi din magazin, simţindu-se ca un biet adolescent. „Doamne“, îşi zise deprimat în gând, „am patruzeci şi cinci de ani. Sunt prea bătrân pentru chestii de-astea!“ Se întoarse acasă, la câinii şi la ferma lui şi la perspectiva încă unei zile în care să încerce să nu se gândească la Henrietta Moon.

Scriitoare şi actriţă de comedie din Marea Britanie (n.tr.)

Trinny Woodall şi Susannah Constantin sunt consilieri de modă, prezentatoare de emisiuni de modă şi autoare de articole de modă şi stil, cunoscute şi apreciate în Marea Britanie mai ales pentru seria de emisiuni BBC What Not to Wear (Cum să nu te îmbraci). (n.tr.)

Valea!

capitolul 28

Umbre purpurii aruncate pe iarbă

de tufele de tisă tunse în lumina înserării

Blythe sosi vineri după-amiază cu fiul ei, Rafael. Coborî dintr-un taxi şi se uită la frumosul conac al lui David şi al Mirandei cu un amestec neplăcut de admiraţie şi invidie. Era o după-amiază caldă, cerul avea un albastru intens, cu doar câţiva norişori pufoşi ca nişte oiţe. Păsărelele ciripeau gălăgioase prin copaci, iar o pereche de hulubi dolofani stăteau pe acoperişul conacului, urmărind leneşi trecerea timpului. Soarele scălda în aur pajiştea cu flori de câmp, în timp ce o adiere blândă se strecura printre firele lungi de iarbă şi flori, ca degetele trecute prin păr. În mijlocul tuturor, trona un stejar bătrân, unde un grup de copii râzând veseli se juca, chiotele lor celebrând zgomotos vesela lor degajare. Era o scenă idilică, ce nu semăna deloc cu ce-şi imaginase Blythe. Când se gândea la ţară, îşi imagina ploaie, noroi, cizme de cauciuc, case reci şi plictiseală.

Gus strigă voios la Rafael din căsuţa lui din copac. Blythe nu-i dădu drumul copilului de mână. Gus era o ameninţare. Ultima oară când se jucaseră împreună, Gus îl lovise în cap cu o traversă grea de lemn din cele de la calea ferată şi-i făcuse un cucui care rămăsese umflat o săptămână. Îl avertizase pe Rafael să nu rămână niciodată singur doar cu Gus.

– Este un băieţel sinistru, îi spusese. Nu vrei încă un cucui, nu-i aşa?

Rafael privea cu jind la căsuţa din copac. Gus era Căpitanul Hook în cuibul de vulturi al corabiei lui, scrutând marea în căutarea inamicilor. În scorbură, Joe şi Madeleine erau Băieţii Pierduţi încarceraţi, în timp ce afară, Clopoţica, jucată de Storm, şi Peter, jucat de Fred, se furişau prin iarbă ca să-i salveze. Jocul se opri, iar Storm şi

Gus începură să-l cheme pe Rafael să li se alăture. Rafael rămase alături de mama lui, neliniştit că Gus părea şi mai mare şi mai ameninţător din vârful acelui copac. În cele din urmă, curiozitatea învinse. Trăgând-o pe mama lui de mână, Rafael o duse cu forţa la copac.

– Vrei să te joci? întrebă Gus, coborând scara cu salturi agile, cu un zâmbet larg pe faţa lui pistruiată.

Blythe fu surprinsă. Nu mai era acel copil ursuz pe care îl ştia ea.

– Poate fi un alt Copil Pierdut, dacă vrea.

Politeţea lui era şocantă. Blythe aproape că l-ar fi preferat ursuz şi necomunicativ. Părea că Miranda avea tot. Apoi se gândi la David. Aproape tot.

Când Rafael fu legat în scorbură cu Joe şi Madeleine, Miranda apăru în pragul uşii, făcându-i cu mâna lui Blythe.

– Nu am auzit taxiul, spuse ea apropiindu-se.

Blythe o studie atentă. Într-o pereche de blugi şi cu o cămaşă, radia. „N-am ştiut niciodată că are nişte picioare aşa de lungi, chiar şi în adidaşi“, gândi Blythe cu invidie.

– Arăţi aşa de bine, Miranda, că mi-e rău! explodă ea.

– Hai, lasă prostiile!

– Pe bune. Casa ta e divină, apropo. Uluitoare. E un adevărat paradis aici. Eşti atât de norocoasă. Vreau tot, chiar acum. Râse hodorogit şi scotoci prin poşetă după o ţigară. Vrei una?

– M-am lăsat.

– Iată de ce radiezi. Blythe oftă înainte să-şi ducă un Marlboro Lite la buze şi să-şi aprindă bricheta. Eu o să mă las după ce se termină nenorocitul ăsta de divorţ.

– Cum merg lucrurile?

– Oribil. Mă simt de parcă am trecut printr-un calandru.

– Dar arăţi bine.

– Asta pentru că am un amant, şopti ea înfumurată. Nu putu să se abţină. Viaţa perfectă a Mirandei era mult prea greu de îndurat.

– Acelaşi?

– Acelaşi.

– Haide înăuntru să bei o ceaşcă de ceai, propuse Miranda. Blythe aruncă o privire fiului ei. Rafael e în regulă aici, adăugă Miranda. Gus o să aibă grijă de el.

– De Gus mi-e teamă, spuse Blythe sec. El este Căpitanul Hook!

Miranda râse.

– Nu-ţi face griji. Strigătul lui de luptă e mai rău decât cârligul lui.

– Este o căsuţă în copac uimitoare. David a făcut-o?

– Nu, Jean-Paul, grădinarul.

– Uau. Ăsta da, grădinar! Este incredibil.

– Este minunat. O să te plimb pe aici. Grădina este cu adevărat frumoasă. A aparţinut cândva unei bătrâne fascinante pe nume Ava Lightly. Când am sosit noi, nimeni nu vorbea despre altceva decât despre uimitoarea ei grădină. Nu era mare lucru de capul ei când am cumpărat noi locul. Totul fusese lăsat în paragină. Casa stătea nelocuită de doi ani. Apoi a apărut Jean-Paul, care a fost de acord să-i readucă gloria apusă. A făcut o treabă absolut extraordinară. Mi-ar plăcea s-o invit pe Ava Lightly aici s-o vadă. Cred că ar fi foarte încântată.

– Sau îngrozită. Bătrânii pot fi atât de nerecunoscători.

– Nu ştiu. Pare a fi o persoană atât de drăguţă.

– Ai prieteni aici?

– Da. Oamenii variază de la fermecători la excentrici. O amestecătură. O să-ţi placă de Troy, este gay şi are un coafor la strada principală.

Henrietta Moon, proprietara unui magazin de cadouri, mi-a devenit bună prietenă. Tocmai am început să mergem împreună la Pilates, ceea ce e ilar. Unele dintre celelalte fete sunt cu adevărat drăguţe. Mergem toate la cafea după. Muncim din greu, dar ne şi distrăm de minune, iar antrenorul este destul de atrăgător. Dacă ar fi fost urât, nu aş mai fi făcut cele zece minute în plus! Când păşiră în hol, Miranda adăugă: Doamna vicar organizează o petrecere la primăria satului mâine-seară pentru strângere de fonduri. Costă douăzeci şi cinci de lire biletul. Dacă vrei să experimentezi savoarea locală, am putea merge. S-ar putea să fie distractiv.

– Sau infernal.

– David merge. Adoră să-i domine pe toţi. M-a târât la biserică o dată sau de două ori, doar ca să poată păşi ţanţoş pe culoarul dintre strane şi să se aşeze în primul rând, iar eu m-am amuzat când am văzut că era deja ocupat acolo de nişte bătrânei, care nici nu s-au clintit pentru el. Îţi poţi imagina ce dezamăgit a fost. Imediat ce a auzit că familia Lightly obişnuia să stea acolo în fiecare duminică, nimic nu l-a mai oprit. A stat de vorbă cu toţi după aceea, scoţând, fără îndoială, perlele lui de înţelepciune. Ce mărinimos mai e şi omul ăsta!

– Este incorigibil, spuse Blythe, zâmbind cu gândul la el. La ce oră vine acasă?

– La timp pentru cină.

Blythe se uită prin holul oval. La capătul lui, glasvanduri mari dădeau înspre o terasă plină de verdeaţă, unde văzu vase mari cu lalele şi o alee de piatră care se continua în depărtare, mărginită de copăcei cu coroane artistic tunse sferic. În mijlocul holului se afla o masă rotundă frumos decorată cu cărţi cu coperţi lucioase şi un buchet luxuriant de crini roz. Parfumul lor umplea încăperea cu un miros de primăvară. Miranda vopsise pereţii într-un ivoar cald şi agăţase de ei un colaj de fotografii alb-negru în rame argintii. Aspectul era de efect.

– Ai fost ajutată de un designer de interioare? întrebă Blythe.

– Nu, răspunse Miranda. Am vrut să fac totul singură.

– Ai făcut ceva frumos. Eu vreau să-mi repar casa. Ce vopsea este asta? Se duse foarte aproape de perete, ca să se uite mai bine.

– Sanderson.

– Desigur. Foarte subtilă.

– Ador lumina.

– Ai destulă aici. Ce se petrece afară?

– Hai să ne luăm câte o ceaşcă de ceai şi pe urmă îţi arăt locul.

– Cred că e timpul pentru un pahar de vin, spuse Blythe, având nevoie de un fortifiant. Sigur, nimeni nu merita să trăiască într-un astfel de paradis.

Blythe îşi luă paharul de chardonnay cu ea prin toată casa, lăsându-şi timp să-şi bage nasul în fiecare cameră, comentând despre tapet şi mobilă, ca şi cum ar fi fost un potenţial cumpărător. Odată ce terminară cu interiorul, îi ceru Mirandei un tur al grădinii. Porniră pe aleea cu cimbru, păşind peste umbre lungi aruncate de pomişorii decorativi cu coroane sferice, privind soarele la apus însângerând văzduhul. Vocile copiilor se puteau auzi de cealaltă parte a conacului, ridicându-se în aer ca un ciripit sonor de păsărele.

Miranda îi arătă grădina de legume, spunându-i mândră despre semănarea seminţelor de legume.

– A fost o vreme când nu puteam trăi altfel decât într-o pereche de pantofi cu toc înalt. Cine ar fi crezut că voi învăţa să port cizme de cauciuc cu stil?

– Am crezut că te simţi jalnic aici. Blythe o preferase când se simţise nefericită.

– Aşa m-am simţit. Acum îmi place aici. Mulţumită lui Jean-Paul.

Porniră pe poteca unduitoare din grădina rustică. Miranda îi arătă tufele şi plantele care începeau să înflorească. Blythe fu surprinsă cum le ştia Miranda pe toate pe nume. Prietena ei se schimbase, şi nu era sigură că-i plăcea asta. Balanţa puterii se înclinase, lăsând-o pe ea în dezavantaj. Doar secretul ei îi dădea consolare. Continuară să se plimbe, până ajunseră la porumbar, supravegheate de laricea falnică.

– Vreau să cumpăr nişte porumbei, spuse Miranda. Locul ăsta are ceva foarte solitar. Este ca un ungher părăsit al grădinii. Oarecum trist. Porumbeii îl vor readuce la viaţă, nu crezi?

În acel moment, Jean-Paul apăru de după copaci, împingând o roabă plină cu crengi uscate. Blythe îşi ţinu respiraţia.

– Bună, Miranda, spuse el, zăpăcind-o pe Blythe cu un zâmbet larg.

– Nu domnul Underwood trebuia să îndepărteze copacul acela?

– Ba da, dar el este bătrân. Jean-Paul ridică din umeri şi se uită la prietena ei.

– Ea este Blythe, spuse Miranda. Rămâne la noi la sfârşit de săptămână. Îi arăt grădina.

– Am auzit multe despre dumneavoastră, spuse Blythe în franceză, privindu-l sfioasă. Aţi făcut minuni în grădina asta.

– Vă mulţumesc, răspunse el, zâmbind din nou. Vă aplaud pentru franceza dumneavoastră.

– E puţin cam ruginită.

– Mie îmi sună perfect.

– Sunt foarte încântată. A trecut ceva vreme de când am avut ocazia s-o exersez. Se întoarse către Miranda. Ar trebui să vorbeşti în franceză cu Jean-Paul.

– Eu nu vorbesc franceză, răspunse Miranda.

– Oh, aşa e, nu vorbeşti. Prostuţa de mine! Îl fixă din nou pe Jean-Paul cu ochii ei de pisică şi ridică din umeri. Tant pis!

– Cred că o să plec să fiu crocodil o vreme, îi spuse el Mirandei.

– O să le placă la nebunie, răspunse ea, observând licărirea cu înţeles din ochii lui când plecă.

Blythe îl urmări îndepărtându-se, privirea zăbovindu-i apreciativ pe şoldurile lui înguste şi pe blugii spălăciţi cu talie joasă.

– Dumnezeule, Miranda! exclamă ea după ce Jean-Paul plecă. Nu-i de mirare că-ţi place aici. E delicios!

– Ştiu. Toată lumea îl place.

Miranda se întoarse, ca să n-o vadă Blythe că roşise.

– Ţi-o tragi cu el?

Miranda fu indignată.

– Bineînţeles că nu! Sunt măritată.

– Şi? Tu ai spus că David nu e niciodată aici.

– Şi ce-are a face? Îl iubesc pe David. De ce aş vrea să fiu infidelă? Viaţa înseamnă mai mult decât sex.

– Oare? Viaţa ar fi anostă fără sex! Continuară să meargă către câmpul pe care măgăruşul Charlie păştea. L-ai vrea dacă nu ai fi măritată, adăugă ea cu un surâs afectat.

– Este irelevant.

– Eu nu sunt măritată şi îl vreau. Cum l-ai găsit?

– Într-o zi, a apărut pur şi simplu aici cu Storm. O găsise pe câmp şi a adus-o acasă.

– Ce făcea el pe câmp?

– Nu ştiu. Căuta de lucru!

Reflectând asupra întâmplării, totul era foarte bizar.

– Pe un câmp?

– Era în drum spre conac. Văzuse anunţul meu din oraş. În orice caz, ce importanţă are? Este un grădinar bun şi asta e ceea ce contează.

– E clar că nu e însurat. Divorţat?

– Nu cred.

– Nu ştii? Nu l-ai întrebat? Are copii?

– Nu.

– Cum arătau referinţele lui? Pentru cine a lucrat înainte să vină aici? Pentru o familie englezească nobilă, fără îndoială.

– Habar n-am.

– Nu l-ai verificat?

– Nu a fost nevoie. Am simţit că este în regulă.

Blythe ridică din sprâncene.

– L-ai angajat pentru că arată bine. Ar putea fi un criminal dat în urmărire, la cât de puţine ştii despre el.

– Mă îndoiesc. Miranda devenea tot mai iritată. Uite ce e, Blythe, nu-mi pasă dacă este un criminal urmărit sau dacă are trei neveste pe diferite continente. Face o treabă minunată aici şi este o companie plăcută. Îmi place să fiu în preajma lui. Nu-l întreb despre viaţa lui din respect. Nu vreau să mă bag.

– Adică nu vrei să pari prea interesată.

– Nu-mi place de el, Blythe!

– Bineînţeles că nu. Pufni încet. Dar mie îmi place.

– Tu nu eşti disponibilă.

– Nu ştiu. Amantul meu este pe cale să mă lase. Cândva mă copleşea cu cadouri, acum are rareori timp pentru mine. Ştii, m-am dus la biroul lui mai zilele trecute, având pe mine doar o haină de blană şi portjartier. Nu mi-a putut rezista.

– Ai tupeu, nu glumă.

– A fost distractiv. Îmi place riscul.

– Crezi că o să-şi lase soţia pentru tine?

– Nu ştiu. Se uită la proprietate şi se imaginã locuind aici. Era un gând atrăgător. La început, nu ne mai săturam unul de altul. Acum, nu mai sunt aşa de sigură. Nu cred că mai corespund pentru a-i fi soţie.

– I-ai cunoscut soţia?

– Da.

Blythe îi aruncă o privire piezişă Mirandei, savurându-şi secretul.

– Cum e?

Blythe îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, cumpănind care ar fi putut fi cel mai bun răspuns fără să se dea de gol. Ştia că îşi asuma un risc chiar şi numai discutând cu Miranda despre asta, dar viaţa aceea perfectă a Mirandei – şi francezul acela perfect – avea ceva care o făcea să vrea să-i distrugă una sau două din fanteziile ei.

– Drăguţă, răspunse ea precaut. Sunt o scorpie! Râse gutural, apoi îşi scoase la iveală încheietura mâinii din mânecă. Uite, asta mi-a dat de Crăciun.

Miranda se uită la ceasul cu diamante de la Theo Fennell şi îşi aminti telefonul ciudat primit în decembrie. Stomacul i se strânse de frică.

– E de la Theo, remarcă ea.

– Da. Nu-i aşa că e superb? Ador cureaua roz.

– Este gravat?

– Da. Scrie „Pisică Uriaşă“ pe spate. O glumă de-a noastră. Dar asta a fost de Crăciun. De atunci, nu mi-a mai dat nimic, se bosumflă ea.

Miranda inspiră adânc. „Nu, nu se poate. Este doar o coincidenţă“, îşi zise în gând, simţind deodată că i se face rău. „Noi nu suntem singurii clienţi ai lui Theo. Oricine i-ar fi putut cumpăra acel ceas.“ Dar mintea ei începu să-i vuiască de întrebări. Era David amantul lui Blythe? De-asta petrecea atâta timp la Londra? Să fi fost Blythe, prietena pe care o ştia de pe vremea şcolii, atât de rea încât să-i fure soţul? Se uită la ea, care îşi privea încă ceasul cu diamante sclipind în lumina soarelui, şi conchise că era imposibil. Dacă David era iubitul lui Blythe, aceasta ar

fi păstrat relaţia amoroasă secretă.

Fusese o vreme când Miranda i-ar fi împărtăşit totul lui Blythe. Fuseseră colege de cămin la internat, îşi povestiseră una alteia despre băieţi şi despre certurile din familie, se certaseră şi se împăcaseră, aşa cum fac două bune prietene. Dar acum nu mai erau eleve, şi timpul le înstrăinase, ridicând între ele un zid invizibil. Adevărul era că Miranda nu o cunoştea pe Blythe ca altădată. Vieţile lor nu mai erau unite de amintiri comune. În afară de copiii lor, aveau puţine în comun. În loc să-şi exprime temerile, Miranda le ţinu pentru ea. Nu mai avea încredere în prietena ei.

Când se întoarseră la conac, Miranda încercă să-şi ascundă îngrijorarea, întrebând-o pe Blythe despre ea şi lăsând-o pe ea să turuie, dar nu putu risipi sentimentul că David avea pe altcineva. Se implicase atât de mult în grădină, în viaţa copiilor şi în pasiunea ei secretă pentru Jean-Paul. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai bănuitoare.

Ajunseră la copacul scorburos, unde Jean-Paul se juca cu copiii, prefăcându-se că e crocodil. Gus era în braţele lui, agitându-se, încercând să se elibereze, râzând în hohote. Mirandei îi veni brusc să plângă. Jean-Paul era un tată atât de natural. Copiii ei îl adorau. Era foarte inventiv şi entuziast. De ce nu putea fi măritată cu el?

Când Rafael o văzu pe mama lui, coborî din căsuţa din copac şi îi ieşi fugind în întâmpinare, foarte vesel.

– Mami, J-P este un crocodil, repede, sus în copac. Să nu fii mâncată.

Blythe se gândi cât de mult i-ar fi plăcut să fi fost mâncată, şi zăbovi pe iarbă, sperând că francezul cel arătos se va juca şi cu ea. I-ar fi plăcut să fie luată pe sus de braţele lui. Jean-Paul îl puse jos pe Gus şi râse când acesta se cocoţă înapoi în copac pe scară, jubilând fericit că-l păcălise pe crocodil.

Miranda se duse în casă, pentru a pregăti copiilor ceai, lăsând-o pe Blythe cu Jean-Paul. Se simţi uşurată să fie singură. Dacă David era implicat într-o relaţie amoroasă, ce avea să se întâmple? Căsnicia lor se destrăma? Merita să fie salvată? Oare îl mai iubea? Nu era sigură. Oare Jean-Paul ar fi putut-o iubi vreodată?

David plănuise iniţial să plece într-o călătorie de afaceri la acel sfârşit de săptămână în care venea Blythe, dar dorinţa lui de a petrece mai mult timp cu Miranda şi copiii fu mai puternică decât dorinţa de a se distanţa de amantă. Când ajunse, copiii se uitau la un film îmbrăcaţi în pijamale. Madeleine, Joe şi Fred fuseseră duşi acasă. Ziua fusese foarte reuşită. Gus se jucase cu prietenii lui fără să se bată. Era mândru de casa lui şi voia să se laude cu ea. Hartington House îi dăduse sentimentul de siguranţă şi de apartenenţă şi era o sursă de distracţie continuă. De când venise Jean-Paul, el devenise tot mai încrezător. Domnul Marlow îl lăudase pentru bună purtare. Părea că începuse să-i placă şcoala. Prietenele lui Storm nu se mai temeau să vină la ei acasă, iar ea avea acum fetiţe cu care să împartă casa de jucărie. Miranda le citea poveşti la culcare şi îi ajuta la lecţii. Îi făceau plăcere aceste momente liniştite împreună. Viaţa la Hartington House devenise o bucurie. Şi totuşi, David nu făcea parte din ea.

Miranda îl privi salutând-o pe Blythe cu ochiul unui om de ştiinţă care studiază un organism la microscop. Nu-i scăpă nimic.

capitolul 29

Lupta pentru a-i împiedica pe năzdrăvanii

ăia de iepuri să intre în grădină. Am pierdut

în faţa domnului Bursuc, dar vai, ce personaj minunat!

David o salută pe Miranda călduros, cuprinzând-o cu braţul în jurul taliei şi sărutând-o afectuos pe obraz. Miranda se înroşi de plăcere şi surpriză. Reacţia lui Blythe la vederea lui nu fu diferită faţă de felul în care reacţionase la vederea lui Jean-Paul. Nimic din limbajul ei corporal nu indică faptul că ar fi fost intimă cu el. În plus, flirtul era în firea ei. În ciuda faptului că se enervase când aflase că Miranda o invitase pe Blythe să petreacă sfârşitul de săptămână la ei, David păru destul de încântat s-o vadă. Era obosit după săptămâna de lucru la birou şi călătoria cu trenul de la Londra. Era încercănat. Miranda îi turnă un pahar de vin şi, după ce îşi salută copiii în camera de joacă, dispăru sus să facă o baie.

Blythe rămase în bucătărie cu Miranda, urmărind-o preparând pui la cuptor pentru cină. Îşi savură vinul şi ronţăi dintr-un morcov.

– David arată foarte obosit, spuse ea. Este întotdeauna aşa de extenuat vineri seara?

– Este la fel la fiecare sfârşit de săptămână. Când îşi revine, este deja în tren şi o ia de la capăt. Viaţa unui director de bancă nu e viaţă. Doar bani. Sincer, aş prefera să am un soţ.

– Nu am ştiut că lucrurile nu merg între voi.

Blythe arăta sincer îngrijorată. Compasiunea ei era liniştitoare, iar

Miranda înlătură imediat suspiciunea ca fiind iraţională. După ce stropi puiul cu sos, îşi luă paharul de vin şi i se alătură lui Blythe la masă.

– Pur şi simplu nu prea-l văd, asta-i tot. Este greu să ai o căsnicie când petreci atât de puţin timp împreună.

– Poate că mutatul ăsta la ţară nu a fost o idee aşa de bună. Adică, pentru Gus şi Storm a fost fantastic, oricine poate vedea asta. Mai ales pentru Gus. Este alt băiat. Era cândva atât de furios. Acum este adorabil.

Miranda se binedispuse la auzul complimentului.

– Are o relaţie mai strânsă cu Jean-Paul decât cu propriul tată, mărturisi Miranda.

– Asta nu-l întristează pe David?

– Nu cred că a observat. Miranda râse amar. Am mai multă căsnicie cu Jean-Paul decât am cu el. Şi nu, nu mă culc cu el. Dar petrec mai mult timp cu el. Împărtăşesc mai multe cu el decât cu David.

– Nu poate lucra de acasă, măcar o zi sau două pe săptămână?

– Ştii bine că nu.

– El ştie cum te simţi?

– Nu avem niciodată timp să vorbim. Şi eu m-am schimbat. Ştii ceva, Blythe, eu nu cred că mă mai cunoaşte.

– Draga mea, dar asta e aşa de trist. Tu şi David sunteţi doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei. Am crezut că aveţi cea mai solidă căsnicie la Londra.

Reacţia lui Blythe faţă de căsnicia ei tulburată alunga orice temeri de duplicitate; părea sincer întristată. Dacă nu, atunci juca rolul vieţii ei.

– Ce să fac? întrebă Miranda.

– Vorbeşte cu el. Rezolvă situaţia. Mi-ar displăcea foarte tare ca voi doi să trebuiască să treceţi prin ce trec eu. Este iadul, nu altceva.

Pentru început, ai pierde casa asta. Eşti atât de fericită aici, încât nu mi-ar plăcea deloc să se ducă totul pe apa Sâmbetei prin sălile alea de tribunal de tot rahatul.

Miranda şi Blythe duseră copiii la culcare. Gus împărţea camera cu Rafael, dar adormiră imediat, extenuaţi de joaca în aerul curat de ţară. David ieşi din dormitorul lui, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni bej din doc şi o cămaşă curată, deschisă la gât. Le văzu pe femei în faţa camerei lui Gus şi li se alătură.

– Au adormit? întrebă.

– De ce nu te duci să-i săruţi de noapte bună, spuse Miranda. Chiar dacă sunt pe jumătate adormiţi, o să le placă.

David dădu din cap şi dispăru în camera lui Gus. Blythe o privi cu empatie pe Miranda, care se întoarse şi coborî scările.

Gus simţi faţa ţepoasă a tatălui său când îl sărută pe obraz. Deschise ochii.

– Nu dormeam de-adevăratelea, şopti el.

– Doar te prefăceai? întrebă tatăl lui.

– Da.

– Hai, fii băiat cuminte şi culcă-te.

– Rafael a adormit.

– Ce aţi făcut azi?

– Ne-am jucat de-a piraţii. Jean-Paul a fost crocodilul, spuse el chicotind.

– Aşa? David pocnea de gelozie. Şi Căpitanul Hook nu l-a ucis pe crocodil?

– Nu! Eu am fost Căpitanul Hook şi crocodilul m-a mâncat.

– Arăţi destul de bine pentru cineva care a fost în burta unui crocodil.

– Am scăpat.

– Isteţ băiat!

– Te joci şi tu cu noi mâine?

– Cum, să fiu eu crocodilul?

– Tu poţi fi Smee.

David reflectă la propunerea lui.

– Am să mă gândesc la un joc mai palpitant, spuse el.

– În regulă, răspunse Gus.

Dar ştia că tatăl lui va uita şi va găsi ceva mai bun de făcut. Gus se întoarse pe o parte şi închise ochii. Nu conta dacă tatăl lui nu se juca cu el: îl avea pe Jean-Paul.

Miranda porţiona puiul când David intră. Avea o expresie ciudată pe chip, ca şi cum i-ar fi băgat cineva mâna în stomac şi i-ar fi răsucit intestinele.

– Eşti bine? întrebă Miranda.

– Sunt bine. Doar am nevoie de un pahar de vin. Am avut o săptămână proastă.

Miranda îi întinse un pahar.

– Dormea Gus?

David zâmbi şi luă o înghiţitură.

– Nu, maimuţica se prefăcea doar. Şmecher băiat.

– Ca tatăl lui, spuse Blythe. Adică şmecher.

David nu reacţionă.

– Stai, lasă-mă să te ajut, îi spuse Mirandei. Ea îi dădu cuţitul şi furculiţa, surprinsă. Arată delicios, exclamă el.

– Este de la piaţa de producători. Ar trebui să fie gustos.

– Hai să gustăm. Rupse o bucăţică şi o băgă în gură. Culoarea îi reveni în obraji. Merge, glumi el, simţindu-se mai bine. Deci, Blythe, care mai e viaţa ta?

– Merge înainte. La fel ca de obicei. Ar trebui să se termine totul în curând, şi-apoi am să-mi pot vedea şi eu de ea. Să găsesc pe altcineva, s-o iau de la capăt. Doamne, nu mă simt în stare.

– Nu te simţi în stare deocamdată, spuse Miranda. Ia-o încet. În plus, Rafael are nevoie de tine. El a fost în miezul evenimentelor. Ultimul lucru de care are nevoie este un bărbat străin în viaţa lui. Pentru moment, el e bărbatul tău.

– Sunt de acord. În orice caz, nu cred că sunt făcută pentru a fi măritată.

– Nu scoate asta din schemă. Eşti tânără şi atrăgătoare. Există cineva, undeva, care te va convinge să-ţi schimbi părerea, spuse Miranda.

– Poate, spuse ea, pufnind scurt.

– Aşa, Blythe, vino şi serveşte-te, spuse David.

Îi întinse o farfurie, apoi se duse la soţia lui, o prinse de talie şi o sărută pe tâmplă. Miranda îl privi. La urma urmei, poate căsnicia lor nu se dusese totuşi de râpă, gândi ea, observând o căldură în ochii lui pe care n-o mai văzuse de mult. Misterul bijuteriei gravate de la Theo Fennell era probabil o oribilă neînţelegere. Sigur nu fusese David. Aveau nevoie doar de mai mult timp împreună. Să înceapă să se cunoască unul pe altul din nou. El muncea din greu pentru a le oferi viaţa de care se bucurau. Fusese nedreaptă să se îndoiască de el.

– Şi tu ce mai faci, iubita mea? întrebă el.

– Păi, grădina arată uluitor. Mi-ar plăcea să ţi-o arăt mâine. Am

plantat tone de legume. Copiii au invitat prieteni acasă la ceai. Nu neam fi imaginat asta în urmă cu şase luni, nu-i aşa? În tot acest entuziasm, fu cât pe ce să-i spună că începuse să scrie un roman. Totuşi, ceva o făcu să se abţină. Romanul ei avea legătură cu jurnalul Avei Lightly şi cu propriile fantezii secrete cu Jean-Paul. Ar putea încerca să-l publice sub un pseudonim. Totul este bine, conchise ea.

David mâncă friptură, bău o jumătate de sticlă de vin şi începu, în sfârşit, să se relaxeze. Era extrem de deranjant s-o ştie pe Blythe în casa lui. Imaginea soţiei şi copiilor lui în grădina de legume cu Jean-Paul îl zdruncinase dureros. I se păruse că arătau ca orice familie fericită obişnuită, râzând şi jucându-se la soare. Miranda îl tratase de parcă aproape nici nu conta. Nu-i zâmbise aşa cum îi zâmbea lui Jean-Paul. Observase felul în care i se luminau ochii când Jean-Paul o privea. Felul în care păreau ei să comunice fără cuvinte, ca două persoane cu propriile secrete. Regreta aventura cu Blythe. Nu însemnase nimic. Doar puţină distracţie. Dar acum simţea că Gus şi Storm se îndepărtează de el ca nişte baloane albe umplute cu heliu care se înalţă spre cerul senin, ajungând prea departe pentru a mai putea fi prinse. Se adaptaseră la Hartington alături de mama lor. Aveau cu toţii câte un loc acolo, printre copaci şi flori, dar se părea că pentru el nu mai era nici un loc.

Vorbi cu Blythe aşa cum ar fi făcut-o orice prieten, sperând să nu se dea de gol. Fusese nesăbuit din partea ei să accepte invitaţia. O să treacă peste sfârşitul de săptămână fără să trezească suspiciuni, după care o să-i spună că totul s-a terminat. Încercase s-o părăsească delicat, întâlnindu-se tot mai rar cu ea, nemairăspunzându-i la telefon. Dar ea era îndărătnică şi insistentă, iar el făcuse greşeala de a nu rezista când o văzuse în portjartier şi haină de blană. Trebuia să i se spună verde în faţă. Relaţia lor trebuia să înceteze. O privi în lumina lumânărilor, cu trăsăturile distorsionate de umbrele care îi cădeau pe faţă, şi îşi dădu seama că făcuse o imensă eroare de judecată. Nu era genul de femeie care renunţa uşor. De fapt, dacă nu aborda corect situaţia, ar fi putut crea multe necazuri.

După cină, rămaseră la masă, discutând despre divorţul lui Blythe. Nimic nu era mai agreabil pentru ea decât să vorbească despre ea însăşi, prinzându-i pe toţi în drama ei. Cu cât bea mai mult, cu atât mai puţin atrăgătoare devenea. Prin comparaţie, Miranda era senină, chiar dacă puţin absentă.

Mai târziu, în pat, Miranda se întoarse cu spatele la el. Respira atât de încet, că el abia o putea auzi.

– Miranda, şopti el. Mai eşti trează?

– Da, răspunse ea tot în şoaptă.

– Vino aici.

– Sunt obosită, răspunse ea fără să se mişte.

Nu avea chef să facă dragoste. El îi puse un braţ în jurul taliei şi o trase mai aproape.

– Vreau să petrec timp cu copiii mâine, spuse el.

– Bravo, mormăi ea somnoroasă.

– De-a ce le-ar plăcea să se joace?

– De-a piraţii.

– Ăsta nu e jocul meu, răspunse el tăios.

– Atunci fă ceva diferit. Du-i la castel. Eu nu i-am dus încă.

– Le-ar plăcea?

– Sunt sigură că le-ar plăcea, dacă faci excursia distractivă.

David se gândi la asta o clipă. Ar fi vrut să i se confeseze cum că uitase cum să mai facă lucrurile distractive.

– Mă voi strădui, spuse cu un chicotit stângaci.

– Îmi este foarte cald, spuse ea fără menajamente.

El se retrase pe partea lui de pat. Cearceafurile erau reci.

– Ce se întâmplă cu noi? întrebă el brusc. Obişnuiam să râdem tot timpul. Obişnuiam să ne spunem totul. Acum existăm în aceeaşi lume, dar separaţi. Este vina mea?

Miranda se întoarse cu faţa la el. Îi putea vedea chipul obidit în

întuneric.

– Nu mă mai simt foarte apropiată de tine, David.

– Adică, eşti îndrăgostită de altcineva?

– Bineînţeles că nu, răspunse ea, apoi râse. Îi iubesc pe copii, iubesc grădinile şi iubesc această casă. Vreau să faci parte din ea. Gus şi Storm vor ca tată lor să se joace cu ei, dar nu te văd niciodată. Nu vreau să mă plâng. Eşti plecat toată săptămâna, spetindu-te pentru noi. Aş fi nerecunoscătoare să mă plâng.

– Vreau să repar lucrurile dintre noi. Vreau să fim din nou cum eram. Îşi întinse mâna şi şi-o aşeză pe şoldul ei. Te iubesc, Miranda. Nu mai e nimeni pe lumea asta ca tine. Problema e că mă las atât de copleşit de muncă, de naveta dintre Londra şi Hartington, încât uit să-ţi spun că te iubesc. Nu vreau să fiu rece sau distant. Simt că te pierd. Nu vreau să te pierd.

Ea îi mângâie chipul.

– Nu ai să mă pierzi, iubitule. Dar trebuie să lucrăm la asta.

– Atunci, haide să lucrăm la asta. Familia mea este mai importantă pentru mine decât munca. Aş renunţa la slujbă cât ai clipi, dacă aş simţi că ea ne separă.

– Nu trebuie să mergi aşa de departe. Trebuie numai să te uiţi la mai puţin golf la sfârşit de săptămână. Gus şi Storm sunt atât de distractivi. Ei vor doar să petreci mai mult timp cu ei. Vor să se simtă preţuiţi.

– Câtă dreptate ai! Aş fi vrut ca Blythe să nu fie aici. Am fi putut fi doar noi doi, împreună.

O trase lângă el, o luă în braţe şi o sărută pe frunte. „Aş vrea să nu mă fi băgat în relaţia asta cu ea“, îşi zise în gând. „O să-i spun că s-a terminat şi o să dau uitării toată mizeria asta nenorocită.“

Blythe stătea întinsă în pat, neputând să adoarmă. Camera se învârtea. Scoase un picior de sub pătură şi-l puse ferm pe podea, ca să se stabilizeze. N-o ajută prea mult. Clocotea de furie. David nu-i acordase deloc atenţie. Îşi sărutase soţia în faţa ei – ce insultă! – şi nici măcar nu-i aruncase un surâs secret ori o privire pe furiş. Nu-i strecurase nici un bileţel, prin care să-i dea întâlnire în casa de la piscină la ora patru dimineaţa sau într-una din camerele libere ale conacului. Se comportase ca şi cum ea ar fi fost un oaspete oarecare. Nu avea nici un farmec să fie aşa de precaută. Căsnicia Mirandei nu părea nicidecum pe ducă. Arătau la fel de infatuat de satisfăcuţi cum ar arăta orice cuplu cu o căsnicie fericită.

Când camera se mai opri din învârtit, Blythe se decise să-l prindă între patru ochi a doua zi. Îl va târî chiar şi într-o tufă, dacă va fi nevoie.

Henrietta şedea în camera de zi a lui Troy, cuibărită pe sofa, cu un biscuit digestiv şi o cană de lapte fierbinte.

– Ştii, Miranda o să mă ducă la Londra ca să-mi schimbe înfăţişarea, îl informă ea. Vom merge la Selfridges, magazinul bogaţilor, la cumpărături cu un asistent personal.

– Norocoaso! oftă el invidios. Poate o obţineţi chiar pe Pandora.

– A menţionat-o şi ea.

– Oh, este faimoasă! Superbă, blondă, efervescentă precum o sticlă de Moet & Chandon.

– Dumnezeule, de unde le ştii pe toate astea?

– Consider de datoria mea să ştiu lucruri importante. Râse. Revista Grazia sau In Style, nu-mi mai amintesc, dar i-au dedicat un întreg articol. O poate transforma pe Cenuşăreasa într-o adevărată regină a balului.

– Vorbeşti prostii! îi zâmbi ea afectuos. Sunt atât de emoţionată. Este un gest aşa de generos.

– Are o inimă la fel de mare ca portofelul ei, iar noi o iubim pentru asta!

– Mi-a dat cartea scrisă de Trinny & Susannah, spuse ea, scoţând-o din geantă.

– Grozav! Hai s-o citim acum.

– Acum? Dar e trecut de miezul nopţii.

– Păi, sper că nu eşti un dovleac, nu?

– Nu.

– Nu ai pentru cine să alergi acasă, nu?

– Din păcate, nu.

– Poţi rămâne la mine peste noapte.

– Dar nu mi-am adus periuţa de dinţi.

– Am eu destule din toate pentru amândoi. Am să-ţi permit accesul la dulapul meu secret cu cosmetice. Prin comparaţie, Selfridges arată ca un magazin de la colţul străzii.

– Eşti sigur?

– Doar The Haggis[35] o să vină la nouă, şi de fiecare dată anulează. Pufni dispreţuitor. Dacă urmează s-o întâlneşti pe faimoasa Pandora, trebuie să ştii ce ţi se potriveşte. Trebuie să fii informată. Hai, deschide cartea!

La opt kilometri depărtare, Jeremy Fitzherbert stătea întins în patul lui mare din lemn pe care se aflau împăturite haine pentru o săptămână. Nu punea niciodată nimic la loc, lăsând totul în grija menajerei, care venea o dată pe săptămână să spele şi să calce. Nu prea băga în seamă haosul până ce aceasta nu punea totul în ordine, ocazie cu care îşi propunea să păstreze totul curat, pentru ca imediat de a doua zi să se întoarcă la vechile obiceiuri. Dormea cu perdelele

trase în lături şi cu fereastra larg deschisă. Îi plăcea mirosul de ţară şi cântecul păsărelelor în zori de zi, şi se bucura de lumina palidă şi lăptoasă când se crăpa de ziua. Asculta vântul adiind printre frunze şi făcându-le să foşnească uşor. Era o noapte senină. Steluţele licăreau în întuneric şi o lună nouă atârna jos pe cer. Oftă, gândindu-se la Henrietta şi la vizita lui ratată de la magazin. Reluă în minte momentul în care se cunoscuseră şi zâmbi amintindu-şi de cum îşi extrăsese ea corpul din scorbura stejarului. Chipul i se îmbujorase de jenă, însă ochii ei frumoşi licăriseră, iar zâmbetul ei fusese atât de duios, că-i venise s-o sărute acolo, pe loc. Îi plăceau femeile corpolente. Pentru Jeremy, o femeie corpolentă era o femeie care mânca plină de entuziasm din pomul vieţii.

Nu intenţionase să meargă la petrecerea de la primărie din seara următoare. Cu cât îmbătrânea, cu atât devenea mai singuratic. Dar exista o şansă ca Henrietta să fie acolo. Nu ar fi vrut s-o rateze. Încercând să adoarmă, îşi analiză viaţa. Era timpul s-o împartă cu cineva. Consolarea din partea lui Mr Ben şi a lui Wolfgang avea şi ea limitele ei.

Faimoasă trupă britanică de funk din Leeds (n.tr.)

capitolul 30

Frumoasele candelabre albe de flori ale castanilor, presărându-şi petalele precum fulgii de nea peste acoperişul casei

David, Miranda şi copiii se treziră la 7.30. El auzi zgomot de paşi pe pietriş şi se înfurie la gândul că Jean-Paul se strecura în mijlocul familiei lui, luându-i locul. Trase cu ochiul pe fereastră. Afară, grădina era scăldată de lumina proaspătă, strălucitoare a dimineţii. Deasupra, putea vedea turla bisericii ascunsă printre copaci. Priveliştea îi domoli iritarea. Locul arăta aşa de frumos datorită lui Jean-Paul. David era destul de înţelept pentru a şti că numai din cauza lui le plăcea copiilor să-şi petreacă timpul cu grădinarul.

– Vom face un picnic la castel, anunţă el la micul dejun.

Storm şi Rafael începură să se agite pe bancă fericiţi. Gus se uită la tatăl lui sceptic.

– Ce e de făcut la castel? întrebă el, încercându-l.

– Putem explora, spuse David, turnându-şi cafea în ceaşcă. Gus strâmbă din nas. Este o ruină. Poate că există chiar şi fantome.

– Chiar! se înfioră Storm.

– Nu fi naivă. Nu există fantome, spuse Gus.

– Vom vedea, adăugă tatăl lor. Mami, să pui o sticlă de vin rece în geantă, te rog.

– Bună idee, răspunse ea, încercând să nu se arate surprinsă. „Aşa ar

trebui să arate viaţa de familie“, îşi spuse în gând cu satisfacţie, aranjând felii de bacon pe grătar.

– Am auzit pe cineva zicând „sticlă de vin rece“?

Blythe intră în bucătărie într-un pulover roşu de caşmir şi blugi negri mulaţi, băgaţi în cizme de piele. Era impecabil machiată, iar părul, spălat şi strălucitor, i se revărsa pe spate în onduleuri bogate. Miranda o privi cu invidie. Ea abia avusese timp să-şi aplice o cremă hidratantă. Blythe trase un scaun lângă David şi se aşeză, învăluindu-l în parfum de tuberoze.

– Bună dimineaţa, iubirea mea, îi spuse ea fiului ei. Nu-l privi pe David, dar îl putea simţi privind-o. Se răsfăţa sub atenţia lui ca o pisică la soare. Îşi înfoie părul cu unghiile şi-i zâmbi fiului ei. Aerul de ţară îţi face bine, spuse ea. Ai obrăjorii roz.

– Cizmele alea se potrivesc mai bine pe Knightsbridge decât pentru o excursie la castel, spuse David, măsurând-o apreciativ din cap până-n picioare.

– Mergem în excursie la castel?

– Da. Facem un picnic.

– Ce amuzant! Eu o să stau pe pătură şi-am să beau un chablis în vreme ce voi o să vă târâţi printre ruine!

Castelul Hartington era ridicat pe un deal natural ce domina oraşul. Structura centrală, acum în ruină, data din secolul treisprezece. Din păcate, castelul arsese din temelii la sfârşitul secolului optsprezece, toţi locuitorii lui decedând. Nu fusese niciodată reconstruit. Totuşi, era foarte impunător pentru o ruină. Existau ziduri şi turnuri încă în picioare, deşi nu aveau acoperişuri, iar o scară de piatră grandioasă ducea către un palier, unde se zicea că marea regină pusese cu siguranţă piciorul. Ferestrele îi dădeau castelului un aer straniu, pentru că se zgâiau inexpresive dinspre nicăieri, iar vântul şuiera prin ele precum spiritele morţilor.

Parcară maşina la baza dealului şi merseră pe jos pe cărarea bine bătătorită care urca la castel. Copiii se zbenguiau bucuroşi, fugărindu-se între ei pe panta acoperită cu iarbă. Blythe se asigură că merge în faţa lui David, astfel încât el să-i poată vedea perfect posteriorul, în timp ce Miranda mergea în urmă, cărând geanta frigorifică. Câteva familii erau deja acolo, aranjându-şi păturile pe iarbă, lângă bătrânele ziduri de piatră, la adăpost de vânt. Un cuplu mai vârstnic se plimba agale printre ruine cu câinele, care se agita de colo-colo ca un şobolan uriaş, cu nasul lipit de pământ.

Găsiră un loc adăpostit lângă un copac cioturos, despre care unii spuneau că ar fi adăpostit-o cândva pe Elisabeta I. Blythe, care cărase păturile, le aruncă pe iarbă, apoi se instală, strângându-şi haina pe lângă trup, ca să-i fie cald. Miranda le turnă tuturor adulţilor câte un pahar de vin şi le dădu copiilor câte o cutioară cu suc de mere. Gus îl luă pe tatăl lui de mână. Miranda observă, dar nu spuse nimic, nedorind să atragă atenţia asupra acestui moment rar, ca să nu cobească.

– Tati, vii cu noi să inspectăm locurile? întrebă el.

Spre surprinderea lui Gus, tatăl lui fu de acord. Castelele în ruină îl fascinaseră dintotdeauna pe David. Miranda îi privi pe cei trei umblând printre pietrele mari îngropate în pământ, impresionată de gingăşia imaginii.

Până la amiază, castelul se aglomeră. Era o zi de mai toridă, un preludiu optimist la vară. Blythe îşi scoase haina şi transpira acum în puloverul de caşmir. Miranda rămăsese în tricou, lăsând soarele să-i bronzeze pielea. Aveau amândouă ochelari de soare foarte mari şi irosiră o grămadă de timp comparându-i. Deschiseră o a doua sticlă de vin şi râseră pe seama unor amintiri comune şi a bârfelor de la Londra. Copiii îşi mâncară sendvişurile, înfometaţi de la toată alergătura de dimineaţă, de la fugăreala de pe scara de piatră şi sărituriile de pe palier. După prânz, descoperiră câţiva prieteni de la şcoală şi formară o gaşcă, alergând zglobii printre ruine ca nişte căţei nebunatici. Rafael dăduse de mult uitării frica de Gus, urmându-l acum cu devotament. David se întinse şi lăsă razele soarelui să-i încălzească faţa. Închise ochii şi adormi.

Blythe îl privi în timp ce dormea. Se întreba când vor găsi un moment

să fie singuri. Juca rolul tatălui de familie fericit. Dar rolul ei care era în toată povestea asta? Abia dacă o băgase în seamă de când sosise. Se simţea incomod în caşmirul ei şi faţa parcă îi ardea în plin soare. Chiar şi la umbră era foarte cald. În schimb Miranda era senină şi relaxată în tricoul ei alb. Nu avea deloc machiaj pe sub care să transpire, iar părul ei era legat într-o coadă de cal. Blythe o invidia. Poate că ea era şic, dar blugii erau prea strâmţi, cizmele prea călduroase, iar machiajul i se topea precum ceara.

Miranda văzu două persoane în haine elisabetane fistichii şi îşi aminti că Troy vorbise despre Jack şi Mary Tinton în cofetăria lui Cate, menţionând că se îmbrăcau astfel la sfârşit de săptămână şi defilau prin zona castelului. Imaginea era ilară, şi ea şi-ar fi dorit ca Etta şi Troy să fi fost acolo, să râdă împreună. Astfel de fleacuri erau ceva ce Blythe nu ar fi înţeles.

– Mă duc să adun copiii, îi spuse lui Blythe, ridicându-se în picioare. Trebuie să-i vadă pe cei doi îmbrăcaţi aşa. Vrei să vii?

Blythe refuză.

– Mi-e deja foarte cald, spuse ea.

– Scoate-ţi cizmele.

– Cred că asta am să fac. Din păcate, nu am nimic pe sub pulover, în afară de sutien.

– David doarme.

– S-ar putea să se trezească.

– Mă îndoiesc. A băut prea mult. Va trebui să-l cărăm până acasă!

Miranda chicoti şi plecă să-i caute pe copii.

Blythe aşteptă până nu se mai văzu, apoi se întinse şi-l mângâie pe David pe obraz. El tresări puţin, dar continuă să doarmă. Ea îşi trecu degetul peste buzele lui, apoi, într-un act de extremă imprudenţă, se aplecă şi îl sărută. El deschise ochii, văzu că era Blythe şi se ridică în şezut, aruncând o privire rapidă în jur, ca să verifice dacă nu erau văzuţi.

– Eşti nebună? răbufni el, ştergându-şi rujul ei de pe buze cu dosul palmei.

– Nu am putut rezista, răspunse ea calm. Arătai aşa adorabil dormind.

– Nu fi proastă. Majoritatea oamenilor de aici sunt probabil prietenii Mirandei. Vrei să fii prinsă?

– Vreau să fiu singură cu tine.

– Nu aici.

– Atunci unde?

– Uite, asta este o nebunie.

– În regulă, deci, nu aici. Ne putem vedea în Londra? Ne-am distrat, nu crezi?

– Da, admise el în silă. Dar, Blythe...

O privi, şi fu cuprins deodată de teamă. Dacă ar fi pus capăt relaţiei acum, ea ar fi putut deveni periculoasă de furie. Trebuia să fie atent.

– Nu mă aştept să fiu a doua doamnă Claybourne. Deşi n-aş refuza casa, iar copiii tăi sunt tare dulci. Râse şi scotoci prin geantă după ţigări şi brichetă. Scoase pachetul, îl lovi uşor cu degetul ca să extragă o ţigară, pe care o aşeză între buze. Ferind-o de vânt, o aprinse cu bricheta şi inhală. Era un ritual bine exersat, care făcuse cândva trupul lui David să palpite de dorinţă. Blythe avea buze frumoase. Expiră, scuturând din cap, astfel că părul îi veni pe obraji precum nişte draperii strălucitoare, apoi îl fixă pe David cu ochii ei verzi. Eu vreau doar să ţi-o trag, spuse ea simplu. Eşti tare potrivit pentru asta, David. Este chiar aşa de greşit?

Miranda nu-l mai suspecta pe David că ar fi avut o relaţie amoroasă, cu atât mai puţin cu Blythe. Îi era ruşine că îşi imaginase una ca asta. Fusese cel mai bun sfârşit de săptămână pe care îl avuseseră împreună de când se mutaseră acolo. David se jucase cu copiii. Chipul fericit al

lui Gus era mai preţios decât orice cadou de la Theo Fennell. Erau din nou o familie.

În noaptea aceea, deciseră să renunţe la petrecerea de la primărie şi să ia cina acasă. Copiii se zbenguiră până târziu, apoi David le citi Petrică şi lupul, cu diferite voci, făcându-i astfel să râdă. Se chinui să-i liniştească, pentru că erau surescitaţi. Săriră în pat, se ascunseră sub pilote, apoi alergară din cameră în cameră când el se întoarse cu spatele. Miranda îl lăsă să se descurce singur, savurând un pahar de vin cu Blythe, la masa din bucătărie. Aprinsese câteva lumânări şi se străduise să facă încăperea să arate drăguţ, cu o faţă de masă curată şi şervete asortate. Făcuse o baie prelungită, discutând cu David despre zi, povestindu-şi unul altuia despre copii, râzând de Blythe şi nefericita ei alegere a hainelor.

La cină, fu într-o stare plină de viaţă şi optimistă, până când Blythe făcu ceva care îi atrase atenţia. Un gest minor; dacă nu ar fi avut încă un grăunte de îndoială, nu l-ar fi băgat în seamă. Dar aşa, îi făcu gâtul să se crispeze şi fericirea să se evapore. Când ea era la maşina de gătit, scoţând din cuptor plăcinta de peşte, ceva o făcu să-şi întoarcă privirea către masă. Având parcă o presimţire, o văzu pe Blythe întinzând mâna şi luând paharul de vin al lui David. Îl duse la buze, absolut natural, şi luă o înghiţitură. Era atât de nonşalantă, de parcă nici nu şi-ar fi dat seama ce făcea. Miranda se îndoia că Blythe ar fi fost la fel de directă dacă ea ar fi fost la masă. Îngheţă de groază, zdruncinată de intimitatea gestului. David asculta povestea lui Blythe, ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume ca ea să bea din paharul lui, apoi luă el însuşi paharul şi bău din el. Când Miranda se întoarse la masă, observă că paharul lui Blythe era plin.

De data asta, nu mai alungă bănuiala. Când David o luă de mână peste masă şi o complimentă pentru mâncare, ea îi zâmbi, mascându-şi teama care îi sfredelise inima. Dacă gestul lui Blythe ar fi fost unul izolat, nu i-ar fi dat atâta importanţă. Dar era unul din multe lucruri mărunte care, puse laolaltă, alcătuiau o povară deranjant de grea.

Jeremy ajunse târziu la primărie. Petrecerea era în toi când el sosi, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maro şi o cămaşă albastră,

descheiată la gât. Făcuse baie şi se bărbierise, închisese câinii în bucătărie şi pornise cu maşina spre oraş, intenţionând să fie punctual. Totuşi, când mai avea aproape un kilometru până să intre în oraş, maşina începu să se zgâlţâie, apoi să se poticnească, iar în final, se opri pe marginea drumului. Jeremy înjură şi lovi volanul furios, dar degeaba. Avea pană. În loc să se pună în genunchi în noroi şi să schimbe roata, lăsă maşina acolo şi porni pe jos. Pentru nimic în lume nu avea de gând să rateze şansa cu Henrietta apărând murdar de noroi şi asudat tot.

Henrietta sosi, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri largi şi un sacou lung ivoar cu umeri ascuţiţi şi croit pe talie. Citise deja Cum să nu te îmbraci şi fusese la cumpărături în Blandford cu Troy. Aleseseră ţinuta împreună.

– Monocromatica este foarte la modă, dragoste, spusese Troy, ajutând-o să se îmbrace cu sacoul. Este mărimea 42.

Henrietta era încântată. Crezuse întotdeauna că poartă mărimea 44.

Se uită prin încăpere după Troy, nerăbdătoare să-i arate noua ei înfăţişare. Dar nici nu intră bine în sală, că şi fu înşfăcată de Cate, care ceru să afle de ce nu mai trecuse pe la ea la cafea în ultima vreme.

– Am fost aşa de ocupată, minţi ea.

– Prostii! pufni Cate. Nu eşti niciodată ocupată în magazinul ăla al tău. Ce ai făcut? Ai făcut tu ceva. Îşi miji ochii şi o studie din cap până-n picioare. Ai slăbit?

Henrietta zâmbi misterios.

– Nu cred.

– Ba da, ai slăbit. E un început bun, spuse ea. Bravo. Rotunji cuvintele, ca într-o mustrare.

– L-ai văzut pe Troy?

– Nu. Cate părea posacă. Nici pe el nu-l mai văd aşa des. Este o conspiraţie.

– Chiar nu e, Cate.

– Dacă îţi faci griji că te îngraşi, nu trebuie să te îmbuibi cu prăjituri. De ce nu vii doar pentru o cafea neagră?

– O să vin, acceptă ea fără vlagă, dorindu-şi ca Troy să fi fost acolo s-o susţină.

– Ăsta e un sacou nou. Este drăguţ. Ai face bine să nu-l murdăreşti.

– Mă voi strădui.

– Eu n-aş mânca prăjituri cu ciocolată îmbrăcată aşa.

Henrietta nu se simţea în largul ei. Cate o făcea întotdeauna să se simtă prost.

Se uită prin sală, dorindu-şi să fie salvată. Doamna vicar discuta cu colonelul Pike, cu vocea sonoră de indignare. Precis că el spusese ceva care o jignise. Mary şi Jack Tinton purtau din nou haine contemporane şi beau câte un pahar de vin fiert, zâmbind plini de ei la gândul banilor frumoşi pe care îi făcuseră insistând ca turiştii să se fotografieze cu ei pentru cinci lire. Doamna Underwood, îmbrăcată cu cea mai bună rochie înflorată a ei, îşi rujase buzele cu roşu aprins şi-şi înghesuise picioarele într-o pereche de pantofi albi cu un număr prea mic pentru ea, şi discuta acum cu Derek Heath şi cu soţia acestuia, Lesley. Nick şi Steve erau înconjuraţi de un grup de fete ademenitoare, fiecare luptându-se să le capteze atenţia. Ambii tineri erau blonzi şi chipeşi, două premii încă nedeţinute de cineva. Nick ridică privirea la doamna Underwood şi-şi înghionti fratele. Cu gura căscată şi sorbindu-l din ochii ei formidabili pe tatăl lor, reprezenta o imagine uluitoare pentru o femeie atât de sensibilă. Ştiau că tatăl lor era mult prea sfios ca să observe. Domnul Underwood era foarte prins într-o conversaţie cu unchiul lor, Arthur, împărtăşindu-şi părerile despre ciupercile comestibile. Chiar şi sora Henriettei, Clare, era ocupată, discutând cu William van den Bos. Henrietta simţi că e foarte bătătoare la ochi.

Atunci, o voce se auzi din spate – ca o parâmă care ajunge la un vas sinistrat tocmai când era pe punctul să se scufunde. Se întoarse şi văzu chipul lung şi arătos al lui Jeremy zâmbindu-i timid. Obrajii lui roz accentuau albastrul ochilor şi genele blonde fine indecent de lungi. Se

întrebă de ce nu le remarcase până atunci.

– Jeremy. Îl salută de parcă ar fi fost cel mai vechi şi mai drag prieten al ei. Ce mă bucur că te văd!

Ea era mai frumoasă decât îşi amintea el.

– Arăţi bine, spuse el, crispându-se de ce cuvinte nepotrivite alesese.

Ea roşi.

– Mulţumesc.

– E din cauza căldurii, se băgă Cate în vorbă. Arăţi de parcă ai avea nevoie de nişte aer proaspăt.

– De fapt, ai absolută dreptate, spuse Henrietta, căpătând încredere graţie prezenţei lui Jeremy alături de ea. Jeremy, vrei să mă însoţeşti? Nu se ştie niciodată cine ar putea sta la pândă prin tufişuri.

Jeremy fu încântat de propunerea ei directă.

– Mi-ar face plăcere.

Îl luă de braţ şi se întoarse către Cate.

– Ştii, Cate, ai mai putea mânca şi tu nişte prăjituri. Mai ai puţin şi dispari de tot.

Cate nu era obişnuită ca Henrietta să-i vorbească astfel. Îşi aruncă privirea prin sală, căutându-şi soţul, dar până şi el se străduise s-o evite.

– Mi s-a stricat maşina cu un kilometru înainte de intrarea în oraş, aşa că a trebuit să vin pe jos. Este o seară minunată, spuse Jeremy, coborând scările spre trotuar.

– A fost foarte cald, nu-i aşa? Crezi că asta înseamnă că vom avea o vară frumoasă?

– Avem, de obicei, o săptămână călduroasă în luna mai. Iunie ar putea fi călduroasă, dar cred că iulie va fi toridă.

– Spui asta ca un cunoscător, fiind fermier?

– Nu. Doar pentru că sunt optimist.

Ea râse, iar asta îi ridică lui Jeremy moralul.

– Şi eu sunt o optimistă, spuse ea.

– Ţi se potriveşte.

– Te superi dacă ne plimbăm puţin, după ce ai mers atât pe jos?

– Nici nu mă pot gândi la altcineva cu care mi-ar face mai mare plăcere să mă plimb.

Henrietta simţi fluturi în stomac. Din sinceritatea vocii lui, ştia că vorbea serios.

capitolul 31

Flori albe prin copacii de mai

şi spini negri prin gardurile vii

În noaptea aceea, Miranda nu putu dormi. Era convinsă că David avea într-adevăr o relaţie amoroasă cu Blythe. Se simţea rănită şi îi era rău de furie, dar nu avea nici o dovadă concretă a bănuielilor ei. Se întreba cum de putea David să facă dragoste cu ea, să se comporte atât de natural cu copiii, să o privească atât de tandru, când în tot timpul acesta îi înşela pe toţi.

David dormea somnul liniştit al unui bărbat fără conştiinţă. Miranda se frământa în linişte pe întuneric. Să-l ia la întrebări? Să sune la Theo Fennell şi să afle care era obiectul misterios şi ce era gravat pe el? Îşi imagina scena. Tărăboiul. Lucrurile oribile pe care şi le-ar fi aruncat unul altuia. Dauna ireparabilă care le-ar marca familia pentru totdeauna.

A doua zi dimineaţa, după micul dejun, copiii fugiră afară, la copacul scorburos, lăsând-o pe Miranda să strângă în bucătărie. Blythe îl luă pe David de braţ.

– Deci, milord, arătaţi-mi moşia domniei voastre.

– Iubito, mă duc să-i arăt lui Blythe grădina. Mergem să ne uităm la copii. Poate vor să ne însoţească. Vrei să vii şi tu?

– Nu, mulţumesc. Eu termin de spălat vasele, după care chiar aş vrea să mă spăl pe cap.

Se crispă de durere la modul şiret în care o manipulaseră pentru a petrece timp singuri. Instinctul îi spunea să meargă şi ea cu ei, dar rămase la chiuvetă. Aceasta ar fi putut fi singura ocazie să-i prindă în

fapt.

Blythe şi David merseră la copacul scorburos, unde copiii îşi reluaseră jocul pe care îl jucaseră cu două zile în urmă. Jean-Paul nu era de văzut nicăieri. Trebuiau să se descurce fără crocodil. Blythe şi David rămaseră pe loc, privindu-i zbenguindu-se în jurul copacului precum nişte veveriţe, după care plecară înspre grădina de legume.

– Ador serele, inspiră răguşit Blythe. Sunt fierbinţi şi umede. Mă excită.

– Nu este o idee bună, spuse David fără vlagă.

– Ba bineînţeles că e. Suntem singuri-singurei. Mi-a fost dor de tine.

– Chestia asta trebuie să înceteze, adăugă el, gândindu-se la copiii lui şi dorind să fie cu ei. Relaţia asta trebuie să ia sfârşit. A fost frumos, dar meriţi ceva mai bun, spuse el strategic.

– Nu există ceva mai bun decât tine, David. De fiecare dată când ne despărţim, mă gândesc că este ultima oară. Ţin la Miranda, îmi plac copiii tăi. Nu vreau să periclitezi ceea ce ai, nu sunt genul acela de femeie. Dar pe urmă te văd din nou, iar hotărârea mea păleşte. Mi-e teamă că nu-ţi pot rezista. Nu am venit aici ca s-o înşel pe Miranda. Este prietena mea cea mai veche, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă nu ai fi apărut, nu m-ar fi deranjat. Crede-mă, te rog. Nu vreau să te seduc în propria-ţi casă. Doar că nu mă pot abţine.

– Nu am făcut nimic greşit la acest sfârşit de săptămână.

– Şi nici n-o să facem, fu de acord Blythe. E doar un pic de flirt nevinovat.

– Deci eşti şi tu de acord că trebuie să-i punem capăt.

– Categoric.

– Nu pentru că nu te doresc, ci pentru că îmi respect soţia.

– Este în regulă. Şi eu o respect. Nu ar fi trebuit să ne implicăm într-o relaţie amoroasă de la bun început.

Ajunseră la seră şi intrară.

– Uau! exclamă Blythe, privind şirurile ordonate de orhidee şi tuberoze. Mirosul era îmbătător. Este incredibil. Grădinarul vostru este o minune!

– Este destul de bun, nu-i aşa?

– Şi chipeş pe deasupra, spuse ea, sperând să-l facă gelos. Dar tu arăţi mai bine. Mai întâi de toate, eşti mai tânăr. Îi atinse cu mâna şliţul pantalonului. Oh, asta mă dezamăgeşte puţin. Să-l trezesc?

– Nici să nu te gândeşti! răspunse David, dându-se înapoi. Ea căzu în genunchi şi-i deschise fermoarul. El o ridică în picioare. Blythe! Am spus nu. Apoi, văzând dorinţa de pe chipul ei, adăugă: Nu aici.

O mişcare bruscă din seră îl deturnă pe Jean-Paul de la drumul său către grădina de legume. Nu-i trebui mult timp ca să înţeleagă ce era. Fusese şi el acolo, cu mulţi ani în urmă. Rămase neclintit lângă minisolarul în care plantase de curând ierburi aromatice. Instinctul îi spunea că era vorba despre Blythe şi David. Inima îi tremură când se gândi la Miranda şi la acei copii. Paralelele erau imposibil de ignorat. El era de partea Mirandei, prin urmare, se afla în pantofii lui Phillip. Nu era o poziţie comodă.

Zgomotul porţii îl anunţă de apariţia Mirandei. Îşi putea da seama după faţa ei cenuşie că ceva cumplit se petrecuse. Se duse spre ea.

– Vino cu mine, îi spuse, luând-o de mână.

Tonul lui era ferm şi poruncitor, încercând s-o îndepărteze de seră.

– Ce se petrece?

– Nu pune întrebări.

– Nu. Dacă e vorba despre Blythe şi David, vreau să ştiu.

El se opri şi o privi grav.

– Ştii deja?

Ea începu să plângă.

– Am bănuit... dar nu mi-a venit să cred...

Se sprijini de el.

– Îmi pare rău. Miranda era prea tulburată ca să poată vorbi. El o strânse în braţe şi o lăsă să plângă. Hai să plecăm de aici.

Miranda scutură din cap.

– Nu. Se înroşise de furie. Vreau să-i prind. După aceea, vreau să-i alung de aici. Nu vreau să-i mai văd niciodată.

– Nu este o idee bună să stai de vorbă cu el când eşti furioasă. Nu vei face decât să spui lucruri pe care ai să le regreţi.

– Nu e momentul să fim înţelepţi, Jean-Paul. Nu-i vreau în viaţa mea. Nu voi mai avea niciodată încredere în el.

Se trase înapoi şi porni cu paşi mari pe poteca ce ducea la seră. Jean-Paul o lăsă să plece. Nu putea face altceva decât să privească desfăşurarea dramei.

Ea dădu uşa de perete.

– Ieşi! strigă. Ieşi!

Urmă o scurtă pauză, timp în care Blythe îşi trecu mâinile prin păr. David simţi cum lumea lui ordonată se destramă, aşa cum s-ar împrăştia piesele unui frumos mozaic. Fu primul care îndrăzni că vorbească.

– Nu e ceea ce crezi..., începu el.

Miranda îl privi dispreţuitor.

– Oh, pe bune! Admiraţi florile, nu? Şi-atunci, de ce eşti descheiat la şliţ?

El privi în jos, îşi dădu ochii peste cap de cât fusese de idiot şi-şi închise şliţul.

– Lasă-mă să-ţi explic.

– Te rog. Blythe, ieşi! Măcar avu decenţa să pară jenată. Tu i-ai cumpărat ceasul! Ştii că cei de la magazin m-au sunat ca să le dau

numărul tău de la birou? Eu am crezut că mi-ai cumpărat mie ceva şi că te-ai deranjat chiar să comanzi să fie gravat. Dar Pisică Uriaşă nu a fost niciodată porecla mea, corect?

– Iubito...

– Oh, scuteşte-mă. Târfa ta nu are nimic de zis sau i-ai înghiţit limba?

– Nu-ţi poţi lăsa singur soţul toată săptămâna şi să te aştepţi ca el să nu-şi găsească o alta, spuse Blythe.

– În mod clar nu pe soţul meu. Aveam pretenţii de la tine, David. Te-am suit pe un piedestal. Ai fost eroul meu. Acum ştiu că eşti exact la fel ca orice alt soţ fustangiu. O iubeşti?

– Bineînţeles că nu! exclamă el.

Faţa lui Blythe se înroşi de furie.

– Atunci, mi-e milă de tine – să-ţi pierzi familia pentru un futai. Dacă ai fi iubit-o, poate că ar fi meritat. Vreau să părăseşti casa în zece minute şi nu mai vreau să văd pe nici unul dintre voi vreodată. Dacă tu crezi că ai încurcat-o, Blythe, David a încurcat-o şi mai rău. Sper că vei rămâne cu el!

Jean-Paul o urmă către poartă, unde ea izbucni în lacrimi.

– Vino, spuse el. Du-te în căsuţă până pleacă. Am eu grijă de copii. Trebuie să fii puternică pentru ei. Şi nu au voie să afle ce s-a întâmplat.

O privi îndepărtându-se, adusă de umeri, cu braţele încrucişate la piept. Pentru o clipă, îi aminti de Ava şi i se făcu milă de ea.

David alergă prin grădini şi prin conac, strigând-o, dar ea nu apăru. Blythe îşi făcu bagajele, îl strigă pe Rafael de la copac şi aşteptă nerăbdătoare un taxi. David nu avu de ales decât să plece. Îi sărută pe copii, capul vâjâindu-i la gândul că riscase totul şi pierduse. Numai acum, când îi îmbrăţişa, aprecia pe deplin ce însemnau ei pentru el.

– De ce te grăbeşti? întrebă Gus.

– Pentru că am fost chemat de urgenţă. Tati trebuie să muncească.

– Nu ai mâncat de prânz, spuse Storm.

– Ştiu. Am să mănânc un sendviş în tren.

– Unde e mami?

– În casă, minţi el.

– Ai făcut-o să plângă? întrebă Gus, încruntându-se.

O văzuse îndreptându-se în grabă către râu.

– Este bine.

Copiii îl priviră uluiţi. Rafael urcă în taxi. Storm şi Gus rămaseră lângă copac, privind tăcuţi. Apoi David se duse pe pajişte, să discute cu Jean-Paul.

– Uite, ştiu că te place. Vorbeşte cu ea, te rog. Totul este numai o cumplită greşeală. Nu o iubesc pe Blythe. Îmi iubesc soţia. Am crezut doar că le pot avea pe toate. Îşi frecă fruntea agitat. Nu vreau să-i pierd.

Jean-Paul ridică din umeri în felul lui franţuzesc atât de expresiv.

– Bineînţeles că nu vrei.

– Sunt un imbecil. Sunt un nenorocit de imbecil idiot.

– Păi, ai putea înceta să mai fii un imbecil şi începe să fii bărbat.

– Nu a fost ce crezi! Am avut o relaţie cu ea, dar s-a terminat. Îi spuneam că s-a terminat!

Jean-Paul nu ştia ce să zică. David se întoarse pe călcâie şi se duse la taxi. Plecară numaidecât. Copiii rămaseră holbându-se în golul lăsat în urma lui.

*

Jena-Paul umplu golul pricinuit de despărţirea Mirandei de David.

– Am văzut în pădure o vizuină plină de iepuraşi, le spuse copiilor.

Mergem să le ducem nişte morcovi?

Gus se muşcă de obraz. Storm îşi strecură mânuţa într-a lui Jean-Paul.

– Mami are nişte salată în frigider. Le place salata? întrebă ea.

– Adoră salata, dar mami poate are nevoie de ea pentru voi.

– Tati a făcut-o pe mami să plângă, spuse Gus încet, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonului.

– Hai să-ţi spun ceva despre adulţi, Gus, începu Jean-Paul. Nu-şi schimbă tonul, dar îi vorbi ca unui adult. Se ceartă şi se supără precum copiii. Dar asta nu înseamnă că nu se iubesc. Mama voastră şi tatăl vostru s-au certat, aşa cum te certi tu cu Storm când nu ştiţi ce joc să jucaţi. Dar se vor împăca şi vor fi din nou prieteni. Vă promit. Ştiţi de ce? Copiii clătinară din cap. Pentru că îi uneşte un lucru foarte important.

– Grădina? spuse Gus inocent.

– Nu, răspunse Jean-Paul zâmbind. Dragostea lor pentru tine şi pentru Storm.

Gus îl luă pe Jean-Paul de cealaltă mână şi porniră toţi trei spre pădure.

În căsuţă, Miranda stătea pe sofa şi plângea. Instinctele n-o înşelaseră. Se întreba oare de când erau împreună. Şi-ar fi dorit ca Jean-Paul să fi fost acolo, s-o consoleze. El avea întotdeauna cuvintele potrivite. Rămase acolo pentru un timp care păru foarte lung, până îşi dădu seama că probabil copiii vor vrea să mănânce de prânz. Era miezul zilei. Dimineaţa dispăruse, înghiţită de trădare şi furie. Nu ştia ce să facă. Cum să reacţioneze. Cum să continue.

Îşi şterse ochii, se ridică şi începu să se plimbe prin căsuţă. Nu mai fusese singură acolo de când se mutase Jean-Paul şi fu brusc cuprinsă de curiozitatea care o măcinase încă de când îl cunoscuse. „Ce noroc pe el că rafturile sunt pline de cărţi în franceză“, îşi zise ea, trecându-

şi degetele peste cotoarele lor. Merse în bucătărie şi deschise frigiderul. Era plin de legume şi de peşte. Fură un morcov şi se uită prin încăpere. Bucătăria era curată, dar ticsită de cărţi, ziare, bibliorafturi, pachete nedeschise. O haină atârna pe spătarul unui scaun, un pulover era aruncat peste altul. Era o încăpere locuită. Şi totuşi, era ceva la bibliorafturile alea care îi dădeau sentimentul că el avea şi o altă viaţă pe lângă grădinărit. Trase cu ochiul afară, ca să verifice dacă el nu cumva urma să apară în orice clipă, şi deschise primul biblioraft. Înăuntru erau documente cu aspect oficial. Toate scrise în franceză. Franceza ei nu era foarte bună, dar ştia destul cât să înţeleagă anumite cuvinte repetate frecvent: Château les Lucioles.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, răsfoi scrisorile avându-l ca destinatar pe Monsieur de la Grandière de la Château les Lucioles. Să fi trăit Jean-Paul într-un château? Îşi aminti că-l auzise spunând că crescuse la o podgorie. Nu-şi imaginase că ar fi putut fi proprietarul ei. Deveni şi mai curioasă, continuând să scotocească printre documente. Erau documente contabile pline de cifre pe care nu le înţelegea, dar putu înţelege despre recolte, ani şi cuvântul francez pentru vin. Nu-i luă mult să se convingă că Jean-Paul de la Grandière era proprietarul unei podgorii viticole din Bordeaux. Că, în timp ce era grădinarul ei, era de asemenea şi om de afaceri. Nu era nimic în neregulă cu asta, gândi ea. Nu spusese niciodată că ar fi locuit în Anglia. Faptul că nu-i spusese nu însemna nimic. Ea nu-l întrebase niciodată. Îl angajase ca grădinar, iar el îşi făcuse treaba minunat.

Când părăsi căsuţa, simţi deodată o adiere de flori de portocal din nou. „Ce ciudat“, îşi zise. „Din câte ştiu eu, în grădină nu există portocali.“ Traversă podul, fără să i se fi potolit vreun pic curiozitatea. Jean-Paul nu se vedea nicăieri. Dacă avea o podgorie şi trăia într-un château, asta ar fi explicat de ce nu-l interesau banii. Era clar că avea mai mulţi decât i-ar fi trebuit. Nu putea să nu se întrebe de ce, având o afacere de succes în Franţa, ar fi dorit să fie un simplu grădinar la Hartington. Ce-l atrăsese în colţişorul ei din Dorset şi de ce a rămas?

Vara

capitolul 32

Livada plină de păpădii sălbatice.

Vârfurile albastru pal de camassia, iţindu-se din iarbă

precum nişte lumânările

Hartington, 1980

Jean-Paul se întoarse în Anglia şi în braţele primitoare ale Avei, care mirosea a Franţa. A flori de portocal şi a struguri, a iarbă proaspăt cosită şi a fân. Stăteau întinşi, îmbrăţişaţi în mansarda căsuţei, iar soarele amiezii scălda patul, dând pielii ei reflexii brune-aurii. El îşi trecu degetele peste umărul ei, coborî pe panta lină a coastelor, până la curba delicată a taliei şi a şoldului. Corpul ei era subţire, dar feminin, cu unduiri peste tot unde trebuia. Scoase creionul din creştetul capului şi-i ciufuli părul cu mâinile, ca să-i încadreze chipul ca pe al unei Venus de Botticelli. Ajunsese să-i ştie chipul mai bine ca pe al lui. Ochii ei verzi sensibili, nasul lung, inteligent, buza superioară scurtă şi gura mare, senzuală, care zâmbea atât de uşor şi cu atâta farmec. Când făceau dragoste, arăta ca o fetişcană de douăzeci de ani. Obrajii îi deveneau rozalii, ochii îi scânteiau, buzele i se umflau de dorinţă, iar pielea îi radia cu o transparenţă plină de prospeţime.

O împinse delicat pe spate şi îi sărută abdomenul acolo unde pielea îi era marcată de semnele naşterilor.

– Ai un abdomen foarte sexy, spuse el, lipindu-şi faţa de el.

Ava râse.

– Cum poţi considera cicatricile atrăgătoare?

– Nu înţelegi. Ar trebui să le porţi ca pe nişte medalii de onoare.

– Sunt urâte.

– Nu şi pentru mine, ma pêche. Sunt semne ale feminităţii. Ale maternităţii. Ale gingăşiei. Miracolul naşterii. Ele te fac şi mai frumoasă.

– Acum ştiu de ce te iubesc, spuse ea, mângâindu-i părul.

El îşi aşeză capul pe abdomenul ei.

– Mi-ar plăcea să porţi şi copilul meu, spuse el. Degetele Avei se opriră o clipă. Mă întreb cum ar arăta un copil al nostru.

– Nu vom şti niciodată.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd pântecul plin de iubire. O bucăţică din tine şi o bucăţică din mine. Închise ochii. Un fiu, care să muncească alături de mine pe podgorie. O fiică, pe care s-o răsfăţ şi căreia să-i fac toate voile, aşa cum mi-ar plăcea să te răsfăţ pe tine şi să-ţi fac toate voile, dacă te-aş putea lua cu mine în Franţa. Vreau mai mult de la tine, Ava. Mai mult decât îmi poţi tu da. Îşi aşeză capul lângă al ei, pe pernă. Îi prinse obrazul în căuşul palmei şi-i întoarse faţa spre el, apoi o sărută. Îl blestem pe Dumnezeul care te-a lăsat să-l întâlneşti pe Phillip înaintea mea.

– Nu blestema, Jean-Paul. Ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne-a adus împreună, chiar dacă...

El îşi puse degetul pe buzele ei.

– N-o spune. Te rog, n-o spune. Acele cuvinte sunt ca nişte pumnale pentru inima mea. Un arc-en-ciel,[36] spuse el blând, zâmbind resemnat. Chiar dacă El nu ne-a dat decât un frumos curcubeu.

Ava nu-l putea blestema pe Dumnezeul care i-l dăduse pe Phillip. Nu-i putea explica lui Jean-Paul că-şi iubea soţul. Că există multe feluri în care poţi iubi pe cineva, la fel de multe umbre cum sunt şi culori în

spectrul solar, şi că îi iubea pe amândoi, în acelaşi timp, în feluri diferite. El nu ar fi înţeles, iar ea spera că el nu avea s-o întrebe vreodată. Îi mulţumi lui Dumnezeu că i-i dăduse pe Archie, Angus şi Poppy, chiar dacă ei reprezentau obstacole în calea fericirii ei cu Jean-Paul. Dacă avea o dorinţă, aceea era să aibă o altă viaţă, unde să fie liberă să-l iubească fără oprelişti.

Ea era conştientă de faptul că relaţia ei amoroasă îi periclita căsnicia, dar nu-şi imagina că Phillip ar fi putut afla vreodată. Erau precauţi, iar Phillip era atât de mult plecat. În plus, părea atât de natural să muncească alături de Jean-Paul în grădină şi să facă dragoste cu el în iarbă. Cele două se împleteau: iubirea ei pentru el şi iubirea ei pentru grădină. Crescuseră împreună şi erau acum legate pentru totdeauna, precum păsările şi fructele de pădure, precum iepurii şi ridichile.

Iubirea lor înflorise odată cu grădina lor sălbatică, acum inundată de culori şi de zumzet de albine. Un mănunchi de flori de măr tremura în adierea vântului lângă un trandafir roz încărcat de floare, recuperat şi plantat ca o boltă peste mica poartă roşie care reprezenta intrarea în grădină. Călinul şi liliacul formau un fundal parfumat pentru degeţele roz şi crini, trandafiri roşii şi un covor de creţişoară. Petreceau ore stând pe banca ce înconjura scoruşul de munte, fără să vorbească, bucurându-se doar că sunt împreună, plutind pe acel curcubeu efemer.

Vara se scurgea încet, iar legumele pe care le cultivaseră împreună cu copiii erau coapte şi gata de cules. Parcelele pătrate erau frumos plantate cu straturi de salată verde, varză de Bruxelles, morcovi, praz, ceapă, varză, dovlecei şi rubarbă. Copiii culegeau zmeură şi căpşune, salvând o pasăre răzleaţă care reuşise să pătrundă în îngrăditură. Mazărea ţucără începuse să urce pe bolta arcuită montată de Jean-Paul pentru ea, împletită cu mazărea. Ava le culegea şi le punea peste tot prin casă. De fiecare dată când le mirosea, se gândea la Jean-Paul. Nu mai fusese atât de fericită niciodată în viaţa ei. Zidurile vechi care împrejmuiau grădina erau împodobite cu trandafiri, glicină albă, clopoţei şi caprifoi. Veveriţele se fugăreau jucăuş, iar hulubii cântau cu glasuri joase şi suave, ca nişte flaute delicate. Cruciuliţe de un galben aprins se ridicau de sub zid, revărsându-se peste pietrişul de pe poteca ce împărţea grădina în forma unei cruci mari. Ava se desfăta în

farmecul grădinii ei, mândrindu-se cu magia pe care o sădiseră acolo.

Zilele lungi de iunie le aparţineau. Copiii erau la şcoală, Phillip lucra la cartea lui, închis în birou sau călătorind peste hotare. Pliveau împreună cu Hector, furându-şi sărutări ascunşi pe după tufe sau prin liziere, furişându-se pentru a face dragoste în mansarda căsuţei, unde doar veveriţele le puteau invada intimitatea. Aveau glumele lor, un limbaj pe care îl cultivau cu aceeaşi creativitate şi vervă cu care cultivaseră grădinile, şi o dragoste tot mai intensă unul pentru celălalt şi pentru lumea naturală care îi înconjura.

În iulie, copiii luară vacanţă, iar Jean-Paul şi Ava trebuiră să fie mai precauţi, pentru a nu fi prinşi. Atât timp cât erau împreună, erau mulţumiţi. Surâsurile pe care şi le împărtăşeau spuneau mai mult decât ar fi putut cuvintele s-o facă vreodată, iar miile de ori pe zi când se atingeau erau la fel de electrizante precum acele după-amiezi de răsfăţ din iunie, când se întinseseră goi unul lângă celălalt şi făcuseră dragoste. Fericirea lor era molipsitoare. Copiii se jucau în jurul lor precum albinuţele în jurul ulcelei cu miere. Când venea acasă, Phillip recunoştea strălucirea iubirii în obrajii soţiei lui şi o dorea mai mult ca oricând. Arăta precum fetişcana pe care o dusese în Toscana înainte de naşterea lui Archie. Ea accepta dragostea pe care el i-o oferea nopţile, ruşinată de duplicitatea ei, ştiind că lucrul despre care nu ar fi discutat niciodată cu Jean-Paul era căsnicia ei.

Într-o după-amiază, în timp ce copiii se jucau cu cei ai lui Toddy la Bucksley Farm, Jean-Paul şi Ava porniră călare pe dealuri. Nori mov se adunau deasupra lor, coborând asupra peisajului rural de dedesubt o lumină cernită. Vântul bătea dinspre mare, făcând caii să salte agitaţi. Galopară pe pajiştile verzi, râsetele lor înălţându-se în văzduh alături de ţipătul îndepărtat al pescăruşilor. În astfel de momente, îşi puteau imagina că erau singuri pe lume, doar ei doi. Puteau uita complicaţiile de jos, din vale. Aici sus, puteau vedea la kilometri depărtare câmpurile întinse, râul argintiu şerpuind spre mare, orizontul înnegurat, unde ploua deja, licăriri ale unui viitor la care

puteau doar visa.

Jean-Paul se opri primul. Avea obrajii aprinşi, ochii lui căprui scânteind de fericire.

– O să ne facă ciuciulete, spuse el, întinzând mâna ca s-o prindă pe-a Avei.

– Hai să priponim caii sub un copac. Nu avem cum să ne întoarcem înainte să înceapă ploaia, propuse ea.

El îi strânse mâna într-a lui înainte să-i dea drumul.

– Te iubesc, spuse, zâmbind. Nu cred că te-am iubit vreodată mai mult.

– Et moi aussi, je t'aime,[37] îi răspunse ea, zâmbindu-i la rândul ei.

Se îndreptară către o mică dumbravă, unde descălecară şi priponiră caii. Nici nu se adăpostiră bine sub umbrela de frunze, că şi începu să plouă. Jean-Paul o lipi de el, sprijinit de un trunchi gros de copac.

– Sunt recunoscător pentru ploaie, spuse el cu un râs înfundat. Astăzi avem scuza perfectă pentru a rămâne aici sus toată după-amiaza.

– Toddy le poate servi copiilor ceaiul.

– Şi noi putem fura o oră sau două.

– Grădinii o să-i placă mult ploaia asta.

– A fost secetă în ultimul timp. Şi lui Ian Fitzherbert o să-i placă.

– Fermierii ăştia sunt o tagmă tare ciudată. Nu sunt niciodată pe deplin mulţumiţi de vreme. Fie e prea secetoasă, fie prea ploioasă, fie e prea cald, fie prea frig. Cred că şi dacă ar putea-o controla cu o telecomandă, tot nemulţumiţi ar fi.

– La fel este şi cu podgorenii. Se frământă din cauza îngheţului. Oh la la! Nici nu ştii câte eforturi fac ca să-l ţină la distanţă.

– Este posibil să fie ţinut la distanţă?

– Oh, da. Pot aprinde mangaluri ca să încălzească aerul. Nu e ceva nemaiauzit pentru un podgorean bogat să dispună să zboare elicoptere la joasă înălţime deasupra viilor pentru a mişca aerul.

– Asta da extravaganţă!

– Nu şi dacă salvează strugurii.

– Îţi place mult, aşa-i?

– Este casa mea. Dar fără tine, ar fi neînsufleţită.

– Hai să nu ne gândim la asta acum.

– Sunt egoist, Ava. Te vreau pentru mine. Numai pentru mine. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să avem o droaie de copii care să alerge prin vie aşa cum am făcut-o eu. Gândeşte-te numai ce am putea face cu grădinile de la Les Lucioles. Cu magia noastră, am putea crea cel mai frumos château din Franţa.

– Mama ta a făcut deja asta.

– Noi vom atinge culmi chiar şi mai înalte. Nu vezi ce combinaţie suntem?

– Ba da. Dar eu sunt măritată şi am deja copii care să alerge prin grădinile de aici. Nu putem schimba trecutul; putem doar să trăim clipa. Asta e tot ce avem.

– Încă te mai culci cu Phillip?

Întrebarea lui o prinse nepregătită. Se încordă. Nu voia să-l mintă, dar nici nu voia să-l rănească.

– Te rog, nu pune întrebări.

– Nu am dreptul să ştiu?

– Ce importanţă ar avea?

– Linişte sufletească.

– Nu schimbă nimic între noi.

– Eu vreau să îmi aparţii mie.

– N-o să-ţi aparţin niciodată, iubitule. Eu voi fi pentru totdeauna măritată cu Phillip.

– Aş putea suporta asta dacă ai fi măritată cu el doar cu numele.

– Nu este dragostea mai importantă decât proprietatea? Nu este îndeajuns să ştii că te iubesc trup şi suflet?

El o sărută pe frunte.

– Ar trebui să fie.

– Trebuie să fie. Asta e tot ce-ţi pot oferi.

În acel moment, norii se risipiră şi soarele străluci printre ei, ca o făclie dinspre Ceruri. Merseră mână în mână prin ploaie, ca să privească un curcubeu impresionant arcuindu-se peste vale. Culorile erau splendide, de la roşu intens, la purpuriu pal.

– Asta avem noi, spuse Jean-Paul.

– Şi uite ce frumos e.

O strânse în braţe şi o sărută.

– Nu vreau să te pierd. Îmi este aşa de teamă că o să te pierd.

– Să nu-ţi fie...

– Îmi promiţi că vei veni la mine când copiii vor fi mari şi nu vor mai avea nevoie de tine?

– Da, pot promite.

– Da, poţi. Dacă mă iubeşti, vei fi aici când voi veni să te iau. Copiii tăi vor fi mari. Phillip va fi bătrân. Tu vei fi liberă.

– Dar tu te vei însura şi vei avea copiii tăi.

– Eu nu voi mai iubi niciodată pe altcineva.

– Nu mă poţi aştepta o viaţă. Te iubesc, dar sunt destul de realistă pentru a şti că viaţa ne va despărţi. La fel ca pe acel curcubeu, ploaia ne va lua.

– Dar nu ne va lua iubirea. Eu te voi iubi veşnic.

Ea îi cuprinse faţa udă în palme şi-l privi cu dor.

– Nu mă vei mai dori când voi fi bătrână. Tu vei fi încă tânăr şi frumos.

– Inima mea îţi va aparţine pentru totdeauna.

– Eşti prea idealist. Viaţa nu este aşa.

– Promite-mi doar.

– Bine. Îţi promit. Când copiii nu vor mai avea nevoie de mine. Când Phillip va fi bătrân. Când voi fi liberă, poţi veni să mă iei.

El o strânse în braţe înverşunat.

– Acum pot respira din nou, pentru că, indiferent ce se va întâmpla, există ceva ce aştept cu nerăbdare.

Ava se rezemă de el, sigură că într-o bună zi el îşi va dărui inima unei alte femei, îşi va creşte propriii copii la Les Lucioles şi va uita promisiunea făcută.

Ea privi curcubeul, dorindu-şi să dureze.

– Vezi rozul dintre verde şi albastru?

– Mă tachinezi. Nu există nici un roz acolo. Lângă roşu, nu?

– Priveşte mai atent.

– Mă uit cât pot de bine.

– Nu este destul de bine.

– Nu cred că există.

– Bineînţeles că există. Eu îl pot vedea. Ochii nu mă înşală.

– Atunci tu ai un simţ care mie îmi lipseşte.

– Priveşte, s-a oprit ploaia.

– Vom pierde curcubeul.

– Dar noi avem un curcubeu al nostru, chiar aici, în sufletele noastre. Ava îşi duse mâna la inimă. Acesta va dura atât cât vom dori noi să dureze.

În luna august, vremea fu caniculară şi secetoasă. Copiii se jucau cu gemenii lui Toddy şi cu alţi prieteni de la şcoală care se alăturaseră găştii lor şi care se zbenguiau prin grădină ca nişte căţei nebunatici. Toddy observă aura Avei, dar nu-şi imagină nici pentru o clipă că ea se datora lui Jean-Paul. Ava nu era genul care să aibă o aventură amoroasă. Căsnicia ei cu Phillip era cea mai durabilă pe care o ştia. Îşi privea prietena mergând cu pas vioi, un zâmbet care nu-i dispărea de pe chip nici când acesta era relaxat şi un râs efervescent ce venea din adâncul sufletului ei, ca un izvor subteran secret. Invidia mulţumirea interioară a Avei. Viaţa ei era ca o briză uşoară de vară.

Phillip se felicită că o dusese în Franţa. După acea scurtă vacanţă, Ava se transformase. Îşi blestema cartea la care lucra, faptul că îl ţinea atât de mult departe de ea. Totuşi, sunetul vocii ei cântând prin tufele de afară, fredonând în hol în timp ce aranja florile, jucându-se în grădină cu copiii, îi umplea inima de bucurie. Dădeau petreceri la conac la sfârşit de săptămână, umplând casa cu prieteni de la Londra: scriitori, istorici, jurnalişti şi pictori. Doamna Marley făcea ochii mari când auzea numele invitaţilor, despre care ştia din presă sau pe care îi auzise la radio. Stăteau până noaptea târziu, bărbaţii fumând trabucuri şi bând vin de Porto, femeile, discutând în salon, bârfindu-i pe bărbaţii lor. Erau o gaşcă mai în vârstă, alcătuită din prietenii lui Phillip, dar Ava îi găsea antrenanţi. Phillip ştia că pleca pe furiş, ca să fie singură. Iubea asta la ea – acum era vivace, pentru ca o clipă mai târziu să fie la fel de singuratică precum un culic. Nu bănuia niciodată că ea se ducea la căsuţă, pentru a face dragoste cu Jean-Paul. Era convins de devotamentul ei.

La sfârşitul lui august, Jean-Paul primi un telefon de la mama lui. Sosise momentul să se ducă acasă.

– Tatăl tău vrea să preiei podgoria, spuse ea. Îmbătrâneşte şi nu mai e la fel de sănătos cum era.

– Este bolnav?

– Nu, dar a obosit şi vrea să-ţi predea ţie. Adevărul este, Jean-Paul, că petrece prea mult timp la Paris... Vocea ei deveni tot mai stinsă.

– Înţeleg.

– Vrea să fii acasă la începutul lui septembrie. Insistă.

Jean-Paul fu cuprins de panică. Nici nu se putea gândi că povestea lor de dragoste urma să se sfârşească. O falie uriaşă îi despică inima în două. Trebuia să spună cuiva.

– Maman, sunt îndrăgostit, se confesă el.

Tonul vocii lui îi spunea că situaţia nu era una fericită.

– Mă bucur mult, dragul meu. Cine este?

– O cunoşti.

Antoinette ezită, încurcată.

– Da?

– A fost la Les Lucioles. Este Ava.

Urmă o pauză lungă, timp în care Antoinette se luptă cu teribila revelaţie.

– Doar nu e Ava Lightly?

– Ba da, maman. Ne iubim.

– Dar e măritată, Jean-Paul.

– Ştiu.

Vocea lui şovăia, dar cea a Antoinettei deveni tăioasă ca o lamă de oţel:

– Phillip ştie?

– Nu.

– Ştie cineva?

– Doar noi.

– Trebuie să se sfârşească, spuse ea ferm. Trebuie să se sfârşească imediat!

– Nu pot.

– Trebuie. Nu este disponibilă pentru tine, Jean-Paul. Are un soţ şi are copii. Ca să nu mai spun că Phillip este un prieten apropiat al tatălui tău. N-ai nici cea mai vagă idee în ce te bagi. Asta nu poate aduce decât nefericire pentru toată lumea, inclusiv pentru tine. Trebuie să vii acasă imediat.

– Am crezut că tu vei înţelege.

– Să înţeleg? Da, înţeleg. Eu am suferit ani de zile ca urmare a infidelităţii neîntrerupte a tatălui tău. Hai să nu mai vorbim despre asta. Nu vreau să îi mai aud numele rostit vreodată.

– Dar, maman!

Vocea ei se domoli.

– Asta pentru că te iubesc, Jean-Paul. Eşti unicul meu fiu. Am mari aşteptări de la tine; o căsătorie potrivită, copii, o viaţă la Les Lucioles. Ava Lightly este un drum înfundat.

– Ava Lightly este viaţa mea.

– Eşti destul de tânăr pentru a începe una nouă. Îţi vei reveni. A fost

iresponsabil din partea ei să te corupă.

– Nu vreau să aud nici un cuvânt împotriva ei. Eu am fost cel iresponsabil. Eu sunt cel vinovat. Ea nu ar fi cedat dacă eu nu aş fi insistat iar şi iar. De un lucru să fii sigură, maman, dacă voi fi nevoit s-o părăsesc, nu voi mai fi om niciodată.

Mama lui ţâţâi la celălalt capăt al firului.

– Ce prostie! Este un capitol încheiat. Din punctul meu de vedere, este de domeniul trecutului. Vei veni acasă în prima săptămână din septembrie. Şi-acum, hai să nu mai vorbim despre asta.

Jean-Paul se perpelea singur în căsuţă. Desigur că mama lui avea dreptate. Ava Lightly nu era liberă pentru el. N-o putea convinge să-şi lase copiii; dragostea şi loialitatea erau două dintre calităţile pe care le admira cel mai mult la ea. Ar mai fi fost Ava pe care o adora dacă ar fi fost capabilă să-i părăsească pe cei mici pentru el, dacă ar fi fost capabilă de atâta egoism?

Nu-şi putea aminti ultima oară când plânsese. Cu siguranţă că fusese cândva în copilărie. Şi totuşi, gândul de-a o părăsi îl făcu să plângă în hohote. Îşi îngropă faţa într-o pernă. Plutise pe curcubeu, ştiind că la final va plăti pentru asta cu propriul sânge. Cu toată durerea, era sigur de un lucru: meritase să facă asta – o viaţă întreagă de suferinţă pentru o vară de fericire.

Un curcubeu (în limba franceză) (n.tr.)

Şi eu te iubesc (în limba franceză) (n.tr.)

capitolul 33

Lumina chihlimbarie a amurgului,

mirosul de câmpuri arzând,

zilele tot mai scurte de septembrie

De parcă ar fi vrut să le oglindească suferinţa, văzduhul deveni plumburiu, ploaia se porni să cadă fără milă în torente pe acoperişul căsuţei, şi nici urmă de curcubeu cât vedeai cu ochii. Ava făcu ceai în mica lui bucătărioară, încercând să păstreze o normalitate, deşi lumea ei se năruia. Aşeză masa. Două ceşti de ceai, două farfurioare, un platou cu un chec şi o carafă cu lapte. Se aşezară unul în faţa celuilalt, abia îndrăznind să vorbească, ştiind cât de inutile erau cuvintele pentru cei care se despart.

Se ţinură de mână peste masă, ca prizonierii printre zăbrele, şi se priviră disperaţi în ochi. Amândoi simţeau aceeaşi durere în inimi, aceeaşi sfâşiere a nervilor şi a cărnii, aceeaşi ireparabilă vătămare a sufletelor lor. Ava turnă ceai şi tăie două felii de chec, dar gustul lui delicios era o prea neînsemnată consolare.

– Este septembrie. Trebuie să mă întorc în Franţa. Deşi aş sacrifica podgoria şi moştenirea mea pentru tine, să trăiesc aici în secret nu e viaţă.

– Iubitul meu Jean-Paul, nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva. Noi am ştiut dintotdeauna că vara se va sfârşi cândva.

– Te rog să nu plângi, spuse el când ochii ei se umplură de lacrimi. Dacă plângi, nu am să pot pleca vreodată.

– Să te iubesc a fost cea mai mare bucurie a mea şi cea mai

îngrozitoare durere a mea. Vei rămâne de-a pururi în inima mea. În fiecare zi în care mă voi plimba prin grădina noastră, mă voi gândi la tine, şi cu fiecare an care va trece, iubirea mea va deveni tot mai puternică şi mai profundă.

– Te voi aştepta, ma pêche.

Ea îşi dorea atât de mult ca el să aibă dreptate. Recunoscătoare, se agăţă de colacul de salvare pe care i-l arunca el acum.

– Promiţi? Pentru că imediat ce copiii mei vor fi mai mari şi Phillip nu va mai avea nevoie de mine, mă voi elibera. Voi fi pregătită să mă duci cu tine în Franţa. Putem îmbătrâni împreună şi să ne iubim fără păcat, ştiind că am rămas când a trebuit s-o fac. Că mi-am făcut datoria.

– Mi-aş dori să poţi pleca acum cu mine, dar tu nu eşti genul ăsta de femeie, şi te iubesc pentru asta. Am scăpat fără a răni pe nimeni. În afară de noi înşine.

Ea îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

– Totul va fi atât de gol după ce vei pleca. Atât de fără noimă. Nu va mai exista magie, doar sol şi plante, ca în oricare altă grădină din lumea asta.

El o privi cu vâlvătăi în ochi.

– Magia este îngropată adânc în pământ, Ava. Va fi mereu aici pentru că am semănat-o noi. Să nu uiţi asta niciodată.

Făcură dragoste pentru ultima oară, în timp ce ploaia răpăia în ferestre.

– Într-o bună zi, mă voi întoarce în această căsuţă şi te voi revendica, spuse el, sărutând-o pe tâmplă. Te voi găsi aici, aşteptându-mă, şi nimic nu se va fi schimbat. Ceştile de ceai vor fi pe masă, ceainicul fierbinte, iar un chec proaspăt copt, cel mai bun pe care l-ai făcut vreodată, mă vor întâmpina acasă. Acesta este locul nostru special. Lasă-l aşa cum e. Ca un altar pentru noi doi, astfel încât într-o zi, când mă voi întoarce, să fie totul ca ieri. Eu voi intra, ca şi cum aş fi fost plecat doar o oră, şi vom relua lucrurile de unde le-am lăsat. Vom

arăta mai bătrâni, un pic zdrenţuiţi pe la margini, puţin mai înţelepţi, dar iubirea noastră nu se va fi schimbat. Eu te voi lua cu mine în Franţa şi vom semăna magia noastră în grădinile de la Les Lucioles şi vom trăi împreună pentru tot restul vieţilor noastre.

– Ce vis frumos, suspină ea, îngropându-şi faţa în gâtul lui.

– Dacă visăm destul de înverşunat, s-ar putea să se adeverească. Ca naivitatea aia a ta, cu rozul dintre verde şi albastru. Dacă ne uităm destul de insistent, s-ar putea să-l vedem.

– Vom crea un curcubeu care să dureze, şopti ea, nemaiputând să se abţină din plâns.

Rămase în prag, uitându-se după el cum se îndepărtează. El făcu aşa cum îşi dorise; îşi luase doar o geantă mică de mână, ca şi cum ar fi plecat doar pentru o oră. Ea îl urmări cu privirea până când nu se mai văzu, mergând de-a lungul râului către sat, de unde urma să ia un taxi către gară. Nu dorise să-şi ia rămas-bun de la copii sau de la Phillip; nu crezuse că ar fi putut îndura asta. În schimb, o sărutase pe femeia pe care o iubea şi luase cu el dragostea ei.

Nimeni altcineva nu păru câtuşi de puţin surprins că Jean-Paul plecase, deşi Phillip fu puţin deranjat că nu se sinchisise să-şi ia rămas-bun. Era sfârşitul verii şi spusese de la bun început că va sta un an. Hector şi Ava continuară munca în grădină ca de obicei. Dar şi lui Hector îi era dor de el. Ava se întreba dacă ştia cumva de relaţia lor; se uita la ea cu atâta milă în ochi, ca şi cum i-ar fi înţeles durerea. Copiii reîncepură şcoala, şi Phillip îşi termină cartea. Toddy o luă pe Ava la o sesiune de călărie pe dealuri şi observă că nu mai mergea la fel de sprinţar şi că nu mai radia. Bănui că avea legătură cu Jean-Paul, dar de data asta îşi păstră gândurile pentru ea. Când Ava îi spusese că Jean-Paul plecase, încercase din răsputeri să-şi mascheze durerea, dar Toddy o văzuse în spatele ochilor şi în felul în care îi evitase privirea. Ştia că dacă ar fi insistat asupra subiectului, i-ar fi provocat prietenei ei o suferinţă cumplită. Ava avea să-i spună tot când va fi pregătită. Între timp, îi rămase aproape, ca o veche prietenă de nădejde, alinând-o cu prezenţa ei familiară.

Ava bântuia prin grădini ca o nălucă. Stătea nopţile singură pe banca din jurul scoruşului de munte, rememorând relaţia lor până în cel mai mic detaliu, din ziua în care se întâlniseră până în cea a despărţirii, iar în cele din urmă se retrase în căsuţă, unde îşi începu caietul de însemnări, lipind în el petale de la florile pe care le plantaseră împreună şi frunze din copacii şi tufele care aveau o semnificaţie deosebită pentru ei. Scrise poezii, descrieri ale grădinii, făcu liste cu lucrurile pe care le iubea cel mai mult, de la lumina dimineţii pe pajişte la ghioceii iţindu-se din zăpadă. Scrie pentru că era cathartic şi pentru că amintirile îi alinau durerea.

Jean-Paul se întoarse în Franţa, cu inima sângerândă de la o rană ce nu avea să se închidă vreodată. Avea viaţa înainte ca o mare eternă pe care urma să plutească în derivă, abandonat şi singur, asemenea Olandezului zburător. Nu simţea dorinţa de a vorbi despre sentimentele sale, însă tatăl lui îl aşteptă la aeroport şi-l duse cu maşina acasă, iar el îi mărturisi chinul prin care trecea. Spre surprinderea lui Jean-Paul, Henri nu-l mustră, aşa cum o făcuse mama lui, ci zâmbi îngăduitor.

– Uite, începu el când ajunseră pe şosea, haide să vorbim ca de la bărbat la bărbat. Jean-Paul nu avea chef pentru una din prelegerile tatălui său. Nu fac un secret din faptul că am trăit jumătate din viaţa mea la Paris cu Yvette. Nu e nimic greşit ca un bărbat să aibă o amantă. Extraordinar de greşit este ca bărbatul să se însoare cu amanta lui. Mai ales dacă femeia în cauză este Ava Lightly.

– Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de ea, papa.

– Nu-ţi pun la îndoială gusturile, Jean-Paul. De fapt, le admir. Este o femeie fascinantă. Dar tu ai o responsabilitate la Les Lucioles. Eşti unicul meu fiu şi am nevoie să aduci pe lume un moştenitor, care să continue după ce tu nu vei mai fi. Ava are propria familie. Dintr-o relaţie cu ea nu va ieşi nimic. Femeia asta e mai uscată ca deşertul. Tu ai nevoie de o fătucă tânără şi fertilă...

– Eu nu doresc pe altcineva, îl întrerupse Jean-Paul.

– Nu îţi cer să te îndrăgosteşti de altă femeie. Eu nu m-am îndrăgostit

de mama ta. Am admirat-o, am respectat-o. Am ştiut că va fi bună pentru mine şi Les Lucioles şi am avut dreptate. Ai văzut ce a făcut cu grădinile! Le-a creat din nimic, iar acum le invidiază toată Franţa. Este gazda perfectă pentru clienţii mei. O châtelaine[38] perfectă. O soţie şi o mamă bună. Păcat că nu mi-a făcut mai mulţi copii. Tant pis! Însoară-te cu o lady, aşa cum am făcut eu. Ia-ţi o amantă. Dar Ava este soţia prietenului meu, aşa că nu intră în discuţie. Împacă-te cu situaţia şi mulţumeşte-i Cerului că Phillip nu a aflat.

– Nu vreau să mă însor cu o femeie pe care nu o iubesc, începu Jean-Paul, ştiind însă că tatăl lui nu-l va înţelege.

– Iubire, spuse el dispreţuitor. Iubeşte cu capul, nu cu inima. Ăsta este sfatul meu. Îl bătu pe fiul lui pe genunchi şi vocea i se îndulci. Te admir că ai plecat, să ştii. Că ai plecat fără să faci valuri. Dacă Ava nu ar fi fost măritată, ar fi fost nevasta perfectă pentru Les Lucioles. Nu eşti total pe alături. Găseşte o altă Ava.

– Există doar una.

Henri clătină din cap şi râse.

– Eşti tânăr. Vei învăţa că nici o femeie nu este unică. Dar dacă te însori cu amanta, laşi un spaţiu gol.

Când maşina intră pe aleea către castel, Jean-Paul se simţea mai izolat ca oricând. Fără Ava alături, frumuseţea locului era un afront. Şi-ar fi dorit cerul să fie plumburiu şi via mai puţin luxuriantă. Era indecent ca locul să vibreze de atâta frumuseţe când inima lui era plină de nefericire. Câinii ieşiră în fugă din casă ca să-l întâmpine, iar el îi mângâie pe capete şi-şi frecă faţa de gâturile lor.

– Du-te s-o vezi pe mama, spuse Henri. Nu e în apele ei. Crede că e numai vina ei.

Jean-Paul îşi găsi mama în genunchi, lângă porumbar, smulgând buruienile. Când se întoarse cu faţa spre el ca să-l salute, el văzu că plânsese.

– Maman? spuse el pe un ton interogativ şi îngrijorat, grăbindu-se s-o îmbrăţişeze. Îmi pare rău că te-am necăjit aşa de mult.

– Este numai vina mea, şopti ea, luându-l de mână. Eu am încurajat-o să te convingă să te întorci în Anglia. Probabil că a crezut că am trecut cu vederea relaţia amoroasă. Dar eu nu am ştiut. Eu nu m-am gândit decât la tine. Nu m-am gândit la ea nici măcar o clipă.

– Nu e vina ta. Eram deja îndrăgostit de ea. Dacă nu ar fi venit ea, eu tot m-aş fi întors la ea până la urmă.

Vocea lui Antoinette se înăspri. Îl fixă cu privirea.

– Dar nu o să te mai întorci niciodată acolo, nu-i aşa, Jean-Paul? Pentru că el ezită, ea insistă. Tatăl tău mi-a nenorocit viaţa din cauza lui Yvette. Nu-i nenoroci şi tu viaţa lui Phillip. Gândeşte-te la copii.

– Nu ne-am gândit amândoi decât la copii. De aceea sunt aici.

Umerii lui Antoinette căzură.

– Slavă Domnului! Se ridică în picioare. Jean-Paul o urmă. Ieşiră pe poartă şi se îndreptară spre château. Eşti tânăr. Vei iubi din nou. Nu poţi vedea acum, dar vei iubi. Inima are un fel miraculos de a se vindeca. Ai crede că nu este destul de puternică pentru a îndura o asemenea durere, şi totuşi ea supravieţuieşte pentru a iubi din nou. Găseşte o fată care să te poată face fericit şi să-ţi ofere copii. Umple Les Lucioles cu dragoste şi râsete. Nu fi ca tatăl tău. Fă-o la rândul tău fericită, rămânându-i fidel aşa cum ar fi trebuit să-mi rămână tatăl tău loial mie. Uită trecutul. Priveşte acest minunat colţ de Bordeaux. Este pregătit pentru o nouă familie şi un nou început. Îmi promiţi, Jean-Paul?

– Voi încerca.

Antoinette se opri pe pajişte şi se întoarse către el, hotărâtă să isprăvească subiectul.

– Nu, o să-mi promiţi. Sunt mama ta şi te iubesc. Tu eşti tot ce am. Eu ştiu ce e mai bine pentru tine. Nu mai lua legătura cu ea. Las-o în pace cu familia ei. Te rog, Jean-Paul. Dacă vrei să fii fericit, încredinţeaz-o trecutului şi nu te mai gândi la ea.

– Am să aştept să i se facă mari copiii. Când nu vor mai avea nevoie de ea, va veni la mine.

– Eh bien, hai s-o lăsăm aşa, cedă ea, sigură că el va uita de Ava cu timpul şi se va însura cu altcineva. Vino acum, vreau să-ţi arăt ce am plantat în livadă.

O lăsă să-l ia de braţ şi să-l conducă înapoi în grădină.

Jean-Paul simţi o scânteie aprinzându-i-se în interiorul învelişului de piatră al inimii. Pentru prima oară de când plecase, se simţi optimist. Va cultiva grădina şi va îngriji via, va planta şi mai mulţi copaci şi tufe şi va extinde terenul. Îşi va îndrepta dragostea către Les Lucioles, astfel încât atunci când ea va veni în sfârşit acasă, va vedea ce paradis a construit el pentru ea. Va şti că nu a încetat niciodată să o iubească.

Ava începu să se simtă rău, în căsuţă fiind, o stare continuă de greaţă, pe care o puse pe seama supărării. Nu voia să mănânce, coca-cola fiind singurul lucru care îi calma stomacul. Bea doze întregi, stând întinsă în patul de la mansardă, scriind în caietul de însemnări cu ortografia ei frumos ondulată. Zilele treceau. Dacă nu ar fi fost toamna, pe care o simţea apropiindu-se din vântul mai rece, din zilele mai scurte şi din culorile tot mai stinse ale grădinii ei, toate zilele s-ar fi contopit într-una singură, lungă şi tristă. Vru să-i scrie lui Jean-Paul, sau să-l sune, numai ca să-i audă vocea, dar ştia că n-avea nici un rost. Numai timpul putea să domolească durerea despărţirii lor, iar ea trebuia să accepte asta. Aşa că scria în caietul de însemnări cu intenţia ca într-o zi să i-l dea lui, astfel încât el să ştie cât de dor îi fusese de el. Că nu renunţase niciodată.

– Eşti cam palidă, Crenguţo, spuse Phillip într-o seară, în timpul cinei. Nu mănânci. Eşti bolnavă?

– Nu cred. Mă simt doar obosită şi abătută. Probabil de la vreme.

– Prostii. Cred că eşti însărcinată.

Ava fu uluită.

– Însărcinată? Crezi?

– Absolut. Ţi-e rău. Eşti obosită tot timpul. Nu mănânci. Fizic, nu e

nimic în neregulă cu tine. De ce nu-ţi cumperi un test din acelea cărora li se face mereu reclamă, ca să verifici?

– Sper să te înşeli.

– De ce? Mai deunăzi erai înnebunită să mai faci un copil. O luă de mână. Poate că ţi s-a îndeplinit dorinţa. De ce nu? Facem nişte copii aşa de adorabili.

Ava se albi la faţă la gândul unui nou copil. Apoi, o mică scânteie de optimism i se aprinse în inimă. Dacă era însărcinată, poate că era copilul lui Jean-Paul. Abia îndrăzni să alunge dorinţa.

A doua zi, se duse la farmacie şi cumpără un test de sarcină. Cu degete tremurânde, cufundă banda de testare în urină şi aşteptă. Închise ochii şi-şi puse o dorinţă. „Dacă Dumnezeu există, îl rog să-mi dea binecuvântarea copilului lui Jean-Paul, ca să am o bucăţică din el pe care s-o iubesc. Nu am făcut rău nimănui. Mi-am sacrificat iubirea pentru soţ şi copii. Un bebeluş va fi răsplata mea, dacă o merit.“ Deschise ochii şi văzu linia clară albastră a rezultatului pozitiv. Era, într-adevăr, însărcinată.

Se grăbi să-l sune pe Jean-Paul să-i spună că în pântecul ei creştea copilul pe care el şi-l dorise atât de mult. O bucăţică din el şi o bucăţică din ea, contopite prin dragoste. Deschise agenda ca să caute numărul de la Les Lucioles, dar nu-l formă. Rămase holbându-se la pagină, cu entuziasmul zgribulit sub lumina aspră a realităţii. La ce ar folosi? Le-ar face doar situaţia şi mai imposibilă. El va avea tot dreptul să-şi revendice copilul. Nu avea nimic de pierdut. Ea, pe de altă parte, putea pierde totul. Dacă i-ar fi mărturisit lui Phillip, şi-ar fi riscat propriii copii şi i-ar fi făcut pe toţi din jurul ei nefericiţi. I-ar fi rănit chiar pe oamenii pentru protejarea cărora sacrificase totul. Nu trebuia să afle nimeni. Niciodată. Phillip va crede că este al lui, iar copiii îşi vor accepta noul frate sau noua soră fără întrebări. Va lua adevărul cu ea în mormânt.

În primăvara următoare, când narcisele îşi ridicară căpşoarele drăgălaşe iar în aer pluteau petale de flori precum nişte confeti, Ava născu o fetiţă. Insistă să o numească Peach[39], după porecla pe care i-o dăduse ei Jean-Paul. Verity puse la îndoială sănătatea mentală a fiicei ei în urma alegerii unui nume atât de ridicol, dar Phillip îi făcu pe

plac. Era mândru de noua lui fiică. Era de părere că Peach semăna perfect cu mama ei. Ava răsuflă uşurată să vadă că bebeluşul avea păr blond şi piele albă, dar îl recunoscu pe Jean-Paul în zâmbetul ei. Pentru Ava, fiece zâmbet era un dar.

Castelană (în limba franceză) (n.tr.)

Piersică (în limba engleză) (n.tr.)

capitolul 34

Lumina melancolică a sfârşitului de vară

îmi umple sufletul de alean

Londra, 2006

David nu se simţise niciodată mai singur. Pierduse tot. Miranda refuza să-i răspundă la telefon. Îi scrisese, sperând că îşi va face timp să citească îndelungile lui scuze şi mărturisiri ale prostiei şi aroganţei. Mai presus de orice, îi era dor de copii. Încerca să se concentreze asupra muncii, dar chipurile mirate ale lui Gus şi Storm nu-i dădeau pace, umplându-i sufletul de ruşine. Nu mai vorbise cu Blythe de când se despărţiseră în gara Waterloo. O privise pierzându-se în mulţimea de navetişti, cu Rafael de mână, şi fusese străbătut de un fior de silă faţă de el însuşi. Cei care pierdeau cel mai mult erau copiii. Rafael nu avea să se mai bucure de un alt sfârşit de săptămână de joacă în copacul scorburos, iar Gus şi Storm nu mai aveau cum să se zbenguie în jurul vechiului castel în ruină alături de tatăl lor. Şi asta tocmai când lui începea să-i placă asta.

Îşi regreta aroganţa. Crezuse că era îndreptăţit să le aibă pe toate pentru că muncea din greu şi câştiga o căruţă de bani. Dar Miranda nu era unul din bunurile lui mobile, aşa cum erau casa şi maşina, pe care să-l adauge la o listă, care includea o amantă şi un cuibuşor de nebunii. O iubea. Era mama copiilor lui. El era un bărbat cu familie. Ar fi dat orice să poată da timpul înapoi. Orice.

David avea multe cunoştinţe, dar numai un prieten cu care putea să discute cu adevărat. Somerled Macdonald, poreclit Mac, era o

persoană pe care o cunoştea de foarte multă vreme. Genul de bărbat căruia îi putea încredinţa până şi cele mai jenante secrete ale lui fără să se teamă că acesta l-ar fi putut desconsidera vreun pic. Cu ochi căprui sinceri şi trupul înalt şi robust al unui sportiv talentat, Mac era de nădejde şi consecvent, cu un simţ al umorului care ştia să scoată întotdeauna tot ce era mai bun din ceva foarte rău. Soţia lui Mac, Lottie, se apropiase de Miranda de-a lungul anilor de când erau căsătoriţi. Avuseseră parte de frumoase partide de vânătoare pe domeniul familiei lui Mac din Yorkshise, iar David era la fel de obsedat ca Mac de rugby şi cricket, rămânând până la primele ore ale dimineţii în livingul din apartamentul lui Mac din Fulham, ca se uite la televizor la partidele de cricket dintre Anglia şi Australia. Mac era naşul de botez al lui Gus, iar David era naşul de botez al fiului lui Mac şi al lui Lottie, Alexander. Acum el avea nevoie de sfatul înţelept al unui naş.

În timp ce Lottie era sus, ca să-l bage în pat pe Alexander, David răbufni în faţa vechiului său prieten.

– Am fost un mare dobitoc, spuse el, aşezat pe sofa şi frământându-şi faţa în mâini. Am pierdut tot. Şi pentru ce? O aventură fără sens! Mac îl ascultă răbdător cum îşi relata prostia făcută într-un monolog jalnic. Miranda a fost întotdeauna soţia perfectă, şi uite cum am tratat-o eu! Mama ar spune că ce semeni aia culegi şi că merit pe deplin să primesc un şut în fund. Ridică ochii înroşiţi, implorând. Ce mă fac? Spune-mi, Mac. Cum s-o recapăt înapoi?

Mac stătea cu picioarele încrucişate, un pahar de bere în mână, un crac al pantalonului ridicat, lăsând la vedere o pereche de şosete de rugby.

– O s-o recapeţi, Dave. Dar mai întâi, te va face să te târăşti prin mocirlă. Nu are rost să te mai gândeşti la ce-a fost. E de domeniul trecutului şi nu poţi schimba nimic. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i scrii.

– Am făcut-o deja. Pariez că mi-a aruncat scrisoarea la gunoi.

Luă o gură de whisky.

– Mă îndoiesc. Dacă te mai iubeşte, aşa cum pariez că o face, va vrea să te audă cerându-ţi scuze. Va vrea să audă că-ţi doreşti să nu se fi

întâmplat niciodată, că o iubeşti şi o vrei înapoi. Cât te mult îi preţuieşti pe ea şi pe copii. Cât de mult te-ai umilit?

– Mult.

Mac ridică din umeri în stilul lui relaxat.

– Ceva de genul ai-căzut-în-patru-labe-în-mocirlă-ca-să începi-să-te-târăşti-înapoi?

– Da, cred că aşa ceva.

Mac rânji şi luă o duşcă de bere.

– Buuun. Ăsta e un început. Trimite flori cu un bileţel în care să-i spui că e singura femeie din viaţa ta. Şi nu un bucheţel, umple-i bucătăria cu trandafiri. Abia când pierzi pe cineva îţi dai seama cât înseamnă pentru tine. Foloseşte-te de asta, aşa te simţi acum. Dacă o vrei cu adevărat înapoi, va trebui să lupţi din răsputeri. Este rănită şi umilită. Dumnezeule, de ce nu ai ales pe cineva dintr-o altă lume, nu-mi pot imagina! În orice caz, în treacăt fie spus, eşti tatăl copiilor ei şi nici ea nu va vrea să te piardă. Va vrea doar să suferi la fel de mult cum suferă ea. Fii pregătit să petreci următorii zece ani de căsnicie cerându-ţi iertare.

– Nu vreau să fiu considerat un monstru de către copiii mei. Nu aş suporta să creadă asta... Îşi sprijini din nou capul în mâini. Whisky-ul îl ameţise.

– Este o femeie rezonabilă. N-o să-i întoarcă pe copii împotriva ta.

– Oamenii fac lucruri stupide când sunt încolţiţi. Scoase un oftat şi se lăsă pe spate în perne. Ştii, am fost aşa de obsedat numai de mine şi de muncă, încât am fost un tată groaznic. Am petrecut sfârşiturile de săptămână uitându-mă la televizor la sport în loc să merg cu copiii mei să ridicăm tabere şi să pescuim. Pe urmă, l-am văzut pe grădinar, Jean-Paul, cum îmi ia locul încet-încet. Râse amar. L-am văzut în grădina de legume cu Miranda şi copiii. Soarele strălucea pe cer, păsărelele ciripeau în pomi, nu le mai trebuia decât un câine ca să fie totul perfect ca într-o reclamă. Mi-am dat seama că eram îndepărtat de propria familie, şi ştii ce? Totul numai din vina mea. Nu a lui Jean-Paul. Doamne, el îşi făcea doar meseria, într-un mod strălucit. Eu m-

am distanţat de Blythe, până când aceasta a venit la mine la birou îmbrăcată doar într-o haină de blană. După asta, mi-am propus s-o termin cu ea şi să petrec mai mult timp cu familia mea. Tocmai începuse să-mi placă să fiu cu ei, când Miranda s-a apucat s-o invite pe Blythe la noi la sfârşit de săptămână. Nu am continuat relaţia, am încercat s-o închei cât mai delicat posibil. Ştiam că dacă o supăr, ar fi putut să dea din ea şi să strice tot. Miranda a crezut că i-o trag în seră. Aşa arăta, dar chiar nu era adevărat. Doamne, ce prost sunt!

– Oh, au fost o mulţime de alţi bărbaţi proşti înaintea ta şi o să mai fie o mulţime şi după tine. Nu eşti unic.

– Uită-te la tine, Mac, spuse David admirativ, golindu-şi paharul. Tu şi Lottie sunteţi atât de puternici. Foarte puternici. Tu nu eşti ca mine. Tu ai avut mereu încredere în tine. Te-ai simţit bine în pielea ta. Încă din şcoală, când străluceai pe terenul de rugby. Te invidiez. Tu nu ai fi niciodată aşa de prost.

Mac ridică din nou din umeri.

– Cu toţii greşim. O să te ierte. Ia uite, vine frumoasa mea nevastă.

Lottie coborî scările cu zâmbetul satisfăcut al mamei al cărei copil a adormit, în sfârşit.

– Mai vrei un whisky? îl întrebă ea pe David, privindu-l cu milă. Auzise toată conversaţia de sus, din camera lui Alexander.

– Tu eşti apropiată de Miranda, Lottie. Poţi vorbi cu ea? Convinge-o măcar să-mi acorde o întâlnire.

Lottie nu ştia dacă să facă pe niznaiul sau să spună că auzise totul prin perete. Se uită la Mac, care dădea din cap încurajator.

– Am auzit fără să vreau, spuse ea, luând paharul lui David ca să-l umple. O s-o sun pe Miranda.

David păru uşurat.

– Îţi mulţumesc, Lottie. Eşti un înger!

– Nu-ţi pot promite nimic.

– Ştiu. Dar văzând cum nu vrea să vorbească deloc cu mine, tu eşti singura cale prin care să-i transmit mesajul meu.

– Şi ce vrei să-i spun?

– Că o iubesc. Îmi pare rău. O vreau înapoi. Se aplecă în faţă ca să-şi sprijine coatele pe genunchi şi îşi frecă ochii. Mi-e dor de ea şi mi-e dor de copii. Sunt în iad.

Mac zâmbi încrezător. Lottie va şti exact ce să spună.

La Hartington House, Miranda stătea la birou, tastând furioasă la calculator. Absorbită de romanul ei, reuşea să nu se mai gândească la oroarea propriei relaţii. Inspirată de jurnalul Avei Lightly, de Jean-Paul şi de propria-i nefericire, cuvintele îi veneau aşa de repede, că degetele abia pridideau să ţină pasul. Scrisese o sută zece mii de cuvinte şi, spre surprinderea ei, era un text liric şi plin de pasiune, inteligent şi captivant. În ciuda năruirii căsniciei ei, era optimistă că măcar ceva bun va ieşi din toată nefericirea ei. În ciuda distragerii atenţiei, era conştientă încă o dată de parfumul de floare de portocal ce se răspândea discret.

Miranda găsi consolare în Jean-Paul. El o asculta când plângea în camera lui de zi, rememorând cum se cunoscuse cu David, cum o curtase şi cum se căsătoriseră. El o încuraja să se concentreze pe lucrurile care îi plăceau la el. La momentele bune avute împreună. La motivele pentru care s-au căsătorit. Ea înţelese că fisurile existau deja când încă erau la Londra; distanţa dintre ei dată de mutarea la ţară nu făcuse decât să le adâncească. La Londra, fusese aşa de ocupată cu propria viaţă, încât abia observase. Brusc, la Hartington, se instalaseră toţi fără el, ea se obişnuise să fie singură, iar prin acele fisuri pătrunsese o răceală, ca o adiere de mătase. Ar fi vrut să-i spună lui Jean-Paul că se îndrăgostise de el, dar îi era jenă. El era atât de demn, încât nu îndrăzni să-l pună într-o situaţie delicată.

Miranda scria obsesiv. Scria noaptea, imediat după ce adormeau copiii, până la primele ore ale dimineţii, când sunetul păsărilor trezindu-se şi lumina fluidă a zorilor se revărsau în biroul ei, aducându-i aminte cât era ceasul. Scria până o înţepau ochii şi îşi

simţea pleoapele grele. Pe timpul zilei, putea lucra deoarece copiii erau afară cu Jean-Paul. Pentru ei, nimic nu se schimbase. Păreau să accepte că tatăl lor nu putea veni acasă din cauza muncii. Gus o privea cu ochi negri, suspicioşi, dar ea reuşea să-l încredinţeze că, în ciuda certei lor, mami şi tati erau din nou prieteni. Jean-Paul îi ducea să călărească pe caii lui Jeremy, sus pe deal, de unde puteau vedea marea. El se uita în gol spre orizont, amintindu-şi ziua fermecătoare în care plouase, iar el şi Ava se adăpostiseră sub copaci.

Jean-Paul era mândru de grădini. Cu ajutorul domnului Underwood şi al Mirandei, le redase gloria de odinioară. Mai erau spaţii unde se putea planta, iar unele tufe aveau să ajungă la deplină maturitate abia peste câteva sezoane, dar reuşiseră să reînvie o parte din magie. Locul nu mai părea neînsufleţit. Mergea pe cărarea care şerpuia prin grădina rustică înspre porumbar şi simţea că Ava era acolo, printre trandafiri şi crini. Uneori, când stătea pe banca din jurul scoruşului de munte, i se părea că simte parfumul dulce de floare de portocal. Putea să închidă ochii şi s-o simtă stând pe bancă alături de el, felicitându-l pentru grădină, admirând florile aşa cum îi admirase cândva acea pictură, primul proiect al grădinii. Acele vremuri erau dulci-amare. Îşi reţinea lacrimile şi se întreba dacă nu cumva îşi irosise viaţa aşteptând-o, când ar fi putut să meargă mai departe, să se însoare cu altcineva şi să aibă copii. Îi privea pe Gus şi pe Storm jucându-se în grădină la fel cum Archie, Angus şi Poppy o făcuseră cândva, în urmă cu douăzeci şi şase de ani, şi tânjea după ceea ce nu avusese niciodată.

Scrisoarea lui David avea cinci pagini pline de scuze, de cât de dor îi era de ea şi de copii. O săptămână mai târziu, Miranda primi o furgonetă plină cu trandafiri şi un bileţel pe care scria: „Doar pierzându-te mi-am dat seama cât te iubesc. Am fost un idiot să cred că o persoană atât de preţioasă şi de specială mi se cuvine“. Apoi primi un telefon de la Lottie.

– A fost David pe la noi mai serile trecute şi s-a văzut cu Mac, îi spuse ea. Este distrus. Nu l-am văzut niciodată să arate atât de tragic.

– Merită tot ce i se întâmplă. S-a culcat cu o prietenă de-a mea. I-a tras-o până şi în sera de aici!

– El zice că nu.

– Atunci, de ce era deschis la şliţ?

– La asta nu am răspuns, recunoscu Lottie. Uite, a făcut o greşeală cumplită şi este total conştient de asta. Şi-ar dori să poată da timpul înapoi. Să nu se fi întâmplat niciodată.

– Ştiu. Am primit o scrisoare de cinci pagini.

– I-a cerut sfatul lui Mac. Este disperat să se împace cu tine. Îi e dor de copii...

– Jean-Paul este un tată mai bun decât a fost el vreodată.

– Da, a vorbit despre Jean-Paul.

– Cred şi eu. Îl face de ruşine pe David.

– David s-a făcut singur de ruşine, spuse Lottie cu înţelepciune. De ce nu vorbeşti măcar cu el?

– Nu încă. Este prea devreme. Trebuie să-mi limpezesc mintea. Totul este prea hidos. Abia reuşesc să fac faţă situaţiei, mă-nţelegi.

– Atunci, lasă-l să vadă copiii, sugeră Lottie cu diplomaţie. Era decisă să obţină ceva pentru David.

Miranda se gândi o clipă la propunere.

– Ai dreptate, recunoscu ea. Lupta este între mine şi David. Nu are nici o legătură cu copiii.

– Este foarte mărinimos din partea ta, Miranda, spuse ea, uşurată. Era un început.

– Spune-i că poate veni la acest sfârşit de săptămână. Eu o să vin la Londra şi o să mă cazez la un hotel. I-am promis unei prietene că mergem la cumpărături şi nu vreau s-o dezamăgesc. O să-mi prindă bine să plec câteva zile. O să fac o rezervare la Berkeley de vineri seara până duminică după-amiază.

– Eşti mai mult decât bine-venită să stai la noi, propuse Lottie.

– Eşti o dulce, Lottie, îţi mulţumesc mult. O să fiu cu prietena mea Etta. În orice caz, David poate măcar să plătească pentru un apartament de lux. Aş fi stat la Kensington dacă nu aş fi ştiut că probabil i-a tras-o lui Blythe acolo.

– Bună idee. O să-i transmit tot, mai puţin ultima chestie, şi te sun înapoi.

– Mersi, Lottie.

– Cu plăcere. Vă iubim pe amândoi, Miranda. Sper să puteţi trece peste asta.

– Şi eu.

Dar Miranda nu era sigură că îşi dorea asta. Se gândi din nou la Jean-Paul. Până nu discuta cu el, nu era sigură ce dorea.

Jean-Paul stătea pe banca de lângă scoruşul de munte. Copiii săpau o groapă printre laricii de lângă porumbar.

– Te superi dacă mă aşez lângă tine? întrebă ea, deschizând portiţa roşie şi păşind pe sub bolta de trandafiri roz.

– Te rog. Cum te simţi? întrebă el.

Ea se aşeză lângă el şi oftă, neştiind de unde să înceapă.

– Mi-a scris o scrisoare de dragoste lungă. Şi-a cerut scuze, spunând că regretă tot şi că vrea să ne împăcăm. Mi-a umplut bucătăria cu trandafiri roşii.

– Ăsta e un început bun.

– Am decis să-l las să vadă copiii la acest sfârşit de săptămână. Eu o să plec la Londra cu Henrietta şi ne vom caza la un hotel drăguţ. La urma urmei, nu este lupta lor. Ei de ce să sufere?

– Eşti înţeleaptă.

– Aş vrea eu. Tu eşti înţelept, Jean-Paul. Eşti un tată mai bun decât el. Cred că Gus avea nevoie doar de un tată care să-l scape de toate problemele. David nu a fost acel tată. Tu ai fost. Îşi plecă privirea.

Mulţumită ţie, Jean-Paul, eu am învăţat să-mi facă plăcere prezenţa lor şi să mă murdăresc pe mâini. Am învăţat să iubesc aceste grădini. Nu am crezut vreodată că voi putea. Eram o londoneză înrăită. Numai când mă gândeam la cizme de cauciuc mă oripilam, iar acum abia dacă mai port tocuri, şi asta nu mă deranjează. M-am schimbat. Tu m-ai schimbat.

– Nu eu, spuse calm Jean-Paul. Mi-ar plăcea să fie meritul meu, dar nu este. Este magia din grădină.

– Magia nu a venit de capul ei. Tu ai adus-o aici.

Simţea că roşeşte.

– Magia a fost mereu aici, Miranda, eu doar am readus-o la viaţă.

Ea inspiră adânc.

– Eşti un bărbat incredibil, Jean-Paul. Eşti înţelept, eşti bun, eşti adorabil cu copiii. Şi eşti aici pentru mine. Am ajuns să mă bazez pe tine. De fapt, mă îndrăgostesc de tine.

El nu răspunse, dar o luă cu braţul pe după umeri şi o strânse lângă el.

– Miranda, nu eşti îndrăgostită de mine. Eşti derutată.

– Nu sunt. Cred că m-am îndrăgostit de tine din ziua în care ai adus-o pe Storm acasă.

El tăcu o clipă, căutând cuvintele potrivite pentru a nu o răni.

– Ştii că eu nu te pot iubi. Nu aşa cum vrei tu, spuse el în cele din urmă.

Miranda simţi brusc cum o podidesc lacrimile şi începu să clipească pentru a le stăvili.

– Nu poţi?

– Eu te iubesc ca dragă prietenă. Dar să ştii că voi iubi întotdeauna pe altcineva. Nimeni nu va putea s-o înlocuiască în inima mea. Îi aparţine ei pentru totdeauna.

– Cine este ea?

– O femeie pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă. Era măritată şi avea copii. Am suferit o iubire imposibilă.

– A rămas cu soţul ei?

– Nu şi-a putut părăsi copiii pentru mine. Dragostea pentru ei a fost mai profundă. A făcut ceea ce a trebuit să facă. S-a întâmplat demult. Într-o altă viaţă. Eram tânăr. Acum sunt bătrân. Râse de propria prostie. I-am dăruit fiecare an din viaţa mea din ziua în care ne-am despărţit, acum aproape treizeci de ani.

– Nu ai încercat niciodată să mergi mai departe? Miranda era uimită de un asemenea devotament. Nu am crezut că oamenii au iubit astfel în zilele şi timpurile astea.

– Când iubeşti astfel, nu poţi merge mai departe. Nimeni nu s-a putut compara cu ea. M-a făcut să nu-mi mai doresc pe altcineva. Am trăit o mare poveste de iubire, nu m-aş mulţumi cu mai puţin.

Miranda avu impresia că mai auzise povestea asta undeva. Deodată, simţi că o ia ameţeala, dându-şi seama că jurnalul secret care îi captivase într-atât imaginaţia ar fi putut foarte probabil să-i fi fost adresat lui. Să-l fi iubit Ava Lightly pe Jean-Paul?

– Cât a durat iubirea voastră? întrebă ea precaută.

– Un an, răspunse el.

Acum Miranda era sigură. Dar ce însemna MF? Trebuia să citească jurnalul din nou ca să găsească răspunsul.

– Cum era?

– Era unică, excentrică, amuzantă şi dulce. O grădinăreasă talentată. O persoană care aprecia natura. Ea m-a învăţat tot ce ştiu.

Miranda se duse degrabă în casă. Caietul de însemnări era atât de gros, cu atâtea pagini. Dacă Jean-Paul era într-adevăr MF, atunci nu

era nici o coincidenţă că venise să muncească în grădina ei. Nu era nici o coincidenţă că reînviase grădinile aşa cum le plantase cândva Ava Lightly. El cunoştea fiecare centimetru al grădinii pentru că lucrase în acea grădină alături de ea. El pictase imaginea cu grădina rustică. Se întorsese s-o caute pe Ava, şi îi găsise în schimb pe Miranda şi familia ei. De aceea era aşa de trist. Ava nu-l aşteptase aşa cum promisese. Atunci, de ce lăsase caietul de însemnări în căsuţă? De ce nu i-l trimisese pur şi simplu în Franţa?

Răsfoi caietul, căutând descrieri ale lui MF. Acum făcuse legătura, totul începea să se aşeze, precum o imagine blurată care se limpezeşte. Găsi, în sfârşit, fraza care îl dădea de gol:

Of, Mr Frenchman, când ai plecat, ai luat cu tine o mare bucată din inima mea. Rana nu se va vindeca niciodată, ci va sângera la nesfârşit, până n-o să mai rămână nimic din mine. Copiii sunt unica mea consolare; fără ei, inima mea ar fi secată de iubire.

capitolul 35

Liniştea consolatoare de la miezul nopţii.

Am ştiut mereu că raiul este acolo sus,

dincolo de tenebre

În noaptea aceea, Miranda nu mai scrise la propriul roman, ci se sui în pat cu o ceaşcă de supă. Voia să termine caietul de însemnări. Voia să ştie ce s-a întâmplat până la urmă. Dădu paginile, până ajunse acolo unde se oprise din lectură, şi reluă nerăbdătoare.

Jean-Paul şedea în camera lui de zi, gândindu-se cu inima grea la castelul gol. Nu putea rămâne la Hartington pentru totdeauna. Făcuse ceea ce îşi propusese: reînviase grădinile aşa cum şi-ar fi dorit Ava. Habar n-avea unde era ea, iar o parte din el se temea prea tare să afle. Plecase fără un cuvânt, atâta tot. Trecuseră aproape trei decenii fără un murmur de încurajare din partea ei. Îşi trăise mai departe viaţa, iar el se întorsese în Franţa să preia podgoria, neavând alternativă.

El plecase acasă ca să-şi lingă rănile şi să se arunce în noua viaţă. Mama lui se străduise foarte mult să-l prezinte tuturor franţuzoaicelor respectabile şi frumoase pe care le putuse găsi, dar nici una nu-l impresionase. Inima îi era paralizată, şi nimeni nu putu s-o readucă în simţiri. Antoinette îşi dorea foarte mult nepoţi, dar Jean-Paul rămase de neclintit în devotamentul lui faţă de Ava, chiar dacă Ava nu-i putu rămâne devotată lui. Mama lui îl rugă şi-l imploră să facă o căsătorie de convenienţă, doar pentru a lăsa castelul unui copil trup din trupul lui, dar el refuză. Dacă s-ar fi însurat, ar fi fost o trădare. Ava rămase măritată, deoarece nu avea de ales. El alese să nu se însoare. Avu relaţii sexuale – avea nevoile lui de bărbat –, dar ele nu însemnară nimic; întâlniri fără suflet, care veneau şi treceau precum nişte umbre în noapte.

Moartea mamei lui fu cea care îl impulsionă să se întoarcă la Hartington. Avusese grijă de ea ca un fiu devotat, dar odată liber, făcu ce aşteptase să facă timp de douăzeci şi şase de ani: s-o găsească pe Ava şi s-o ia cu el. Dar viaţa nu este o carte de poveşti cu final fericit. Dacă îşi închipuise că urma s-o găsească în căsuţă aşteptându-l, fu dezamăgit. La ce-ar fi ajutat s-o caute prin toată ţara? Capitolul era încheiat.

Miranda începu să plângă. Finalul caietului de însemnări era mai tragic decât îşi imaginase. Ava păstrase căsuţa ca pe un altar. De aceea era masa încă aşezată pentru doi; singurul mod în care îşi putuse dovedi loialitatea faţă de el fusese să păstreze locul intact. Rămase măritată, îşi crescu copiii şi continuase ca înainte, căsuţa rămânând un testament al iubirii ei pentru el.

Miranda fu surprinsă când citi că Ava mai avusese un copil, aşa cum îşi dorise înainte de începerea relaţiei cu Jean-Paul. Era încă o legătură care s-o împiedice să plece. Peach o prinsese în ale maternităţii şi o împiedicase să plece.

Peach este consolarea şi bucuria mea. Mă umple în fiecare zi de admiraţie şi apreciere. Sunt binecuvântată. Din cenuşă, se ridică acest sufleţel care să-mi usuce lacrimile şi să-mi mângâie inima rănită cu privirea ei blândă şi zâmbetul fermecător. Am crezut că o parte din mine a murit în ziua în care el a plecat, dar m-am înşelat. Ea creştea în pântecul meu, la fel de strălucitoare şi de frumoasă ca el însuşi. Peach a venit, aducând îndeajuns de multă dragoste pentru a lipi cioburile spiritului meu şi a îndrepta lumea mea năruită. Dacă n-ar fi fost ea, sigur m-aş fi uscat ca o floare timpurie ucisă de ger. Peach este totul pentru mine, şi ea nici măcar nu ştie asta. Într-o zi, o să-i spun. Dumnezeu îmi dă acest curaj... Dumnezeu îmi dă timpul...

Miranda era uluită. Reciti ultimul paragraf printre lacrimi şi îşi dădu seama că Peach era copilul lui Jean-Paul. Copilul pe care şi-l dorise. Copilul pe care nu ştia că-l are. Fu copleşită de gravitatea secretului pe

care îl ţinea acum în mâini. „Ce e de făcut?“ Se cutremură la gândul de a-i spune că avusese caietul Avei în tot acest timp. Urma s-o blesteme că-l luase din căsuţă? Sau să înţeleagă că nu avusese de unde să ştie că fusese lăsat acolo pentru el? Cum avea să reacţioneze după ce îi va fi spus despre masa aşezată pentru doi, îngheţată în timp, acum douăzeci şi şase de ani, exact aşa cum o lăsase el? Avea s-o ierte vreodată?

A doua zi, Miranda o sună pe Henrietta pentru a-i explica planurile pentru sfârşitul de săptămână. Henrietta era copleşită de emoţie. Nu-i povestise Mirandei despre Jeremy. Petrecuseră seara împreună în sâmbăta aceea cu petrecerea de strângere de fonduri de la primărie. De atunci, el o vizitase adesea la magazin. Uneori, ea fusese la Troy şi Clare o anunţase de vizita lui.

– El, din nou, obişnuia să spună cu un zâmbet crispat. De ce nu te invită pur şi simplu în oraş?

Henrietta nu ştia de ce nu o invita la masă. Poate că era timid. Poate că voia să fie doar prieteni. Nu-şi putea imagina pe cineva ca Jeremy îndrăgostindu-se de ea. Poate că îi era doar milă de ea. Clare dădea ochii peste cap.

– Nu-i de mirare că eşti încă singură, spunea ea, fără intenţia de a fi rea. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine. De fapt, mulţumită lui Susannah şi Trinny arăţi destul de bine zilele astea!

După ce Miranda rezervase cazare la Berkeley Hotel, se apucă să afle unde se mutaseră Phillip şi Ava Lightly. Se gândi s-o întrebe pe doamna Underwood sau pe doamna vicar, dar pe urmă îi veni o idee şi mai bună: să treacă pe la poştă sub pretextul că primise un pachet pentru doamna Lightly. Cu siguranţă, când se mutaseră, lăsaseră o adresă unde să le fie redirecţionată corespondenţa.

Emoţia dezvăluirii secretului lumii ascunse a lui Jean-Paul şi a Avei Lightly îi distrăgea atenţia de la situaţia sinistră a propriei căsnicii destrămate. Departe de a se simţi respinsă de Jean-Paul, ea simţea compasiune. Dragostea ei pentru el pălea în faţa vâlvătăii Avei. Ea avea să-şi revină. Ava nu reuşise asta niciodată. Inima ei suferea

pentru amândoi. Dacă ar fi putut să-i readucă împreună, după tot acest timp, el ar ierta-o pentru că păstrase caietul de însemnări.

Intră hotărâtă în sediul poştei, aflat în magazinul deţinut de Jamal, fiul Fatimei.

– Ce mai faci, Jamal? întrebă ea veselă.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Mama ta e o comoară.

– Ştiu. Este foarte muncitoare, ca mine.

– Îmi dau seama. Administrezi locul ăsta de unul singur.

– Cu puţin ajutor din partea soţiei mele.

– Desigur. Toată familia lucrează. E mai ieftin!

– Într-adevăr, râse el. Spuneţi-mi, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Aş dori să-ţi cer o favoare.

– Vă rog.

Miranda încerca să nu pară agitată. Nu era obişnuită să fie necinstită.

– Am primit un pachet pentru doamna Lightly. Nu are adresa expeditorului pe el şi nu vreau să-l deschid.

– Desigur. Doriţi să i-l trimit eu?

– De fapt, mă gândeam s-o sun şi s-o întreb dacă nu i-ar plăcea să vadă ce am făcut în grădinile dumneaei. Poate lua singură pachetul. Este destul de mare, prea mare ca să fie trimis prin poştă.

– Înţeleg. Nici o problemă. Staţi să văd.

Se întoarse şi căută pe un raft cu dosare gri vechi, toate ordonat etichetate în ordine alfabetică. Când îl găsi pe cel căutat, îl scoase şi îl deschise. Inima Mirandei palpita la gândul că se apropia tot mai mult de femeia a cărei poveste de dragoste o fascinase într-atât.

– Locuieşte în Cornwall, într-un loc numit Pendrift. Doriţi să vă notez?

– Da, te rog.

– Este aici şi un număr de telefon. Au fost un cuplu încântător. Pe domnul Lightly nu prea l-am mai văzut după ce s-a îmbolnăvit, dar doamna Lightly venea cu regularitate să trimită scrisori şi să cumpere diverse lucruri de care uita la supermarket.

– Abia aştept s-o cunosc, spuse Miranda, luând bucata de hârtie.

– Oh, o să vă placă de ea, este foarte amuzantă.

Miranda abia aştepta s-o sune pe Ava. Deodată, caietul de însemnări prindea viaţă, personajele materializându-se dinaintea ei precum nişte fantome reînviate, povestea de dragoste ieşind dintre paginile lui. Ajunsă acasă, îşi ascultă mesajele. Era unul de la Lottie, care confirma că David venea la sfârşit de săptămână ca să vadă copiii. Se întreba ce avea să facă împreună cu ei timp de două zile şi decise să o pună pe doamna Underwood să gătească şi să-l roage pe Jean-Paul să fie atent, în caz că David s-ar fi furişat la televizor, lăsându-i pe copii de capul lor. Fatima era în hol, lustruind podeaua, domnul Underwood stătea în prag, bucurându-se de o pauză de cafea prelungită, povestindu-i despre invazia bruscă de cârtiţe care distrugeau pajiştea. Soarele lumina terasa şi aleea cu cimbru de parcă ar fi fost o frumoasă scenă de teatru, iar Miranda se opri o clipă ca să le admire în trecerea ei prin antreu către birou.

Închise uşa şi se aşeză la masa de lucru, formulându-şi în gând ce avea să spună. Decise să se prezinte şi s-o invite pe Ava să vadă grădinile. Planul era să o aducă la Hartington, unde urma să-l întâlnească pe Jean-Paul. Ea avea să-i dea lui Jean-Paul caietul de însemnări şi să recunoască faptul că îl luase fără să ştie de ce fusese pus acolo. Plină de încredere, formă numărul. Sună mult. Chiar înainte să închidă dezamăgită, de la capătul celălalt se auzi o voce de femeie.

– Alo!

Miranda luă taurul de coarne.

– Alo, vorbesc cu doamna Lightly?

Urmă o lungă pauză. Miranda se uită la bucata de hârtie şi se întrebă dacă nu cumva, emoţionată fiind, formase numărul greşit.

– Cine e la telefon?

– Numele meu este Miranda Claybourne şi locuiesc la Hartington House...

Vocea femeii se îndulci.

– Din păcate, mama mea a murit acum un an.

Miranda fu şocată.

– Ava Lightly a murit?

– Da.

– Şi domnul Lightly?

– Tata îmbătrâneşte, dar e bine, mulţumesc.

– Vorbesc cumva cu Poppy?

– Nu, eu sunt sora ei, Peach.

Mirandei i se uscă gura. Încercă disperată să găsească ce să spună.

– Îmi pare tare rău pentru mama dumitale, Peach. Am auzit atât de multe despre ea, încât parcă o cunosc. A fost atât de populară aici, în Hartington. Când ne-am mutat, nimeni nu vorbea decât despre incredibilele ei grădini.

– Au fost pasiunea ei. I-a fost tare greu să plece.

– Iartă-mă că te întreb, dar am fost aşa de curioasă. De ce a plecat?

– Tata a făcut un accident vascular cerebral şi nu mai făcea faţă scărilor. Ea l-a îngrijit singură. Nu a avut încotro. Cred că i-a frânt inima.

– Sunt sigură de asta. Ştii, eu am readus la viaţă grădinile. Am vrut să fac asta pentru ea. Când ne-am mutat noi aici, erau în paragină. Au

avut nevoie de multă muncă. Am simţit de datoria mea să le redau gloria de odinioară. Pentru ea.

– Ce drăguţ din partea dumitale. I-ar fi plăcut tare mult.

– Nu am făcut-o singură. Am fost ajutată de un francez minunat pe nume Jean-Paul de la Grandière. Aşa cum se aştepta Miranda, urmă o lungă pauză. A părut că ştia tot ce doresc. De fapt, l-am lăsat mai mult pe el să organizeze totul. În orice caz, grădinile sunt minunate acum. Dacă ai putea, mi-ar face mare plăcere să le vezi. Poţi veni oricând să stai aici. La urma urmei, a fost casa dumitale.

– A fost casa mea timp de douăzeci şi trei de ani, spuse ea şovăitor. Şi eu am iubit-o.

– Te rog să vii.

– Nu ştiu... Miranda auzi vocea unui bărbat pe fundal. E tata. Am să-i spun că ai sunat. O să fie recunoscător. Cu toţii am iubit Hartingtonul.

Miranda puse telefonul jos şi se lăsă pe spate în scaun. Deci, Ava Lightly murise. Se simţea aşa de tristă, de parcă o cunoscuse într-adevăr pe Ava. Dezamăgirea era copleşitoare. Trăise aproape un an povestea Avei în timp ce propria-i poveste se desluşise în jurul ei. Ava o ajutase să meargă mai departe. Acum, nu mai rămăsese decât cenuşă. I se frângea inima când se gândea la Jean-Paul, care bâjbâia orb prin acea cenuşă, întrebându-se de ce era aşa de rece.

Cu siguranţă el nu ştia de moartea ei. De ce se întorsese la Hartington dacă nu ca s-o găsească, aşa cum promisese c-o va face? Poate că Ava lăsase caietul acolo pentru că ştia că e pe moarte. Dorise ca el să ştie că ea îşi respectase partea ei de înţelegere. Miranda oftă derutată. Lucrurile nu aveau noimă. De ce nu i-a trimis caietul, pur şi simplu? De ce nu l-a sunat să-i spună că era bolnavă? De ce nu a făcut un efort să-l vadă înainte să moară, în loc să lase caietul în căsuţă, la mila noii familii care ar fi venit să locuiască acolo?

Miranda era tristă că Ava nu mai avea cum să vadă ce făcuse cu grădinile. Nu mai rămânea decât caietul şi urâtul adevăr pe care trebuia să i-l spună acum lui Jean-Paul. Se ridică şi se duse să se aşeze pe banca de lângă scoruşul de munte şi să se gândească. Nu avea nici un motiv să-i spună imediat. Putea să amâne. Nu ar fi fost mai drăguţ

faţă de Jean-Paul? Atât timp cât exista viaţă, exista speranţă. O să-şi aleagă momentul cu grijă.

capitolul 36

Natura tămăduitoare din grădina mea

poate vindeca şi cele mai rănite inimi

David sosi la Hartington House la câteva ore după ce Miranda plecase la gară cu Henrietta, care îşi parcase Fiatul pe aleea lor, urmând să şi-l recupereze la întoarcere. Doamna Underwood supraveghea copiii în bucătărie, gătind pentru trei persoane. Nu avea rost să-i trimită pe copii la culcare în clipa când tatăl lor intra pe uşă; în plus, era sfârşit de săptămână; puteau să doarmă toţi mai mult a doua zi dimineaţă.

Doamna Underwood auzi uşa de la intrare deschizându-se. Gus şi Storm săriră de pe bancheta unde curăţaseră fasole bob pentru prânzul de a doua zi şi o luară la fugă pe coridor, ca să-l întâmpine. O auzi pe Storm chiuind „tati“ şi râsul lui David, probabil luând-o în braţe şi legănând-o în aer. Era o întâlnire fericită. Auzise zvonuri despre o amantă cu care Miranda l-ar fi prins giugiulindu-se în seră, dar ei nu-i plăcea să-şi bage nasul în treburile altora. După cum se auzea, David era în culmea fericirii.

– Ce face băiatul meu? îl întrebă el pe Gus, aplecându-se să-i ciufulească părul. Ai crescut!

– Ba nu, spuse Gus. Ai nevoie de ochelari.

– Aici ai dreptate. Dar am dobândit unii, metaforic vorbind, şi nu te-am văzut niciodată mai bine decât te văd acum.

Gus strâmbă din nas. Tatăl lui vorbea altfel.

– Haideţi să vedem când primim de mâncare.

O luară toţi trei pe coridor înspre bucătărie, unde doamna Underwood

îşi zvânta mâinile cu şorţul.

– Bună seara, domnule Claybourne, spuse ea, zâmbind la vederea lui. Îl găsise întotdeauna tare chipeş pe domnul Claybourne. Slăbise, din câte observa ea. I-ar fi prins bine să mănânce ceva. Am făcut friptură de pui la cuptor cu cartofi, îl informă ea, dorindu-şi să mai fi adăugat nişte cartofi în plus în tavă.

– Miroase delicios! Când vreţi să mâncăm?

Ea se uită la ceasul prins bine în jurul încheieturii mâinii ei grăsuţe.

– Într-o oră. Pe la opt şi jumătate.

– Bun. Haideţi, copii, haideţi să mergem afară înainte de cină. E păcat să irosim o seară atât de minunată.

Gus se uită la sora lui şi ridică din umeri. Parcă nici nu era tatăl lor.

O porniră pe aleea cu cimbru, înspre pădure.

– Ce vom face, tati? întrebă Storm.

– Nu ştiu. Vedem pe parcurs.

– Am făcut o tabără în porumbar cu Jean-Paul, spuse Gus, alergând înainte ca să i-o arate.

David tresări la auzul numelui acelui bărbat.

– Sunt convins, spuse el sec, privind-o pe Storm urmându-şi fratele.

Se uită prin grădină, parfumată în lumina suavă a înserării, şi observă cât de frumos era totul. Erau mai puţine culori acum, doar diferite nuanţe de verde şi alb. Era ceva foarte liniştitor la lipsa de accente aprinse, iar el simţi tensiunea care se acumulase de când fusese descoperit cu Blythe dând încet înapoi, ca o maree lină ce duce rămăşiţe cu fiecare val al ei.

Copiii zăboviră pe lângă porumbar, arătându-i tatălui lor focul pe care îl făcuseră ca să gătească la el şi groapa din pământ în care aveau să-şi îngroape comoara. David observă umbrele mov ce cădeau pe ea, felul în care albul devenea roz, şi spre surprinderea lui, văzu o pereche de

hulubi intrând în zbor printr-una dintre ferestruicile de sub acoperiş. Primi o infuzie de optimism, sufletul umplându-i-se brusc de emoţie, ca şi cum ceva magic urma să se petreacă.

– Haideţi! Să mergem mai departe, spuse el, pornind cu paşi mari către câmp.

Copiii o luară la fugă după el. David simţi o mânuţă strecurându-se în mâna lui şi se aşteptă s-o vadă pe Storm, ţopăind lângă el. Spre surpriza lui, era Gus. Îi zâmbi fiului său. Gus îi zâmbi şi el stângaci, după care îşi plecă privirea. Nu simţea că merită încrederea lui Gus. Nu se calificase încă pentru a merita acel nivel de încredere.

Ajunseră la câmpul pe care Jeremy Fitzherbert îşi ţinea vacile şi săriră gardul. Charlie, măgăruşul, îşi înălţă capul şi se opri din mestecatul ierbii la vederea băieţelului.

– Ar fi trebuit să aducem un morcov pentru Charlie, spuse David.

Gus simţi un val de ruşine. Storm întinse mânuţa.

– Vino, Charlie, îl chemă ea, dar măgarul nu se mişcă. Îi privea precaut, cu corpul încordat, pregătit s-o ia la fugă. Nu-ţi fie teamă, continuă ea. Tati, de ce nu vrea să vină? De obicei vine.

– Nu este obişnuit cu mine, spuse David. Haide, Charlie.

David întinse mâna şi zâmbi încurajator. Se apropiară de el încet. Charlie nu ştia la ce să se aştepte. Păreau destul de prietenoşi. Gus îşi retrase mâna din cea a tatălui lui şi căută un mentosan în buzunarul pantalonului. Deschisese un pachet în după-amiaza aceea. Puse unul în palmă şi i-l întinse măgarului.

– Vino, Charlie. N-o să-ţi fac rău. Îl fixă pe măgar cu privirea, sperând să transmită bunătate şi sinceritate. Ştia că animalului îi era teamă de el şi nu-l condamna. Fusese rău cu el, alergându-l pe tot câmpul cu un băţ. Acum îi era ruşine de faptele lui. Fusese tânăr pe atunci, gândea el, tânăr şi ignorant. Acum se mai maturizase, învăţase să nu mai facă rău vietăţilor, indiferent de mărimea lor. Toate meritau respect. Jean-Paul îl învăţase asta. Nu te teme, Charlie. N-o să-ţi mai fac rău; niciodată, adăugă el şoptit, sperând că tatăl lui nu auzise.

Măgarul întinse de probă gâtul şi adulmecă mâna lui Gus cu nările lui mari şi catifelate. Era greu să-i reziste mirosului. Îşi întinse buzele şi aspiră bomboana. Storm se agită bucuroasă. David îşi puse mâinile în şold şi-l privi pe Gus cum mai scoate nişte mentosane, dându-i una surorii lui, ca să-l poată hrăni şi ea pe Charlie. Încetul cu încetul, Gus se împrieteni cu vechea ţintă a răutăţilor lui. Charlie îl lăsă pe băiat să-i mângâie faţa şi să-l scarpine cu degetele murdare pe nasul lui lat. Storm îl mângâie pe grumaz şi smulse bucăţi încâlcite de păr ce-i atârnau pe spinare ca nişte cozi rasta.

– Trebuie periat bine, spuse ea. O să-l întreb pe Jeremy dacă-l putem scoate de aici şi curăţa.

– Bună idee, fu de acord Gus. Putem să-l legăm cu o sfoară şi să-l ducem la plimbare.

– Da, şi să-l hrănim. Ar putea fi animalul nostru de companie.

– Cred că i-ar plăcea, spuse David. E clar că-i plac mentosanele.

Gus îşi lipi fruntea de a lui Charlie şi îşi ceru scuze în şoaptă. Charlie păru că-l înţelege. Pufni şi fornăi, mişcându-şi urechile lungi. Când o porniră din nou către pădure, Charlie se luă după ei până la poartă şi rămase acolo, uitându-se după ei cum se pierdeau printre copaci. Gus se simţea euforic. Acum, greşelile lui din trecut erau complet şterse. Cu energie nouă, o luă la fugă pe cărarea dintre copaci, sărind peste crengi căzute şi rugi de mure. Storm mergea cu tatăl ei, uitându-se după zânele care hălăduiau prin frunziş. David se întreba de ce fusese oare mereu prea ocupat pentru aceste plăceri simple. Privi împrejur cum lumina apunea, aprinzând vârfurile copacilor, cufundându-le în umbră, şi îşi dădu seama că îi aparţinea acelui loc. Alături de familia lui. Orice s-ar fi întâmplat, intenţiona să lupte ca să o salveze.

Miranda şi Henrietta se instalară în apartamentul lor de la Berkeley Hotel, o cameră luminoasă şi spaţioasă cu vedere spre străzile aglomerate ale Londrei. Harvey Nichols era la numai un cvartal distanţă, iar Harrods, puţin mai încolo. Miranda ar fi trebuit să fie euforică. Aproape că putea simţi parfumul pătrunzând pe fereastră. Şi totuşi, se simţea abătută. Nu se putea gândi decât la Ava Lightly şi la

Jean-Paul şi la toată situaţia fără speranţă. Trăise povestea lor de dragoste ca şi cum ar fi fost a ei.

Henrietta era uluită de grandoarea hotelului. Se fâţâia de colo-colo prin cameră, minunându-se de baia de marmură, unde sticluţe de uleiuri de baie Molton Brown erau aranjate frumos lângă săpunuri mititele şi un kit pentru cusut în miniatură. Îşi puse halatul de baie alb pufos şi făcu o piruetă, de parcă ar fi fost o rochie de bal.

– Ne-au dat până şi papuci de casă! chiţăi ea.

– Sus e o piscină, dacă ai chef să înoţi, şi un spa. Trebuie să mergi la un masaj.

– Nu mi-am făcut masaj niciodată, mărturisi ea, înroşindu-se. Nu cred că aş fi fericită să mă dezbrac în faţa unui străin. În plus, sunt uriaşă!

– Nu fi naivă, Etta. Ei masează oameni de zece ori mai mari decât tine. Haide, insist. Mâine, la şase, când vom fi epuizate. Eu merg sigur la un masaj.

Henrietta îşi privi prietena. Deşi zâmbea, nu-şi putea ascunde nefericirea. Până şi frumoasa ei piele arăta cenuşie. Nu-i plăcea să se amestece. Îşi dorea ca Miranda să i se destăinuie, astfel încât să-i fie o adevărată prietenă, ca Troy, care îi era mereu alături, la bine şi la rău. Asta însemna un prieten pentru Henrietta: cineva pe care se putea baza să o iubească, în orice condiţii. Îşi dorea ca Miranda să-i ofere acea ocazie favorabilă.

În seara aceea, luară cina în cameră, în halate de baie. Chelnerul le aduse comanda pe un cărucior, cu farfuriile păstrate calde sub clopote mari de argint. Henrietta era aşa de încântată, că bău mult prea mult vin şi mâncă tot din farfurie, inclusiv ardeiul mic roşu, care nu-i plăcu deloc.

– Îmi pare rău că am fost o prietenă groaznică, spuse Miranda, făcându-şi curaj cu un pahar de vin. Sunt sigură că ai auzit zvonul că eu şi David ne-am separat deocamdată. L-am prins că se culca cu o veche prietenă de-a mea. O fată pe care o ştiu din şcoală. Avea o relaţie cu ea de luni de zile.

– Auzisem eu ceva de genul. Nu am vrut să pun întrebări...

– N-o mai văzusem de ani de zile, şi am dat deodată nas în nas cu ea la Londra. Fiul ei e de aceeaşi vârstă cu Gus.

– Nu te aştepţi să fii trădată astfel de o prietenă.

– Dar ea nu era o prietenă adevărată, nu-i aşa? Doar pentru că am fost apropiate în şcoală. A curs multă apă pe sub poduri de atunci. Suntem oameni foarte diferiţi. Şcoala ne-a legat, dar în afară de Gus şi Rafael, nu avem nimic în comun – cu excepţia lui David, desigur.

– Îmi pare tare rău.

– Mersi. Viaţa e naşpa. Ţi-aş fi spus, dar a trebuit să-mi fac ordine în cap mai întâi. În orice caz, domnul şi-a cerut scuze.

– Îl mai iubeşti?

Miranda luă o înghiţitură generoasă de vin şi miji ochii.

– Cred că da.

– Crezi că da? Henrietta nu înţelegea cum de era posibil să nu ştii.

– Nu prea mi-a stat mintea la asta în ultima vreme.

Miranda se gândea dacă să-i spună sau nu. Trebuia să spună cuiva, secretul îi ardea o gaură în inimă.

– Ce anume ţi-ar putea distrage atenţia de la grija pentru propria-ţi căsnicie?

Miranda râse.

– Ştiu, e prostesc. Nici eu nu înţeleg prea bine. Ca să fiu sinceră, mă bucur că ceva e mai fierbinte decât David. Este vorba de Jean-Paul.

– Doar nu eşti îndrăgostită de el, sau…?

– Nu, şi nici el nu e de mine, spuse Miranda, rânjind cu înţeles către prietena ei. Nici tu nu eşti îndrăgostită de Jean-Paul, nu-i aşa? Henrietta scutură din cap. Atunci, de cine? Este cineva, pot s-o citesc pe chipul tău. Miranda simţea nevoia să audă despre fericirea altcuiva ca de o rază de lumină care să împrăştie întunericul ce-o învăluia

acum.

– Vreau să aud povestea ta mai întâi, spuse Henrietta.

– Ţi-o spun numai dacă îmi zici de cine eşti îndrăgostită.

– Jeremy Fitzherbert. Gata, acum am zis-o.

Miranda fu surprinsă. Se lăsă pe spate în scaun şi se holbă la Henrietta, văzând-o deodată într-o lumină complet diferită.

– Jeremy Fitzherbert. Nu v-aş fi văzut niciodată împreună. Dar acum, că ai adus vorba, nu-mi vine să cred că nu mi-a trecut prin cap. Cât de departe aţi ajuns?

– Oh, nu foarte departe, bâigui ea, plecându-şi privirea şi făcându-se roşie ca ardeiul pe care îl mâncase ca o nătângă. Nici măcar nu ne-am sărutat. Poate că el nici nu vrea.

– Nu vorbi prostii. Dacă nu vă sărutaţi, atunci ce faceţi?

– Am petrecut ceva timp împreună. Vine pe la magazin.

– Probabil că are deja magazinul lui, spuse Miranda.

– E un scump.

– Este foarte chipeş. Îmi amintesc când l-am văzut prima oară, i-am remarcat ochii. Sunt foarte albaştri.

– Da, sunt, nu-i aşa?

– Hai, mergi mai departe. De ce nu faci tu prima mişcare?

– Oh, nu aş putea.

– Atunci, ar trebui să-l încurajezi mai mult.

– Sunt sigură că ştie.

– Atunci, de ce nu face o mişcare?

– Pentru că e timid.

– Ba nu este. Nu este sigur că şi tu simţi la fel.

– Poate că vrea să-mi fie doar prieten.

Miranda aproape că se înecă cu vin.

– Nici un bărbat nu trece prin toate chinurile astea pentru prietenie – decât dacă este gay.

– Ca Troy, spuse Henrietta, zâmbetul devenindu-i melancolic. Deci, care este secretul tău?

Miranda îşi goli paharul şi îşi mai turnă unul.

– O să încep cu începutul...

– Acesta e mereu cel mai bun punct de pornire, chicoti Henrietta, simţindu-se delicios de zăpăcită.

– ... cu un caiet de însemnări pe care l-am găsit în căsuţa de pe domeniu...

Henrietta ascultă în timp ce Miranda îi povesti despre Ava Lightly, aventura ei amoroasă cu un bărbat misterios pe care îl numea MF şi grădinile pe care le plantaseră împreună.

– Bărbatul pe care Ava îl numea MF este Jean-Paul.

– Doamne, Dumnezeule! se miră Henrietta. Eşti sigură?

– Mr Frenchman – am crezut că este o coincidenţă când a intrat în casa mea ca din întâmplare, oferindu-şi serviciile de grădinar. Ştii, acum îmi vine în minte, când l-am întrebat ce făcea, mi-a zis „Grădinăresc“. Nu a spus niciodată că e grădinar. „Grădinăresc, de ce nu?“ Abia acum, privind retrospectiv, mi se pare ciudat. Are o frumoasă podgorie în Franţa. Nu-i de mirare că nu a întrebat niciodată de bani. Este un om bogat. Numai iubirea l-ar putea face pe un bărbat de condiţia şi cu statutul lui să fie un umil grădinar şi să trăiască într-o amărâtă de căsuţă! A spus că va readuce grădinile la viaţă şi aşa a şi făcut. Dar n-o poate readuce la viaţă pe Ava. A murit.

Henrietta se albi la faţă.

– A murit?

– Am sunat-o şi am vorbit cu fiica ei.

– I-ai spus lui Jean-Paul?

– Încă nu. Mi-e prea frică.

– Trebuie să-i spui! Trebuie să-i dai caietul. Îi aparţine de drept lui.

– Măcar va şti cât de mult l-a iubit.

– Trebuie să-i spui că ai găsit căsuţa ca pe un altar închinat iubirii lor. Masa aşezată pentru doi, ceainicul şi ceştile. Casa păstrată ca şi cum ar fi plecat amândoi la o plimbare şi nu s-au mai întors niciodată. Este cea mai romantică poveste pe care am auzit-o.

– Dar mai ei ceva, Etta.

– Trebuie să-mi spui. Nu mai rezist!

– Peach, fiica ei cu care am vorbit, este copilul lui.

– Eşti sigură?

– Sunt absolut sigură. Ava scrie asta foarte clar în caietul ei. După ce Jean-Paul s-a întors în Franţa, Ava şi-a dat seama că era însărcinată. Scrie că Phillip a crezut că bebeluşul arăta exact ca ea, dar ea a recunoscut zâmbetul lui Jean-Paul. A numit-o Peach, adică aşa cum o poreclise pe ea Jean-Paul – ma pêche. Miranda începu să plângă. Ştii ce spunea? Spunea că fiecare zâmbet pe care i-l adresa fiica ei era un dar.

Cele două femei şedeau la masă, lacrimile şiroindu-le pe obraji. Chelnerul veni să ia căruciorul, le privi, se scuză şi se retrase ca un pinguin opărit.

– Îţi dai seama ce feţe avem? spuse Henrietta, râzând printre lacrimi.

– Un singur lucru nu înţeleg. Dacă Ava ştia că e pe moarte şi dorea ca el să aibă caietul, de ce nu l-a trimis pur şi simplu?

Henrietta era la fel de perplexă ca şi Miranda.

– Poate că a vrut doar ca el să-l aibă numai dacă se ţinea de partea lui de înţelegere. Nu-l putea trimite tam-nisam; se putea ca el să se fi însurat şi să fi uitat de ea. Trecuseră peste douăzeci de ani. Dar dacă el s-ar fi întors după ea, aşa cum promisese, atunci l-ar fi găsit. L-ar fi meritat. Înţelegi?

– Cred că ai dreptate. Mă surprinde că poţi gândi limpede după tot vinul pe care l-ai băut.

– M-a făcut mai lucidă, râse Henrietta. Crezi că va fi rănit pentru că Ava nu i-a spus niciodată despre Peach?

– Da, dar MF din caiet ar fi înţeles. Nu-i putea spune. Îţi poţi imagina complicaţiile? Singurul mod în care îşi putea proteja familia era să păstreze secretul.

– Crezi că Phillip şi-a pus vreodată întrebări?

– Nu ştiu. Mă îndoiesc. Ea nu a crezut niciodată că el a suspectat ceva.

– Ăsta e material pentru un roman.

– Ştiu, spuse Miranda.

– L-ai putea scrie tu, sugeră Henrietta.

– Aşa e, dar ar fi cinstit?

Nu îndrăzni să-i spună Henriettei că îl scrisese deja. Brusc, simţi că este greşit, ca şi cum ar fi călcat pe mormântul Avei.

– Licenţă artistică. Ar putea fi inspirat din realitate, dar cu o notă personală dată de tine.

Miranda se aplecă în faţă.

– Ştii, cred că Ava ar vrea ca eu să-l scriu. Îşi aminti mirosul de floare de portocal care umplea camera de fiecare dată când se aşeza la birou să lucreze. Nu mă întreba cum, dar cred că ar vrea.

A doua zi, Miranda şi Henrietta luară cu asalt magazinele. Merseră la Harvey Nichols, colindară pe Sloane Street, apoi porniră spre Selfridges, după ce mâncară de prânz la Caprice. Celebra Pandora le aşteptă cu pahare de şampanie şi cu propriul şi încrezătorul ei simţ al stilului. Miranda se aşeză într-un fotoliu confortabil din încăperea privată, în timp ce Pandora începu să scoată rochii şi haine, pantaloni şi jachete de pe cuierul pregătit dinainte. Henrietta făcu ce i se spuse şi probă tot.

– Ştiu că multe dintre acestea sunt forme pe care nu v-aţi imaginat vreodată că le-aţi purta, spuse Pandora, cu dinţii ei perlaţi perfecţi, strălucind în contrast cu tenul bronzat. Dar Miranda mi-a spus că doriţi o schimbare de stil totală – o schimbare gen Trinny şi Susannah. Pandora ridică în aer un sutien şi râse. Secretul succesului lor este sutienul! Acum va fi şi secretul succesului dumneavoastră.

Sacoşele erau prea mari şi prea multe pentru a le putea căra singure înapoi la hotel, aşa că Pandora organiză să le fie livrate în acea seară. Henrietta era copleşită de generozitatea Mirandei.

– Mie îmi face o plăcere şi mai mare decât ţie, spuse Miranda, luând-o pe Henrietta de braţ. Obişnuiam să trăiesc pentru cumpărături, acum nu-mi mai pasă aşa de mult. Totuşi, abia aştept masajul.

– Mă simt încrezătoare azi, spuse Henrietta, inspirând adânc, simţindu-se alt om. O să fac şi eu un masaj.

Când Miranda şi Henrietta reveniră la Hartington, David plecase deja. Miranda simţi un fior de dezamăgire. Îi plăcuse să petreacă sfârşitul de săptămână la Londra, cu Henrietta. Fusese bine să pună un pic de distanţă între ea şi casă, să aibă timp să evalueze ce era important. Dar i-ar fi plăcut să-l vadă. În ciuda ticăloşiei lui, îi era dor de el. Casa părea incompletă fără el. Înainte să se gândească la plecarea lui, fu tulburată de Jeremy şi de copii, care se vedeau venind prin grădina sălbatică, ducându-l pe Charlie de o sfoară. Henrietta îşi trecu repede mâna prin părul proaspăt vopsit cu şuviţe şi făcu cu mâna. Jeremy îşi ridică pălăria şi salută şi el. Copiii o luară la fugă, direct în braţele mamei lor.

– Mi-ai cumpărat un cadou? întrebă Storm.

– Charlie este animalul nostru de companie! spuse Gus. Ne mănâncă din palmă şi alte chestii. Îi plac mentosanele!

Miranda se întoarse şi-o văzu pe doamna Underwood stând în uşă.

– Henrietta, mă duc să stau de vorbă cu doamna Underwood. Mi-a făcut mare plăcere. Îţi mulţumesc că ai făcut totul atât de distractiv.

Cele două femei se îmbrăţişară.

– Nu, eu îţi mulţumesc pentru tot. Sunt altă femeie. Henrietta râse, rotind cheile maşinii pe deget. Acum precis arăt ca o femeie!

– Arăţi grozav! Acum, nu-l lăsa să scape!

Henrietta se roşi de emoţie.

– Şi tu fă ce trebuie.

– Aşa voi face. Chiar acum, cât doamna Underwood e încă aici să aibă grijă de copii.

O privi pe Henrietta trecând prin poarta grădinii cu Jeremy, ca să-l ducă pe Charlie înapoi pe câmp, apoi se duse să stea de vorbă cu doamna Underwood.

– Cum a fost pe-aici? întrebă ea.

Doamna Underwood îşi încrucişă braţele.

– S-au distrat de minune împreună. Domnul Claybourne s-a distrat mai mult, cred, decât s-a distrat în ani. Îi iubeşte pe copiii ăia. O să-ţi povestească ei tot, sunt sigură. Ştiu că nu e treaba mea, dar, te superi sau nu, Miranda, eu am să-ţi dau un sfat. Creştineşte este să ierţi. Bărbaţii fac prostii care nu înseamnă nimic. Merită pedepsit puţin, dar este un om bun şi un tată bun. Aşa, acum am zis-o. Îşi ţuguie buzele.

– Vă mulţumesc, doamnă Underwood. Vă apreciez gândurile, răspunse Miranda smerită. Doresc să vă cer o favoare. Trebuie să mă întâlnesc cu Jean-Paul în seara asta. Este foarte important. Aţi putea sta dumneavoastră cu copiii? N-o să întârzii mult.

Doamna Underwood ridică din sprâncene.

– Dacă este aşa de important, nu pot să refuz. Uite cum facem, trebuie să-i pregătesc ceaiul domnului Underwood. Plec acum un pic, cât le faci baie copiilor, şi pe urmă revin să stau cu ei. E în regulă aşa?

– Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Underwood. Ar fi nemaipomenit.

Jeremy o privi admirativ pe Henrietta din cap până-n picioare.

– Radiezi, spuse el.

– Mulţumesc, răspunse ea, roşind. M-am distrat de minune.

– Se vede.

Ochii lui zăboviră pe chipul ei mai mult decât normal. Ea privi în altă parte. Traversară pajiştea către câmp. Soarele asfinţea, inundând cerul cu sirop auriu. Pe iarbă, se forma deja rouă, iar păsărelele ciripeau în copaci, pregătindu-se de culcare. Vântul adia cald şi dulceag. Henrietta îşi aruncă ochii prin grădini, simţind magia pe care Ava şi Jean-Paul o creaseră acolo, şi deveni deodată visătoare. Grădinile acelea fuseseră udate cu lacrimile lor.

– Jeremy, spuse ea brusc, pălind când îşi dădu seama de intensitatea sentimentelor ei pentru el şi de nevoia de a i le mărturisi. El se opri din mers şi o privi. Vreau să-ţi spun ceva.

– Da? Chipul lui deveni serios.

– Ei bine, e ceva ce vreau să-ţi spun de mult timp... Înghiţi anevoios, îndoielile înecând-o dintr-odată iar. Începu să-şi mişte picioarele. Ai acasă un magazin care să rivalizeze cu al meu? Se bâlbâi, simţindu-se ridicolă. El zâmbi. Ea simţi cum îşi recapătă încrederea. Vezi tu, dacă ai, atunci nu am de ales, trebuie să ne unim magazinele şi să facem unul singur, mare, pentru că nu pot accepta concurenţa. Ăsta este un oraş mic.

Jeremy îşi scoase pălăria şi-şi puse mâna pe umărul ei.

– Şi eu mi-am făcut griji în această privinţă, spuse el. Eşti foarte înţeleaptă să vii cu o soluţie. Henrietta uită să respire.

Jeremy se aplecă şi o sărută. Uluită, ea îl cuprinse cu braţele în jurul mijlocului şi îl lăsă s-o tragă lângă el. Când îşi dădu seama că uitase să respire, luă o gură de aer, apoi râse.

– Cred că trebuie să te muţi la mine cât mai repede cu putinţă, ca să rentabilizăm asocierea noastră, spuse el. Sunt, însă, nişte aspecte legale de luat în calcul.

Ea îl privi, încruntându-se nedumerită.

– Aspecte legale?

– Căsătoria, Henrietta. Dacă ai şti de când aştept eu să te găsesc, ai înţelege de ce nu vreau să mai pierd timpul. Te iubesc. Acum pot spune asta. Te iubesc şi doresc să-mi petrec viaţa cu tine. Îţi pot oferi doi câini sentimentali şi o fermă dezlânată, o cireadă de vaci de lapte şi un tractor mare şi roşu. Te rog să spui da, că altfel nu ştiu ce-am să fac cu tot săpunul ăla!

capitolul 37

Nimic nu rămâne la fel. Totul se îndreaptă către final.

Chiar şi noi. Moartea nu este altceva

decât o altă schimbare

Miranda îl găsi pe Jean-Paul în bucătărie, pregătindu-şi cina.

– Arată bine, spuse ea, privindu-l cum găteşte pui cu ceapă şi roşii.

– Data viitoare o să pregătesc două porţii.

O privi curios. Apoi ochii îi căzură pe caietul de însemnări. Deveni brusc serios, de parcă ar fi putut simţi mirosul cenuşii Avei dintre pagini.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse ea cu voce răguşită, neştiind exact cum să înceapă. Pot să iau loc?

– Desigur. O privi aşezând caietul pe masă. Ce este ăsta? întrebă. Dar ştia. Recunoscu imediat caligrafia.

– Cred că ţi-a fost dedicat ţie, explică ea. Era aici când am cumpărat casa. Căsuţa asta fusese păstrată ca un altar. Masa asta era încă aşezată pentru doi, de parcă persoanele care luau ceaiul se ridicaseră brusc şi plecaseră. Mărturisesc că am citit caietul. Mi-a sfâşiat inima. Îmi dau seama acum că tu eşti bărbatul pe care Ava Lightly l-a iubit, dar nu l-a putut avea. Tu eşti iubirea ei imposibilă, bărbatul pe care l-a numit MF.

– Mr Frenchman, spuse el cu voce abia perceptibilă.

– Eu abia mi-am dat seama. Acum mi-e jenă că l-am luat şi l-am citit şi că i-am şters amintirea renovând această căsuţă. Cred că intenţia ei a fost ca tu s-o vezi aşa cum era, ca şi când nu ai fi plecat vreodată. Cred că a vrut să vezi că nu te-a uitat niciodată şi nici n-a renunţat la tine.

El luă caietul şi-şi trecu mâna peste copertă, ca şi cum hârtia era pielea delicată a chipului ei. Miranda nu putea privi. Se uită în schimb pe fereastră; se întuneca.

– Am sunat la ea acasă, dar nu era acolo. Miranda avea un nod în gât. A murit anul trecut. Cuvintele ieşiră în şoaptă. Îl privi pe Jean-Paul cufundându-se într-un fotoliu. Miranda se ridică. Trebuia să părăsească căsuţa cât mai repede cu putinţă. Nu era corect să fie acolo, invadându-le iubirea. Îmi pare foarte rău, bâigui ea. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun eu asta. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se grăbi să iasă, închizând uşa în urma ei.

Rămase pe podul de piatră, inima bătându-i să-i sară din piept. Dorise să-i spună despre Peach. Dar nu ea trebuia să facă asta. El urma să citească jurnalul şi să afle singur. Era şi-aşa destul de rău că ea fusese cea care îi adusese vestea morţii Avei. Nimic pe lume nu era la fel de important ca iubirea. Grăbi pasul pe potecă înspre conac, arzând de nerăbdare să-şi strângă la piept copiii şi să respire o iubire care era caldă şi vie.

Telefonul suna când dădu năvală pe uşă. Alergă în birou să răspundă, dar se opri chiar înainte să apuce să răspundă.

– Fir-ar să fie! înjură ea.

Doamna Underwood apăru în uşă.

– Ţi-am lăsat cina pe maşina de gătit, spuse.

– Aţi apucat să răspundeţi la telefon? întrebă Miranda.

– Nu. Nu-mi place să răspund pe linia voastră privată. În plus, există un robot, nu?

Miranda dădu din cap şi formă 1571. Nu era nici un mesaj.

– Te simţi bine, Miranda? întrebă doamna Underwood îngrijorată.

– Da. Am sperat să fie David.

Doamna Underwood dădu din cap cu înţeles.

– Îl poţi oricând suna tu pe el.

– Da. Părea cu mintea în altă parte. Sunteţi o drăguţă că aţi gătit pentru ei zilele astea. Nu vă pot fi îndeajuns de recunoscătoare.

– Au mâncat regeşte. David trebuie să se mai îngraşe puţin, să ştii. A slăbit foarte mult în ultimul timp. Munceşte prea mult, mă gândesc.

– Da. Miranda se simţea extenuată şi sleită. Abia îşi putea aduna energia să comunice cu doamna Underwood. Cred că o să mănânc şi o să merg la culcare, spuse ea.

– Atunci, plec şi eu, spuse doamna Underwood, scoţându-şi şorţul.

– Mulţumesc încă o dată, doamnă Underwood. Nu ştiu cum m-aş descurca fără dumneavoastră.

– Mai bine decât crezi, sunt sigură.

După ce doamna Underwood plecă, Miranda fugi sus să-şi sărute copiii. Aceştia dormeau liniştiţi în camerele lor confortabile, cu căpşoarele cuibărite în perne. Inhală parfumul lor de copilaşi adormiţi, adulmecându-le cu nasul părul şi mulţumindu-i în tăcere Domnului pentru darul copiilor şi binecuvântarea iubirii.

Mâncă în dormitor după ce făcu o baie fierbinte, parfumată. Doamna Underwood îi pregătise o delicioasă supă de dovleac muscat şi cartofi dulci. Se întinse în pat şi se uită la televizor, la un episod în reluare din Seinfeld, pe care îl mai văzuse. Trebuia să uite de jurnal şi de Jean-Paul şi să se gândească la ceva neutru. Îşi termină supa, se uită la finalul episodului din Seinfeld, apoi stinse lumina, ca să se culce. Sună telefonul.

– Te iubesc, Miranda.

Era David. Miranda simţi o uşurare.

– Şi eu te iubesc, răspunse ea cu voce răguşită.

David rămase fără cuvinte. Aşteptase o luptă mai aprigă.

– Da? Nu merit.

– Hai s-o luăm de la capăt, spuse ea. Să uităm ce-a fost şi să începem de aici.

– N-o să mi-o iert niciodată că te-am rănit.

– Dar eu te pot ierta şi am să te iert. Vreau să merg mai departe.

– Îmi dau seama acum că numai tu şi copiii contaţi. Nimic nu ar trebui să ne pună în pericol familia. Este tot ce avem.

– Ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, David.

– Păi, m-am gândit... Am să părăsesc City.

– Da? Miranda era uluită. Se ridică în picioare, trează deodată. Şi ce-o să faci?

– Nu ştiu. O să scriu despre ciclul de viaţă al puricelui? City este o maşină de făcut bani, dar asta nu e viaţă. Mi-am făcut norma. Am muncit din greu. Este timpul să-mi primesc recompensa, şi prin asta mă refer la tine, Gus şi Storm. Am avut timp să mă gândesc în săptămânile din urmă. Ar trebui să plecăm cu toţii într-o vacanţă lungă. Nu vreau să trimit copiii la internat. Îi vreau acasă, unde să mă pot bucura de ei. Ce rost are să faci copii dacă pe urmă doar îi trimitem departe?

– Da' ştiu că te-ai gândit, nu glumă! Miranda era impresionată. Gus va fi încântat.

– A fost. I-am spus. Am stat de vorbă ca de la bărbat la bărbat, ştii tu.

– Chiar? Miranda simţea că-i clocoteşte stomacul. David părea a fi vechiul David, cel de care se îndrăgostise cândva.

– Ne înţelegem acum.

– Vino acasă, iubitule. Mi-a fost dor de tine.

El oftă din rărunchi. Urmă o pauză lungă, cât timp se adună.

– Sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit vreodată.

A doua zi dimineaţa, Miranda se trezi cu un nod ciudat în stomac. Privi pe fereastră. Cerul era cenuşiu, norii groşi şi grei, o lumină melancolică plutind peste grădini. Vântul nu adia. Ceva lipsea. Ceva nu era în regulă. Se îmbrăcă repede, trăgându-şi pe ea o pereche de blugi şi o bluză de bumbac. Copiii erau în bucătărie, pregătindu-şi singuri cereale cu lapte şi făcând veseli planuri pentru acea zi.

– Mă întorc într-un minut, strigă ea, trecând în fugă prin hol.

Gus se uită încruntat la sora lui, care ridică resemnată din umeri. Părinţii lor erau foarte ciudaţi.

Miranda o luă la fugă pe pietriş şi traversă pajiştea cu flori de câmp. Tocmai începuse să burniţeze, picături uşoare şi mărunte care îi căzeau pe faţă. Spre uşurarea ei, Jean-Paul nu plecase, ci stătea pe pod, privind în gol spre apă. Când o văzu, nu zâmbi, ci o privi cu ochi roşii osteniţi, cu chipul cenuşiu.

– Eşti bine? întrebă ea, venind lângă el, trăgându-şi sufletul.

– Am citit caietul, îi spuse el.

– Pe tot? Miranda era uimită. Ei îi luase luni.

– Nu am dormit. Îşi scutură capul şi-şi trecu mâna aspră prin părul lung. Miranda observă tuleiele argintii de pe faţa lui. Trebuia să-l termin. Cred că în inima mea am ştiut mereu că a murit. De aceea nu am căutat-o. Mi-a fost teamă.

– Ce vei face acum?

Se temea de răspunsul lui, dar îl ştia înainte ca el să-l dea.

– Mă întorc în Franţa.

– Şi Peach? întrebă ea încet.

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Părea derutat. Ava şi-a pus întotdeauna copiii pe primul loc. Trebuie să fac şi eu la fel.

– Adică, nu vei lua legătura cu ea?

– Nu pot. S-ar putea ca ea să nu ştie.

– Dar eşti tatăl ei. Ai spus-o tu însuţi: „O bucăţică din tine şi o bucăţică din mine“.

Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Jean-Paul, acesta părea nesigur pe el.

Îşi dădură amândoi seama că cineva se afla pe malul râului. O femeie se apropie, îmbrăcată în salopetă bleu, tricou alb, având un păr lung şi cârlionţat, de culoarea fânului vara. Jean-Paul îşi ţinu respiraţia.

– Ava, bâigui el. Nu se poate.

Tânăra zâmbi şi făcu cu mâna într-o doară.

– Jean-Paul, murmură Miranda, minunându-se de cât de frumos era zâmbetul lui pe chipul unei femei. E Peach.

Tânăra ajunse la ei, iar zâmbetul ei deveni timid.

– Jean-Paul, spuse. Nu mă ştii, dar...

– Ba te ştiu, spuse el. O recunosc pe mama ta în tine.

– Şi pe tine, spuse ea, râzând jenată.

– Eşti directă ca mama ta, observă el, privindu-i trăsăturile, nerăbdător să le cuprindă pe toate.

– Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea. Se întoarse către Miranda. Dumneata trebuie să fii Miranda.

– Da. Nici nu ştii ce bine e să te văd. Se îmbrăţişară de parcă ar fi fost vechi prietene.

– Am încercat să te sun la sfârşit de săptămână, dar nu a răspuns nimeni. Sper că este în regulă că am apărut aşa, pur şi simplu. Privi

împrejur. Nu s-a schimbat nimic. Arată minunat.

– Haide înăuntru, propuse Jean-Paul. O să înceapă să toarne.

– Eu cred că ar fi bine să mă întorc la copii, spuse Miranda, retrăgându-se.

– Eşti bine-venită să ni te alături, spuse Jean-Paul.

Miranda observă că îi revenise culoarea în obraji. Era din nou frumos, ochii sclipindu-i din nou irezistibil.

– Mi-ar plăcea mult, pentru că sunt curioasă. Dar cred că e corect să vă las singuri. Aveţi multe de recuperat. Poate, după ce terminaţi, vii să-ţi arăt grădinile. Totul se datorează lui Jean-Paul, şi sunt uluitoare.

– Da, te rog, spuse Peach. Mi-ar plăcea mult. Mama ar fi aşa de fericită să le vadă readuse la viaţă. A fost opera vieţii ei. Doresc să-ţi mulţumesc, Miranda.

– Pentru ce?

– Pentru că ai făcut să fie posibil.

Miranda simţi un val de bună dispoziţie.

– Crezi?

– Bineînţeles. Nu am crezut că o să-l găsesc vreodată pe Mr Frenchman. Mulţumită dumitale, l-am găsit.

Se uită la Jean-Paul şi zâmbi. El se străduia să-şi găsească vorbele. Peach semăna atât de mult cu mama ei. Atât de directă, de deschisă; nu se comporta ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un străin, ci ca şi cum l-ar fi ştiut de-o viaţă.

– Nu te impacienta, spuse ea, simţindu-l uluit. Am avut un an la dispoziţie să mă obişnuiesc cu asta.

Miranda traversă grădina, îndreptându-se spre conac. În jurul ei, grădinile radiau de magie, iar în interiorul ei, se simţea împlinită. Aparţinea locului. Era nerăbdătoare să se joace cu copiii. Poate se duceau la vechiul castel, la un picnic. Poate invita prieteni la ceai.

Ajunse la conac. Storm şi Gus năvăliră pe verandă când un taxi opri pe pietrişul din faţa intrării. Miranda se întoarse şi-l văzu pe David coborând cu o valiză. Nu purta costum, ci blugi şi o cămaşă verde, era slab, dar chipeş. Miranda îi zâmbi, dar trebui să-şi aştepte rândul, căci el deschise braţele şi copiii se repeziră să îl îmbrăţişeze. Acela era şi locul lor, gândi ea satisfăcută; în sfârşit.

În căsuţă, Jean-Paul puse apă la fiert în ceainic. Cei doi se aşezară la masa din bucătărie, la fel cum Ava şi Jean-Paul o făcuseră în urmă cu douăzeci şi şase de ani. Dar de data asta, nu se aşezaseră pentru a-şi lua rămas-bun, ci pentru a începe o nouă viaţă împreună.

– Am atâtea să-ţi spun, începu Peach, ochii ei verzi scânteind de emoţie. Nici nu ştiu de unde să încep.

– Povesteşte-mi despre mama ta. Cum a murit?

– Hai să ne întoarcem mai în urmă de atât, că altfel pierd şirul. Dragul de tata – Phillip – a avut un atac vascular cerebral în urmă cu aproximativ patru ani. O vreme, am continuat să locuim toţi aici, în ciuda recuperării lui lente. Mami a avut grijă de el ca o infirmieră. A refuzat să caute ajutor. Ştii cum e ea. Era o muncă extenuantă, fără pauză, dar starea lui s-a deteriorat. Scările erau o mare problemă. Toată lumea îi spunea că trebuie să ne mutăm. Desigur că ea era împărţită între ce ştia că este bine pentru Phillip şi ce era bine pentru ea. Iubea locul ăsta şi grădinile, şi ştiu acum că motivul determinării ei de a le păstra erai tu. Probabil că spera că într-o zi te vei întoarce şi-o vei lua cu tine. Eram toţi mari deja. Poppy locuieşte la Londra, este căsătorită şi are la rândul ei copii, Archie s-a însurat cu o chiliancă şi locuieşte la Valparáiso. Angus este mai boem. Nu s-a însurat. Este un istoric de succes. N-ai crede.

– Şi tu?

– Eu nu mi-am părăsit cuibul. Sunt grădinar.

Zâmbi mândră.

– Nu mă surprinde, o privi el gânditor, clătinând din cap la vederea

acelui miracol de fată. Unghiile ei erau scurte şi tocite, palmele, aspre ca o scoarţă de copac. Era sigur că mirosea a iarbă jilavă şi a fân. Continuă-ţi povestea, spuse el, nerăbdător să afle mai multe.

– Ei bine, mama a rămas aici mult mai mult după ce ar fi trebuit să plece. În final, nu a avut încotro. A descoperit un nodul în stomac. S-a dovedit a fi malign. Ne-am mutat la Cornwall, deoarece mamei i-a plăcut dintotdeauna marea. A scos conacul la vânzare la un preţ exorbitant de mare, ca să nu-l cumpere nimeni. A fost tare dureros pentru ea să fie nevoită să plece. Poate că a sperat că nu se va vinde şi că se va putea întoarce într-o zi. În timp ce tata îşi revenea, starea mamei s-a înrăutăţit. Totul s-a petrecut foarte repede. Nu a avut mult timp. Acum, că am citit caietul de însemnări, cred că tumoarea a fost o manifestare a durerii sufleteşti suferite după plecarea ta. Suferinţa ei a fost atât de mare, că nu se poate exprima în cuvinte. A păstrat-o secretă în toţi aceşti ani. Nu mi-a spus niciodată, iar eu i-am fost mai apropiată decât ceilalţi, fiind cea mai mică. Ezită, apoi adăugă jenată: Şi fiind a ta. Se priviră reciproc, în timp ce ploaia răpăia în ferestre, şi îşi dădură seama că, în ciuda faptului că erau străini, realitatea aceluiaşi sânge ce le curgea prin vene şi a iubirii comune pentru Ava le dădea un sentiment imediat de legătură.

– Când a murit? întrebă el.

– În primăvara anului trecut. Pe cinci mai.

– Am sperat aşa de mult s-o revăd.

– Am înmormântat-o într-o bisericuţă cu vedere la mare. Ar fi trebuit înmormântată aici, dar a spus că nu vrea asta. Cred că a considerat nepotrivit. Şi lipsit de tact, poate, dacă mă gândesc la tata.

– Şi-a pus întotdeauna familia pe primul loc.

– Aşa este. Dar mi-a lăsat mie caietul de însemnări, nu prin testament, ci printr-o scrisoare cu dorinţele ei. Îl ascunsese în casă, sub o scândură desprinsă a duşumelei.

– Deci tu ai pus caietul în căsuţă?

– Da. L-am citit pe tot. Am înţeles de ce nu mi-a spus niciodată de tine. La ce ar fi folosit? Îl iubesc pe Phillip ca pe tatăl meu şi va fi

mereu tatăl meu. Gândeşte-te ce norocoasă sunt să am doi taţi.

– Nu ţi-a spus niciodată?

– Nu. Poate că s-a simţit vinovată că nu a spus nici unuia dintre noi. Poate că nu a mai putut să vorbească despre asta cu nimeni, nici măcar cu mine. Dar muribunzii vor întotdeauna să regleze lucrurile lăsate neterminate şi presupun că este dreptul meu să ştiu cine m-a făcut. Eu am decis să las caietul aici, astfel încât să-l găseşti, dacă te-ai fi întors, şi să afli că nu a încetat niciodată să te iubească. Nu am ştiut unde să te găsesc şi nu am vrut să-l întreb pe tata. La momentul acela, nici nu ştiam dacă vreau să te găsesc. Nu este aşa uşor să afli că bărbatul care credeai că este tatăl tău nu este tatăl tău.

– Phillip ştie?

– Dumnezeule, nu! Şi nu va şti niciodată. Ar fi nedrept din partea mea să-i spun. În plus, mama şi-a dedicat viaţa lui. Poate că l-ar fi părăsit dacă el nu s-ar fi îmbolnăvit. A avut nevoie de ea. Cine ştie?

– De ce ai venit azi?

– Pentru că simt că este momentul potrivit. E ceea ce ar fi vrut mama. V-aţi dorit amândoi un copil atât de mult, încât este cinstit să afli. Zâmbi din nou, iar Jean-Paul îşi văzu propriul chip privind-o pe ea. Simţi cum îi freamătă stomacul uitându-se la ea. Ea se roşi. Şi eu am fost captivată de caietul de însemnări şi de romantismul poveştii de dragoste secrete a mamei mele. Nu a încetat niciodată să te iubească sau să spere că veţi fi din nou împreună într-o bună zi. Când Miranda a sunat, am ştiut că am o şansă.

– De ce nu mi-a spus că e pe moarte?

– Şi eu m-am mirat. Îmi imaginez numai, cunoscând-o pe mama foarte bine, că nu ar fi vrut s-o vezi în halul în care era. Îi căzuse părul. Îmbătrânise cumplit. Era foarte bolnavă. Îmi imaginez că a vrut s-o ai în amintire aşa cum fusese cândva.

– Dar ştia că o iubesc.

Ochii lui Peach se umplură de lacrimi. Simţi din nou parfumul de floare de portocal. O învăluia precum o pătură familiară şi-i pătrundea

simţurile, impunând să fie remarcat. Îl privi pe Jean-Paul. Acesta îşi ridică bărbia, simţindu-l şi el.

– Da, ştia, spuse ea într-o şoaptă abia perceptibilă. Simţi şi tu parfumul?

Jean-Paul închise ochii. De câte ori nu respinsese el acest parfum, considerându-l o plăsmuire a dorinţelor lui.

Camera fu inundată de lumina soarelui. Era strălucitoare şi sclipitoare de la toate particulele de praf, care păreau mici licurici. Tatăl şi fiica deschiseră ochii şi văzură norii împrăştiindu-se, făcând din nou loc luminii soarelui. Jean-Paul se ridică brusc.

– Vino, spuse, luând-o de mână.

Peach îl urmă afară, în ploaie. Acolo, într-un arc orbitor deasupra lor, apăruse un superb curcubeu.

– Este frumos, spuse ea încântată. Un arc-en-ciel.

– Un arc-en-ciel, repetă el, ştiind că Ava era undeva acolo sus, printre toate acele culori. Apoi râse, pentru că acolo, între verde şi albastru, era cea mai splendidă culoare dintre toate. Vezi rozul? Indică înspre lumina strălucitoare de culoarea unui trandafir de vară perfect.

– Îl văd! spuse ea, cu chipul scăldat de lacrimi. Îl văd! Subtilul roz!

– Ea este acolo, spuse Jean-Paul, strângând-o pe Peach de mână. Este acolo. Ştiu că este.

capitolul 38

Ziua nunţii Henriettei şi a lui Jeremy nu ar fi putut fi mai frumoasă. Cerul strălucea însorit, o adiere răcoroasă venea dinspre mare, răvăşind frunzele roşii şi aurii, ca o răsuflare a toamnei peste rămăşiţele verii, şi totuşi soarele era cald. Cântecul păsărilor răsuna din vârfurile copacilor, iar veveriţele se opriră din culesul ghindelor pentru a privi în jos, la complicata lume a oamenilor. Dar iubirea este un instinct cunoscut tuturor vietăţilor, şi era ca şi cum întreaga natură conspira pentru a le face ziua superbă.

Troy stătea în primul rând de bănci alături de mama şi de sora Henriettei. Coafase părul miresei într-un coc extravagant, înconjurat de trandafiri mov şi-i şterse el însuşi lacrimile când ea se văzu cât era de frumoasă. De partea cealaltă a culoarului, Jeremy aştepta emoţionat, mâinile lui mari tremurând în timp ce frământau de zor foaia cu jurămintele, schimbând priviri cu David, pe care îl rugase să-i fie cavaler de onoare. Inspiră adânc, aproape neîndrăznind să se gândească la ce incredibil noroc avusese, ca să nu cumva să cobească şi Henrietta să nu mai apară.

Miranda stătea în spatele lui David, cu Cate şi Nigel, între care domnea o răceală cadaverică. Se gândi la Jean-Paul şi la Peach: el îşi pierduse iubita, dar câştigase o fiică. Ava spusese că iubirea era tot ce-i putea ea oferi, dar asta nu mai era adevărat acum; i-o dăruise pe Peach. Miranda se gândea la cei doi în Franţa, la Les Lucioles. El îi va arăta grădinile pe care le crease pentru mama ei şi împreună aveau să împărtăşească amintiri, să construiască un pod peste anii care îi despărţiseră.

David îi prinse privirea şi-i zâmbi. Ea îi dădu mâna peste bănci şi el i-o strânse într-a lui. Acea strângere de mână spunea atât de multe. Ochii ei începură să lăcrimeze.

– Nu plânge acum, iubito. Mireasa nu a sosit încă! îi şopti el, iar ea dădu din cap, tamponându-şi faţa cu batista pe care avusese inspiraţia să şi-o ia.

În acel moment, uşile mari din lemn se deschiseră şi Dorothy Dipwood începu să cânte la orgă. Adunarea se ridică în picioare. Miranda se aplecă înspre culoar, ca s-o vadă pe Henrietta în eleganta rochie ivoar brodată cu perle, pe care Miranda o ajutase să şi-o aleagă de la Catherine Walker. Faţa îi era acoperită de văl, dar un zâmbet larg se putea distinge clar îndărătul lui. Mergea la braţul tatălui ei, a cărui faţă era îmbujorată de mândrie. Ochii Mirandei erau plini de lacrimi, încât abia reuşea să-i distingă pe Gus şi pe Storm, care păşeau în urma miresei, ca paj şi domnişoară de onoare, alături de cei doi copii ai lui Clare. Storm ducea o sferă din trandafiri mov atârnând de o panglică, iar Gus o ţinea de mână, chipul lui fiind foarte concentrat, ca nu cumva să calce pe trena Henriettei.

Henrietta îl privi lung pe Jeremy, care stătea la capătul culoarului, aşteptând-o, radiind la vederea miresei lui păşind încet către el. Se simţi uşurat că nu trebuia să vorbească, pentru că simţea un nod de emoţie gâtuindu-l. Tatăl Henriettei puse mâna fiicei lui în cea a lui Jeremy, iar cei doi se priviră îndelung în ochi, minunându-se de magia care îi adusese în acest punct.

Miranda simţi o mişcare în spatele ei şi se întoarse, observându-l pe Nigel luând-o de mână pe Cate. La început, Cate încremeni de surprindere, prea mândră ca să cedeze, dar apoi, iubirea care plutea în aerul din biserică făcu o magie şi asupra ei, aşa că se relaxă, lăsând până la urmă garda jos. Adunarea se aşeză, iar Miranda se uită la pantofii Louboutin mov pe care îi cumpărase de curând de la Londra. Îi mişcă într-o parte şi în alta, admirându-le înălţimea şi culoarea, cât şi frumosul decupaj al vârfurilor. Unele plăceri nu pălesc niciodată.

La finalul slujbei, toată lumea ieşi din biserică afară, la soare. Copiii începură să alerge printre pietrele funerare, sărind de pe una pe alta ca nişte broscuţe îmbrăcate în mătase. Jeremy şi Henrietta se urcară în tractorul roşu al lui Jeremy şi le făcură tuturor cu mâna, pornind înspre Hartington House, unde Miranda organizase o recepţie într-un cort mare instalat pe pajişte. Doamna Underwood supraveghea mâncarea, iar domnul Underwood avea rolul de valet pentru parcarea maşinilor alături de Toby, noul grădinar.

David o prinse pe Miranda de talie şi o trase lângă el.

– Este frumoasă, spuse. Eşti tare iscusită.

– Nicidecum, răspunse Miranda. Frumuseţea este în întregime a ei.

– Acum, că mi-ai spus povestea Avei şi a lui Jean-Paul, mă laşi să-ţi citesc romanul?

Miranda îl privi surprinsă.

– De unde ştii că am scris o carte?

– Mi-a spus Gus.

– El de unde ştie?

– Copiii ştiu tot.

– Poate.

– Poate?

– Bine, te las. Dar n-o să-l public niciodată.

– Şi dacă este genial?

– Este genial, dar nu ar fi corect. În plus, nu cred că l-am scris doar eu. David se încruntă la ea întrebător. Am avut ajutor, spuse ea misterios. Nu avea rost să explice.

Îşi ridică privirea către cer, amintindu-şi parfumul persistent de floare de portocal ce umpluse încăperea de câte ori se aşezase să scrie. De când terminase cartea, nu-l mai simţise. Fantoma Avei plecase.

– Deci, ce vei face cu el? întrebă el.

– I-l voi da lui Peach, spuse ea.

– Lui Peach? De ce?

– Pentru că ştiu acum că l-am scris pentru ea. Îl luă pe David de mână. Haide, iubitule. Ar fi cazul să-i chemăm pe paj şi pe domnişoara de onoare. Trebuie să ajungem la o recepţie.

– Gus! Storm! strigă David. Copiii li se alăturară, roşii în obraji de atâta zbenguială. Mergem acasă, spuse el, ciufulind părul lui Gus.

Miranda suspină de plăcere. Acasă. Ce bine suna acel cuvânt.

epilog

Poţi auzi o pasăre cântând

În vârful unui falnic castan?

Eu sunt cântecul cântat de ea,

Dulce melodie.

Poţi auzi râul curgând

Liber pentru eternitate?

În unduirea şi în valurile lui

E râsul meu pentru vecie.

Poţi simţi lumina soarelui

Încălzindu-ţi generos pielea?

Eu sunt soarele însuşi,

Iubirea ce o simţi în suflet.

mulţumiri

Ideea unei grădini magice nu mi-a venit până nu am mers să-i fac o vizită Georgiei Langton în Dorset. Ea este nu doar o grădinăreasă cu har, dar şi una dintre cele mai încântătoare persoane excentrice din Anglia. Ea m-a inspirat şi m-a bombardat cu idei, aşa că a fost o reală plăcere să scriu această carte, de la început până la sfârşit. Îi mulţumesc din adâncul sufletului şi îi asigur pe cititori că orice erori tehnice ar descoperi în text, ele sunt în întregime din vina mea.

Sue Johnson-Hill mi-a stat încă o dată la dispoziţie în Bordeaux, răspunzând cu entuziasm şi răbdare întrebărilor mele. Îi mulţumesc pentru că mi-a venit în ajutor pentru a doua oară!

Îi sunt extrem de recunoscătoare tatălui meu pentru că mi-a transmis o profundă înţelegere a vieţii şi m-a învăţat să apreciez natura. Nu-mi pot imagina eroul cărţii fără exemplul lui înţelept.

Mama mea este o fântână nesecată de cunoştinţe, un editor plin de sensibilitate şi o persoană extrem de perspicace, care mă inspiră să am o mulţime de idei. Mi-a acordat atât de mult din timpul şi entuziasmul ei, iar pentru asta îi sunt nespus de recunoscătoare.

Cartea aceasta nu ar fi potrivită pentru publicare fără o fasonare temeinică realizată de editorul meu, Susan Fletcher. Este un editor superb şi un cunoscător grozav când vine vorba de scris de calitate. Ea are răbdarea şi atenţia la detalii pe care eu nu le am. Preţuiesc sfatul ei şi îi mulţumesc pentru efortul depus ca să fie sigură că această carte este cât se poate de bună.

Agentul meu, Sheila Crowley, are abilitatea unică de a mă face să mă simt ca şi cum aş fi singurul ei autor. Este plină de energie, veselă, dar şi formidabilă atunci când este nevoie de artileria grea. Îi mulţumesc că mi-a fost alături, apărându-mi bine argumentat ideile, şi îi mulţumesc pentru încurajările ei în clipele în care îmi smulgeam părul din cap, nereuşind să scriu nimic!

Îi mulţumesc de asemenea, iar şi iar, lui Kate Rock pentru că, înainte de toate, fără ajutorul ei nu aş fi reuşit să fiu publicată vreodată; lui Eleni Fostiropoulos şi fantasticei mele echipe de la Hodder; colegei autor Elizabeth Buchan, pentru generosul schimb de idei, şi vechii mele prietene din şcoală, Cosima Townley, pentru că mi-a făcut cunoştinţă cu Miss Fitz, inspirându-mă astfel să introduc şi eu un dihor în povestea mea.

Le mulţumesc dragilor mei copii, Lily şi Sasha, pentru inspiraţia şi dragostea lor.

Cea mai profundă recunoştinţă se îndreaptă, ca de obicei, către soţul meu, Sebag. Este neobosit în gânduri şi idei, constant în sprijinul acordat şi înţelept în sfatul dat. Amprentele lui sunt peste tot în această carte!

Table of Contents

Cover Page

Magia

prolog

capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

capitolul 5

capitolul 6

capitolul 7

capitolul 8

capitolul 9

capitolul 10

capitolul 11

capitolul 12

capitolul 13

capitolul 14

capitolul 15

capitolul 16

capitolul 17

capitolul 18

capitolul 19

capitolul 20

capitolul 21

capitolul 22

capitolul 23

capitolul 24

capitolul 25

capitolul 26

capitolul 27

capitolul 28

capitolul 29

capitolul 30

capitolul 31

capitolul 32

capitolul 33

capitolul 34

capitolul 35

capitolul 36

capitolul 37

capitolul 38

epilog

mulţumiri

Table of Contents

Cover Page

Magia

prolog

capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

capitolul 5

capitolul 6

capitolul 7

capitolul 8

capitolul 9

capitolul 10

capitolul 11

capitolul 12

capitolul 13

capitolul 14

capitolul 15

capitolul 16

capitolul 17

capitolul 18

capitolul 19

capitolul 20

capitolul 21

capitolul 22

capitolul 23

capitolul 24

capitolul 25

capitolul 26

capitolul 27

capitolul 28

capitolul 29

capitolul 30

capitolul 31

capitolul 32

capitolul 33

capitolul 34

capitolul 35

capitolul 36

capitolul 37

capitolul 38

epilog

mulţumiri